

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

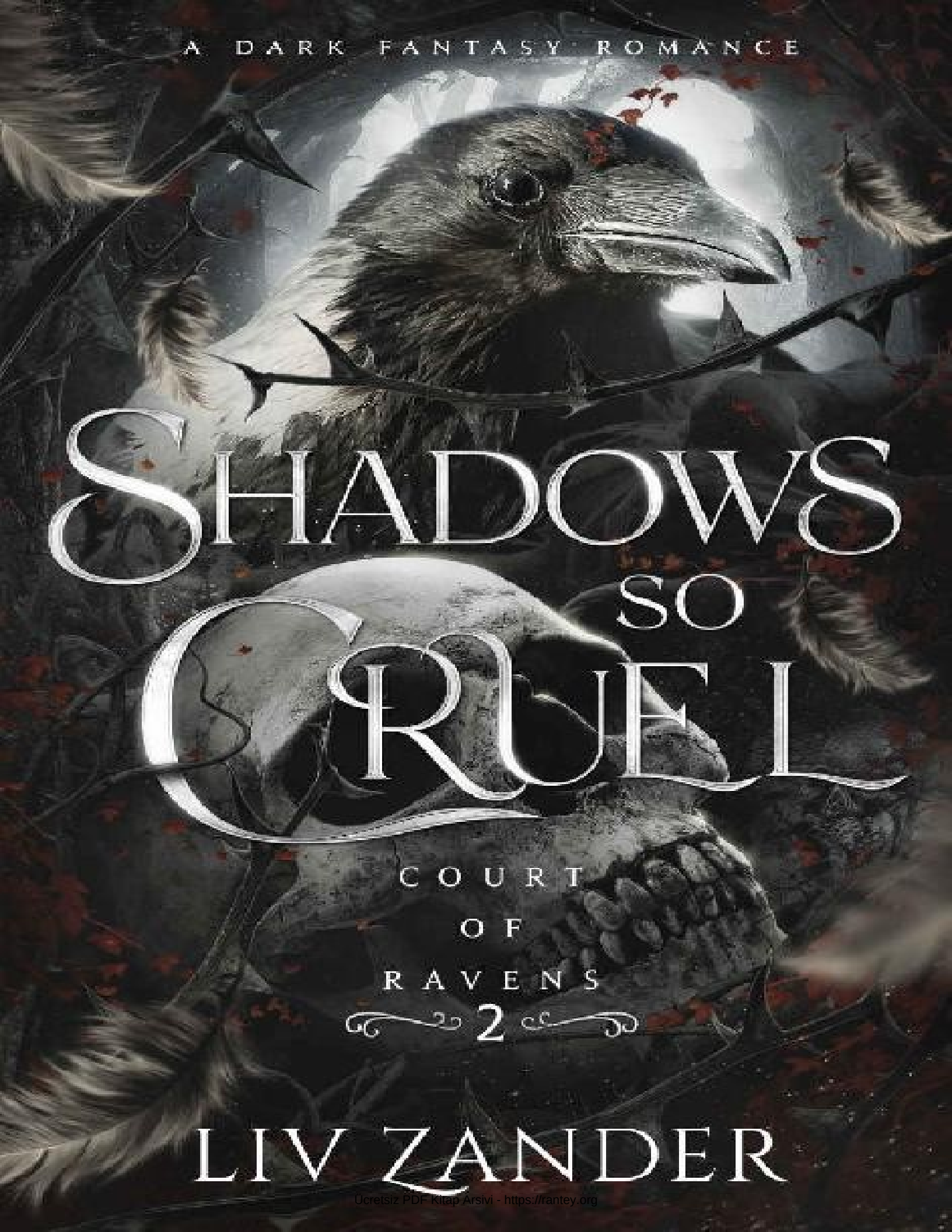
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK FANTASY ROMANCE

SHADOWS SO CRUEL

COURT
OF
RAVENS
2

LIV ZANDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gölgeler Çok Zalim

KUZGUNLAR MAHKEMESİ

İKİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

L VİZ ANDER

OceanofPDF.com

INK HEART PUBLISHING

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>Mütehcen illüstrasyonlar</u>
<u>hoşunuza gitti mi?</u>
<u>Unuttuysanız diye... Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Liv Zander tarafından da](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2023 Liv Zander

ISBN-13: 978-1-955871-11-2

www.livzander.com

info@livzander.com

Kapak Resmi: [TRIF Kitap](#)

[Tasarım](#) Editörlüğü: [Silvia'nın](#)

[Okuma Köşesi](#)

Bıçimlendirme ve Sayfa Kenarı Tasarımı: [Painted Wings Yayıncılık](#)

[Hizmetleri](#) Harita Tasarımı: [Fictive Designs](#)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

NSFW ILLUSTRATIONS?

[VIP Salonuma erişim için buradan bültenime katılın.](#)

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Unuttun mu?

OceanofPDF.com

TÜYLER İÇİN BİR TAZELEME SO V C OUSII

ÖZETE GEÇMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN.

Iirinci kitapta, Tidestone Lordu Brisden'in kızı Galantia korunaklı ama sevilmeden büyümüştü. Genç bir kadın olarak, evlenmek için takas edilmek dışında ailesi için pek bir değeri yoktu. Uzaklara gönderildi Dranada Krallığı'nın başkenti Ammarett'te Kral Barat'ın oğlu ve varisi Prens Domren ile evlenecek ve savaşın hüküm sürdüğü bu dönemde ittifaklarını daha da sağlamlaştıracaktı.

Yolculuğu, beraberindekilerin Kuzgunlar tarafından saldırıya uğramasıyla üzücü bir hal aldı - kuzgunların huysuzluğuna dönüşme yeteneğine sahip kötü gölge büyüsü varlıkları. Bir yol bulucu olan Sebian tarafından yakalanıp liderlerinin huzuruna çıkarıldı: Prens Malyr, kayıp Kuzgun krallığı Vhaerya'daki lanetli Valtaris şehrinin tahtının hayatta kalan son varisi.

Geçmişte Lord Brisden'in emrinde işkence ve kötü muamele görmüş olan Malyr, kızına karşı şiddetli bir küçümseme besliyordu. Raven'ın tutsağı Marla'ya karşılık Galantia'yı geri vermeyi teklif eden Malyr, babasının günahlarının intikamını almak için Galantia'yı öldüremez ya da ondan ödün veremezdi. Ama ona acı çektirmek için hiçbir çabadan kaçınmadı ve bu acı onun için beklenmedik bir zevkti.

Sebian, Galantia'nın tüm ailesini öldüren adamla nişanlı olduğunu anladıktan sonra, ona daha yumuşak bir işkence teklif etti ve değerine gölge düşürmeyecek her şekilde ırzına geçti. Galantia'nın masumiyeti ve çaresizliği karşısında büyülenen Sebian, sevdiği ve kaybettiği kişileri korumakta başarısız olduğu gibi onu korumakta da garip bir yenilenmiş değer duygusu buldu.

Ancak Lord Brisden Kuzgun tutsağının serbest bırakılmasını reddetti. Brisden'in Galantia'yı eş olarak alması ve bunun yerine Kral Barat'a karşı bir ittifak kurması önerisine öfkelenen Malyr, Galantia'nın saflığını tanıkların önünde kirletti, sahip olduğu küçük değeri geri dönülmez bir şekilde yok etti ve Sebian ile arasının açılmasına neden oldu.

Yıkımla karşı karşıya kalan Galantia, hayatta kalma meselesini kendi ellerine aldı ve kendini Malyr'e evlenme teklif etti. Karşılığında ise Malyr'in reddedemeyeceği bir şey teklif edecekti: Malyr'i ziyaret ediyormuş gibi yaparak ailesine gidecek ve Malyr'in çok istediği tutsağı serbest bırakacaktı. Malyr isteksizce kabul etti, görünüşe göre ona karşı duyduğu küçümsemeyi bir kenara bırakmak için çaba sarf ediyordu.

İki adamın Galantia'ya olan hisleri yoğunlaştıkça, rekabet de artıyordu. Galantia'nın iyiliği için endişelenen Sebian, Malyr'in daha nazik yaklaşımına güvenmiyordu. Sebian'ın her şeye burnunu sokmasından rahatsız olan Malyr, Sebian'ı bir göreve çekerek Sebian'ın yokluğunda Galantia'ya yakınlaşmasını ve onun kalbini kazanmasını sağladı.

Sebian bir olduğu ortaya çıkan görevden döndüğünde, Malyr'in Galantia ile evlenmeye hiç niyetli olmadığını öğrendi. Bunun yerine kendisine başka bir insan müttefik, Lord Taradur'u bulmuş ve Tidestone'a yapılacak saldırıda yardım etmesi karşılığında kızı Leydi Cecilia ile evleneceğine söz vermişti.

Malyr'in sevgisinin herkesi Tidestone'a yapacağı saldırıdan uzaklaştırmak için sahte olduğunu öğrenen Galantia yıkıldı. Kalbi kırılmıştı, ancak Malyr, Sebian'ın da onu asla gerçekten sevemeyeceğini, çünkü bağ arkadaşının Sebian'ın kaybettiği insanlar arasında olduğunu açıkladığında ona en büyük darbeyi vurdu.

Kendisi için hiçbir sevgi olmadığını ve asla da olmayacağını anlayan Galantia milyonlarca parçaya bölündü. Sadece beyaz kanatlarıyla ortaya çıktı ve kabalığı uçup gitmeden önce onu beyaz bir Kuzgun olarak gösterdi...

OceanofPDF.com

Bölüm Bir

T bazı okuyucuları rahatsız edebilecek durumlar içeren **karanlık** bir fantezi romantizmidir. Ruh sağlığınız önemli! İçerik ve tetikleyiciler hakkında ayrıntılı bilgi için www.livzander.com adresini ziyaret edebilir veya

doğrudan bana ulaşın! info@livzander.com

OceanofPDF.com

Bölüm

İki

Sebian

Günümüz, Deepmarsh Kalesi

C eski, ruhumu parçalayan şok damarlarımdaki kanı dondurdu, duyularım zihnimi sersemleten bir ses ve koku selinin altında boğuldu: kanat çırpışlarının esintisi, dökülen siyah telleri taş duvarlardan yankılanan acı dolu gaklamalar, burnuma dolan bayat, misk kokulu tüyler. Bu gerçek olamazdı...

Tüyleri kış kadar solgun dört kuzgun, Cici'nin odasındaki duvarın tepesindeki uçuş deliklerinden süzüldü. Hayaletler gibi, kar ve rüzgâr girdabında kayboldular, delici çığlıkları buzlu unutuşun içinde kayboldu.

Zihnim daireler çizdi.

Bu gerçek olamaz.

"Ne oldu burada?" Asker'in sesi arkamda bir yerde gürledi, kapıda durmuş olmalıydı, siyah *aerymel* zırhının ezgisi değişen gerginliğini ele veriyordu. "Leydi Galantia nerede?"

Gitmişti. Galantia gitmiş, arkasında havada sürüklenen birkaç beyaz tüyden başka bir şey bırakmamıştı. Az önce ne olmuştu böyle?

Malyr'e baktım, solgun yüz hatlarında bir gülümseme, bir alay, bir tebessüm aradım -benim beynim bunların hiçbirini açıklayamazken onun burada neler olup bittiğini bir şekilde anladığını gösterecek herhangi bir şey. Onun yerine, ağzının bir karış açık olduğunu, alt dudağının uzun siyah saçlarını karıştırıp yumruk yaptığı parmakları kadar titrediğini gördüm.

Yine de şaşkınlığı, sessiz geçen her saniyede daralan geniş, gri-kahverengi gözlerini bana dikip arkamdaki Asker'e bakana ve bağırsı duvarlardan yankılanana kadar tam olarak yüzüme vurmamıştı. "Beyaz Kuzgun'u bulun! Kaba olanı yakalayın ve bana getirin!"

Beyaz Kuzgun. Evet.

Galantia beyaz bir kuzgundu.

Asker'in kuşları yanımdan hızla geçtiler ve uçuş deliğinden kayarken arkalarında gölgelerden oluşan bir iz bıraktılar.

"Aman Tanrım..." Cici, Galantia'ya ait olması gereken gelinliğin içinde soluk soluğa kalmıştı; bakır yelesi siyah gölge bezi ve tüyleri ısıtırken titreyen elini kaldırıp yeri işaret etti. "Peki ya bu?"

Aşağı baktım.

Göğsüm çöktü.

Tek bir beyaz kuzgun taşın üzerinde sessizce oturuyordu, kıpırdamadan, kanatları vücuduna sıkıca bastırılmıştı, acı dolu gözleri sadece yarı açıktı ve her yavaş kırpışta biraz daha kapanıyordu. Donuk, pasaklı, hasarlı tüyleri kir, toz ve tüy kokusunu açıklıyordu ama bu kuşun neden en iyi ihtimalle bir yavru büyüklüğünde olduğunu açıklamıyordu. Nesi vardı bunun?

"Bu Galantia'nın *anoası*, bizim kabalığımızın içinde hediye taşıyan kuş." Çömelip yavaşça iki elimle kuşa uzandım, hasta görümlü şey hiç rahatsız olmamıştı. "Hissedebildiğim kadarıyla büyüden eser yok, sanki-"

Malyr kuşu avucunun içine aldı, bir eliyle kaldırıp göğsüne bastırdıktan sonra diğer eliyle üzerini kapatıp arkasını döndü. "Bu kaledeki her bir kaderin bu *anoaya* bakmasını ve bana cevap vermesini istiyorum!"

Galantia'nın *anoa*'sına yaklaşması bile tüylerimi diken diken ediyordu. "Onu nereye götürüyorsun?"

O piç dönüp hızlı adımlarla Cici'nin odasını terk etti. Sanki bu kaos tamamen onun suçu değilmiş gibi!

"Hey!" Arkasından hızla koşarken bağırışım koridorda yankılandı, öfkem sıcak ve hızlı bir şekilde kabardı, adımlarımı hızlandırdı ve çenemi sıktı. "O kuşla öylece çekip gidemezsin. Bütün bunlardan sonra olmaz!"

Aksine daha hızlı yürüyor, siyah korseli yeleğinin arkasındaki deri bağcığının her nefes alışında geniş göğsünün altında inlemesine izin veriyordu. Odasının kapısında kanatlarını açmış olan demir döküm kuzguna ulaştığında, bir orkestranın seslerinin yükselmesine izin vererek içeri daldı.

Ahşap inledi. Cam kırıldı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Özel odasına girdim ve ağır kapıyı kilidine öyle bir kuvvetle ittim ki, kafatasımın kesik kenarlarına siyah tüyler takıldı. "Bana onun *anoasını* ver Malyr, yoksa tanrıça adına, bir zamanlar dostluğumuz olan bu ince iplikten geriye ne kaldıysa koparırım. Bunların hepsi senin lanet..."

Sesim metal şangırtılarının altında kayboldu.

Çünkü Malyr karanlık bir köşeden büyük, tapınak şeklinde, yaldızlı kuş kafesini tek eliyle sürükledi, altın tellerinin çoğu bükülmüş ve koyu kırmızımsı kahverengiyle kaplanmıştı, bu kesinlikle pas değildi - kurumuş kandı. Kafesin durumuna bakılırsa, *anoasını* buraya kilitlemiş olmalıydı, kuşu kaçmak için öyle bir çılgınlığa kapılmıştı ki, tellere takılıp kendini kesmiş olmalıydı.

Kafes ocağın önünde durduğunda, korlar parıldayan metalin üzerinde yansırken, Malyr açık kapıdan küçük beyaz kuzguna ulaştı. Sarkık kafalı şeyi alttaki samanın üzerine indirdi, sonra kafesi aleve yaklaştırdı. Bundan bir saniye sonra, tekrar yaklaştırmak için geri çekti. Samanın kazara alev alma riskini göze almadan kuşa sıcaklık sağlayacak doğru pozisyonu bulmak için sonsuz dakikalar harcadı.

Sahneyi başımı sallayarak izledim. Bir an Galantia'yı nasıl bu kadar kötü incitebilir, sonra da onun hasta *anoası* için nasıl yaygara koparabilirdi? Kafasındaki sorun neydi?

"Hediyesi nerede?" Tekrar sordum. "Bu kuşta büyüünün izi bile yok."

"Nereden bilebilirim ki?" Malyr dişlerini sıkarak eğildi ve ellerini kafesin tepesine dayayarak destek aldı. "Bunun için bir açıklama istiyorum. Brisden hanesinin nasıl olup da bir-" Bakışları masasının üstündeki uçuş deliğinden içeri süzülen beş siyah kuzguna kaydı, onların gölgeli dalları Asker'in iri cüssesini oluştuyordu, tuzlu biberli saç örgüsü dağınık, sakalı kar taneleriyle . "Bana kabalığı yakaladığını söyle!"

"Prensım." Asker eğildi, gözleri gergin bir şekilde Malyr'den kafesteki *anod*'ya gitti, sonra tekrar Malyr'e döndü. "Onları bulmaları için on yol bulucu gönderdim ama... manzara bembeyaz, gökyüzü... gri bulutlarla kaplı ve... kar fırtınaları..." Ağır bir yutkunma. "Onları kaybettim."

Malyr kulakları sağır eden bir hırıltıyla dönüp yakındaki bir tabureyi tekmeledi ve içindekilerle birlikte dokuma bir sepeti odanın her tarafına savurup paramparça ederken, siyah gölge dalları derisinin altındaki yüzünü kapladı. "Lanet olsun!"

"Yine de onları bulabilirler," diye ağzından kaçırdı Asker. "Yol buluculardan biri kuzeydoğuya doğru ilerlemekte olan nezaketsizliği tespit etti."

Kuzeydoğu.

Bağırsaklarım düğümlendi.

"Çünkü aşına olduğu tek yön orası," dedim midemdeki batmaya karşı nefes alarak. "Tidestone'a doğru gidiyor."

Tehlikeye doğru.

"O eteklerine ulaşmadan önce tüm patika bulucuların dışarı çıkmasını istiyorum!" Malyr bağırdı. "Onu bulacak ve karşıma getireceksiniz!"

"O mu?" Asker kollarını havaya kaldırırken sıçrayarak bir ses çıkardı. "Anlamıyorum. Leydi Galantia nerede?"

"Kaba olan Galantia," dedim. "Bunca zamandır bizden biriydi, muhtemelen farkında bile olmadan. Bu onun *anoasını* geride bıraktığı ilk vardiyası da olabilirdi." Kafese doğru yürüdüm ve önünde diz çöktüm ama bu bile üzgün küçük şeyin tüylerini kabartmaya yetmedi. Görünüşe göre dişiydi. "Sanırım... Sanırım uçamayacak kadar zayıf."

Asker'in bakışları bana doğru kaydı, kaşları çatıldı. "Bu nasıl ? On dokuz yıl boyunca Tidestone sancakları altında büyümüş bir Kuzgun kız mı?"

"Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok," diye bağırdım ve Malyr'e baktım. "Seni piç kurusu onu büyük bir tehlikeye attın. Doğruca Brisden'in kollarına uçan bir Kuzgun var ve bu muhtemelen onun kızı *değil*. Hepsi senin nefretten başka bir şey yapamaman yüzünden. Aferin, Malyr."

Ağzı gerildi, çenesindeki kaslar tüm vücudu öfkeyle sarsılana kadar sıkıştı. Umurumda değildi, çünkü bu havada onun kabalığını bulma şansımız yok denecek kadar azdı.

Panik göğsümü ele geçirdi.

Onu da kaybedemem.

"Bunca zaman sonra," diye iç geçirdi Asker, "bu ani değişime ne sebep olmuş olabilir?"

Alay ederek ayağa kalktım ve Malyr'e küçümseyici bir tokat attıktan sonra, "Ona sor. Siktiğimin yalancısı!"

Malyr kafesin etrafından bana doğru güçlü bir adım attı, etrafındaki gölgeler nefret, öfke ve kötülük saçıyordu. "Ona yapacağıma söz verdiğim şeyi yaptım!"

"Evet, onun kalbini kırdın, o kadar çok parçaya böldün ki, ilkelliği acıdan kaçmak için yer değiştirmeye zorladı. Onu sevdiğine inandırmak için yeterince uzun süre yolundan çekildiğimden emin oldun. Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Bu kadar gaddar?"

İki parmağını düşmanca bir tavırla zırhıma sapladı ve tenimde bir ısı parlaması yarattı. "Bağlı olduğu gerçeğini ondan saklayan biri için bu ağır bir kelime seçimi. Onu paramparça etmede çok yardımcı olduğunu söyleyebilirim."

"Çünkü beni kullandın!" Aptal parmaklarını göğsümden tokatladım. "Benden kurtuldun. Arkamdan iş çevirdin -siktiğimin yılanı bir arkadaşsın sen- beni haritadaki bir heykelcikten başka bir şey değilmişim gibi kullandın."

Dişlerini sıktı. "Seçimlerin için beni suçlama Sebian."

"Benim seçimlerim mi?" İçimdeki ilkel hırıltı beni ona doğru bir adım atmaya zorladı, sanki parmaklarını bir kez daha üzerime koymasına için ona meydan okurcasına göğsümün onunkine çarpmasına izin verdim. "Bana tuzak kurdun!"

"Ve sen bunu çok kolaylaştırdın," diye bağırdı. "Onun kalbini kırdım ve hayallerini yıktım mı? Evet, kırdım. Ama sen de öyle yaptın." *Thud*. Zırhıma bir bıçak darbesi daha. "Galantia ile kalmaya karar verebilirdin. Bunun yerine onu geride, savunmasız ve korumasız bırakarak kuzeye uçtun. Bu, Sebian," *Thud*. "Senin..." *Güm*. "Seçim." *Thud*.

Son bıçak darbesi kaburgalarımı parçaladı, Malyr'in sözleri içime bir hançer sapladı, her hece vicdanımın derinliklerine saplandı. Ve en kötüsü...?

Yanılmadı bile.

Malyr'e tamamen güvenilemeyeceğini biliyordum, ama yine de onu onunla yalnız bıraktım, böylece... ne? Geçmişteki hatalarımı düzeltmek için mi? Yaşayan, nefes alan bir kadın yerine bir ölüyü mü koruyacaktım?

Yine başarısız olmuştum!

Öfke içimde tutuştu, sanki derimden sıyrılmak istiyormuş gibi derimin altında sürünüyordu. Ama Malyr'i değil, kendimi hedef almıştım. Ne yazık ki tam karşımda duruyordu...

Yumruğum onun gölgelerle kaplı yüzüne değdi. Parmak eklemleri elmacık kemiğine çarptı. Kan kulaklarıma hücum etti ve Asker'in "Bu çılgınlığı durdurun!" haykırışını bastırdı.

Malyr sendeleyerek geri çekildi, gölgeler bir kefen gibi etrafını sarmıştı. "Bu ne cüret!"

Bir karanlık boğazı bana doğru saldırdı, boynuma dolandı, sıktı, ciğerlerimdeki havayı zorladı. Gölgelede yankılanan bir kükremeye kendimi Malyr'e doğru fırlattım, bedenim onunkine çarptı.

Odanın içinde tökezledik ve masasına çarptık. Tahta parçalandı. Parşömenler dağıldı. Bir mürekkep hokkası parçalandı. Masa ağırlığımız altında inledi, ta ki büyük bir *gürültüyle* çökene kadar. Soğuk, sert zemine yığıldık, etrafımızda tozlar savrulurken uzuvlarımızın gümbürtüsüyle yere düştük.

Dirseğimi Malyr'in kaburgalarına sapladım ve kendimi onun gölgesinden kurtarmadan önce ondan bir *güç* kopardım. "Seni lanet olası kalleş piç!"

Bir başka mürekkepli saldırı bana doğru fırladı. Duyularım kabardı, eğildim ve yuvarlandım ama yine de omzumu sıyırdı. Yüzlerce buzlu parmak gömleğimin altındaki derimde bir yol çizdi ve arkalarında bir uyuşukluk izi bıraktı. Etime sızdılar, kemiklerimi boğdular, kanımı istila ettiler.

"Bunu hemen durdurun!" Asker beni kolumdan tutup ayağa bağladı, tam o sırada Malyr kendi koluna atladı ve bana doğru bir gölge dalgası gönderdi. "Tanrıça adına, dur!"

Gölgeler boynuma dolandı ama beni boğan boğazımda yükselen panikti. Malyr benim için çok güçlüydü, gölgeleri çok amansız ve iki kat daha acımasızdı. Onu yenemez ve kazanamazdım.

Ama o zaferini almadan önce onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilirdim. Ve onu dövdüm de. Yumruklarım da ayaklarım gibi çılgınca sallanıyor, oraya bir yumruk, buraya bir tekme indiriyordu. Kemik kemiğe, deri deriye çarptı. Kıpırmızı yumruğum Malyr'in yüzüne her çarptığında demir havaya karışıyordu. Onun kanı mı? Benim kanım mı? Fark etmezdi.

Yumruklarım amansız bir güçle ona vurmaya devam etti, her darbe öfkem, kederim ve pişmanlığımın bir yankısı oldu.

Onu koruyamadım. Yumruk.

Onu ben kurtarmadım. Yumruk.

Başarısız oldum. Bir kez daha! Punch. Yumruk. Yumruk.

Malyr'in iniltisi beni öfkemden sıyırdı ve görüşümü kırmızı bir renk kaplayana kadar gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Kan. Kan her yerdeydi. Dudağından damlıyordu. Yanağına bulaşmıştı. Gözlerinin akında, elmacık kemiğini kesen fişkırان bir yarığın üzerinde ağlar oluşmuştu.

Çok fazla kan var.

Tek bir gölge bile yok.

Onu yakasından tuttuğumu, bırakıp geriye doğru tökezleyene kadar fark etmemiştim, ciğerlerim sıcak havayla dolmuş, kaslarım yorgunluktan tükenmişti. Onu, kışının üstüne düşmemek için lanet kafese tutunmak zorunda kalacağı kadar kanlı bir duruma getirmeyi başarmış olmamın tek bir anlamı olabilirdi...

"Kendini savunmayı bırakırsan bu pek adil olmaz. Pek eğlenceli de değil." Kanlı yumruklarımı pantolonuma silerek ona baktım, gölgelerini aradım ama tek bir tane bile yoktu. *Anoası* onu terk mi etmişti? "Gölgelerin nerede?"

Malyr güldü, sese eşlik eden kan şırlıtısı ona cömert bir histeri tonu kattı. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra kafesin tellerine doğru bir damla pembe tükürük tükürdü. Samanların üzerine düşerek Galantia'nın kuşunun beyaz tüylerini lekeledi.

Ve orada, tam yanında, Malyr'in *anası* oturuyordu...

.. hasarlı tüylerini avlıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm ÜÇ

Galantia *Günümüz, Tidestone*

F Tuzlu su ve buzla tatlandırılmış sert hava tüylerimizi ısıyor, yakındaki kayalıklara çarpan dalgaların gürültüsü titreyen kanat atışlarımıza eşlik ediyordu. Kaslar, kemikler, sinirler... her yanımız öyle bir şiddetle ağrıyordu ki

kanatlarımızdaki gücü emdi. Yine de uçtuk.

Altımızdaki toprak, rengârenk çayırları şuraya buraya serpiştiren mor kozalaklı ağaçlarla birlikte, gök mavisi bir örtüyle uzanıyordu. Ne kadar güzeldi, renk açısından ne kadar zengindi, sanki bir ressam en kalın yağlarını tüm diyara dökmüştü.

Ta ki bir akıntı kanatlarımızı tokatlayana kadar.

Kaslarımız yanarken, ılık atarken bizi delici bir acıyla yanlara doğru savurdu. Gökyüzünden düştük, alçaldıkça alçalırken bizi ağaçlara doğru sürükleyen esintiyi yakalamak için kanatlarımızı ırpıyorduk. Tylerimize iğneler battı. Yağan kar vücudumuza yerleşerek bizi yıprattı. Penelerimiz çılgınca ağaç gövdesini tırmalıyor, tutunacak bir yer arıyordu.

Hiç yoktu.

Penelerimiz budaklı ağaç kabuğunun üzerinden aşağıya doğru szld. Dünya bir bulanıklığa dönüştü, ta ki birkaç gümbürtüyle karın ürpertici örtüsü bizi bütünüyle yutana kadar. İçimizde ani bir g patladı, bükülüp kıvrıldı, derimize batan iğnelerden oluşan bir dalga halinde içimizden sekti.

Dünyadaki tüm renkler soldu.

Gözlerimi kısararak etrafımdan gelen kr edici beyazlığa baktım. Soğuk, elbisemin gölge kumaşından içeri süzülürken ciğerlerim hırıldayarak keskin, buz gibi havayı içine çekti. İçimi bir ürperti kapladı, kafamdaki soruların hücumuyla kıvılcımlandı. Ne olmuştu? Neredeydim ben?

Hayır! Hayır!

Neydim ben?

Beyaz bir Kuzgun.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü ve buz gibi havada kayboldu. Zihnim dönüp duruyor, bu cevabın beynimi uyuşturan yankısıyla boğuşuyor, bu çözülmekte olan delilikte herhangi bir mantık kırıntısı arıyordu. Ben Kuzgun değildim, olamazdım. Ben Brisden Hanesi'nden Galantia'ydım, Tanrı aşkına, Lord ve Leydi Brisden'ın yaşayan tek kızıydım!

Bir şey şakağımı gıdıkladı.

Titreyen parmaklarım ona uzandı ve yüzümden tek, zayıf, kremsi beyaz bir tüyü çekti. Tesadften başka bir şey değildi. Herhangi bir yerden gelmiş olabilir. Bir yastık, ya da yukarıdaki dallarda boş bir yuva, ya da... ya da...

Akıl sağlığımın kekeleyen kenarlarına ne kadar umutsuzca sarılırsam sarılayım, cehalette teselli ararsam arayayım, başka hiçbir şeyim yoktu. Buna yemin etmemiş miydim? Tüm hayatımı cahil olarak geçirmiştim ve bu bana ne kazandırmıştı?

İhanet ve yalanlar.

En son, kalp kırıklığı.

Burada sana karşı sevgi yok. Benden değil. Ondan da yok. Senin için hiçbir yerde aşk yok. Malyr'in sözleri dudaklarımı çatlatan fisiltılı esintide sürüklendi ve gözlerimi sıcak bir sele karşı kapatmama neden oldu.

Gözyaşları. Tüm bunlar kalbim ve aklım için uzlaştıramayacak kadar fazlaydı. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ve Sebian.

Kalbim onu düşündükçe sıkışıyordu, aşkın çiçek açması gereken yer şimdi acıdan başka bir şeyin olmadığı ıssız bir boşluktu. Acıdı. Tanrım, acıttı.

Ne kadar süre bu şekilde yattığımı bilmiyordum, burnumun köprüsünden ve diğer tarafından yeni gözyaşlarının aktığını hissediyordum. Çok uzun. Ne için ağlıyordum ki? Büyük bir aşk mı kayboldu? Gerçekten de ne kadar zavallıyım...

Gözlerimi elbisemin omzuna sildim ve ayağa kalkmak için kendimi ittim. Malyr sonunda beni kırmış olabilirdi ama ölmemişti, en azından henüz. O beni öldürmeyi başaramamış olabilirdi ama soğuk öldüremezdi. Yedi cehennemin neresindeydim?

Gözlerimi kırıştırarak bakışlarımı manzaranın üzerinde gezdirdim. Orada, ufkun gri sisinde Tidestone'un dış bailey'sinin silueti beliriyordu. Glosten'den gelen yol -ya da belki de güneydeki çiftliklerden gelen yol, kardan bunu söylemek zordu- kapılardan birine doğru bir yol açıyordu. Güvendeydim.

Yoksa öyle miydim?

Hâlâ baş ve işaret parmaklarımın arasında tuttuğum tüyün kırılğan gövdesinin içgüdüsel olarak farkına vardım; sessiz bir düşünce içinde hareketsiz kaldığım her saniye nabzımı hızlandırıyordu. Tidestone'a dönmek akıllıca mıydı? *Bir Kuzgun mu?* Bu nasıl olabilirdi ki? Babam biliyor muydu? Mümkün değil. Anne mi? Eğer öyleyse bile...

Sonsuz beyaz manzaraya bir kez daha baktım. Tüyü bıraktım ve ayaklarımı baldır yüksekliğindeki karda ilerletmeye çalıştım. Eve dönmenin akıllıca bir seçim olup olmadığını bilemezdim ama burada kalmanın - ne patron, ne altın, ne de başka bir şey olmadan - aptalca olduğunu biliyordum. Deepmarsh'a da dönmeyecektim.

Her adımda zahmetli bir çaba sarf ederek, kalın beyaz örtünün içine batarak karda yürüdüm. Tidestone'un sağlam taş yapıları ben tökezledikçe ve tepindikçe giderek büyüyordu; onların varlığı ailemizi yüzyıllardır ayakta tutan güç ve direncin somut bir hatırlatıcısıydı. Ama onlar benim ailem miydi?

Ben kimdim?

Her ek soruyla birlikte adımlarım yavaşladı. Kapıya yaklaştığımda, bir nöbetçi elindeki silahla bir hizmetçiye oldukça yakın duruyordu.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüğümde, yorgunluk yanan kaslarımı kemiriyordu.

Hizmetçinin gözleri bana kaydı ve hemen muhafızın omzuna bir şaplak atarak onu varlığımdan haberdar etti.

Yüzünü bana döndü, üniformasında Tidestone'un soluk yeşil lekeleri vardı. "Oraya kim gidiyor?"

"Brisden Hanesi'nden Leydi G-Galantia." Muhtemelen. "Lord ve Leydi B-brisden'in kızı." Muhtemelen değil. Babam beni bir Kuzgun kadından doğurmuş olabilir mi? Evet, ama böyle bir çocuğu büyütmek bir yana, yaşamasına izin vereceğinden bile şüpheliydim. Peki ya annem? Bir Kuzgunla yatmış mıydı? Beyaz bir Kuzgun *muydu*? Beyaz Kuzgunlar hakkında bir şey söyleyecek kadar bilgim yoktu ve burada da cevap bulamazdım. "Lord B-Brisden'a söyle, kızı-"

"Herhangi bir fahişenin buraya gelip kapıların arkasına geçmeye çalışabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu muhafız aşağılayıcı bir alaycılıkla. "Leydi Galantia iki ay önce ayrıldı-"

"Bu kadar aptal olma! Bu Leydi Galantia," dedi hizmetçi kadın gri pamuklu elbisesinin kuyruğunu kaldırıp aceleyle yanına gelmeden önce. "Ah leydim, ne oldu size? Tanrım, titriyorsunuz. Gavric, kızları çağır da leydinin odasına hemen sıcak su getirsinler." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Şimdi! Yoksa soğuktan ölmesini mi istiyorsun?"

Gardiyan Gavric bana göz kırptı, yüzü bir an için şaşkınlıktan bomboştı. Sonra aceleyle başını salladı ve açık bıraktığı kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Artık Jana olduğunu anladığım hizmetçi, omuzlarındaki şalı çıkarıp benimkinin üzerine örttü, sıcak dokunuşu beni saran buz gibi soğuğa karşı hoş bir değişiklik oldu. "Benimle gelin leydim. Ateşiniz çıkmadan önce sizi bir küvete sokup ısıtmamız gerekecek."

Titreme tüm vücudumu sarmış, dişlerim gıcırdarken içeriye ve dolambaçlı kule merdivenlerinden yukarıya attığım her adımı kekeleyen bir mücadeleye dönüştürmüştü. Tanrım, çok üşümüştüm, çok yorgundum ve yine de kafam yüzlerce düşünceyle dönüyordu.

"Maren," dedi Jana yanından geçtiğimiz başka bir hizmetçiye. "Leydi Brisden'i getir ve Leydi Galantia'nın eski odasına götür. Çabuk ol!"

Onu dış balkon boyunca odamın kapısına kadar takip ettim. "Babam mı?"

"Duvarların içinde olduğunu sanmıyorum leydim." Jana odamın kapısını açtı. "Son duyduğuma göre körfezdeki gemi yapımcılarıyla birlikte olabilirmiş."

"Şimdi oturun leydim." Beni ocağın yanındaki berjer koltuğa oturttuğunda ikinci kez söylememe gerek kalmadı. Ocağın üzerine eğildi ve hemen taşın yanındaki bir sandığın içinde duran çıra ve meşe ile ateş yaktı. "Su gelir gelmez seni küvete sokacağız."

Odamın arka köşesinden çekip çıkardığı ve ağır şeyi yakınlarda duran ipek işlemeli mahremiyet perdesinin arkasına sürüklediği eski ahşap odam. Kapı açıldı ve ellerinde buharlı su dolu kovalar taşıyan iki genç kız içeri girdi. Birbiri ardına ve yanaklarını kızartan ortak bir çabayla kovaları küvete boşalttılar.

"Oyalanmayın," dedi Jana boş kovaları alıp gitmeden önce onlara, sonra da bana ayağa kalkmamı işaret etti. "Nasıl da titriyorsunuz leydim. Sizi bu elbiseden kurtarmamız gerekecek." Parmakları ön taraftaki bağcığı hızla çözdü, ancak sıırıslık ve kaskatı kesilmiş siyah gölge örtüsünü üzerimden sıyırmakta zorlandı. "Tanrılara lanet olsun, bu garip bir ipek. Sanki-" Gözleri menteşelerin gıcirtısına takıldı, ardından hizmetçi kadın bacaklarını hızla kıvrarak reverans yaptı. "Leydim."

Oda o kadar çabuk soğudu ki, genç alevler bile ocakta çirayı ısıtırken zorlanıyor gibiydi, annemin taş gibi yüz ifadesinde donmuş gibi görünen kemerli kaşları sayesinde. "*Sensin.*"

Sesindeki onaylamamanın eskisi gibi acıtmaması üzücü bir konsolidasyondur, çünkü kalbim zaten göğsümde paramparça olmuş, kanayan bir karmaşaydı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama evet anne, eve geldim."

"Burası artık senin evin değil. Deepmarsh'ta, tüm evimizin geleceğini güvence altına alacak düğünden önce arabayla Tidestone'a doğru yola çıkmak üzere olman gerekirdi." Soluk yeşil, kürklü pamuk, onu tam karşıma getiren o üç öfkeli adımın etrafında kaydı, ağarmış saçları zarifçe toplanmıştı ve üst dudağındaki o kaba kıvrımla çok çelişkili duruyordu. "Ne yaptın sen?"

Ses tonundaki suçlama, göğsümü, artık ocakta çıtırdayan ateşin bile ısıtamadığı ürpertici bir gerilimle doldurdu ve her ağırlı vuruşta göğüs kafesime dökülüyormuş gibi görünen bir organa işkence etti. Herkesin küçümsemesinden ve hayal kırıklığından o kadar bıkmıştım ki!

"Ben ne yaptım? Ben mi?" Gölge örtüsünü çekip göğüs kemiğimdeki yara izini ortaya çıkarırken dişlerimin gıcirtısını bastırdım. "Tüm evimizin geleceğini korumak için kan döktüm ve acı çektim, sadece sen beni bu dünyada dolaşan en nefret dolu ruhun ellerine terk edesin diye!"

Söyle bana, babam ona ne yaptı da böyle bir kötülük yarattı? Ve hazır başlamışken, *sen* ne yaptın?"

Soğuk bakışları yara izime inerken annemin yüzü gerildi, dudakları sert bir çizgi halinde inceldi. Biliyor muydu? *Ne* olduğumu biliyor muydu?

"Dışarı!" Annemin bağırışı Jana'yı yerinden sıçrattı ama gözleri yaramın üzerinde, sert ve affetmez bir şekilde kaldı. "Bu odaya kimsenin girmesine izin vermeyeceksin. Hiç kimse, beni duyuyor musun?" Kapı ağır ağır kilidine oturduğunda, annem ince parmaklarını kaldırdı. Ancak parmakları yaramın üzerine yerleşmek yerine elbisemin üzerindeki bir şeyi karıştırdı. "Çık şu şeyden."

Parmaklarına baktım, gölge kumaştan elbisenin iç kısmına takılmış olması gereken kremi bir tüyü çekmelerini izledim. Tüyü aramızda yukarı kaldırdıkça midem daha da derinlere battı, sadece arkasını dönüp ocağa doğru sürüklenmesine izin verdi.

Alevler tüylerimi yakıcı bir tıslamayla yuttu, bu da içimde tutuşan öfke aleviyle eşleşti. "Biliyordun," diye mırıldandım ve gözlerimin onunkileri bulmasına izin verdim, içimdeki sıcaklık mavi irislerinin soğukluğuyla çarpışıyordu. "Benim ne olduğumu her zaman biliyordun."

"Kimse senin tüylerini bulamaz, her ne kadar algılanamaz görünseler de." Kumaşı çekiştirmeye devam ederek ayaklarımın dibinde birikmesine izin verdi. "Eğer birileri öğrenirse, ikimiz de ölmüş sayılırız."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm FOUR

Galantia *Günümüz, Tidestone*

"G suya gir," dedi annem ve çıplak bedenimi küvete doğru götürdü. "Bütün bunların ne hakkında olduğunu bana anlatacaksın. Prens Malyr ile olan nişanınız ne olacak?"

Küvete girdim, bir kolum göğüslerimin üzerinde çapraz dururken diğer kolum kasıklarımı örttü, sıvı sıcaklığın ayaklarımı sarışını tıslayarak, "Çünkü o... noah... loooooard." diye alay ettim.

"Bana ukalalık yapma," diye azarladı arkasını dönüp elbisemi yerden kaldırırken. "Bana her şeyi anlatacaksın, Galantia. Ne anlatacaksın?"

ittifakın?"

Taradur'un askerleri sınırlarımıza ne kadar yakın olursa olsun, bu şu anda endişelerimin en önemsiziydi. "Sen beyaz bir kuzgun musun?"

Hakaret dolu bir eli göğüs kafesine götürmesi ve kırgınlıkla sıçraması yeterli bir cevaptı. "Düğün ne olacak?"

"Düğün umurumda bile değil!" Bağırdım. "Ben kimim?!"

"İnatçılığınız sınır tanımıyor," diye tısladı. "Bu hayvanlar arasında sana öğretilen bu mu? Sahip olduğun birkaç meziyeti terk etmek ve sadakatini unutmak mı?"

"Oh, evet, çünkü neden tüylerimin çıktığını bilmek istemek büyük bir terbiyesizlik. Beni o köyde bıraktığında sadakatin neredeydi? Beni bir zamanlar babamın yatağımdan metrelerce ötede kırbaçladığı ve işkence ettiği bir adama terk ettiğinde?"

"Eğer bir kez daha başarısız olduysanız ve savaşı kapımıza kadar getirdiyseniz bunu bana hemen söyleyeceksiniz."

"Başarısız mı?" Çünkü bu varsayım ona ihanete uğramış olabileceğimiz fikrinden çok daha yakın duruyordu. "Kim olduğumu öğrenene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bir hiç uğruna bu kadar zorluk çıkarma," diye tersledi. "Sizin hayatınız da en az bizimki kadar tehlikede."

"Öyle mi? Çünkü savaş kapımıza dayanırsa, beni başka bir yere taşıyacak kanatlarım var." Nasıl yer değiştireceğimi bilmiyordum ama bir şekilde bunu tekrar gerçekleştirmek çok zor olamazdı, değil mi? "Peki ya sen anne? Arabalar, peşlerinden koşan Kuzgunlardan oluşan kara bir bulutun hızına karşı genellikle nasıl bir performans sergiler?"

Azı dişlerini gıcırdatan saniyeler boyunca bana baktı, sonra bölmenin yanından tahta bir tabure çekti ve elbisemi kucağına sarkıtırken kendini aşağıya indirdi. "Kim olduğunuzu bilmiyorum."

Cevaplar için çok fazla...

Kendimi suya bıraktım, cevaplara dair umudum da onunla birlikte suya gömüldü. "Brisden sancaklarını taşıyan bir beşiğin içine nasıl girdiğimi biliyor olmalısınız."

"Pekala..." Ellerini gölge bezinin üzerinde kavuşturdu, başparmakları gergin bir şekilde kumaşı karıştırıyor, bakışları siyah dokumada kayboluyordu. "O bahar, gece suyumun geldiğini düşünerek uyandım. Kan vardı," dedi sesinde hafif bir titremeye. "Onu, oğlumu doğurmam sekiz saat sürdü. Benim biçimli, yakışıklı, altın saçlı

oğlum. O mükemmeldi ve o... öldü." Gözlerini hızlıca kırptırdı. "Bu, Kral Omanieli'nin Kral Barats'ın nişanlısını çalmasından sonraydı."

Bir yalandı ama ben kendi gerçeğimin peşindeyken bundan bahsetmenin bir anlamı yoktu. "Devam et."

"Lord kocamla evlenmeye gönderildiğimde, unvanlı bir kadının kötü durumunun onun tüm çocuklarını doğurmak olduğunu sanıyordum," dedi. "Gerçek kötü durum ona hiç çocuk doğurmamakmış. Eve döndüğünde, insanlar ve kuzgunlar arasındaki savaşın ardından yeni doldurulmuş küçük bir mezar daha bulursa, beni bir kenara atacağını ya da daha kötüsünü yapacağını biliyordum. Ama sonra, sadece iki gün önce, bahçelere bakan mutfak yardımcılarından birinin bir bebeği olduğunu öğrendim. Tıpkı annesi gibi krem sarısı saçları olan, sağlıklı, kırmızı yanaklı bir şey."

Boğazım düğümlendi. Bu, öz annemin Brisden'ların evinde çalışan -ve muhtemelen saklanan- beyaz bir Kuzgun olduğu anlamına geliyordu. "Ben." Başını salladı. "Bir kız, evet, ama *hayatta*. Bu yüzden hizmetçiye yaklaştım ve seni bana vermesi için ona hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok altın teklif ettim. Bir gece, ölen oğlumu gören herkesi görevden aldıktan sonra, annen gizlice odama geldi. Bir kese ile ayrıldı

beşikte bir çocuk bırakarak."

Seni çok seviyorum.

Aros'un sesi kafamın arkasında yankılandı. Batana Hanesi'nin lordu, Lorn'un kader arkadaşı, Deepmarsh ahırlarında bana öz annemin bebekken bana bu sözleri söylediğini gördüğünü söylemişti. Ama nasıl, eğer beni verdiyse? Neden herkes için benden kurtulmak bu kadar kolaydı? Beni gerçekten sevdiği halde nasıl olur da bir somun ekmekmişim gibi bir kese paraya değışirdi?

Anne -Lady Brisden-, "Lord kocam bir kızla tam olarak tatmin olmadı elbette, ama bu ona bir erkek çocuk için umut verdi," *dedi* ve dudaklarında tuhaf bir görüntü kıvrıldı: belli belirsiz bir gülümseme. "Mutluydum. Onca yıldan, onca mezardan sonra nihayet bir bebeğim olmuştu. Ben... seni göğsümden emzirmeye çalıştım ama sütüm çoktan kurumuştu." Bir kez daha göz kırptı, ardından gülümsemesini bozan bir hıçkırık geldi, sonra elini küvetin kenarına dayadı, sanki bunu yapmazsa bayılıp öne düşmekten korkuyormuş gibi. "Ah, açlıktan öyle çaresizce ağladın Galantia, her bir çığlık senin benim çocuğum olmadığını ve benim... ben gerçek bir anne olmadığımı hatırlattı. Ne kadar denersem deneyeyim, asla olamayacaktım. Ve *denedim*, Galantia, denedim. Çünkü

Saatlerce sütle ıslatılmış bezler sundum, sana sarıldım, seni salladım, sana şarkı söyledim ama sen... ağlamayı kesmedin."

Birkaç yıl önce gözlerinin altında oluşmaya başlayan kırıxıklıkların üzerinden bir damla gözyaşının yuvarlanışını izledim. kadar beklenmedik bir görüntüydü ki, genellikle duygusuz olan tavrıyla o kadar çelişiyordu ki, mideme bir çukur kazdı. Sözlerinin yankısındaki acıyı, o bebeği sevmek isteyip de reddedilmenin verdiği kalp kırıklığını duyabiliyordum.

Elimi kaldırdığımda boğazım daraldı, anneminkine uzattığımda daha da sıkılaştı. Hayatım boyunca sevilmediğimi ve reddedildiğimi hissetmenin ağırlığı altında yaşamıştım, oysa ortaya çıkan acı gerçek, onu ilk reddedenin, bilmeyen bir bebek olarak ben olduğumdu. Ben daha onu bu konuda suçlayamadan, onun kalbini reddetmenin keskin kenarıyla delmiştim. Beni sevmek istemişti, değil mi? Ve belki, sadece belki, beni sevmişti.

-Sadece bir günlüğüne de olsa.

Ama elim küvetin kenarında onunkine değdiği anda, parmaklarını tekrar gölge örtüsünün içine sokmak için geri çekti, son bir burun çekiş yerini başka bir alaycılığa bıraktı. "Ve seni susturduğumda, ağlamayı kesmen için yalvardığımda, tüm bu... beyaz aşağı senin etrafında belirdi. Beşiğine, başlığına, seni saran yün battaniyeye yapıştı. Büzüldün, ağzın korkunç bir şeye dönüştü. Ve o zaman senin ne olduğunu anladım." Sert bakışlarını kaldırdı ama iğrenerek kıvrılan üst dudağı, parçalanmış kalbimden bir damla daha kan akmasına neden oldu. "Senin ne *olduğunu*."

Tiksintisi, o kadar çiğ ve gizlenmemişti ki midemi bulandırdı, ağzıma acı bir tat doldu. "Bir bebektim, sonra bir kız, sonra bir kadın oldum ve üçü de senden sıcak bir bakış, nazik bir söz, nazik bir dokunuştan başka bir şey istemedi. Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?"

Başını kaldırdı, bakışlarıyla beni delip geçti. "On üç çocuğunu göm, Galantia. Bunu yap ve sonra kalbimi yargılamak için geriye ne kaldığını gör."

On üç çocuk.

On üç.

Bu sayı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve ısınmak için buharlı bacaklarımı gövdemin üzerine çekmeme neden oldu. "Kuzgun annem şimdi nerede?"

"O... hain yaratık seni bana verdikten bir gün sonra Tidestoneu terk etti. Babanın kim olduğunu bilmiyorum." Atılmış elbisemin kumaşını karıştırdı, küçük el çantasına kadar kemeri çekti Kaptan

Asker'in bana verdikleri gözümün önüne geldi. "Doğumunuz ilan edilmiş, sağlığınız doktorlar tarafından övülmüştü. Lord Brisden'in Tidestone'a doğru yola çıktığı ve sadece birkaç saat değil, günlerce yaşamış olan ilk çocuğunu görmek için sabırsızlandığı bir sırada, sana bakmaktan başka çarem yoktu. Risa işe alındı ve seni her zaman göğsünde tutması için talimat verildi."

"Ne olduğumu biliyordu." Onaylamak için annemin başını sallamasına gerek yoktu. Risa'nın o köydeki tavernada yatağında beyaz bir tüy bulduğu gün mü? Bana attığı o tuhaf bakış? Evet, biliyordu. Yine de beni annemden daha çok . "Bu yüzden koşmama, ata binmeme, oynamama hiç izin vermedin."

Ağlam

ak için.

Yaşam

ak için.

"Herhangi bir acı ya da duygusal bunalım bir değişimi tetikleyerek beni darağacına, seni de alevler içindeki bir kafese götürebilirdi. Şimdi olacağı gibi, eğer buradaki herhangi biri senin ne olduğunu öğrenirse." Ayağa kalktı ve ocağa doğru döndü. "Bu elbisenin yakılması gerekiyor."

Sadece başımı salladım, suyun yüzeyindeki dalgalanmalara bakarken sanki tüm hayatımın bildiğim şekliyle artık tanıyamadığım bir şeye dönüşmesini izliyordum. Binlerce kırık parça gibi ve hiçbirisi birbirine uymuyor. Öz annem beni neden bu kadar kolay vermişti? Ve babam kimdi?

Çekirdeğimde bir boşluk genişledi. Öz annem ortadan kaybolmuşken, babam bilinmezken ve cevap verebilecek yaşayan bir ruh yokken, gerçekte kim olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan kendimi nasıl bir araya getirebilirdim? Belki bir melez? Ama o zaman bile...

Gözlerimi kısarak dizimdeki yeşilimsi küçük çürüğe bakarken kafamın arkasında önemli bir soru daha şekillendi. "Hediyem nerede?"

Eğer yer değiştirebiliyorsam, benim de bir tane olması gerekmez miydi? Yoksa Malyr'in annesinde olduğu gibi henüz ortaya çıkmamış mıydı?

"Bilemem, umurumda da değil," dedi annem elbiseyi toplarken alaycı bir sesle. "Tanrı korusun, bunca yıldır kurtulduğum tek endişe buydu. Kara büyü. Şeytani gölgeler. Dinsiz vizyonlar."

Son kelimeyle birlikte gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bakışlarım kemerde alevlere doğru sallanan çantaya kaydı, Kaptan Asker'in sesi anılarımda yankılandı: *"Yalvarırım leydim, dostumu bana geri verin."*

Marla!

Asker'in bir keresinde Deepmarsh'taki koridorda bana anlattığı gibi geçmişİ görebiliyorsa, bana benimkini de anlatabilir miydi? Annemi görebilir miydi? Babamı? Neden bir yeteneğim olmadığını açıklayabilirdi - ya da en azından söyleyebildiğim kadarıyla kendini gösteren bir yeteneğim yoktu. Ne güçlendirilmiş duyularım, ne gölgelerim, ne de görülerim vardı.

Hiçbir şeyim yoktu.

"Hayır!" Sudan atladım, bir bacağım küvetin kenarına takıldı, neredeyse onu yakalamadan önce ocağı doğru tökezliyordum. "Gerekirse elbiseyi yak, ama bunu tutmam lazım."

Hepsini ocağı doğru uzattı. "Bunların içinde Kuzgun yapımı hiçbir şey istemiyorum-"

Çantayı kaptığım gibi kemerinden çektim, içlerinde ölüm büyücüsü gölgeleri olan tuz taşları şingırdadı. Sesin yerini ateşin elbiseyi yutarken çıkardığı *vınlama* ve ardından babamın içeri adım atarken çıkardığı menteşe gıcirtısı aldı.

Arkasını dönmeden önce bakışları ayak parmaklarımdan göğüslerime kadar uzanıyordu. "Tanrım, kadın... üzerine biraz bez koy!"

"Henüz onu terbiye etmediğim için beni affedin lordum." Annem eski gardırobumdan katlanmış kahverengi bir iç çamaşırı çıkardı ve beni çabucak giydirdi.

Tek kol. İkinci kol.

Sonra, çıplak ayağım zarif bir reverans yaparken çantayı saklamak için arkama uzandım. "Lordum Peder."

Boğazını temizleyerek arkasına döndü, kahverengi saçlarında tek bir gri tel bile yoktu ama gözlerinin altında koyu renkli yarım daireler vardı. "Tidestone'a bir hafta daha gelmemen gerekiyordu ve şimdi öğrendim ki karda tepinerek kapımı çalmışsın? Bunun anlamı nedir?"

Keskin sesi, söylenmemiş tüm suçlamaları taşıyordu. *Yine başarısız oldun, Galantia. Ne büyük bir hayal kırıklığısın, Galantia. Ne kadar değersiz olduğun ortaya çıktı, Galantia.* Ve bu böyle devam etti.

Ela bakışlarını tuttum, Malyr'le ittifak kurmanın rahatlığı içinde onu yuvarlayacak makul bir mazeret bulamıyordum. Bana, dışarıdaki her bir Kuzgun'a ve evet, Malyr'e bile yaptığı onca şeyden sonra, Taradur'un güçlerinin onun boğazını kesmesi neden umurumda olsun ki? Onu Tidestone'dan kovsa? Neden onlardan birine yardım teklif edeyim ki?

Çünkü dikkatimi dağıtacak bir şeye çok ihtiyacım vardı. Ve Tidestone'u bir kuşatmaya hazırlanmaktan daha büyük bir kargaşaya sokacak ne olabilirdi ki?

"İttifak falan yok baba," dedim çantamı sıkıca kavrayarak, çünkü bu gece o büyülere pekâlâ ihtiyacım olabilirdi. "Nişan bir maskaralıktan başka bir şey değildi, Prens Malyr'in lütfedip sağladığı tahıllar da Taradur'un kılık değiştirmiş kuvvetlerinden başka bir şey değildi. Biz konuşurken onlar sökülmüş kuşatma silahlarını surlarımıza taşıyorlar. Tanrıların lanetlediği bu Kuzgunlardan kaçtım, böylece sizi uyarabilirim."

Şok içinde bana baktı, gözbebekleri sanki sözlerimin potansiyel doğruluğunu değerlendiriyormuş gibi odanın içinde gezindi ve yeterince güvenilir olduklarını kanıtladıklarında dönüp kapıdan dışarı çıktı. "Çanları çalın! Kuşatmaya hazırlanın!"

Tidestone'da çanların kulakları yırtan çınlaması yüzüme bir sırtış getirdiğinde babamın ayak sesleri daha azalmamıştı bile. İlk defa gerçekten benim için çalışıyorlardı.

Bütün gün boyunca çaldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm
FIVE

Galantia
Günümüz, Tidestone

"B İç kapıyı açın!" diye bağırdı subaylardan biri, alevler, gölgelerin arasından sessizce geçen figürü görmezden gelen panik içindeki her bir göz kümesine turuncu titreşimler saçıyordu.

"Okçular! Kaptan Theolif her sipere mazgal sayısı kadar adam yerleştirilmesini istiyor! Kımıldayın! Kımıldayın! Kımıldayın!"

Gri bir pelerinin altına gizlenmiş ve bir planla silahlanmış olarak, yıllar önce harçtan birkaç taşın düştüğü tanıdık deliğe ulaşana kadar duvar boyunca aceleyle ilerledim. Kendimi duvara sıkıştırdım, ancak kenar

göğsümün etini ısırdı. Tanrılar kahretsin, on yıl önce böyle bir sorun olmamıştı...

Biraz kıpırdanmam ve derin nefesler vermem gerekti ama sonunda geçmeyi başardım. Yolum, gün içinde bir noktada buraya dizilmiş olan yağ varillerinin arkasından devam etti - şüphesiz okları batırmak ve yakmak için mazgallara taşınacaktı. Bulutlar ayın üzerinde tembelce sürükleniyor, çiğnenmiş kardan yansıyan azıcık ışığa rağmen beni güzelce gizliyordu. Yine de dikkatli olmalıydım...

İç bailey'i koruyan barikonun köşesine ulaşana kadar gölgeden gölgeye kayarak çömeldim. Gözlerim barikonun içine doğru çerçevelenmiş meşe kapıya kaydı. Zindanlar. Kilit için bir fikrim vardı ama işe yarayıp yaramadığına dair bir ipucum yoktu. Burada test etmek çok tehlikeliydi. Önemli değil, daha iyi bir yol biliyordum.

Ne yazık ki, kapının yanında çıtırdayan ateş sepetinin ötesindeydi. Geçidi aydınlatıyordu ve karşıdaki iç perde duvarında nöbet tutan asker tarafından fark edilmememi imkânsız hale getiriyordu. Bir kadının iç baileyde sessizce dolaşması çok da şüpheli bir görüntü oluşturmazdı, ama burada? Zindanlara bu kadar yakınken? Dış kapılar çoktan barikatlanmış ve mühürlenmişken? Bu en iyi ihtimalle kargaşa yaratır, en kötü ihtimalle de beni Lord Brisden'in huzuruna çıkarırdı.

Asker'in bana verdiği keseye uzandım, bir parça mısır ekmeğinin yanından geçtim ve parmak uçlarımı pürüzsüz tuz taşlarının üzerinde gezdirdikten sonra rastgele bir tanesini çıkardım. Avucumu ışığa doğru çevirdiğimde siyah, kılcal gölge dalları içinde yavaşça kıvrıldı. Eğer onları serbest bırakırsam, ben gizlice geçerken bana siper .

Ya da önlerine çıkan her şeyi ve herkesi öldürmeye başlayabilirlerdi, ben de dahil. Daha iyi bir plan yapamamış olmam çok kötü...

Tanrılara, bu gölgelerin kemiklerimdeki eti yemesine izin vermemeleri için içimden dua ettikten sonra, yumruğumu terzi Darien'in yaptığı gibi taşa vurdum. *Çatırdadı*. Gölgeler toz haline gelmiş ve kristalleşmiş tuzun arasından dışarı döküldü. Yavaşça yerde sürünerek ilerlediler ve genişleyerek karanlığı genişlettiler.

Derin bir nefes aldım ve fazladan bir önlem olarak tuttum, tüylerin içine daldım, beni saran karanlığa karşı gözlerimi kısarak baktım. Tanrım, hiçbir şey göremiyordum.

Duvar!

Bir avucumu ona dayadım ve beni kaba taşlar, harç çukurları, yosun lekeleri boyunca yönlendirmesine izin verdim. Ahşap. Ahşap. Tahta. Sonra tekrar kaba taş-

Köşeyi dönüp gölgelerin arasından sıyrıldım, geriye doğru tökezleyerek duvarın yükselen karanlığına doğru ilerlerken omzumun üzerinden endişeyle nöbetçiye baktım. Beni görmemişti.

Sessiz bir rahatlama nefesiyle devam ettim ve botlarımı duvarın dibindeki kara dikkatlice vurdum. Neredeydi o? Bu karın altında bir yerlerde-

Thud.

Durdum ve tekrar tepindim.

Thud.

Botlarımı karın üzerinde sürüyerek, kenarıyla hepsini ittim ve alta saklanan kapağı ortaya çıkardım. Ben on bir yaşlarındayken, inşaatçılar bunu gardiyanların ve gardiyanın odalarına çıra ve odunları daha hızlı indirebilmek için eklemişlerdi. Ya da belki de birkaç gardiyan, taş merdivenlerden aşağı odun taşımaya çalışırken kaygan zeminde kayıp kafalarını çarparak ya da boyunlarını kırarak hayatlarını kaybetmişlerdi.

Kapağı sabitleyen zincirleri dikkatlice çıkardıktan sonra kapağı kaldırdım. Kendimi açılı kızığa bıraktım, bir köşesini hafifçe açık tutarken ahşap kapağı indirdiğimden emin oldum. Depo odalarından birine inerken taş pelerinine sürtündü, zindanların içindeki hava nem, ter ve kemirgenlerin dışkılarıyla doluydu. Üzerine düştüğüm yarılmış meşe yığınının içinden bir sıçan fırladı - büyüklüğüne bakılırsa bir sıçan- ben kayan parçalardan aşağı kayarken karanlık bir köşeye kaçtı. Buraya kadar her şey yolunda.

Odadan çıkıp loş ışıklı koridoru kontrol ettim, bazı kandiller yakıtsızlıktan çoktan sönmüştü.

Tam düşündüğüm gibi, boş.

Bütün erkekler, oğlanlar ve hatta bazı kadınlar kuşatmaya hazırlanmakla meşgulken, kalın çelik parmaklıkların ardına kapatılmış mahkûmları koruyacak tek bir kişi bile yoktu. O neredeydi?

Buradaki sessizliğe aldırmadan, onun adını söylemeye cesaret edemezdim. Bunun yerine, bir hücreden diğerine koştum. Boştu. Boş. Bir varıl. Boş. Boş. İstiflenmiş kasalar. Boş-

"Galantia," diye mırıldandı bir kadın sesi.

İsmimi duyunca tüylerim diken diken oldu, gözlerim koridorun sonundaki karşı hücreye kaydı. "Marla."

Yakalanırsak, aldığım risk göz önüne alındığında, bu kaderin geçmişimle ilgili cevapları olsa iyi olur. Durum böyle olunca, Lord Brisden'in beni takas edebileceği çok fazla ittifak kalmamıştı, ihanetimi görmezden gelmenin hiçbir faydası yoktu.

Koridoru geçtim ama hücreye ve parmaklıkların arasından bana göz kırpan çukur yanaklı kadına adımlarım tereddütlü bir hal aldı; uzun, siyah saçları bazı yerlerde keçeleşmiş, bazı yerlerde ise kelleşmişti. Onun boyuna çömelerek el çantasına uzandım ve bir tuz kristali daha aldım.

"Adımı biliyorsun." Sadece bu da değil, beni *bekliyordu*. Bu umut vericiydi, tuz kristalini kapının demir kilidine doğru uzatırken parmaklarımda hafif bir titreme oldu. "Bana geçmişimi gördüğünü söyle. *Gerçekte* kim olduğumu bildiğini söyle."

İniltiler arasında dizlerinin üzerine çöktü, gölge kumaşından tuniği ve siyah pantolonu kesikleri, çürükleri ve pisliği ortaya çıkaran parçalardan başka bir şey değildi. "Gerçekte kim olduğunu kendinden başka kimse bilemez."

Bu... umduğum cevap değildi. "Ama geçmişimi gördün?" "Aylardır başka bir şey görmedim, ta ki-" Bir öksürük balgamla ıslanmış sözcükleri göğsünde duyulabilir bir çingirak sesi çıkarıyordu. Tanrım, çok kötü durumdaydı. "İmgelemler durana kadar ve uzun bir süre hiç gelmedi. Artık nedenini biliyorum. Yakalandın ve Deepmarsh'a götürüldün. Tanrıça bana sonunda kanatlarını bulduktan sonra nasıl geri döndüğünü gösterdi, tıpkı umduğu gibi."

Yutkundum. "Tanrıça mı?"

"Annen," dedi. "Kader Lilieth."

Lilieth. Daha önce hiç duymadığım bir isim, hafızam için anlamsızdı ama yine de özümün derinliklerinde yankılanıyor, tüm bedenim titreyene kadar kemiklerimde yankılanıyordu. *Lilieth*, dedim sessizce, dilimi gezdirerek, adını tadarak. *Lilieth*.

Zindanlarda bir yerde metal tıkırdadı.

Burada kalamazdık.

"Seni buradan çıkarmalıyız." Cevapları istiyor muydum? Evet, ama onun ya da benim hayatım pahasına değil. "Siperler, kuleler, istifler... her yer dolu ve meşaleler yukarıdaki duvarın her santimini aydınlatıyor.

Uçmaya başladığın anda seni gökyüzünden vuracaklar. Bir planım var ama en iyisi burada yer değiştirebilirsen işe yarar. Yapabilir misin?"

"Senin yardımınla," dedi. "Tek yapmamız gereken parmaklarımızı iç içe geçirmek."

"Daha da iyi." Avucumu üzerine kapatmadan önce çatlayan tuz kristalini kilidin içine ittim. "O zaman koy işimizi görür, bizi kayalıklara tırmanmaktan kurtarır. Yine de epey uzun bir yürüyüş olacak ama yanımda-"

Bir soğukluk avucumu ısırdı ve kilidin kenarlarından kaçmaya çalışan gölge dalları yükselirken acı içinde tıslamama neden oldu. Diğer elimi birincinin üzerine bastırdım, ısırın, kemiren acıyla inledim. Malyr sayesinde acıyla tanışmış olmam ne kadar iyi bir şeydi.

Bırakma, Galantia!

Gölgeler büyümeye devam etti, genişledi, gürültülü bir sesle *Klik* sesi, kilit açıldı. *İşe yaradı!*

Yanan elimi kilitten çektim ve kapının inleyerek açılmasına izin verdim, avucumun ortasında etime bir krater açmış gibi görünen o siyah ize baktım. "İşte." Acıyı görmezden gelerek kemerimden çıkardığım küçük keçi sütü şişesini pelerinin altına soktum ve çantamdan bir somun mısır ekmeği çıkardım. "Bunu ye. Deepmarsh'a uçmak için gücüne ihtiyacın olacak."

Marla ekmeği parmaklarımdan koparıp ağzına tıkarken bile öne doğru yığıldı. Bu, öksürüğü daha şiddetli bir şekilde geri gelene kadar yan yatarak ekmeği yemesine engel olmadı.

"Şimdi kabalığını değiştirmene ihtiyacım var." Diz çöktüm, diğer elimin başparmağıyla şişenin mantarını açarken başını sabit tuttum ve sütün rahatsız edici kırıntıları yıkamasına izin verdim. "Bir noktada zindanları kontrol edecekler ve seni gitmiş bulacaklar. O zamana kadar körfeze varamazsak kimse seni Tidestone'un duvarları arasında dolaşırken göremez, bu yüzden düşünüyordum da..." Kemerimin üzerinde katlanmış olduğu yerden, avucumdaki gölgeli lekeler çoktan gitmiş olan büyük bir patates çuvalı çıkardım. "Kuşlarınızı buraya getirin, ben de sizi oraya taşıyayım. Daha önce pencereden kontrol ettim ve kaleyi güneybatıdan gelecek bir saldırıya hazırlarken koy şimdilik çoğunlukla terk edilmiş durumda."

Başını sallayarak elini benimkine uzattı. "Bana yardım et, ben de sana almaya geldiğin şeyi vereyim."

Kaşlarını çatarak parmaklarını onunkilerle birleştirdim. Bunu bir gölge patlaması izledi ve üçü çoğunlukla hareketsiz olan beş siyah kuzguna dönüştü,

Bir diğeri acı çekiyormuş gibi sessizce vıraklıyordu, beşincisi ise ne yapacağını şaşırmış bir halde etrafına bakınıyordu. Hepsini yakalayıp çuvalın içine attım, ağzını bağladım ve dikkatlice omzuma aldım.

Bu harika bir fikirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm ALTI

Galantia *Günüümüz, Tidestone sahili*

T Onunki aptalca bir fikirdi.

Anlaşıldığı kadarıyla bir kuzgun, bir serçe kadar ağır değildi. Ama beş ? Çok ağırdılar. Zamanla

Tahta oluktan çıkmaya çalışırken, gölgelerin arasından hızla geçerken ve kaygan kayalardan sahile doğru inerken, sanki lanet bir külçe taşıyormuşum gibi omzumu aşındırdılar.

"Kıpırdanmayı kes," diye mırıldandım, ayağımın altındaki kar kuma çarparak çıtırdarken, körfezin bizimkilerden birinin bulunduğu tarafına doğru yöneldim.

yanaşmış gemiler Marla'ya siper olacaktı. "Vücudumdaki her kasın hâlâ ağrıyor olması yeterince kötü-"

"Durun!" diye bağırdı bir muhafız, devasa ahşap rıhtım direklerinden birinin etrafında aniden belirdiği yerden, yanında duran başka bir muhafızla birlikte. "Oraya kim gidiyor?"

Hızla uyuşan dudaklarımdan tek bir kelime bile geçiremeden, diğer muhafız yüzümü aydınlatmak için el fenerini yaklaştırdı. "Sadece Leydi Galantia." Yumruğum çuval bezinin etrafında daha sıkı kenetlendi. Evet, *sadece* bendim.

Değersiz, alçakgönüllü, saf küçük Galantia. Kesinlikle bir Kuzgun tutsağı kurtarmaya ...

"Burada ne işiniz var leydim?" diye sordu muhafız, meşalesini tehlikeli bir şekilde çuvala doğru yaklaştırıp, rahat edemeyecek kadar meraklı gözlerle onu inceleyerek.

Çenemi kaldırdım. "Benim işim bana ait."

Diğeri çenesini omzuma dayayarak, "Lord Brisden tüm Tidestone'u kilit altına aldıysa hayır," dedi. "Orada ne var?"

Kaşlarının çatılmasına neden olacak kadar çok saniye geçti ve ben "Kuzgun yapımı bir elbiseyle geldim. Annem bundan çok rahatsız oldu ve benden onu körfezde boğmamı istedi."

Elinde meşale olan kaşlarını daha da kaldırdı. "Gecenin bir yarısı, onu kolayca ocağa atabilecek bir hizmetçi yerine kızını mı gönderiyor?"

Ensemde bir yerde bir ter incisi oluştu ve çuvaldaki o aptal kuşların her lanet olası değişimini hissettim. Bir vıraklamayla işimiz biterdi. O belki uçup gidebilirdi ama yine de *benim işim* biterdi! Tabii ben de yer değiştirmesem... Ama nasıl? Bunu nasıl yapmışım? Tanrım, bu korkunçtu.

Gülümsedim.

"Hizmetçiler saldırıdan önce tuvaletleri bir kez daha temizliyorlar," dedim iç çekerek. "Ayrıca, gölge bezi yanmaz. Bazıları bunun onların şeytani büyüü tarafından korunduğunu söylüyor. Muhtemelen onların simsiyah kanıyla ıslanmıştır."

"Anlıyorum." Elinde meşale olan muhafız bir süre daha bana baktıktan sonra başıyla selam verdi. Alev ilk adımının üzerinden tıslayarak geçerken durdu ve bir kez daha bana baktı. "Bağışlayın leydim ama çuvalın içine bakmak istiyorum."

Boğazım düğümlendi. "Pardon?"

Diğer muhafızla bir bakış alışverişinde bulundu, sonra bana mahcup bir gülümseme verdi. "Daha önce hiç gölge bezi görmemiştim."

"Ben de öyle," diye kabul etti diğeri. "Tek bir dokunuşun bir insanın derisini yakıp kül edeceğini duymuştum."

Oh, Tanrı aşkına...

Panik göğsümde bir dalga gibi yükseldi ve soğukkanlılığımı ezici dalgaları altında boğmakla tehdit etti. Şimdi ne olacaktı? Çuvalı açmayı reddedecek miydim? Böyle bir direniş sadece şüphelerini arttırırdı. Çuvalı açıp içindeki fırfırlı tüylerin elbisenin özenli tasarımının bir parçası olduğuna onları ikna etmeye mi çalışayım? Marla'yı serbest bırakıp sonuçlarıyla yüzleşmek mi?

Arkasında denizin uzandığı bir uçurumda darağacı. Altın saçlı bir kadının ilmiğten sarkan bedeni, tuzlu dalgaların altında boğuluyor.

Asker'in hayali zihnimin önünde şekillendi ve kalbimin her gürültülü atışını kulaklarımın arasında saniyeler içinde çalan zamana dönüştürdü. Ya kaderimi mühürlediysem? Ya basitçe yer değiştiremezsem ve kendimi idam sehvasında bulursam? Ne de olsa bunu ilk kez yapmam on dokuz yılını almıştı-

Bir boru sesinin ani patlaması soğuk gece havasında yankılandı. Tidestone'a mı saldırıyorlardı? Şimdiden mi? Şimdi mi? Bu gece mi?

"*Senin için geleceğim,*" diye fısıldadı Malyr'in sesi kalbimin durmak bilmeyen çarpıntıları arasında.

Nöbetçinin yüzü titreyen meşale ışığının altında bembeyaz kesildi ve diğeriyle dehşet dolu bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu bir silahlanma çağrısı."

Borunun sesi tekrar gürledi, daha yüksek, daha ısrarlı. Her iki muhafız da arkalarını dönerek kumsaldan Tidestone'a doğru, metalin metale çarpma sesini takip edecek kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladılar.

Bir an donup kaldım, nefesim soğuk havada haince bir rahatlama hissi uyandırdı. "Malyr buraya beklediğimden daha erken gelebilir."

Bu da Marla'nın onun hatlarının gerisinde güvende olabileceği anlamına geliyordu, bu yüzden demirli geminin devasa ahşap gövdesine doğru acele ettim. Boyu ve ayın konumu nedeniyle kumsalın bazı kısımlarına daha da koyu bir gölge düşürüyordu; kuzgunların hoplayıp zıplaması için çuvalı yere indirdim.

Gölgeler gecenin içinde kıvranarak Marla'ya dönüştü, tam o sırada Marla tökezleyerek tahta direklerden birine çarptı ve dengesini sağlamak için ona tutundu. "Fazla zamanımız kalmayacak."

"Bana kim olduğumu söylemen yeterli," dedim. "Tidestone'un tamamı şimdilik iç bailey'e çağrıldı. Lütfen, bana ne gördüğünü anlat!"

Başını sallayarak, arkasındaki kardan yansıyan ışık gözlerine belli belirsiz bir bakış atana kadar arkasını dönüp direğe yaslandı. "Annen, *gerçek* annen çalıştı-"

"Tidestone; bunu zaten biliyorum," dedim, çuvalı suya atıp pelerinimi etrafıma daha sıkı sararken endişeyle bir bacağımdan diğerine geçerek. "Beni bir kese para karşılığında Leydi Brisden'e sattı."

Marla başını salladı ve karanlık bile alnında oluşan kırıxıklıklar şeklinde yüzüne kazınan inançsızlığı gizleyemedi. "Hayır, çocuğum. Seni bozuk para için satmadı."

Ağzım kurudu. "Ne? Ama... Leydi Brisden..."

"Senin doğduğun gün, Kuzgunların lanetlendiği, tavernalara girmelerinin reddedildiği ve hatta Dranada'nın her yerinde halk tarafından saldırıya uğradıkları savaşın öncülleri krallıklarımızın üzerinde belirmeye başlamıştı," dedi. "Lilieth, tıpkı sevgili Asker'im gibi, geleceğin öngörülerini görme yeteneğine sahip bir kadermiş. Tanrıça ona ölümünü gösterdiğinde sen daha bir günlüktün."

Yanaklarım uyuştı. "Ölümüm mü?"

"Dokuz yaşından sonra yaşamaman gerekiyordu." Başını salladı. "Bırakın müdahale etmeyi, kaderi sorgulamak bile bize düşmez. Lilieth bunu yapmamalıydı ama yine de bir anne olarak bunu ona karşı kullanamam. Tanrı bilir, o kış gecesi bana gösterseydi ben de aynısını yapardım."

Kızı öldüğünde.

"Asker söyledi. Kaybınız için üzgünüm," dedim. "Ama hâlâ anlamıyorum. Neden beni ele verdin?"

"Seni güvende tutmak için Galantia," dedi, sözleri kalbimi yavaşça saran yatıştırıcı bir okşayış gibiydi. "Valtaris kuşatması sırasında küçük kızının ölümüne neden olan savaş ve senin kim olduğunun öğrenilmesi durumunda ortaya çıkacak yıkıcı sonucu gördü."

Ama bu hiç mantıklı değildi. "Neden Valtaris?"

"Kaderindeki eşinle birlikte büyüüp gelişebilmen için orada yaşamaman gerekirdi," dedi. Bu ne anlama geliyordu? "Onu imgeleminde gördü. Kaderinde sevmek, bağrına basmak ve yanında ölmek olan Kuzgun çocuğu, ondan çok da büyük olmayan bir çocukken gördü. Annen kaderin akışını değiştirmeseydi, küçük kızını saklamak için daha iyi bir yer olabilir miydi, ama mancınığın kaderinde onu öldürmek olan adamın burnunun dibinden başka? Senden sevgisinden dolayı vazgeçti, çünkü yaşamayı istiyordu."

Sevgiler.

Bu kelime üzerime yıkıldı, bacaklarım vahyin ağırlığı altında zayıfladı. Benden öylece kurtulmamıştı; hayır, annem hayatımı kurtarmak için beni vermişti! Onun sevgisinin derinliği beni tüketirken nefesim kesildi, kalbimin bunca yıldır boş kalan oyuklarını doldurdu.

Satılmadı.

Terk edilmemiş.

İstenmeyen bir

şey değil.

Çok sevdim!

"Öz annem..." Elimin tersiyle birkaç damla gözyaşının serbest kaldığı yanaklarımı sildim. "O... O...?"

"Yıldızların arasında, tatlı kız," dedi Marla, gözlerinin kenarları yumuşayarak. "Onun gökyüzünden düşmesine neden olan şeyi göremedim ama tanrıça bana, savaştığı her neyse, babanın kaçmasına izin verdiğini gösterdi."

"Babam mı?" Kalbim kaburgalarımın çarparak tek bir vınlama sesi çıkardı. Tanrılar aşkına, ya onunla çoktan tanışmış olsaydım? "Nerede o? Öngörülerinden herhangi biri sana onu gösterdi mi? Deepmarsh'ta mı?"

Şimdi başını yavaşça sallarken gözlerindeki yumuşaklık acımaya dönüştü.

"O da..." midem sıkıştı, "yıldızların arasında mı?" "Evet, canım."

Yukarı baktım. Geceleyin gökyüzü birdenbire uçsuz bucaksız, boş ama parıldayan yıldızlarla dolu göründü - her biri kaybolmuş bir ruh. O uçsuz bucaksız genişlikte bir yerlerde, ailem bana bakıyordu.

Gerçekten yalnızdım.

"Nasıl öldü?" Ben sordum. "Gördün mü?"

Marla kendini tahta direktten aşağı itti ve bu hareket bile omzuma koyduğu elini sarsan bir öksürük daha kopardı. "O da Valtaris'e giderken ağır yaralanmıştı. Lilieth seni o beyaz beşikte bıraktıktan sonra oraya gitmişlerdi. Baban kendi kanında boğuldu ve daha küçük bir çocukken Prens Malyr'ın alnını okşadığı bir haberci olarak taht odasında öldü."

Çizdiği resim karşısında boğazıma bir damla kan oturdu - babam, beni parçalara ayıran adamın ellerinin rahatlığı içinde ölüyordu. Neden o? Neden onca insan arasından o olmak zorundaydı da-

Nefesim kesildi, aklım bu hikâyenin tanıdıklığına takıldı, sanki daha önce duymuş gibiydim. Nereden duymuştum? Bana kim anlatmıştı-

"Valtaris düşmeden yıllar önce bir haberci aileme ulaştı," Malyr'in sesi dönen zihnimde yankılandı. "Boynunda, kanından kırmızıya boyanmış bir kolye vardı. Şehrimize gelirken bir şey ya da biri ona saldırmış ya da kaba davranmış olmalı. Kanında boğuldu..."

"Genç prensin kaderindeki kıza ait," diyerek Malyr'in o gece dere kenarında *aerymel* yuvasının içindeki tuz kristalinden bahsettiği sözlerini tekrarladım. "Hayır. Hayır..."

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık koptu. Hayır, bu olamazdı. Çok zalimce, çok tehditkâr, çok acı vericiydi.

"Evet," dedi Marla kısık bir sesle. "Sen, Galantia, Malyr'in kader eşisin. Valtaris'te kayaların ve gölgelerin altında birlikte ölmeniz gerekiyordu, senin küçük elin onunkinin içinde kenetlenmiş bir şekilde-"

"Hayır." Sanki altımdaki zemin kaymış, bu gerçek fırtınalı bir denizin acımasız gücüyle üzerime çökerken dünya kendi ekseninde dönmeye başlamıştı. "Asla!"

Dudaklarımdan bir çığlık koptu, çığ ve kontrolsüz, sessiz gemide ve sessiz dalgalarda yankılanan delici bir umutsuzluk sesi. Bu zalim bir şaka mıydı? Kaderin korkunç bir cilvesi mi? Öngörülmüş ama tamamen, iğrenç bir şekilde yanlış olan bir kader mi? Neden o adam? Neden bana bu kadar acı çektiren bu adam?

Kalbim bir kez daha kırıldı.

Bunun acısı iliklerime kadar işlerken, üzüntüm yavaş yavaş yerini kabaran bir öfke dalgasına bıraktı, parçalanmış organın her bir parçası şiddetli, öfkeli bir alevle tutuştu. "Asla." Bu kelime soğuk havada asılı kaldı. "Onun olmayacağım. Ne bu kaderli hayatta, ne de başka bir hayatta."

Arkamda korna çaldı.

"Gitmeliyiz," diye Marla.

Son gözyaşlarımı da kırıştırdım, çünkü bir daha Malyr için tek bir damla bile akıtmayacaktım. "Biz mi?"

"Prens Malyr Tidestone'u alacak," dedi. "Duvarları ölüm, kan ve sefaletle boyanacak. Kalırsan saldırıda ölebilirsin. Gidersen nereye gideceksin? Ammarett'e mi? Sen bize aitsin Galantia. Annen her zaman eve, bize gelmeni istedi."

Derin bir nefes aldım ve tuzlu havanın ayıltıcı soğuşunu ciğerlerime çektim. Tidestone tek başına yeterince tehlikeliydi, ama Ammarett

Daha da kötü. Ama Kuzgunlar'a geri dönmek? Malyr'e? Ben sadece... Yapamadım.

Henüz değil.

Belki de hiç.

Parıltısının ufuktan beni çağırdığı denize baktım ve çocukken uçup gitmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm. Tüm bunlardan uzak bir yerde. Garip malların ve daha da dillerin olduğu egzotik bir yer ama...

"Hediyem," diye fısıldadım. "Tılsımın içinde mi?"

Marla, "Ailen bir hırsız bulup çoğunu çalmış, sana da fark edilmeyecek kadar azını bırakmış olmalı ki kendini ele verip hayatını tehlikeye atmasın," dedi. "Nerede olduğunu söyleyemem."

Tılsımın içinde olmalıydı. Ama Malyr bana tuz kristalinin boş olduğunu söylememiş miydi? Madem değersizdi, neden bir tılsımı diyar diyar taşıdı? Babam neden tılsımın Malyr'e teslim edildiğini görmek için ölmüş olsun ki?

Hayır, oradaydı.

Bundan emindim.

Bir korna sesi daha duyunca omzumun üzerinden geriye baktım, Tidestone'un duvarları ıslıl ıslıl parlıyordu. "Bu olmadan gidemem."

Kendimi tekrar bir bütün haline getirmeye bu kadar yakınen olmazdı. Hayatımda ilk kez her şey bir araya geliyor, olmam gereken kişinin resmini oluşturuyordu. Kim olduğumun!

"Eğer onu bulamazsam, saldırı sırasında kaybolabilir," dedim. "Lord Brisden kaçarsa, onu da yanında götürebilir ve bir daha elime geçip geçmeyeceğini kim bilebilir. Onu bulmak zorundayım."

"Ölebilirsin."

"Kim olduğumu bilerek ölmeyi, merak ederek yaşamaya devam etmeye tercih ederim," dedim ve ona elimi uzattım. "Git. Eşinin yanına uç."

"Yapamam-"

"Git!"

Marla bir an daha bana baktı. Bakışlarımdaki kararlılığı görmüş olmalı ki parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Gölgeler onu takip etti ve beş siyah kanat oluşturarak, kabalığı kayalıklar boyunca güvenli bir yere doğru sürüklenmeden önce onu okyanusa taşıdı.

Arkamı döndüm ve Tidestone'a doğru koşmaya başladım. Liman kapısına çıkarken tabanlarım kaygan taş merdivenlerden kaydı, vahşi enerji

içimde çarpınıyordu. O tılsımı bulmam gerekiyordu ama nerede olabilirdi? Lord Brisden onu o zamandan beri takmamıştı-

Merdivenlerin tepesindeki karanlık bir figüre çarptım, doğruca adamın kendisine bakmadan önce alçak duvara tutundum. "Lord Bris- Baba..."

Daralmış göz aralıklarından reveransıma baktı. "Muhafızlar seni sahilde dolaşırken bulduklarını bildirdiler. Küçük bir kızken hep başıboş dolaşmaya meyilli olduğun düşünülürse, çok da garip bir görüntü değil."

Boğazımı tıkayan korkunun sesimi çok tizleştirmemesi için yutkundum. "Uyuyamadım, ben de dalgaları izlemeye karar verdim."

"Omzunda bir çuvalla mı?" Dengesi yana kaydı, sorgulayan bakışları çuvalın yokluğunu doğruladı. "İşte bu, sevgili kızım, garip bir durum... Kuzgun tutsağımın bir şekilde zindandan kaçtığı ve tüm Tidestone'u ayağa kaldırdığı gerçeği göz önüne alındığında."

Nefesim kesildi. "Yani Prens Malyr saldırmıyor mu?"

"Henüz değil," dedi ve bana doğru bir adım attı, benden en az bir baş kadar yüksekti. "Tanrılar senin pek iyi biri olmadığını biliyor, ama onun kaçışının arkasında senin olduğunu öğrenmeme izin verme."

Hiçbir zaman iyi olmadı.

İçimdeki öfke yeniden alevlendi. "Sizin de az önce belirttiğiniz gibi, baba, büyük bir hayal kırıklığı yaratmaya devam ediyorum. Bir mahkûma yardım etmek kadar ayrıntılı bir şeyi kesinlikle yapamam-"

Tokat.

Ağrı sol yanağımda patladı, azı dişlerime yayıldı ve kökleri zonklamaya başladı. Başım yana doğru sarsıldı ve dengem bozuldu, şakağımı sert kayaya çarpmana kadar yana kaydım. Gözlerim sulanana ve her şey bulanıklaşana kadar derimi ısırdı.

"Eğer onun kaçmasına yardım ettiğini öğrenirsem," diye alçak sesle homurdandı, "o zaman seni ihanetten darağacına bizzat asarım. Henüz orada sallanmamanın tek nedeni Galantia, ağ mancınıkları için ipe ihtiyacımız olması. Şimdi odana git. Annen dolaştığını duyarsa aklını kaçıır."

Titrek bir reverans yaptım, sonra etrafından dolandım ve kaleye doğru koşmaya başladım. Bu tılsımı bulmam gerekiyordu. Ve bulduğumda? Lord Brisden'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm

Yedi

Malyr
Günümüz, Malyr'in kişisel kütüphanesi

I Küçük dişiyi masamın kenarındaki ipek dolu sepete yerleştirdiğim Galantia'nın *anoasının* önünde, morarmış, kalkık elimi gezdirdim. Sepetin ortasında duran tahıl yığınının minik taneler dökülüyordu. gagaladığım avucum: yulaf, kırık mısır, öğütülmüş cırcır böceği ve kurutulmuş böğürtlenin renkli bir karışımı - hepsi eşit derecede görmezden geliniyor.

Başını sola çevirdi.

Elim de onu takip etti. "*Spisa.*" *Ye.*

Başını sağa çevirdi.

Elim onu takip etti. "*Spisa, shâ.*" *Ye, lütfen.*

Uyuz görünümlü şey başını kremi beyaz kanadının altına gömdü ve beni tamamen dışarıda bıraktı, sanki Tidestone hücrendeki ağır demir kapı bir kez daha üzerime kapandı ve beni soğuk, nemli karanlığa hapsedti. Ya aramızdaki bağı bir daha asla düzelmeyecek derecede yıpratmışsam?

Ama bu iyi bir şey değil miydi? Kendimi Galantia'ya bağlamak gibi bir niyetim yoktu. Hayır, niyetim yoktu.

Yapmamalıyım.

Bağlanmak için uygun değildim.

"Onu rahatsız etmeyi bırak. Bu sadece *anoa*'nın tekrar formundan kaçmasına neden olur, böylece lanet olası gözlerini oymaya çalışabilir." Sebian, biz Asker'i beklerken sessizce pencerenin yanında durduğu yerden yanıma geldi, bir eliyle küçük beyaz kuzgunu kucakladı, sonra diğer elini önüme uzattı. "Diğer her şeyle birlikte onun da senden yemek istemediğini gayet iyi biliyorsun. Burada elde edeceğin tek şey onun açlıktan ölmesi olacak. Vazgeç artık."

Dişlerim köklerine kadar ağrıyana kadar birbirine sürtündü, çenemin sol tarafı kavgamızdan dolayı hâlâ şişti. Sebian'ın göğsünde taşıdığı nazik kalbi, demir yumruğu fazlasıyla telafi ediyordu - gölgelerimin boynunda ve boğazında bıraktığı çürükler ne olursa olsun.

En iyi arkadaşım için.

Görünüşe göre *eski* en iyi arkadaşı.

Sandalyeme daha da gömülmeden önce avucuna tahılları döktüm, kuşun titremesini önlemek için hizmetçilere özel odalarımındaki her bir ocağı cömertçe beslemelerini emrettiğim alnımı ince bir ter tabakası kapladı. *Çalınan* Marla, Deepmarsh'a kaçtıktan kısa bir süre sonra bize *anoa*'nın hediyesinden bahsetmiş, kuşun sağlık durumunun kötü olduğunu, kimsesiz tavrını ve Galantia'nın kader eşim olduğunu neden hissetmediğimi açıklamıştı.

İçimden karanlık bir
kıkırdama geçti. Ama ben
hissetmişim.

Henüz küçük bir kızken onu ilk gördüğüm anda milyonlarca şey hissetmişim; hepsi de aynı derecede kafa karıştırıcıydı. O zamanlar, beni neredeyse mezara sürükleyecek olan ateşi suçlamışım. Ama o ağaçların arasında yollarımız tekrar kesiştiğinde, benim küçük beyaz güvercinim büyümüştü...?

O gün içimde açıklanamaz bir ham arzu gücü kabarmıştı, yoğunluğu inkar edilemez olduğu kadar şaşırtıcıydı da. Keskin ela bakışları, taktığım lakabın çenesini kaldırmasına neden olması. Kahretsin... krem rengi saçlarının çağıltısı bile - Galantia'yla ilgili her şey içimde evcilleşmemiş, doyumsuz bir sahiplenme duygusu uyandırmıştı. Onu daha önce hiç yaşamadığım *bir* şekilde arzulamıştım, *bir insanı*.

Bu... yanlıştı. Ta ki onun adını duyana kadar.

Ve bu affedilemez bir şeydi.

"Şşş, şimdi seninle ilgileneceğim." Sebian kendini pencerenin önünde duran kırmızı döşemeli, uzun koltuğa bıraktı ve elini açarak ikramda bulundu. Küçük kuşun kanadının altından dışarı bakması ve ardından yavaşça yemeği gagalaması için tek gereken buydu. "Al bakalım. İşte benim güzel kızım. O kadar zayıfsın ki, bir kediye bile besleyemezsin."

Bu görüntü içimi kemirdi; tırmalayan, kazıyan gölgeler göğsümü sararken aynı yoğunlukta zihnimi de bulandırdı. Zifiri karanlık düşüncelerimin üzerine çöktü. O kimdi ki eşimi besleyecekti? Ona bakmak için? Basit bir yol bulucu mu? Onu tek bir düşünceyle öldürebilir, daha farkına bile varmadan yerde seğirmesini sağlayabilirdim-

Karanlığına yenik düşmemelisin.

Annemin sözlerinin yankısına karşı gözlerimi kapattım, mantığım yavaşça zihnime geri gelene kadar içimdeki öfkeyi bastırdım. Sebian olmasaydı, hayatta olamazdım. Yıllardır benimle birlikteydi, hem de güvenilir bir şekilde. Ne kadar zayıf olursa olsun, küçük dişinin beslenmeye ihtiyacı vardı. Sebian ona yemek yedirdiği için minnettar olmalıydım.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek göğüs kafesimin altındaki acının göğsümün derinliklerine doğru kıvrılmasına izin verdim. Aynı acı beni sayısız kez rahatsız etmişti: Galantia'yı fırtınadan sonra Sebian'ın yatağında bulduğum sabah, Galantia'nın Sebian'ın diline ilk kez geldiği gece ve ondan sonra Galantia'nın Sebian'ın kollarında uykuya daldığı hemen hemen her gece.

O zamanlar, baldırının altına sıkışmış ayak parmaklarını görmenin beni neden bu kadar... lanet olası... kızdırdığını anlamamıştım. Kesinlikle kıskandığım için değil. Hayır, nasıl kıskanabilirdim ki? Kendim için insan bir kadın mı istiyordum? Daha da kötüsü, bir *Brisden*? Çok saçma.

Göğümdeki ağrı mı? Alakası yok. Sadece bir tesadüf.

Sonsuz Acı'dan başka bir şey değil, demiştim kendime, kaburgalarımın altında eşim için sızlayan o çözülmemiş bağ. Benim parlak tüylü *anoaley*'im, hayatları boyunca çok az kişinin beyaz bir kuzgunla karşılaştığı, en nefret ettiğim adam tarafından yetiştirilen nadir bir tür. Ah, ne kadar aptalmışım, özümdeki bu lanet gölgeler tarafından ne kadar kör edilmişim. Hep gölgeler. Sadece gölgeler!

"Dişlerini gıcırdatmayı kes, bu ses beni çileden çıkarıyor," diye tısladı Sebian, saçları çarpık bir topuzla bağlanmış, beyaz gömleği kırıışmış, yüzünde birkaç günlük siyah sakallar vardı -muhtemelen o gideli o kadar olmuştu.

Başlarımız kapıya doğru döndü, Asker dar aralıktan kendini içeri itti, yüzü solgun bir bitkinlikle dikkatli bir coşkunun garip bir karışımıydı. "Bağışla-"

"Kapıyı kapat," dedi Sebian ve ben hep bir ağızdan, "En ufak bir cereyanda titremeye başlıyor," diye eklemeyen önce bakışlarım onunkilere takıldı.

Kesinlikle.

Bakışlarım aşağıya, Galantia'nın göğsümün üzerine gölge düşüren *anoasına* kaydı. Onun kollarında uykuya dalmıştı. Tekrar. Onun yanında rahat değil miydi? Sebian... çok şefkatli, çok sevecen, çok nazık, yani benim olmadığım her şey, çünkü sahip olduğum tek şey karanlıktı, her zaman karanlık, o kadar çok karanlık ki onu boğmak istiyordum-

Kontrol et onları!

Nefes aldım. Nefes verdim.

Galantia'nın Sebian'a karşı bir sevgi geliştirdiğinin farkındaydım. Aslında bunu iyi kullanmıştım, değil mi? Sebian ve Asker'in kaşlarını kaldırarak bana bakmasına neden olan bir başka kıkırdama, sanki son akıl sağlığım da kırılmak üzereymiş gibi.

Belki de öyleydi.

Peki ya Sebian'ın kalbi?

Onu gafil avladığım için kızmasını bekliyor muydum? Evet, beklerdim. Ama arkadaşlığımızı çürükler, kesikler ve kanla tamamen mahvedecek derecede değil. Ya kız onun için ilk düşündüğüm gibi geçici bir saplantıdan daha fazlasıysa? Geçmişte yaptığı hataların acısını dindirmek için geçici bir dikkat dağıtıcıdan fazlasıysa? Ya aşık olduysa?

ile. Benimle. Dostumla.

Yumruğumu sandalyemin kolçağına sıkıştırdım ve kıymıkların tenime battığını hissettim. Kendi adıma Sebian'ı kardeşim gibi seviyordum, bu yüzden doğal olarak onun geçmişle barışmasını ve mutluluğu bulmasını istiyordum.

Bunu benim kaderimdeki kadınla yapabileceğini düşününce... Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Desteklemek yanlış geldi.

Mücadele etmek... yanlış hissettiriyordu, çünkü bu, onu benden korumak anlamına gelse bile, bakmak ve korumak için onurla bağlı olduğum kadın için en iyi sonuç değil miydi?

"Şifacı Marla'ya bir karışım verdi, sonunda uyudu," dedi Asker ve kapıyı kapattı. "Birkaç gün içinde öksürüğünü atlatmış olur."

Başımı salladım. "Tidestone?"

"Geri dönen yol göstericilerin hepsi aynı şeyi bildiriyor: Yaklaşan saldırımızın farkındalar ve kuşatmaya hazırlanıyorlar."

"Galantia onları bilgilendirmiş olmalı." Nedenini bilemiyordum, ona planlarıma ihanet *etmemesi* için pek bir neden vermemiştim ama bu küçük bir rahatsızlıktı. "Bunun bir önemi yok. Saldırımız Brisden'in karşı koyamayacağı kadar ilerlemiş durumda. Marla bir kez daha senin yanındayken, Tidestone bizim olacak."

Sebian yeşil bakışlarını Asker'e çevirmeden önce alay etti. "Galantia'yı oradan çıkarmadan olmaz. Artık onun gerçekten Tidestone'da olduğunu bildiğimize göre, bu gece uçacağım."

Anoa'm planlarıma nasıl da burnunu soktu diye içimdeki tüyleri diken diken etti. "Senin kabalığın oradaki rüzgârlara destek olamaz. Aksine, kuzgunlarınız ilk esintide onu tehlikeye atabilir ve kabalığınızı Tidestone okçularının görüş alanına gönderebilir."

"Tehlikeye atmak mı?" Yumruğunu göğüs kafesine vurdu. "Onu güvende tutan *bendim*." Parmağını bana doğru sapladı. "En başta onu Tidestone'a *sen* götürdün. Ya orada ortaya çıkarsan? Sırf laf olsun diye gitmeyi daha da çok reddedecek. Sonra kuşatma sırasında ne olacak?"

"İş o noktaya gelirse, kuşatmayı güvenli bir yerde geçirecektir. Eğer burada..." *ben*, "geçirdiği zamana dayanabildiyse, zindanlardaki ve hatta körfezdeki kargaşaya da kesinlikle dayanabilir."

"Ya da kısacası, seninle gelmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Sebian, gölgelerimle boğmak istememe neden olan abartılı bir kahkaha atarak.

İstemeye istemeye dikkatimi Asker'e çevirdim. "Marla sana istediğim bilgiyi verebildi mi?"

Sebian bana öyle bir yan bakış attı ki, çevrem bile keskinliğinden bir şey kaybettiremedi. "Ne bilgisi?"

"Yeterince doğru," dedi Asker ve yaklaştı. "İki odaya kadar daraltmayı başardım, her iki pencere de bazı imgelemlerin ona gösterdiği gibi yola bakıyordu."

"Ne bilgisi?" Sebian tekrar sordu, bu sefer sesinde daha fazla ısıruk vardı, artık bana kuyumcular çarşısındaki bir karga kadar güvendiğini belli ediyordu.

"Galantia'nın odasının yeri. Zaten Tidestone'a gitmeyi planlıyordum." Bağlanmak için değil, hayır. Sadece kırık bir mancınık kulesinin altında ölmeyeceğinden emin olmak için. Ne de olsa o benim eşimdi. "Gece okyanustan yaklaşırsam bir nezaketsizlik fark edilmeyecektir. Zaten dikkatleri şimdilik tamamen karşı taraftan hızla yaklaşmakta olan Taradur'un üzerinde."

"Gerçekten mi?" Sebian sordu, sesinde alaycılık vardı. "Cici'yle düğününde senin yerine kim bakacak, hmm? O da yaklaşıyor mu?"

Gölgeler damarlarıma sızdı, pis parazitler gibi boynuma ve yanaklarıma tırmandı. "Ben sadece-"

"İkiniz de Marla'nın ne dediğini duydunuz." Asker aramıza girdi, sesi sertti, ellerini yatıştırıcı bir tavırla havaya kaldırdı. "Kız hediyesini bulmaya kararlıydı. Gördüğüm kadarıyla ikinizi de takip etmeyecek, o yüzden dikkatimizi başka bir acil meseleye yönlendirmeye ne dersiniz? Taradur yakında Tidestone'a ulaşacak. Leydi Cecilia'ya düğün sözü verildi. Son olayların ardından, sözünüzde durma konusundaki samimiyetinizi sorguluyor prensim."

"Kesinlikle," diye homurdandı Sebian. "Ben Tidestone'a gideceğim. Malyr'in katılması gereken bir düğün var, tıpkı *planladığı* gibi."

"Bu, Leydi Galantia'nın onun kader eşi olduğu ortaya çıkmadan önceydi," diye belirtti Asker. "Şimdi o bulunduğuna göre, tüm mahkeme bunun her şeyi değiştirebileceğinin farkında. Bağlı bir ölümsavaşçısı çifti-"

"Onun bir ölüm büyücüsü *olup* olmadığını bile bilmiyoruz," dedim, tuz kolyesinin içine hapsolmuş beyaz gölgeleri bunca zaman kolayca görmezden gelinebilirdi. "Bildiğiniz gibi Kanatlı Kale'deki tapınakta sadece tek bir şey için dua ettim. Tanrıçamızın bana çizdiği kaderi göz önüne alırsak, en azından bu tek şeyi bana bahsedebilir."

Birdenbire sanki Galantia'yı kendime bağlayacakmışım gibi konuşmam ilginç...

Asker, "Farklı bir yeteneğe sahip bir Kuzgunla kader birliği yaptığı kaydedilen birkaç bağlı ölüm dokuyucusunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim," dedi. "Ne olursa olsun, bir kez bağlandığında Malyr, *hiçbir* ittifakın sahip olmadığı bir güce kavuşabilirsin."

Kaslarım gerildi, eski vaatler ve yeni arzular özümde savaşıyordu. Elbette *anoaley'imle* karşılaşabileceğimi hep biliyordum. Ne de olsa bu kaderimde vardı. Ve sonra onu çok uzaklara gönderecektim, kendime söz vermiştim, Lanai adasında güzel bir malikanede yaşayacaktı, onu güvende tutacak muhafızlar ve her ihtiyacıyla ilgilenecek hizmetçilerle.

Ama bu daha önceydi.

Dudaklarımda onun kanını, dişlerimin arasında onun yaralarını, boğazını sıkmadan, kulağımda onun iniltilerini, avuçlarımda altında onun kızarmış kığını, bıçağımın üzerinde kayan dilini, zevk ve acı içinde sikimin etrafında sıkılan amını görmeden önceydi. Soğuk kış sabahlarını masamda kucağımda geçirmeden önceydi, ikimiz de battaniyeye sarılmıştık ve o korkunç el yazısını çalışıyorduk.

Bu ona aşık olmadan önceydi.

"Eğer sözünden dönersen," dedi Asker, "Taradur da Brisden'le güçlerini birleştirip onunla birlikte doğruca Deepmarsh'a yürüyebilir."

Evet, bu potansiyel bir sorundu. Ama Taradur bir kez daha Dranada Krallığı'nın yanında yer alarak ne kazanacaktı? Deepmarsh ıslaktı. Hanneling Hold? Haritada bir leke. Sözümünden dönsem bile, onun yerine sunabileceğim bir şey olmalı. Ama ne?

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğiniz var prensim." Asker durakladı. "Taradur kızıyla bir an önce evlenip onun güçleri ve Marla'nın vizyonuyla Tidestone'daki zaferimizi garantilemek."

"Peki ya ikinci seçenek?"

"Taradur Hanesi'ni yatıştırmanın bir yolunu bul ki bu saldırıda bizi yalnız bırakmasınlar." Gözlerini bana dikti. "Sonra Tidestone'a uç. Kıza kuşunu geri ver. *Anoalarınızın* bağ kurması için ne gerekiyorsa yapın."

Bond Galantia. Sadece bu ses bile içimdeki derin bir şeyi yatıştırdı ve ağır kaderimizin acısını bir anlığına dindirdi.

"Ciddi olamazsın," diye inledi Sebian. "Ona yeterince acı çektiirmedi mi?"

Evet. Aynen öyle.

Onu yaralama, boğma, tokatlama, vurma ve ısırma şeklim bunu daha da belirgin hale getiriyordu; ahlaki açıdan yozlaşmış her bir kötülük, eşimi aramayı en başından bırakmamın bir nedeniydi. Zevkim için *anoaley*'imi incitmeyi asla kabullenemezdim, sevdiğim şeyleri sevmekten vazgeçemezdim. Hoyratlığım içime işlemişti, acı almak yerine acı verme arzusu varlığımın dokusuna kazınmıştı.

Mmm, ne yapmalı?

Onunla bağ kurmak, bir zamanlar kendime ve ona verdiğim bir sözü bozmak demektir. Ama bu gerçekten de babama, anneme, Harlen'e, Naya'ya... benim yüzümden acı çeken her Kuzgun'a verdiğim sözü bozmaktan daha mı kötüydü?

Eğer iyi bir adam olsaydım -bir kereliğine de olsa iyi bir eş- Sebian'la mutluluğu bulabilirdim diye Galantia'yı reddederdim. Onu bağlamak zalimce olurdu, onu sonsuza dek Kuzgun Prens'e bağlardım ki bu prens onu acımasızca paramparça etmişti. Ama zaten onun gözünde bunların hepsi ben değil miydim? Aksine, onu sahiplenmek ne kadar piç olduğumun güvenilir kesinliğiyle onu kucaklayacaktı.

Ayrıca, kim kadar tartışır ki?

"Düğünü iptal et ve Taradurlar benim sorunum olsun." Ayağa kalktım ve özel odama doğru yürüdüm. "Savaş için uygun bir hediyesi olan her Kuzgun'un sabah doğuya doğru yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum, böylece Taradur'un güçleriyle birleşebilirler. Yaza kadar tacımı istiyorum."

Bunun için bağ kurmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEKİZ

Sebian

Günümüz, Deepmarsh Kalesi

"D "Anoalarınızın bağ kurması için ne gerekiyorsa yapın." Hayatım boyunca pek çok boktan tavsiye duymuştum ama bu seferki Asker'e ağzımı açık bakmama neden oldu. "Onun 'ne olursa olsun' tanımının 'olana kadar onu gölgeleriyle boğmak' olabilir, değil mi?"

Asker başını yavaşça salladı. "Kız onun *anoaley*'si. O asla böyle bir şey yapmaz."

"Asla...?" Peki, kuyruk tüylerimi sallayın ve bana tavus kuşu deyin, son aylarda nasıl bir gerçeklikte yaşıyordu? "Lütfen geçmişte hangi olayın sizi bu kadar emin kıldığını açıklayın. "Lütfen geçmişteki hangi olaydan

onu doğradığında? Oh, belki de gözümüzün önünde kızlık zarını deldiğinde? Ya da *hepimize* ihanet etmesine ne demeli?"

"Onun kim olduğunu bilmiyordu."

"Oh, biliyordu." İçinde derinlerde bir yerde biliyordu. Bu davranışında, o zaman bir araya getiremediğim pek çok gösterge vardı ama şimdi hepsi anlam kazanmıştı. "Onu seni aramak için o ağaçların arasına getirdiğim gün orada değildin. Ona ne kadar saplantılı olduğunu görmedin. Onu kesmiş olsaydım kanamazdı, o anda öyle donup kalmıştı ki."

"Malyr'i yavruluğundan beri tanırım. O... sorunlu, evet, ama doğası gereği kötü değil," diye mırıldandı, sanki sesi bile söylediklerine ikna olmamış gibiydi ve sonra daha sessiz bir şekilde, "Bundan sonra daha iyi olacak."

Belki yapardı ama hayatım üzerine bahse girmezdim, hele Galantia'ninkine hiç. "Aynı şekilde arkandan iş çevirdiğini düşünürsek, güvenin şaşırtıcı. Benimki değil. Bu yüzden istese de istemese de onunla birlikte Tidestone'a uçuyorum."

"On yıl önce seni Malyr'in ateşini düşürmek için alnındaki ıslak bezleri değiştirirken buldum. Ondan beş yıl sonra da Malyr'i senin yanmış kolundaki deniz suyu sargılarını değiştirirken buldum. İkinizin neden şimdi bir solucan için iki serçe gibi küçük beyaz bir kuş için kavga ettiğinizi sormaktan korkuyorum." Asker uzun bir nefes verdi, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve sırtını kitap raflarından birine yasladı. "Lütfen bana Leydi Galantia'yla yatmadığını söyle."

Sessizce bana bakıp alamayacağı bir cevap bekledikçe, ben omuz silkene kadar gözlerini bana daha da dikti. "Ne? Bana ona göz kulak olmamı söylemiştin, hatırladın mı?"

"Öyle değil, Sebian." Yüzünü avucunun içine bırakarak iç çekti. "Onun kader arkadaşıyla yattın ve o da seni yakaladı, değil mi?"

"Beni yakaladın mı?" Alay ederek, parmaklarımı *anoanın* tüylerinde gezdirdim, tüylerinin yolunması gereken kırık milleri aradım. "Yaşlı adam, o da bizimle birlikteydi."

şimdi inledi ve burnunun köprüsünü sıktı, sanki bağlanmamış Kuzgunlar arasında paylaşmak nadir bir şeymiş gibi. "Ne yaptın sen Sebian?"

"Ne yaptım ben?" Bu adamın gözüne bir daha girmenin ne kadar imkânsız olduğu konusunda damarlarımda öfke ve kızgınlık birbirine karıştı. Bu benim

önemsemi, çünkü neden ki? "Nereden başlasam? Tecavüz edemedim Kuzgun'u kızın üzerinden çektim. Malyr'in açtığı yaradaki kanı merhem sürmeden önce sildim. Onu Lorn'dan uzaklaştırdım. Pazarda ona göz kulak oldum. Malyr onun bekaretini parmaklarıyla aldıktan sonra, krampları için ona ısıtılmış kestane torbaları hazırladım."

Bundan sonra birkaç şey daha sıraladım, her biriyle ciğerlerim daha da genişledi. Beş yıl boyunca bir eşe sahip olmaya layık olmayan, işe yaramaz bir adam olduğumu düşünmek göğsümden kalktı çünkü bilemezsiniz, Galantia'ya karşı hiç de fena değildim. Ona değer vermişim. Onu korumuştum.

Ta ki kuzeye gittiğim o güne kadar.

"Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, bilmeliydim," diye mırıldandı Asker avucunun içine. "Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamalıydım. Senin... içki içmen, fahişelik yapman, saygısızlığın-"

Tıslamam onun benim eksikliklerim hakkındaki gevezeliklerini kesti çünkü... tabii ki onların ağırlığını tekrar bana yüklemeye devam edecekti. "Haftalardır sarhoş olmadım."

Gri şeytan kabuğuna
dokunmamıştı. Başka bir kadına
dokunmamıştı. Dokunmak da
istemedi.

"Aynen öyle." Başını kaldırdı ve bana yıllardır görmediğim bir bakış attı. Tam olarak yumuşak değil, ama... daha az keskin? "Fark ettim Sebian. Kilolarını nasıl geri aldığını. *Kjaer*'de şarabı nasıl geri çevirdiğini. Nasıl mutlu görüldüğünü."

Ağzım kurudu. Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. Benim için fark etmezdi. O kimdi ki beni öyle ya da böyle yargılayacaktı?

Yine de, boğazımın arkasında bir şey şişti ve "Mutluydum" dediğimde sesimi güçten düşürdü.

Yıllardır ilk defa.

Ve eğer Galantia'ya karşı hissettiklerimden dolayı suçluluk duymak yerine onları tamamen benimsememe izin verseydim, daha da mutlu olabilirdim. Kaderimdeki eşim olmayan bir kadına sevgi duyduğum için duyduğum suçluluk. Ama geçmişi geride bırakmak unutmak, ihanet etmek ya da terk etmekle aynı şey değildi. Kuzeye gittiğimde, onu öpmeden geride bıraktığımda anlamadığım bir şeydi bu.

"Marla da ben de senin mutlu olmanı istiyoruz ama..." Bir iç çekiş daha, sonra Asker bakışlarını kaldırdı ve küçük beyaz kuzgunu tımar etmemi izledi. "Sebian, o Malyr'in kader arkadaşı. Bir bağ her koşulda değerli bir şeydir ama onların durumunda bu savaş, kazanmamız gereken krallık ve onu yönetecek prens için önemli."

Çenem yerinden oynadı çünkü bunun gerçek olduğunu anlamıştım. "Galantia'yı ona zarar vermekten alıkoyamayan bir eşin kollarına itmekten memnun görünmen çok ilginç, çünkü o zarar vermeyi seven biri. Ravenna'ya asla kötü davranmadım; ölümü engelleyebileceğim bir şey değildi. Yine de yıllarca bana hep ne kadar aptal olduğumu söyledin. Çok sorumsuz. Bir sarhoş. İşe yaramaz. Kızına kur yapmama asla izin vermemeliydin. Ve ben buna inandım."

Her biri. Tek. Kelime.

O işi bitirmiştim.

"Doğru, söylememem gereken şeyler söyledim." Elini yüzünde gezdirdi, sonra yanına indirdi ve doğrudan bana baktı. "Bir babanın acısı derindir. Senin anlayabileceğinden çok daha derindir."

"Benim anlayabileceğimden daha derin, ha?" Bir süre bakışlarını tuttum, aramızda sessiz bir anlayış geçti, sonra ayağa kalktım ve küçük kuzgunu biraz daha uyuyabilmesi için dikkatlice ipek kutusuna geri indirdim. Tidestone'a uçuşun onu yoracağına şüphe yoktu. "Galantia bana hangi sıfatla izin verirse versin onunla ilgileneceğime dair kendime söz verdim ve ikinci kez başarısız olmayacağım."

Malyr'in kişisel odalarına açılan kapılara doğru döndüğüm anda Asker, "Kendini asla sana bağlayamaz," dedi.

"O zaman pek bir şey değişmedi." Bunu daha önce de biliyordum ve bu beni onunla birlikte olmak istemekten alıkoymamıştı. Peki ya şimdi? Artık kalbim umursamayacak kadar yıpranmıştı. "Bir şey dışında: Kaderlerine öyle bir zarar verdi ki, kız da kendini ona asla bağlayamayabilir."

Bölüm

Nine

Galantia

Günümüz, Tidestone

I odamın penceresini iterek açtım ve tuzlu bir rüzgârın yanaklarımı ısırmasına izin verdim, ama en azından kafa derime sıkıca tutturduğum örgü duruyordu. Çok aşağıda, taze bir toz kar tabakası kalenin duvarına, o gri taşlara ve güneşin yavaşça battığı körfezi çevreleyen uçurum boyunca uzanıyordu. Birinin kafatası o kayalara çarpıp parçalanmadan önce kaç saniye düşmesi gerekirdi? Beş mi? Dokuz mu?

Bunu öğrenmeye hiç niyetim yoktu ve kıyafetime baktım. Erkek hizmetçilerin odasından çaldığım kahverengi pamuklu pantolon, üzerime tam oturan

Rüzgâr fazla kumaşa takılmasın diye bel bandının içine soktuğum tunik ve bulabildiğim en sağlam eski kışlık botlarım... Bu beni düşüp ölmekten koruyacaktır. Ya tutmazsa? O zaman her zaman yer değiştirebilir ve bu duvarın en ucunda solumdaki pencereye uçabilirdim.

Şansölyelik.

Lord Brisden'in subayları ve danışmanlarıyla haritalar, savaş raporları ve strateji tabloları arasında bulunduğu bir oda. Onun ve annemin -hayır... *Leydi Brisden'in*- kişisel odalarını didik didik ettikten sonra, Lord Brisden'in tılsımını saklayabileceği tek yer burası kalmıştı. Sorun ne?

Tidestone Kuzgun'un saldırısı için hazırlanmaya başladığından beri, sürekli gelip gidenleri denetlemek için başbakanlık kapısının önüne bir muhafız yerleştirilmişti. Lord Brisden daha önce beni odaya çağırıp Kuzgun'la ilgili her şeyi sorgularken bakışlarını üzerimden ayırmamıştı. Malyr kaç ölüm cambazına komuta ediyordu? Lord Taradur kaç tane kuşatma silahı getirecekti? Kuzgunlar bana herhangi bir stratejik ayrıntıdan bahsetmiş miydi?

Lord Brisden'in tüm sorularını yanıtlamıştım ve hiç şaşırmadım, hiçbiri onu tatmin etmemişti. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey beklediğimden değil, ama artık bundan üzüntü duymuyordum. Hayır, yanaklarındaki öfke kızarıklığını izlemekten oldukça keyif almıştım ve işe yaramaz ama nazik bir kız çocuğu gibi biraz temiz hava alabilmesi için pencereyi açmayı teklif etmiştim. Pencereyi tekrar kapattıktan sonra kilitlediğimi fark etmemişti bile.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak bir bacağımı pencerenin kenarından aşağı salladım, parmaklarım buzla kaplı taş pervaza dolandı. Dışarı çıkarken kalbim göğsümde ısrarcı bir ritimle çarpıyordu, her atış aldığım riski hatırlatıyordu. Dış cephenin soğuk, sert taşı avuçlarımı ısırdı, buz gibi acı beni umursamaz kararlılığında toprakladı.

Kalçalarımı bir dizim diğerinin arkasından gelecek şekilde açarak dar taş boyunca ilerledim. Üst bedenimin ağırlığının çoğunu sol koluma yükleyerek dengemi duvara doğru kaydırdım. Taş, omzumu örten pamuğun üzerinden sıyrılıyor ve yolum boyunca uzanan kar, eklemlerimi acıtıyordu. Tanrım, hava çok soğuktu!

Ani ve şiddetli bir rüzgâr duvarı yırttı, buz gibi parmaklarıyla beni parçaladı, soluk soluğa kalmama ve soğuk taşa yapışmama neden oldu. Kalbim tekledi

Sabit bir nefes almak için savaşırken göğsümde, hava ciğerlerimde keskinleşti. *Aşağı bakma. Sadece... ileriye doğru sürün.*

"Ben bir kuzgunum," diye mırıldandım kendi kendime. "Dalga bir gemi için neyse, rüzgâr da benim kanatlarım için odur: bazen okşayan, bazen azarlayan, ama her zaman yolculuk için gerekli olan ısrarcı bir yol arkadaşı."

Düşersen, yer
değiştiririm.

Düşersen, uçarım.

Kışın ortasında kendimi bu kale boyunca santim santim itmek yerine bu tercih edilmez miydi? Evet. Kançılara penceresine kadar yükselebilir, kabalığımın içeri süzölmesini sağlayabilir ve odanın ortasında insan formuma geçebilirdim...

... çıplak.

Bu dikkatsizlikten dolayı bir inilti çıkardım ama devam ettim. Gölge örtüsü ya da Deepmarsh'ta kullandıkları gibi büyüler olmadan, -dönüşümde yer değiştiremezsem- karın solgunluğuna rakip çıplak kıcımla kale duvarı boyunca sürünmek zorunda kalmam için geçerli bir şans vardı. Önemli değil. İyi bir ilerleme kaydediyordum.

Bacağım çıkıntıdan kaydı.

Dünya şiddetle sarsıldı, kalbim ciğerlerimin arasında sıkışıp kaldı. Homurdanarak ağırlığımı duvara verdim, ellerim donmuş taşın üzerinde çırpınıyor, parmaklarım tutunmaya çalışıyordu. *Sakin ol, Galantia. Sakin ol! Düşersen, yer değiştirirsin. Düşersen, uçarısın.*

Ama vites değiştirmedim.

Panik, çiğ ve içgüdüsel, boğazımı tırmaladı. Neden ben... Aman Tanrım, neden yer değiştirmiyordum? Ne beyaz tüylerin patlaması, ne renk okyanusu, ne de kuzgunlar... sadece donmuş havanın keskin solunumu, delici soğuk ve rüzgârla hırpalanmış bir çıkıntıda hayata tutunmaya çalıştığımın kalp durdurucu farkındalığı vardı.

Kendimi derin ve sakın bir nefes almaya zorladım. "Aşağı bakma.

Aşağı bakma. Sakın aşağı bakma."

Parmaklarımı sağımdaki taşın kenarına daha sıkı sararak, kaslarımın ağrmasına, yanmasına, yorulmasına aldırmadan bacağımı yukarı kaldırmaya çalıştım. Bir kez daha çıkıntıya ayak bastı ve bana bir anlık rahatlama sağladı. şimdi ne olacaktı? Kançılara penceresi hala imkansız bir uzaklıktaydı, odama olan mesafeden çok daha büyüktü. Yer değiştiremediğim sürece bu çok tehlikeliydi.

Sürünerek geri çekilme o zaman.

Pencereme doğru işkenceli dönüşüme başladım. Kendimi geriye doğru ittim, parmaklarım taştaki bir çıkıntının etrafına dolandı, keskin kenar neredeyse dayanılmaz bir şekilde derimi ısırdı. Ama tutunmaya devam ettim, santim santim sürünerek, kasıtlı bir yavaşlıkla hareket ettim.

Sonunda, ölümün eşiğinde asılı kaldığım sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, parmak uçlarım penceremin tanıdık ahşabına değdi. Çatlamış dudaklarımdan rahat bir nefes kaçtı. Dikkatlice manevra yaparak pencereden içeri girdim, ancak bedenimin çıkıntıdan kaymasına ve orada duran masanın üzerine bir *gümbürtüyle* düşmesine izin verdim. Kançılara'ya nasıl girecektim?

Tavana baktım, çıtırdayan ocağın sıcak ışıltısı üşümüş yanağıma bir cehennem gibi vuruyordu. Kuzgunlarım beni o pencereye taşımadan ya da en azından düşersem ölmemi engellemeden, şansölyeliğe gizlice girmemin hiçbir yolu yoktu. Lord Brisden'in şüphesini daha da çekmeden olmazdı ve ben zaten yeterince şüphe çekmiştim.

Keşke Risa burada olsaydı - tılsımımı geri kazanmama yardım edebilecek tek kişi. Tabii...

Kesik kesik bir nefes alarak masadan kalktım ve dünya bir an için dönerken irkildim. Donmuş uzuvlarımdan dırdırcı itirazlarına aldırmadan ayağa fırladım ve yataktan elbisemi aldım. Kaskatı kesilmiş parmaklarımla önceki kıyafetimi bir kenara bırakıp giyindim ve odamdan çıktım.

Gerçekten aptalca bir iş.

Kapalı balkon boyunca aceleyle ilerledim, aşağıda uzanan iç bailey, subayların havlayan komutları, taşınan malların şangırtısı ve hizmetçilerle seyislerin gergin konuşmalarıyla yankılanıyordu. Taradur ve Malyr'in saldırmasına daha ne kadar vardı? Lord Brisden dışarıya gözcü göndermeye cesaret edememişti; savaşacak yaşta tek bir çocuğu bile Malyr'in keşif kollarından birine kaptırmayı göze alamazdı.

Çiçek desenli ahşap kapıya ulaştığımda tek bir vuruş yaptım ve Leydi Brisden'in odasına girdim. Bana yardım etme ihtimali var mıydı? Hayır, ama sormakla kaybedecek bir şeyim yoktu.

Aynasının bulunduğu masanın önüne oturdu, aynada gözlerimi buldu, sonra saçlarını tarayan hizmetçiye eliyle bir tokat attı. "Bizi yalnız bırakın."

"Odanıza bakıp gece için hazırlayacağım leydim," dedi hizmetçi kız kapıdan aceleyle çıkmadan önce reverans yaparak.

Leydi Brisden'in yansıması yüz hatları kıpırdamadan bana bakıyordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Ses tonunuzda her zaman böyle bir sıcaklık var..." Kararmaya başlayan penceresine doğru ilerlerken gözlerimin dolmasına engel olamadım ve kendimi yeşil döşemeli koltuğa bıraktım. "Yardımanızı istemeye geldim. Ben çocukken Lord Brisden'in sık sık taktığı tılsımı hatırlıyor musun? Siyah *aerymel* yuvası, beyaz taş?"

Evet, biliyordu; bu konudan -ya da genel olarak benimle konuşmaktan- kaçınmayı tercih ediyormuş gibi aşağıya bakması bunu gayet iyi doğruluyordu. "Ne olmuş?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Kadın başını salladı.

"Onu her yerde aradım, başbakanlık hariç, çünkü dilsiz, büyük boy bir muhafız gelen giden herkesin çetelesini tutuyor," dedim. "O tılsıma ihtiyacım var ama Lord Brisden'in bilmesine izin veremem."

"Senin için eski olan şey nedir?"

Bakışlarım yerde gezindi, kırılğan taşlardan bazıları kireç tozunun gizleyemeyeceği kadar çok düşük ve ölü doğumdan dolayı hâlâ hafifçe kırmızıya boyanmıştı, bu manzara midemi bulandırdı. "Yeteneğimi saklayabileceğime inanıyorum. Eğer sadece kanala girersen-"

"Sen aklını mı kaçırdın? Bana gerçekten böyle bir şey mi soruyorsun?"

"Tek yapmanız gereken muhafızlara Lord Brisden ile konuşmanız gerektiğini ama onu yakalamakta zorlanacağınızı söyleyerek onu kançılıryada bekleyeceğinizi söylemek," dedim. "Danışmanlarıyla yaptığı toplantılar arasında sürekli gelip gittiği ve saldırıya hazırlık için yapılan her türlü ilerlemeyi kontrol ettiği düşünülürse, bu çok da uzak bir ihtimal değil. Bu tılsıma ihtiyacım var."

Taburesinin üzerinde dönerek bana gücenmiş alaycılığının tüm ağırlığını hissettirdi. "Seni daha da büyük bir riske atarak böyle bir şey yapmayacağım."

"Ben mi?" Göğsümden bir kahkaha yükseldi, boğazım düğümlenmek istediği için sesi bozuk çıkıyordu. "Lütfen *anne*, burada kendi derinden başka bir şeyi kurtarmaya çalışıyormuşsun gibi davranma." Soğuk, sert bir düğüm midemin çukurunda büküldü, onun kayıtsızlığının tanıdık acısı derinlere işledi. Ayağa kalktım, kapıya doğru döndüm. "Gelmemeliydim. Nefretinle geçen on dokuz yıl bana hâlâ bir şey öğretmedi. Yardım için sana güvenemeyeceğimi bilmeliydim, eğer-"

"İki gece önce senin için yalan söylediğim zamanki gibi mi?" diye sordu, sesindeki hafif ama ısrarlı dalgalanma kapıya doğru attığım ilk adımı durdurdu. "İki gece önce

Sahildeki muhafızlara söylediğin gibi, o korkunç elbiseyi körfezde boğman için seni gerçekten gönderdiğimi Lord Brisden'a teyit ettin mi?"

Ona dönüp baktım.

Beni korumuş muydu?

Zihnim dönüp duruyordu ama kalbim umutla kıpırdanmaktan daha iyisini biliyordu. "Kendini koruduğun için, içinde zerre kadar annelik kaygısı olduğu için değil."

Bir saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu, her zaman hayranlık duyduğum o yaşlanmayan güzellikteki yüzünde milyonlarca duygu uçuştı. Alt dudağında bir titreme belirdiğinde, bunu gizlemek istercesine taburesinde döndü. Ayna buna izin vermedi, bana her şeyi gösterdi. Her kırıksıklığı... pişmanlığı?

Açlıktan öyle çaresizce ağladın ki Galantia, her bir çığlık sana benim çocuğum olmadığını hatırlattı ve ben... ben gerçek bir anne değildim. Ne kadar denersem deneyeyim asla olamayacaktım. Ve denemiştim.

Şimdi deniyor muydu?

Ani ama yumuşak bir şüphe dalgası kızgınlığımın duvarlarına çarptı. İlk kez, benden nefret eden sert ve umursamaz kadını değil, her zaman olmak istediği anneyi görüyordum. O katı dış görünüşünün altında hâlâ bir sevgi izi var mıydı? Ve eğer gerçekten varsa, bana yardım etmez miydi?

Ona doğru döndüm ve bir adım daha yaklaştım ama sadece omuzlarındaki gerginlik gözle görülür bir şekilde azalana kadar. "Eğer bana karşı bir sevginiz olduysa -bir parça bile olsa, sadece bir nefes sürmüş olsa bile- lütfen tılsımı almama yardım edin. Yeteneğimin onda olduğuna eminim. Kim olduğumu ve olayların neden bu şekilde geliştiğini anlamak istiyorum ve cevapları bulana kadar durmayacağım. Az önce şansölyeliğin duvarında dengede durmaya çalıştığımda bu neredeyse hayatıma mal oluyordu."

Bakışlarını aynadan kaldırarak bana azarlar gibi ve başını iki yana salladı. "On dokuz yıl boyunca hayatta kalmanı sağladım ve sen onu duvardan atacaksın."

"Bana yardım edersen bir daha denemeyeceğim..."

İç çekerek bakışlarını tekrar yere indirdi. "Bu gece olmaz."

Kalbim göğsümde yükseldi ve parlak enerjinin çekirdeğine akmasına izin verdi. "Ama yapacak mısın? Onu bulmaya çalışacak mısın?"

"Yarın, askerleri değerlendirirken," dedi. "Sanırım onu nerede sakladığını biliyorum."

"Teşekkür ederim..." Nefes nefese kaldım, omzuna uzanışıma engel olamadım.

Ama sadece elini kaldırıp beni durdurana ve topuklarımın üzerine geri kaymamı sağlayana kadar. "Şimdi gitsen iyi olur" dedi ve hizmetçiye vurduğu tokadın aynısıyla beni kovdu.

Ama o bana yardım ederdi.

Bunda bir umut ışığı ve ondan her zaman istediğim sevginin hafif bir okşayışını buldum. Bu yeterli olmalıydı. Kahretsin, beklediğimden çok daha fazlasıydı, bu yüzden geri döndüm... sadece durmak için.

"Lord Brisden'in bu saldırıya hazırlanması için yeterli zaman yok. Kuzeydeki tahıl ambarlarından kaleye henüz tek bir vagon dolusu tahıl bile ulaşmadı. Kuzgunlar kaderlerini geri aldılar." Ağır bir yutkunma. "Prens Malyr Tidestone'u alacak. Burayı terk etmeli, Ammarett'e ya da başkente yakın bir yere sığınmalısınız. İhanet olsun ya da olmasın, Kral Barat'ın elde edebileceği her müttefike ihtiyacı var, hain olanlara bile."

Cevap gelmeyince odama döndüm.

Kuştüyü battaniyemin yatağımdan bir bulut gibi kabarmasına, ateşin yeni meşe parçalarını yemesine ve geceliğimin sol taraftaki mahremiyet perdesinin üzerinden sarkmasına bakılırsa hizmetçi çoktan gelmiş olmalıydı. Pencereyi de kapatmıştı, buraya yığıldıktan sonra unutmuş olmalıyım ki sıcaklık düşmüştü.

Ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi yatağıma bıraktım, ağırlığımı alan ve yavaşça tanıdık rahatlığına gömülmeme izin veren kuş tüyü pufunu sevdim. Şansım yaver giderse Leydi Brisden tılsımı yarın bulabilirdi ama hediyemi serbest bıraktıktan sonra ne olacaktı? Burada kaldığım her gün tehlikeliydi ama nereye gidecektim ki?

Başımı iki yana sallayarak yine kendimi aştığımı düşündüm ve bir şeyin saç tellerimi dürttüğünü ve enseme tırmaladığını hissettim. Yer değiştirme yeteneğim olmadan burada sıkışıp kalmıştım, ya Lord Brisden'in beni yakalamasını bekleyecektim... ya da Malyr'in.

Dürtme devam edince arkama uzandım, parmaklarımın uzun, sert, pürüzsüz bir şey bulmasına izin verdim ve...

Neydi o?

Doğrulup arkamı döndüğümde yastığımın altından bir tüyün çıktığını gördüm. Bu bir kuş tüyü müydü?

Şaftı kavradım ve dışarı çektim, zifiri karanlık kanatları görünce içim içime sığmadı. Bir kuzgun tüyü. Ve orada, tüylü dikenlerin altında, bir

Küçük bir parşömen parçası şaftın etrafına sarılmış ve mavi ipek bir kurdeleyle bağlanmıştı. Bu buraya nasıl gelmişti? Gözlerim önce pencereye, sonra boş odama ve en sonunda da tüye kaydı.

Dehşet, kalbimin kaburgalarımaya çarpmasına neden olan bir adrenalin titremesiyle birlikte içimden geçti. Nefesim kesildi ve tüyü daha sıkı kavradım. Diğer elim mavi ipek kurdeleye uzanırken hafifçe titredi, çözmeyi başaramadan önce parmaklarım pürüzsüz malzemenin üzerinde kaydı. Küçük parşömen parçası açılarak aceleyle karalanmış satırları ortaya çıkardı.

Bir kafatasının üzerine tünemiş yayvan kanatlı bir kuzgun.

"Senin için geleceğim," diye mırıldandı Malyr'in karanlık tehdidi hafızamda,

"Çünkü sen benimsin."

Yanaklarım kaşınana kadar damarlarımda sıvı öfke pompalandı. Hizmetçi odama geldiğinde fark edilmeden kaçmadan önce benim için bırakmış olması gereken bu küçük *hediye*yi aldım ve ateşe attım. Tüy tısladı. Parşömen kahverengileşti. Kurdele buruştu.

Buradan çıkmam
gerekiyordu. Değişmem
gerekiyordu.

Bölüm

On

Galantia

Günümüz, Tidestone uçurumu

T Uçurum boyunca esen rüzgâr yüzüme çarpıyor, bulutlar kalkıp güneşin alçaldığını göstermesine rağmen saçlarımın gevşek dallarını buz gibi bir ısırıkla çekiştiriyordu. Rüzgârın şiddetli çarpışmasına baktım.

Dalgalar aşağıda kayaları çalkalıyordu. Tabanlarımın altındaki zemini sarsan gürültüyle beyaz köpükler yükselip alçalıyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Gerçekten ne gibi seçeneklerim kalmıştı?

Uyarımı dikkate alan *Moth-Lady Brisden* ile birlikte yaklaşan saldırıdan kaçamazdım. Bütün gün arabasını hazırladılar, böylece gece karanlığında başkente doğru yola çıkabilecekti.

umarım tılsımımı geri verir. Ancak Kuzgunlara karşı insan düşmanlığının kazanı olan Ammarett bana hiçbir güvenlik sağlamayacaktı. Kuzgunlara dönmek Malyr'e dönmek demektir. Bunun bir gün gerçekleşmesi gerekebileceğini bilsem de, onunla yüzleşmeye, kalp kırıklığına, mahkemeye, tamamen aşağılanmaya henüz hazır değildim.

Hayır, bunu çözmek zorundaydım.

Derin bir nefes alarak, ayak parmağım uçurumun kenarındaki kar tanelerini itene kadar ilerledim, korku ve özgürlüğün tadı dilimde birbirine karıştı. Sebian'ın babası onu ilk mesaisine zorlamak için uçurumdan aşağı atmıştı. Peki ya Deepmarsh'taki seyis Olivar? Çocuklar onu uçurumun kenarından aşağı atmaya zorlamışlardı. Onlar uçmayı başardıysa ben neden başaramayayım? Tek yapmam gereken bu uçurumdan atlamaktır.

Çok
basit.
Sakin
ol.

Mesanem patlayacak kadar doldu.

Derin bir nefes alarak bir geri çekildim. İki. Beş. On adım.

Bu yeterli olmalı.

Bir kararlılık patlamasıyla ileri atıldım, koşmaya başladım -hızlı, daha hızlı, daha sert- kalbimin her gümbürtüsü kulaklarımda yankılanıyor, aşağıdaki dalgaların kakofonisini bastırıyordu. Kenar yaklaştı, yaklaştı-

Dehşet yayıldı.

Botlarım kayarak durdu ama momentum çok fazlaydı. Kaydım, dengemi kaybettim. Yere çarptım. Kenardan aşağı kayarken nefesim kesildi.

"Hayır!" Bağırdım, elimi uzattım, parmaklarım kar ve buzı tırmalıyordu.

Çıkıntılı bir kaya parçasında tutunacak bir yer buldular. Çaresizliğin verdiği güçle tutunarak orada asılı kaldım, bacaklarım tutunacak bir yer aramak için okyanusun ağzını tekmeliyordu. Çıkıntılı bir kaya, bir dal ya da- İşte! Ayak parmaklarım sağlam bir şey bulduğunda kalbim göğsümde çarptı, kulaklarım... kanat seslerine mi battı?

Şimdi gitmişlerdi.

Kar ve kum üzerinde gıcırdayan tabanlar sesin yerini aldı; her yavaş, bilinçli adım bana doğru ilerliyor, nabzımı hızlandırıyor ve "İmdat!" diye bağırmama neden oluyordu.

Siyah botlar görüş alanıma girdi ve beyaz parmaklarımdan bir santimden daha kısa bir mesafede durdu. "Burada ne elde etmeye çalışıyorsun, benim küçük beyaz güvercinim?"

Bu lakabı duyunca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Beyaz bir güvercin değildim ve yedi cehennem ve oradaki tüm tanrılar adına, kesinlikle *onun da* değildim. Ama görünüşe bakılırsa, kuzgunların da nezaketsizi değildim...

Boynumu sertleştiren gurura ve damarlarımı ısıtan nefrete rağmen Malyr'e baktım. "Senden kaçmaya çalışıyorum. Şimdi bana yardım et!"

Tabii ki, Malyr sanki düşmeme bir santim bile kalmamış gibi orada öylece durdu, kollarını siyah zırhının önünde kavuşturdu, deri gümüş sarmaşıklar ve dikenlerle kabartılmıştı ve bu onun hırçın kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Dudaklarını şapırdatmadan, eğilip bileğimi kavramadan önce acı dolu, kas yakıcı saniyeler boyunca bana baktı. Ayaklarımla taşla basarak ve diğer elimle kenarı destekleyerek ortak bir çabayla beni yukarı ve kendisine doğru çekti.

Güçlü göğsüne gömüldüm, ondan yayılan koku, acı verici olduğu kadar güven verici olan limon otunun tanıdık notalarını taşıyordu - düşüncelerimi karıştıran, beni en iyi unutulmuş anılarla uyutmaya çalışan, rahatlık ve kaosun hain bir karışımı.

Hiçbiri gerçek değildi.

Bileğimi tuttuğu yerden çekerek etrafından dolandım ve aramıza birkaç metre mesafe koydum. "Dün gece benim odamdaydın."

"Bir keresinde seni pencereni açık bırakmaman konusunda uyarmıştım." Malyr omuz silkti ve bana doğru yavaş bir adım attı; rüzgârda savrulan siyah saçları, siyah pelerininin yaptığı gibi rüzgârda dalgalanıyordu. "Sanırım hediye mi buldun?"

Çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Buldum, yaktım."

"Ah." Bakışları bana doğru attığı bir başka hesaplı adımla sertleşti. "Senin için en güzel tüyümüzü kopardığımızı düşünürsek ne talihsizlik. Ben de senin kurdelelere düşkün olduğumu sanıyordum."

"Oh, öyleyim," dedim, dengemi geri kaydırarak, yavaşça üzerimde gezinmesinden hoşlanmayarak, kaslarımda ihtiyat karıncalanmaları dokuyarak. "Sadece senden hoşlanmıyorum."

"Mmm, küçük beyaz güvercin, yalan söylemeyi bana bırakmalısın." Alaycı sırıtışı öyle bir kendini beğenmişlikle kıvrıldı ki azı dişlerimi birbirine geçirdi. "Seni son kez altına aldığım da adımı inletmenden büyük bir zevk aldığımı söyleyebilirim. O leziz gözyaşlarını başka nasıl elde edebilirdim ki?"

"Çünkü bana ihanet ettin!" Öfke alevlendi, yanaklarım kaşınana kadar süründü. Çünkü aptalca ona inanmıştım.

aynı hatayı iki kez yapmamalıydım. "Sebian'ı dinlemeliydim. Sana güvenmemem konusunda beni uyarmıştı."

Malyr'in sırtışı çenesinin esnemesinin altında kayboldu ve yeni tıraş edilmiş derisinin altındaki yeşilimsi morlukları, gözünün üstündeki kesiği ancak şimdi fark ettim. "Brisden olduğunu düşündüğüm kişiye ihanet ettim."

Oh, ve bu her şeyi yoluna koydu mu?

Mantiken, evet, bunu neden yaptığını anlıyordum ama anlamak affetmek anlamına gelmiyordu. Süregelen acıyı onarmak için hiçbir şey yapmadıysa, nasıl yapabiliirdi? Beni paramparça etmiş, ruhumun, kalbimin parçalarını toplamaya bırakmıştı...

...benim kimliğim!

"Olduğumu düşündüğün kişi beni çözemez." Sesim fısıltının biraz üzerindeydi ama öfkemi yansıtan bir yoğunlukla doluydu. "Olduğumu sandığın kişi, ortaya çıkardığın şeyi görmemi engelleyemez."

"Peki bu ne olabilir, hmm? Neyim ben, Galantia?"

"Nefretten başka bir şey bilmeyen kalpsiz bir piç."

Ağzının kenarları sanki bunu bir iltifat olarak algılamış gibi yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Kesinlikle öyle." Bir an için gözlerini kaçırdı, bakışlarını çalkantılı denizde gezdirdikten sonra tekrar bana çevirdi. "Bu senin söz konusu piçten kaçmak için yaptığın zavallı girişim, sanırım? İyi bir kovalamacayla benimle alay mı ediyorsun?"

Birdenbire artık o kadar da korkutucu görünmeyen uçuşumun kenarına baktım. "Önce hediye bulmayı tercih ederdim."

Kolunu kaldırarak parmağının kıvrımıyla beni yanına çağırdı. "Bana gel."

Bir adım geri çekildim ve çenemi kaldırdım. "Yapmayacağım."

Gölgelerden oluşan mürekkep siyahı bir dal bana doğru fırladı ve buzlu ipler gibi bedenimin etrafını sardı. Sert bir çekişle beni ona doğru çekti. Rüzgâr kulaklarımın dibinden ılık çalarak geçerken ayak parmaklarım karın üzerinde sürükleniyordu. Benden bir çılgılık kaçtı, boğazım doğrudan onun elinin pençesine çarparken yerini tek bir boğulma sesi aldı.

Parmaklarını yemek borumun her iki yanına batırdı, acıdan hemen sonra durdu, bana doğru yaklaştı ve burnunu yüzümün yan tarafında gezdirerek hırladı: "Duy beni Galantia. Nereye gidersen git, hangi şekle girersen gir, seni bulacağım. Benden kaçamazsın. Benden kaçamazsın. Bastığın her yol, ister kuzey, ister doğu, ister güney, ister batı olsun, peşinden geleceğim çünkü... sen... *benimsin*."

Gözlerimi kapattım, tehdidinin ve dudaklarının yanağımda gezinmesinin titriyordum. "Ben beyaz bir güvercin değilim ve asla senin olmayacağım."

"Sen her zaman benim küçük beyaz güvercinim olacaksın." Parmakları yün elbisemin kumaşının arasından göğüs kemiğimin üzerindeki yara izinin etrafında dolaşarak aşağıya indi. "Mesele şu ki Galantia, ilk vardiyası sırasında *anoanı* geride bıraktın. Hediye bulmuş olsan bile, doğrudan o cılız küçük kuşuna gidecekti... ki o da bende var."

Dişlerim birbirine vurdu. Bu doğru olabilir miydi? Belki de. Tüm bu kargaşa içinde kuzgunlarımı saymış değildim.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Yani hâlâ bazı parçalarımı tutsak mı tutuyorsun?"

Malyr geri çekildi, kalçasında duran büyük çantasına uzandı ve küçük beyaz bir kuş çıkardı... Tanrım, bu kuş, evet, cılız, küçük ve... çirkindi. "*Anoaların* bakımı herkesin bildiği gibi zordur. Kabalıklarından çok uzun süre ayrı kaldıklarında iyi sonuç alamazlar ve sadece... ziyan olabilirler."

Bu da başka bir tehdit gibi geldi bana. "Dur tahmin edeyim, kuşumu geri vermem karşılığında bir şey istiyorsun. Neymiş o? Bağ mı?"

Elbette öyleydi. Malyr, kendisi bir şey kazanmadan iyilik yapacak biri değildi ve benden güçlerini artırmaktan başka ne isteyebilirdi ki?

Kuşa yaklaştı, kuş sarkık başını zar zor bana doğru kaldırdı, sonra tüylere ve beyaz tüylere karışarak göğsüme bir batma hissi gönderdi. "Bunu sevgimin bir simgesi olarak gör."

"Sevgi mi?" Tek bir kelime ve kalbimin parçaları kalkan gibi havaya fırladı. Artık ona güvenmemem gerektiğini biliyordum. "Sanki senin nefret dolu ruhun bunu nasıl yapacağından başka bir şey biliyormuş gibi. Beni kandırmak için."

"Aldatma ve gerçek her zaman birbirinin düşmanı değildir." Beni bir kez daha boğazımdan yakaladı, vücuduyla sıkıştırdı, dudakları çene çizgim boyunca ilerledi. "Aldatmacanın en derin ironisi, en gerçek hakikatleri en büyük aldatmacalar gibi gösterebilmesidir."

Nefesim kesildi, bedenim onun vücut ısısı ile sırtımı yalayan kışın soğuğu arasında sıkışıp kaldı. "Sevginin içten olduğuna beni inandırmaya mı çalışıyorsun?"

Başparmağını çeneme bastırdı, burnu şakağımdaki ince tüylere değene kadar başımı çevirdi, sonra fısıldadı

kulağının kabuğunun üzerinden mırıldandı, "Hepsi."

Tenimi okşayan nefesi ve o sözlerle içimi bir ürperti kapladı, acı kararlılığımı oyan şehvetli bir güçle. "Ağzından çıkan her şey yalan. Ne sevgi ne de şefkat vardı. Bunca zaman benden nefret ettin."

"Senden nasıl nefret etmem, hmm? Bir insandan. *de Brisden* olduğu varsayılan bir insandan." Ağzı boynumun kenarına indi, dudakları çarpan damarlarım boyunca kulak mememe doğru yavaş bir yol çizdi, "Bunu daha da kötüleştiren neydi bilmek ister misin? Günlerimi seninle dışarıda, sabahlarımı seninle masamda, gecelerimi seninle yuvamızda geçirmeyi ne kadar sevdiğimi. Sen oldukça sıradışısın Galantia, biri daha yakından bakmadıkça belli olmayan bir şekilde. *Ben* daha yakından baktım. Ve gördüğüm şeyi sevdim."

Başımı sallarken bile gözlerimi kapattım, sözlerinden zevk aldım ve dilinin kulak mememle oynamasının ilahi hissine yenik düştüm. "Yalancı."

"Evet, ben bir yalancıyım." Dudakları ağzıma doğru sıcak bir şekilde süzülmeden önce nefesi kulağının kabuğunu okşadı. "Kendime, onurumun gerektirdiği gibi senden nefret ettiğimi söyledim. Seni özleyerek, seni isteyerek, her saniyemi sana *takıntılı* bir şekilde geçirerek tüm ailemin anısına ihanet etmediğimi."

"Kes şunu."

Kalbim yeterince güçlü değildi, kendini onun entrikalarından ve yalanlarından koruyacak kadar iyileşmemişti. Yine de... Daha fazlası için yanıp tutuşuyor, öz annemin fedakârlılığıyla nihayet tattığım gerçek sevginin daha fazla parçasını umutsuzca arıyordum.

"Uçurumdaki küçük kızı merakla izlemeni sevdim, o çayırdaki atını sürmeni sevdim, saçlarımı örmeni sevdim ve aramızdaki diğer tüm sıradan anları sevdim." Dudakları önce nazıkçe ağzımın köşesini yokladı, sonra yavaş yavaş benimkileri yakalamaya çalıştı. "Ve bana böyle hissettirdiğin için senden daha da çok nefret ettim, *anoaley*."

Tanrım, dilinin alt dudağımı yalaması tam bir işkenceydi ve ona teslim olmak için can atmama neden oluyordu. "Bana öyle deme."

"Hissediyorsun, değil mi? Yeteneğin olmasa bile bunu hissedebiliyorsun. Biz bir bütünün iki parçasıyız." Fısıltısı, üzerinde çalıştığı küçük boşluğu okşadı.

dudaklarımın arasında, her şehvetli turda onları daha da ayırıyor. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren bunu hissettim. Sen ve ben birbirimize aitiz. Sonsuza kadar."

Dengemi ona doğru çekiyormuş gibi görünen göğsümdeki o bitmek bilmez çekime karşı koydum. Ve o gri-kahverengi gözler... Hiçbir erkek bana Malyr'in şu anda baktığı gibi bakmamıştı, tüm dikkatini bana vermişti, sanki ben onun evreninin merkeziymişim gibi.

"Öp beni, *anoaley*," diye yapıştı, dudakları dudaklarımı ısıırıyor, onları mühürlemeye zorluyordu. "Bırak *anoa*'m seninkine ulaşsın. Benimle bağ kur."

Benimle bağ kur.

Sözleri içime işledi ve kalbimi bir mengene gibi sardı. Buraya gelme zahmetine katlanmasının tek nedeni buydu, değil mi? Açıklamak için değil, gerçek aşkını itiraf etmek için değil ve kesinlikle bir özür dilemek için değil. Henüz bunlardan birini duymamıştım. Hayır... yalan söylemeye gelmişti.

Plan

yapmak.

Bağ

kurmak.

Şu anda bile hırsları her şeyden önemliydi, motivasyonları, sahip olabileceği herhangi bir utanç ya da suçluluk duygusunun üzerine gölge düşürüyordu - ama muhtemelen hiçbiri yoktu. Malyr beni hiçbir zaman olduğum gibi sevmemiş ve Lord Brisden'in kızı olduğumu düşündüğü için benden nefret etmişti.

Ya şimdi?

Şimdi de kim olduğum için değil, hediyesi olan bir amplifikatör olduğum bağlanmamı istiyordu. Bu savaşı kazanmak, ona bir taç, bir krallık kazandırmak için bir araçtan başka bir şey değildim. Kullanılacak, oynanacak ve sömürülecek bir şey.

Bir daha asla.

Başımı öylece eğdim, dudaklarımın onunkileri aramasına izin verdim ve o inleyene kadar dudaklarına sokuldum. Ama onu öpmek yerine dengemi geri kaydardım. Dudakları planladığım gibi beni yutmak istercesine genişledi.

Bunu yiyip bitirebilir.

Ona tükürdüm, ne yazık ki ağzını bir parmak genişliğinde ıskaladım ama alt dudağına çarpma şekli başını geriye atmasına ve gözlerinin şokla kocaman açılmasına yetti. "Ağzın bir daha benimkine bu kadar yaklaşamayacak."

Tükürük çenesinden aşağı yuvarlanırken Malyr bir an donup kaldı ve gözle görülür bir şekilde afalladı. Yaşadığı şok, gözlerini karartan bir öfkeye dönüştü.

Parmakları boğazımı sıkarken göğsünün derinliklerinde alçak bir hırıltı yükseldi.

"Benden nefret etmek mi istiyorsun? *İyi*, nasıl istersen öyle olsun." Yer topuklarımın altında kaybolana kadar beni uçuruma doğru yürüttü, esintinin gözlerinden çektiği gölge dalları. "Hangisini tercih edersin? Beşten geriye saymayı mı, yoksa aniden itmeyi mi? Seç."

Başımı elinin yakasından içeri çevirerek çenemi ona doğru kaldırdım. "Her iki durumda da kayıtsızım. Kendimi sana bağlamaktansa bu uçurumdan atlamayı tercih ederim."

Gözlerindeki gölgeler bir anlığına, saniyenin çok kısa bir süreliğine kalktı, sonra ağzını kulağıma indirdi ve "Uç Galantia," diye hırladı.

Sonra beni uçurumdan aşağı itti.

OceanofPDF.com

Bölüm

ELeVen

Galantia
Günümüz, Tidestone uçurumu

M Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, damarlarımda hızla akan kan, ruhumu saran dehşetle eşleşen sağır edici bir kükreme çıkarıyordu. Soğuk hava tenimi ısıtırken saçlarım etrafımda savruluyordu.

kaotik bir telaş. Dalgaların püskürmesi yanaklarımı beneklerken tuz dudaklarımı tatlandırdı. Uçurumlar bir bulanıklık içinde yanımdan hızla geçip gitti, uçurum beni bütünüyle yutana kadar-

İçimden kör edici bir ışık patladı. Her gözeneğimden saf beyaz tüyler fışkırdı, rüzgârı yakaladı ve kanatlarını açarak geniş bir alana yayıldı.

Rüzgârda süzülürken korkumun haykırışı, kabalığının muzaffer çığlıklarına dönüştü.

Güçlü bir esinti kanatlarımızı dövdü.

Dünya eğildi.

Olamaz!

Sağımızda, solumuzda... her yanımızda bir gölge telaşı belirdi. Beş siyah kuzgun, kabalığımıza katılmak için üzerimize çullandı. Yakından manevra yaparak, ısırın rüzgârın ve çalkantılı hava akımlarının saldırısına karşı koydular, vücutları bunun özünü emdi. Malyr?

Beş kara kuzgun daha bize katılırken, içimizde bir yerlerden bir ses vıııııııı. *Kumsala in tatlım, yoksa akıntılar seni denize çekecek.*

Sebian?

Kuzgunların siyah öncülerinin rehberliğinde alçaldık. Çullandılar, süzıldüler ve spiral çizdiler, rüzgârın bizi doğru yöne kaydırması için ustaca manevralar yaptılar.

Tuz, deniz yosunu ve ıslak kum kokusu güçlendi, dalgaların fısıltılı uğultusu yükseldi. Kuzgunlar inişimizi kuşattı, kanat uçları zaman zaman bizimkilere değiyordu. Her bir kuş ayrı ayrı aşağıdaki kumsalda yerlerini seçerken, formasyonumuz karıştı. Yere indiğimizde, karın altındaki kumun grenliliği, büyüün göz kamaştırıcı dalgası geri dönene kadar ayaklarımızı soğuttu.

Çıplak tabanlarıma acı veren bir ürperti saplandı ve kollarımı çıplak vücuduma doladığım anda nefes nefese kaldım. Başardım! Yer değiştirmiş ve buraya uçmuştum!

"Tanrıça, bana yardım et, bütün eşyaların körfeze mi düştü? Ayakkabıların?" Sebian kahverengi zırhının üzerine giydiği siyah pelerininin bağlarıyla uğraşırken hâlâ gölgelerden ve tüylerden sıyrılmaya çalışıyordu; saçları dağınık, yanakları ve çenesi siyah kirli sakalla tozlanmıştı. "Lanet olası bir ateşe yakalanacaksın. İşte, al bunu." Pelerini hızla omuzlarıma doladı, sonra da kendi pelerininin üzerinden havladı: "Onu ittiğini gördüm. Delirdin mi sen? Denize çekilebilirdi."

Malyr sadece Sebian'a sırtını döndü, kayaya doğru birkaç adım ilerledi ve çizmesinin ucunu oyuğun ana hatları boyunca uzanan çıplak çalılardan arasından geçirdi. "Ama o yapmadı."

Sebian boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı. "Donarak öl o zaman."

"Ve gerçekten de buraya gelmeden önce bu ihtimali düşünmediğini mi sanıyorsun?" Malyr çalıların arasından tanıdık kahverengi bir bohça çıkardı ve ayaklarının dibindeki karın içine atarak beni gözetlediğini bir kez daha açıkça ortaya koydu. "Vardiyasından sonra çıplak kalacağını çok iyi bildiği için bunlardan üç tanesini bu civara saklamakla kalmadı, aynı zamanda parmağını yaladı ve rüzgârda sürüklenmeyi analiz etmek için havaya kaldırdı, tam olarak nereye inebileceğini belirledi."

Eğildim ve bohçanın içindekileri, hepsini kuru tutan sığır derisinden sıyırdım: sıcak tutan kahverengi bir elbise, botlar ve büyük bir yün atkı.

İkincisini giyindikten sonra vücudumun üst kısmına ve boynuma sardım, sonra Sebian'a pelerinini uzattım. "İkiniz de burada ne yapıyorsunuz?"

"Saldırıdan önce seni buradan çıkarıyorum," dedi Sebian ve elimi tuttu. "Gel. Kuzgunlarımı takip et, seni kampımıza götüreceğim."

"Ne kampı?" Yaralı parmaklarını benimkilerle nasıl iç içe geçirdiğine baktım ve beni... bilmiyorum... yer değiştirmeye zorlamadan önce hızla çekildim. "Hayır. Gidemem. Tılsımımı alana kadar olmaz ve sonunda onu ele geçirmeye çok yaklaştım."

"Muskanın canı cehenneme." Havaya sinirli bir tokat attı, ancak aynı elini boğazında kirli sakalın gizleyemediği yerlerde benek benek olan siyah morlukların üzerinde sürükledi. Gölge izleri mi? "Şu anda en önemli şey bu değil."

"Benim için öyle!"

"Taş ve molozların altında ölene kadar." Çenesini oynatarak Malyr'e baktı. "Eğer orada öylece durmak yerine onu gitmeye ikna etmek için bir katkıda bulunacaksan, şimdi bunun için iyi bir zaman olabilir."

Malyr kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, uzun, sessiz saniyeler boyunca beni süzdü, gözleri yine her zamanki gri-kahverengiydi. "Onu ele geçirmeye yakın olduğunu söylemiştin. Ne kadar yaklaştık?"

"Bunun ne önemi var ki?" Sebian sordu. "Saldırıdan *sonra* onu aramak için bolca zamanımız olacak."

Malyr, "Kuşatmaların eşyaları moloz ve kayaların altında sonsuza dek yok etme gibi bir alışkanlığı var," dedi. "Ve bu sadece kalan hizmetkârlar katliam başladığında kaleden kaçmadan önce diğer mücevherlerle birlikte tılsımı da çalmazlarsa geçerli. Hâlâ vakit var."

Sebian Malyr'e doğru bir adım attı, dirsekleri sırtını inanılmaz derecede geniş gösterecek kadar geniş açılıydı. "Eğer ciddi ciddi

Tidestone'a geri dönmesine izin verirsen, Malyr, o zaman boktan bir dost olursun."

Malyr'in gözleri tehlikeli yarıklara doğru daraldı ve etrafımızda esen vahşi fırtınalara rakip olacak bir şiddetle parladı. "Bilmelisin."

Sebian, "Bu senin için bile düşük bir rakamdı," diye karşılık verdi, "ve bunun bir anlamı olduğu kesin."

Birbirlerine baktılar, bu iki adam arasındaki enerji karşılıklı saldırganlıkla doluydu, hava aralarında daha önce hiç hissetmediğim bir gerilimle yoğunlaşıyordu. Asla. Aralarındaki düşmanlık aşikârdı ve bakışlarım Malyr'in morlukları ile Sebian'ın boğazındaki gölge izleri arasında gidip geliyordu. Yüce tanrılar, kavga mı etmişlerdi? Benim yüzümden mi?

Ya da... benim üzerimde?

Göğsümde haince bir karıncalanma hissettim ama içimden onları uzaklaştırdım. Tanrım, gerçekten de aptal bir kızdım...

"Bu kararı ikiniz de veremezsiniz." Aralarına girdim, derin bir nefes aldım çünkü bir sonraki kelimeleri söylemek fiziksel olarak ağzımı acıtacaktı. "Ama Malyr haklı; onu sonsuza dek kaybetme riski çok büyük."

"İşte bu kadar." Malyr Sebian'a kendini beğenmiş bir sırıtış atıp omuz silkti, sonra bana baktı. "Tılsım tam olarak nerede? Onu buldun mu?"

"Tam olarak değil..." Başımı salladım, bu da onun alçak sesle tıslamasına neden oldu, bu da burada bir kez daha art niyetli olduğu anlamına gelebilirdi. "Neden onu almam için bu kadar heveslisin? Sana ne bundan, hmm? Başka bir... nasıl dedin, sevginin bir göstergesi mi? *Anoa*'m gibi mi?"

"Buna inanmak çok mu zor?"

Sebian alay etti. "Bir tahminde bulunayım, hediyesi olmadan bağlayamazsın, değil mi? Muhtemelen onu oraya bağlamak için elinden geleni yapmışsındır. Belli ki başarılı olamamışsın."

Malyr'e baktım, zerre kadar şaşırmamıştım ama anlaşılan kalbim onun kendine hizmet eden güdülerine karşı henüz uyuşmamıştı. "Böyle bir şefkat..."

Yüzünde kısa bir titreşim belirdi -rahatsızlık mı? Utanç? - ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, yerini Sebian'a yönelttiği sert, çelik gibi bir ifade aldı. "Söyle bana Sebian... Neden yine buradasın?"

"Görünüşe göre, nasıl konusunda hâlâ hiçbir fikri yokken onu bir bağ kurmaya zorlamadığınızdan emin olmak için." Sebian yanıma yaklaştı ve vücut ısısı yan tarafımı kapladı. "İşte bu yüzden

Özellikle de herkes onun güçlü bir ölüm büyücüsü olmasını beklerken, aniden hediyesini alma fikrinin arkasında. Burada bir şey mi buluyorum?"

Bir ölüm büyücüsü.

Heyecan ve korku eşit ölçüde içimde dolaşıyordu. Böylesine bir yeteneğe sahip olmak, pek çok kişinin içine korku ve saygı salan gölgelere hükmetmek... Böyle bir güce sahip olacağımı hiç hayal etmemiştim.

"Bunların hiçbirisi tılsımı kaybetme endişesini daha az geçerli kılmıyor," dedim, ancak hayatımın geri kalanında Malyr'e takılıp kalmak istemiyorsam öğrenmem gereken çok şey olduğu açıktı. "Bağlanmak istemesinin tek sebebinin yeteneğini güçlendirebilmem olduğunu zaten biliyordum."

"Tek sebep bu değil..." Malyr bir kez daha, tam önüme geçtiği anda yıldırım çarpmışa dönmüş olması gereken bir umursamazlıkla yalan söyledi.

"Lütfen söyle Malyr, sebebin nedir?" diye sordum. "Özverili bir şey, sanırım."

"Üç nedenim var, hepsi de tamamen, sefilce, *affedilmez derecede* bencilce." Malyr bana doğru eğildi, *kjaer*'de yaptığı gibi bir tırnağını kafa derimin üzerinde ve tenimde sıcak bir ürperti yarattı. "Eğer bir ölüm büyücüsü olduğun ortaya çıkarsa, ikimiz birlikte gölgelere hükmederek hesaba katılması gereken bir güç oluruz. Tüm kıtaları gölgelerimizde boğabilir ve gökyüzünü de onunla birlikte karartabiliriz. Ama şöyle bir şey var, küçük beyaz güvercin..." Parmağını yavaşça saçlarımda gezdirdi, bir tutamı parmağının etrafında döndürdükten sonra atkımın üzerinde çözülmesine izin verdi. "Senin bir ölüm büyücüsü olduğuna inanmıyorum."

Tüm bedenim onun yakınlığının ve korkunç beklentisinin örtüsü altında titredi. Hediye her neyse, onu istiyordum; varlığımın görüntüsünü tamamlamak için bir yapbozun parçası gibi ona *ihtiyacım* vardı.

Sebian'a daha da sokuldum, kalbim hâlâ Malyr'in varlığı yüzünden değil de sadece uçuşumun heyecanı yüzünden durmaksızın atıyormuş gibi davrandım. "Karın nerede?"

Malyr bakışlarını tembelce formumun üzerinde gezdirdi. "Şu anda ona bakıyorum."

"Ben senin karın değilim," diye hırladım.

"Bağlandığımızda çok daha fazlası olacaksın."

Sesindeki o kesinlik tüylerimi diken diken etti. "Hâlâ zaman olduğunu söylemiştin. Ne kadar var?"

"Dur, dur, dur!" Sebian kolumu tuttu, beni kendisine doğru çevirdi ve mahremiyetin zayıf bir görüntüsü için bizi Malyr'den nazikçe uzaklaştırdı. Avuç içleri omuzlarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, bu hareket onun dokunuşuyla uyuyakaldığım birçok gecenin anılarını canlandırıyor. "Tidestone'a geri dönmeni istemiyorum, tatlım. Benim kabalıgım buraya gelmeden önce ordumuzu çembere aldı ve neredeyse buradalar."

Bu gerçek ayak parmaklarımla botlarımla içinde kıvrılmasına neden oldu, ama zaman eksikliği yardımcı olamazdı. "Tidestone benim evim ve her koridoru, her yüzü, her kestirme yolu biliyorum. Tek yapmam gereken gece olmadan Leydi Brisden'ı bulmak. Çabuk olacağım."

"Bu da öyle olacak-"

Dikkati uçurum boyunca yükseldiğinde, yukarı baktım ama farklı bir şey göremedim. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Sadece düşündüm ki..." Bir süre daha baktı, sonra başını salladı ve gözlerinin bir kez daha benimkilerle birleşmesine izin verdi. "Tidestone uzun süre dayanamaz."

Başımı kaldırıp ona baktım ve yumuşak bakışlarının arasında derin endişe kraterleri oluşturan kaş çatma çizgileriyle kaplı yanaklarına uzandım. "Yeteneğim benim bir parçam. Eğer kim olduğumu ve olayların neden bu şekilde geliştiğini öğrenmek istiyorsam, onu geri almalıyım."

Uzun nefes verişinde bir titreme vardı, sanki beni bundan vazgeçirmek için bir düzine söylenmemiş girişim taşıyordu. "Bunu anlıyorum. Sadece..." Gözleri kapanırken alnı benimkine gömüldü ama bu sadece yüz hatlarına kazınmış endişeyi daha da belirginleştirdi. "Seni kaybetmekten zaten daha fazla korkuyorum."

Orada öylece donmuş bir şekilde durdum, kalbim körfezdeki gemilere çarpan çalkantılı dalgalarla senkronize bir şekilde atıyordu. Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Son eşine bağlandığını bana neden söylememiştii? Ve bana gösterdiği şefkati? Bağlı bir Kuzgun başka birini sevebilir miydi, yoksa tüm bunlar ikimizin de inanmak istediği güzel bir yalan mıydı?

Verecek cevabım ve soracak yeterli zamanım yoktu ama parmaklarının kollarımı tutuşu, sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi...? Aramızdaki boşlukta kekeleyerek aldığı o nefesler? Gözlerinin benimkileri esir alışı? Benim iyiliğim için duyduğu endişe samimiydi.

Bu gerçektii.

Son bir kez derin nefes alarak başını kaldırdı, bakışları dudaklarımı bulmadan önce dudaklarımı taradı. "Seninle gelebilirim."

"Ve daha ilk kapıdan adımımızı atmadan öldürölmek mi?" Uzun siyah saçları ve ellerindeki yanık izleriyle içindeki kuzgunu saklayamıyordu. "Bu sadece beyaz bir kuzgunun yapabileceğı bir şey."

"Sadece bana geri döneceğıne söz ver." Avuç içleri yanaklarıma doğru kaydı, başparmakları yanaklarımda nazikçe dolaştı. "Sana söylemem gereken çok şey var. Beni buna ikna etmeni bekliyorum."

Malyr'in soğuk, hareketsiz yüzüne dönmeden önce ona bir gülümseme sunarak "Yapacağım," dedim. "Zamanım olduğunu mu söylemiştin?"

Sert bakışları Sebian ile benim aramda gidip geliyordu ve boğazından aşağıya doğru bir yutkunmanın geçtiğı belli oluyordu. "Tılsımı aldıktan sonra zindanlara sığın. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, gerçekten de en güvenli yer orası. Duvarlardan ve kulelerden uzak durun, özellikle de ağ mancinıklı olanlardan. Önce onlar yıkılacak." Birden elini yüzüme koydu ve tenimde kısa süreli de olsa yoğun bir ürperti yaratarak beni geri çekti. "Eğer herhangi birimizle karşılaşursan-"

"Sus, seni sadece gölgeleriyle işaretledi," dedi Sebian, elini kaldırıp parmağını dağılmakta olan iğnenin üzerinde gezdirerek. "Yüzünü hiçbirimizden saklamadığından emin ol tatlım, ama Kuzgunların çoğı onun büyüsunü üzerinde hissedecektir. Eğer Lorn'la karşılaşursan... kaçmaya devam et. İkinizin kader birliğı yaptığı haberini pek iyi karşılamadı."

"Onu alabilir," dedim ve Malyr'e bakarak ona en tatlı gülümsememi verdim. "Ne zaman saldıracaksın?"

O anda, Tidestone'un çanlarının unutulmaz sesi sahilde yankılandı, soğuk rüzgarları kesti ve duyularımı diken diken etti.

Kuzgunlar geliyordu.

Malyr gülümseyerek karşılık verdi. "Bir saatin var, *anoaley*."

Bölüm

TWeLVe

Galantia
Günümüz, Tidestone

Tidestone'un duvarları kaos ve kargaşa ile yankılandı. Hizmetkârlar selden kaçan fareler gibi koşuşturuyordu. Askerler yanımdan geçerken ağır botları düzensiz, uyumsuz bir ritimle tepiniyordu. İttim Acele ve çaresizlikle gizlenmiş, çılgın bir faaliyetin kalabalık kanallarına dönüşen koridorlardan geçtim. Leydi Brisden neredeydi? Tılsımı almadan gitmiş miydi?

Ve eğer öyleyse, gerçekten şaşırmalı mıyım?

Beni özel odalarımıza götürecek olan merdivenlere doğru aceleyle ilerledim; havada korku, ter ve endişe kokusu vardı. Üzerime yapıştı,

Adımlarımın eforuna rağmen vücudumdaki sıcaklığı emiyordu. Tüm bunların üzerinde, yaklaşan tehlikenin uğursuz gürültüsü, çınlayan metallere, bağırarak sesler ve aceleyle edilen duaların alçak mırıltısından oluşan çalkantılı bir orkestra gibi yankılanıyordu.

"Leydi Brisden?" Sonunda kendimi bir askerin önüne itip onu aniden durdurana kadar hangi yüzün önünden geçtiysem sordum. "Leydi Brisden? Nerede o? Onu gördünüz mü?"

"Hayır leydim," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Kalbim hızla çarpıyor, botlarımın taş zemindeki aceleci ritmine ayak uyduruyordu; her bir çılgınca vuruş saatin tik takları gibiydi. Kaleye ulaşmam en az on beş dakika sürmüştü. Eğer onu önümüzdeki yarım saat içinde bulamazsam, belki de-

Bir hizmetçi bana doğru tökezlerken sıksa kolları benimkileri kavradı. "Oh, leydim, sonunda sizi buldum! Yüzünüzdeki bu şey de ne?"

"Leydi Brisden'i gördünüz mü?" Gölge izli yüzümü açıklama zahmetine girmeden ağzımdan kaçırdım. "Nerede o? Onu bulmak zorundayım."

"*Seni* bulmam için beni gönderen oydu. Daha önce odanıza gelip sizi aramış ama orada değildiniz." Endişeyle etrafına bakındı, gözleri korkudan irileşmişti, önlüğünün ceplerine uzanırken parmakları titriyordu, ancak dikkatlice beze sarılmış küçük bir paket çıkardı. "Kızımı bul, dedi. Kızımı bul ve bunu ona ver, yoksa seni kuzgunlara ziyafet çekmen için dışarıda ipe çektiririm."

Paketi aldım ve bezi hızla açtım, siyah cilalı *aerymel* yuvasına yansıyan her ışık titreşiminde nabzım hızla atıyordu. Ortasında beyaz bir tuz taşı duruyordu, bazı bölgeleri neredeyse yarı saydamdı, bazı bölgeleri ise bulanıktı.

Çekirdeğim
kalktı. Tılsım!

Hizmetçi arkasını döner dönmez omzunu tuttum. "Annem mi? Nerede o?"

"Bilmiyorum ," diye mırıldandı, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. "Son gördüğümde ahıra gitmek için ayrılmıştı."

Ahırlar. Uzun, beklenmedik bir nefes ciğerlerimi terk etti. *Kaçmıştı...*

Tılsımı çabucak boynuma taktım. Hediye tılsımın içine hapsolmuşken, bir sonraki hedefim belliydi: zindanlar.

Bailey'e doğru ilerlerken kalenin gürültüsü etrafımı sarmıştı. Gölge taş koridor boyunca dans ediyor ve titriyordu, daha

uğursuz bir şekilde gece daha hızlı çöktü.

İç bailey'in kaosuna adım attığımda kan dondurucu bir ses havayı deldi, sanki uzaklardan gelen bir gümbürtü gibiydi. Altımdaki toprak titrerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kalenin kendisi de protesto edercesine inliyordu. O da neydi öyle? Kuzgunlar kasayı istila etmeye çalışıyor olmalıydı-

Sert bir el belimi kavradı ve beni ayağımdan çekti. "Yakaladım seni!"

"Hayır!" diye bağırdım. "Ben sizden biriyim! Sizden biriyim!"

Bir Kuzgun!

Adam beni omzuna attı, zincir zırhının sürekli kayması alt kaburgalarımı ısıtırken, pelerininin dikişi aceleci adımlarıyla yerde kayarken dünyam alt üst oldu. *Soluk yeşil* pelerini. Bir Tidestone askeri mi? Ama... hayır. Bu tamamen yanlış!

"Bırakın beni!" Kıvrandım, büküldüm ve tekmeledim. "Sana beni bırakmanı emreliyorum!"

"Korkarım yapamam leydim," diye mırıldandı, beni çılgın askerlerin kargaşası arasından geçirirken. "Sizi babanızın huzuruna çıkarmak için emir aldım."

Kanım dondu.

Hayır! Hayır!

Onun dışında herkes!

Çaresizlik beni körüklerken, etime batan keskin kenarı görmezden gelerek askerin miğferini yakaladım. Geriye doğru çektim ve tökezledi, tutuşu bir anlığına gevşedi. Sırtımı dikleştirdim ve bacaklarımı savurdum, momentumumu kullanarak omzundan yuvarlandım.

Dünya döndü.

Sırtım, ciğerlerimdeki nefesi kesen bir güçle soğuk ve sert zemine çarptı. Yine de tekmelemeye devam ettim, kendimi toprak dolu zeminin üzerinden iterek ondan uzaklaştım.

Bana saldırdı. "Buraya gel!"

Etrafımızdaki dünya şiddetle sarsıldı. Bir çarpışma yankılandı. Bir rüzgâr patlaması öfkeli bir bora gibi çarptı. İnsanlar çılgılık attı. Taş ve moloz parçaları yağdı, askeri diğerleriyle birlikte bir moloz yığınının altına gömdü, uzanmış kolu bir, iki, üç nefes boyunca ürkütücü bir şekilde seğirdi.

Sustu.

Kalbim göğsümde davul gibi çarparken ayağa kalktım ve hasarı incelerken yüzümdeki taş tozunu temizledim. Bu... bir mancınık kulesinin parçaları mıydı?

Hayır, hayır, hayır.

Çok erkendi! Çok erkendi!

Kaos tırmanıyordu, acele eden bedenlerin arasından geçerken havadaki tehlike hissi aşıkârdı, nefesim akşamın soğukunda sertleşiyordu. Duman kokusu, demir ve kan kokusuyla karışıyordu. Düşen enkazın ve yaralı askerleri çıkarmaya çalışanların yanından hızla geçerek barikata ulaşmayı başardım, gözlerim meşe kapıya sabitlenmişti.

Zindanlar!

Eğer kapı kilitli değilse, bir yolunu bulmalıydım. Değilse bile, her zaman duvar boyunca acele edebilirdim-

Bir şey bana çarptı. Hayır, bir

şey değil. *Bir şey.*

Yana doğru sendeledim ve kendimi gözleri dehşetle dolu, çılgına dönmüş Leydi Brisden'in kollarında buldum. "Çabuk! Seni bir şekilde buradan çıkarmalıyız!"

"Ne?" Bir korku dalgası üzerime çökerken zihnim onun sözlerini anlamaya çalışıyordu. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Neden saldırıdan kaçmadın?"

"Seni gölgelemiş," dedi beni zindanlardan uzaklaştırırken, yeşil elbisesi çamur lekeleriyle kaplıydı. "Brisden biliyor Galantia. Senin ne olduğunu biliyor. Daha da kötüsü, senin Prens Malyr'in kader arkadaşı olabileceğine inanıyor. Saray muhafızlarının her bir askerine seni bulup yakalamaları emredildi."

Hava ciğerlerimde donmuş gibiydi, askerin daha önce beni nasıl kaçırmaya çalıştığı şimdi açıklığa kavuşmuştu. "Arabaya ne oldu?"

"Hizmetçimden Lord Brisden'in keşfini öğrendiğim an, seni bulmak için ahırları terk ettim," dedi. *Az önce ne demişti?* "Araba Kuzgunlar tarafından kaybedildi. Cehennemden gelen bir karanlığın sürüsü gibi dış bailey'e daldılar ve herkesi öldürdüler. Uçmalısın Galantia. Muhafızlarımız seni yakalamadan önce buradan ayrılmalı ve kendine bir yer bulmalısın."

Sözlerinin ağırlığı göğsüme ağır bir şekilde çöktü. Bana hiçbir zaman sevgi göstermemiş olan Leydi Brisden, tek kaçış yolu olan arabayı beni uyarmak için mi terk etmişti? Bu düşünce beni derinden sarstı ve ona karşı kalbimde biriktirdiğim acının buz gibi katmanlarını söküp attı.

"Galantia!" Omuzlarımdan tuttu ve beni sersemliğimden kurtardı. "Lord Brisden gemileri hazırlatıyor ve körfez yakında hareketlenecek, ama sen de burada kalamazsın!"

Bir göz kırpmasıyla şimdiki zamana geri döndüm, keskin bir nefesle zihnim temizlendi. Hayır, burada kalamazdım. Kesinlikle zindanlarda ördek gibi oturmamalıyım.

Duvarlar boyunca yukarı doğru baktım, askerlerin ağları yeniden doldurmak için çabaladıkları on mancınık kulesinden yalnızca dokuzunun tamamen sağlam olduğunu gördüm. "*Surlardan ve kulelerden uzak durun, özellikle de ağ mancınıklı olanlardan,*" diye yankılandı Malyr'in sesi kafamın içinde.

"Yüksek bir yere çıkmam gerekiyor. Kendimi nasıl değiştireceğimi bilmemin tek yolu bu, ama bunlardan herhangi biri olamaz," dedim mancınıklara doğru bir hareketle. "Kişisel odalarımız okyanusa doğru çok geride ve askerlerin beni arayacağı ilk yerler arasında."

Leydi Brisden başını salladı, tutturulmuş saçları dağılmıştı. "Çan kulesi!"

Bu sözleri söyler söylemez beni iç bailey'e doğru geri götürdü. Birlikte, kargaşanın içinden ittik ve manevra yaptık, şapele yaklaştıkça adımlarımız hızlandı. Çan kulesinin tepesindeki çan kulesi, kara bulutlarla kararmış bir gökyüzüne doğru fırladı. Hayır, bulutlar değil... Büyük bir kabalık.

Bir kuzgun gökyüzünden düştü, , büyüdü, sadece ağır bir *gümbürtüyle* yanıma düştü. Kanatları hâlâ göğsünden çıkan okun etrafında çırpınıyor, kasları önce kilitleniyor, sonra da hareketsizleşiyor gibi görünmeden önce kuşu işe yaramaz bir şekilde yere itiyordu.

Şapelin girişine vardığımızda -kapılar parçalara ayrılmıştı ve yerde büyük kıymıklar vardı- güçlü bir el kolumu sıktı. "Dur!"

"Hayır!" Çılgılık attım, körü körüne saldırdım, ama tutuş sadece sıkılaştı ve beni geriye doğru çekti.

Leydi Brisden adama doğru hamle yapmadan önce gözleri irileşti. "Kaç, Galantia!"

Asker benden uzaklaşarak ona arkadan vurdu, metal eldiven yanağına çarparak acı dolu bir çılgılık atmasına neden oldu.

Karnım sıkıştı. "Anne!"

Tökezleyerek geri çekildi. Vücudunun üst kısmı sallandı. Dizleri büküldü. Gördüğüm son şey, asker bir kez daha önümde dikilmeden önce dengesini nasıl kaybettiği idi.

Bana uzandı ama eli yere değmedi.

Bunun yerine, karanlık dalları gölgelerden dışarı fırladı ve ölümcül bir kucaklamayla etrafını sardı. Asker kasıldı, çığlığı onu daha da sıkran kara koza tarafından yutuldu, ta ki zırhı güç altında gıcırdayana kadar. İçinden sızan kızıl, yükselen ayın parlaklığı altında parlıyordu.

Bakışlarım sağdan yaklaşan, uzun saçlarının bir tarafı kesilmiş, siyah cübbesi gölgelerle oynayan Kuzgun kadına kaydı. Bir ölüm büyücüsü.

Başını salladı. *Malyr'in işaretleri*. Yüzümden tanımış olmalı.

Aynı şans Leydi Brisden için geçerli değildi. Ancak Kuzgun'un gölgeleri siyah parmakçıkları filizlendirerek ona doğru, toprağın üzerinde, tahta parçalarının etrafında, bir kan birikintisinin içinden geçti.

"Onu değil! Onu bağışlayacaksın!" Kuzgun'un önüne geçtim, sonra hızla elimi onunkine doğru uzattım, parmaklarım genişçe açılmıştı. "Değişmeme yardım edebilir misin? Bunu böyle yapıyorsun, değil mi?"

Dikkati bir an daha arkamdaki Leydi Brisden'de kaldı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirerek bakışlarının odağını bana çevirdi. "Yerde çok uzun süre kalmak bir kuşu öldürür, bu yüzden acele etsen iyi olur, beyaz Kuzgun!"

Evet, acele etmem gerekiyordu!

Gözlerimi kapatarak zihnimin derinliklerine daldım ve o parlak enerjiyi aradım. Neredeydi? Nerede- Ah! Orada, tam özümde, beyaz kıvılcımlar halinde parıldıyordu. *Lütfen beni değiştir*, diye yalvardım. *Lütfen, yap-*

"Acele edin!"

Kuzgun'un haykırışıyla sıçradım, kaslarım sanki kanatlarımın yeniden şekillenmesini sağlayacakmış gibi gerildiğim için titriyordu. "Deniyorum ama..."

Hiçbir şey olmadı.

"Kalbinizde oturduğu yerde ilkelinizi bulun" dedi. "Kanatlarını nasıl açtığına bakın, uçmaya hazır!"

Parmaklarımız ayrılmadan önce elinin sarsıntısı beni öne doğru çekti. Gözlerimi açtığımda kadını kafatasının altından çıkan bir okla yerde seğirirken buldum. *Phhwt!* Başka bir ok sırtına saplanmıştı.

Vücudumdaki her bir tendonun gerilmesine karşı, etrafıma çöken cehenneme bakarak etrafımda döndüm. Aman Tanrım...

Okçular dizilmiş, ölümcül ok yağmurlarını ayı gölgeleyen kuzgunların içten içe kaynaşan kabalığına fırlatıyorlardı. Okların hedefine ulaştığı yerlerde gökten kuşlar düşüyor, her biri çığlıkların ve çatışmaların kakofonisi tarafından yutulmadan önce yankılanan ağır bir *gümbürtüyle* yere çarpıyordu. Kuzgunlar pırıl pırıl parlayan siyah kılıçları ve daha da siyah gölgeleriyle karşılık verirken, figürleri düşmüş askerler ve moloz yığınları arasında dans ediyordu.

"Galantia!"

Leydi Brisden'e dönüp baktım, ancak gördüğüm manzara karşısında kanım yanaklarımdan çekildi. *Hayır. Lütfen, hayır.*

Daha önce fark ettiğim o kıpkırmızı su birikintisi mi? Gözlerim kanlı kaynağa kaydı: Yeşil ipek parçalarının çevrelediği fişkırان bir yara, ortasından çıkan büyük bir tahta kıymığı Leydi Brisden'in düşerken kalçasına saplanmıştı.

"Tanrılar, hayır..." Yanında diz çöktüm, ılık kan elbisemi ıslatıyor ve dizlerimi nemlendiriyordu. "Seni bu şeyden kurtarmamız gerek."

"Bırak beni," diye tısladı Leydi Brisden dişlerini sıkarak, elini yaranın üzerine bastırarak. "Kaçmalısın. Şimdi!"

"Hayır, seni bırakamam." Ellerim kıymığın üzerinde gezinirken titredi, önerdiği şeyin gerçekliği üzerime çöktü. "Ben... Ben-"

"Git buradan!" Bana yüzlerce kez attığı sert bakışları benimkilere kilitlendi. "Bana ölümünü izletme... Kalbim on dördüncü kez buna dayanamaz." Ani bir güç dalgasıyla göğsümü iterek beni geriye doğru itti. "Git!"

Göğsümde boğucu bir duygu düğümüyle şapele doğru geri çekildim. Bakışlarım, gözyaşlarının yükselişinin ardındaki hatları bulanıklaşana kadar onun üzerinde kaldı. Sonra uzaklaştım, şapele döndüm ve aceleyle içeri girdim. Bu kaosun içinde yer değiştirmek tehlikeliydi ama Lord Brisden tarafından bulunmak çok daha kötü .

Sola, kulenin merdivenlerine doğru döndüm, her adım atışımda ahşabın iniltisi, kayanın gümbürtüsü, metalin metale çarpma sesi duyuluyordu. Çizmelerimin altındaki taş tozu, alttaki titreyen kaldırım taşları tarafından yerinden oynatıldı. Yukarı , her seferinde iki adım, sonra üç adım attım. Eski kokusu

Odun burun deliklerime doldu, toz ve döküntülerin bayatlığıyla karıştı. Daha hızlı! Daha hızlı!

Efor sarf etmekten bacaklarım yanıyordu, her yeni adım kaslarımda delici bir ısırık oluşturunuyordu. Dünya etrafımda dönüyor, taş ve molozlardan oluşan bir derviş gibi dönüyordu. Değişmeyen tek şey, çaresizlikle tutunduğum bir can simidi olan merdivenlerin sürekli yukarı doğru spiral çizmesiydi.

Altımdaki zemin kaydı. Sarsıldı.

Eğildi.

Yana doğru savruldum, ellerim içgüdüsel olarak duvara uzandı. Önce omzum taşa çarptı, ardından şakağım kafatasıma doğru bir acı dalgası gönderdi. Keskin çakıl taşları ve molozlardan oluşan bir yağmur derimi kesti. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım.

Küçük ama sivri bir şey gözüme çarptı. Bir feryatla kapattım, içgüdüsel olarak kıvrıldım ve bir başka moloz dalgası aşağıya doğru akmaya başladı. Ruhumu parçalayan bir inilti etrafımda yankılandı, hava onunla titreşiyordu. Saldırıya karşı omurgamı yuvarladım, dünya etrafımda çökerken kollarımı başımın üzerinde kavuşturdum.

Çünkü öyle oldu!

Altımdaki taş kayarak çatladı ve sonra...

.. sessizlik.

Tozun ve molozun içine gömüldüm, burun deliklerim boğucu bir taş tozu bulutuyla doldu, yıkılan çan kulesi mezarıma dönüştü.

Hayır.

Hayır, bu son olamaz.

Titreyen parmaklarım körü körüne boynumda asılı duran muskaya gitti, tuz kristali tenime karşı serindi.

"Lütfen..." Sessiz mezarda mırıldandım, bir parmak eklemimi tuz kristaline bastırdım, ta ki *aerymel* yuvasında çatlayıp parçalara ayrılana kadar. "Gölgelerimin beni buradan çıkarabilmesi için bir ölüm dalgacısı olmama izin ver."

Ama hiç gölge yoktu.

Sadece özümde bir boşluk, beni içten içe yiyip bitiren bir uçurum vardı. Beni çekti, varlığımı emdi.

Beni bütünüyle yuttu.

CHapTer

THlrTeen

Malyr
Günümüz, Tidestone

T havada ağır bir bakır tadı asılı duruyordu; zifiri karanlık kanatlarla kalenin içinde dönen ölümün buruk bir kanıtı. Vahşi bir senfonisi çığlıklar ve çatışmalar etrafta yankılanıyordu.

Tidestone, korku dolu melodisi tamamen... sarhoş edici.

Dış bailey'i geçip barikona doğru ilerledim, bakışlarım korkuyla boyanmış bir yüzden diğerine atlıyordu. Askerler. Komiserler. Seyisler. Neredeydi o piç kurusu? Brisden neredeydi?

Adımlarımın altında kemikler çatırdıyor, ayaklarımın altında ezilen bağırsaklar yüzüme bir gülümseme getiriyor. Bu intikamdı, bu intikamdı, bu

Bir mr boyu birikmiş öfkenin dışa vurumu.

Ve muhteşemdi.

Yeteneğim derimin altında nabız gibi atıyordu; kan dökme ve ölüm ihtiyaıyla tırmalıyor, kazıyordu. Karanlığın içimden yükselmesine izin verdim, gölgeler dallar gibi uzanıyor, kaosun içinden kayıyordu. Ulaşabildikleri zavallı askerlerin etrafına dolanarak onları bağladılar, bir örümceğin avını ipeğe sardığı gibi onları karanlık bir ağla sardılar. Oh, ne güzel çığlık atıyorlardı...

Onları ürkütücü bir cenaze alayı gibi arkamdan çektim, acımasız bir ganimet elenkiydi, hastalıklı bir kukla gsterisindeki cansız kuklalardan başka bir şey değildi, gölgeli iplerle yerde sürükleniyordu. Tanrıça, çürümüş ruhumu bağışla, çok güzeldi!

"Hadi ama aşkım. Bu kadar çekingen olma," dedi Lorn ayaklarının dibinde titreyen bir askere, boyalı ağzını bir gülümseme kapladı. "şu güzel gözlerine bir bakayım."

Yüzünü kavradı, tırnaklarını derisine geçirdi, küçük siyah dalların ağzı olan açık, çığlık atan mağaraya kaymasına izin verdi. En çok bundan hoşlanıyordu - gölgelerinin kafatasındaki boşluklara girmesine izin vermek. Burnunu tıkadılar, boğazını bağladılar, beynini istila ettiler, ki bir gıcırtı ve kan dondurucu bir çığlıkla gzbebeklerinin etrafından dışarı çıkana kadar. Biri *patladı*, sonra diğeri, adamın kafasındaki her delikten kan ve beyin maddesi sızdı.

Askerin sarsılan cesedininzerine eğildi, gözleri bana kaymadan önce boş göz çukurundan süzülen koyu kırmızı kanı diliyle okşadı, yüzünü çarpık bir sırtış kapladı. "Lezzetli."

Bu manzara karşısında içimi sapkın bir heyecan kapladı, paylaştığımız kana susamışlığın bir yankısı gibiydi, artık pek bir şey olmasa da bizi birbirimize bağlayan intikam dürtüsü.

Oklar ıslık çaldı.

Mürekkep gibi kuş kütlesinden yeniden şekillenmeden önce ölümcül mermilerden kolaylıkla kaçarak kabalığımı ortaya koydum. "Okçu siperde!"

Solumda, Sebian lmcl bir zarafetle hareket ediyor, yayının kirişine gölgeli bir ok yerleştiriyordu. Odaklanmış yeşil dönüşmüş gözleri korkuluğunzerine tünemiş okuya kilitlendi. Yay kirişi gümbürdedi. Karanlık füze doğru uçarak okçunun göz çukuruna saplandı. Bir an dik durdu, dondu kaldı. Sonra yavaşça dizlerininzerine çöktü.

Cansız başının ağırlığı onu öne doğru yuvarlayarak başka bir cesedin üzerine düşmesine neden oldu.

Sebian'a kaşlarını kaldırdım. "İyi nişan almışsın."

"çeneni, Malyr," homurdandı Sebian ama sırttığını da gizleyemedi. Galantia'yla aramızdaki farklar ne olursa olsun, savaşta birbirimizden ayrılamazdık; arkadaş olmasak da her zaman müttefiktik. "Hızlansan iyi olur, böylece lanet zindanlara ulaşabilir ve Galantia'yı bu kaostan kurtarabiliriz."

Ayaklarımın altındaki zeminde düşük bir titreşim uğuldadı, dengedeki ani değişim dikkatimi çekti. Savaşın kakofonisiyle boğuklaşan bir yerde, uzaktaki bir fırtınanın gürültüsüyle taşlar parçalandı. Gözlerim ufka doğru kayd, orada yükselen mancınık kulelerinden biri tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, kısmen de olsa yıkılmadan önce tabanının etrafından bir toz bulutu yayılıyordu. *Gökyüzünde ne...?*

Soğuk bir korku içime sızdı, önceki heyecanın yerini ani, sarsıcı bir endişe aldı ve Sebian'la bakıştık. Balistaların bu lanet mancınıkları indirmesi için çok erken, çok erkendi. Ne olmuştu ki?

Daha fazla ok ısıklık çaldı.

Elimi uzatarak öyle güçlü bir gölge patlaması yaptım ki havada dalgalandı ve fiziksel bir güç gibi surlara çarptı. Okçular geriye doğru tökezledi, duvarın üzerinden savrulurken çığlıkları yankılandı.

"Lanet olası piçler," diye bağırdı Sebian, ayakta kalan okçuların suratlarına gölgeli oklar göndererek.

Kemirici, zayıflatıcı bir acı elimi yakaladı. Ona baktım, derim sanki kötücül bir çürüme tarafından yutulmuş gibi simsiyah olmuştu. Parmaklarım boğum boğum oldu ve kilitlendi, acı sıvı ateşten dallar gibi koluma yayıldı. Kullandığım elimin iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Şu okçulardan kurtulmamız gerek." Bir kayma ve bir avuç kanat çırpışı beni birkaç metre ileri itti, sonra da kabalığın içinden emrettim: *Siperleri benimle birlikte temizleyin!*

İşte orada yeniden şekillendim ve siyah *aerymel* kılıcımı kınından çıkardım. Tıpkı Babam ve Asker'in Valtaris'in avlusunda geçirdiğim sayısız saat boyunca bana öğrettiği gibi kılıcı yukarıdaki askerlere doğru savurdum, her şiddetli vuruş elime toparlanması için zaman kazandırıyordu. Etrafıma cesetler düştü, çığlıkları iç baileyden yükselen gürültüyü delip geçti, cesetler kana bulanmış tahtanın üzerine yığıldı.

Bir şey gözüme çarptı.

İç baileyde, demir kapının yanında masum bir hareketten başka bir şey yoktu: kibirli bir baş savuruşu. Kahverengi saçlarla örtülü bir baş, arkadaki uzun telleri, adamı giydiren zengin işlemeli soluk yeşil pelerine doğru kıvrılıyordu.

Daha önce
görmüştüm. Hem
de çok kez.

Ve eğer adam şimdi dönüp bana bakarsa, hâlâ rüyalarımın giren el gözleriyle bana bakacaktı.

Lord Brisden.

"Bu o, ha?" Sebian elinde yayıyla yanıma yaklaştı ve gözlerini bakışlarıma dikti. "Oraya ulaşmak için savaşmak zaman alacak... sahip olduğumuzdan daha fazla."

"Eğer beni buradan korursanız, hayır."

"Her an orası bir mezara dönüşebilir," dedi. "Balistaların kuleleri yıkması fazla uzun sürmez. Bailey boyunca uçmanız ve kuzgunlarınıza tek bir ok isabet etmemesi için tanrıçaya dua etmeniz gerekecek."

Vücudumdaki her yara zonklamaya başladı -her kırbaçlama, her aşağılama, zindanlarının ışıksız derinliklerinde bana dayatılan her ahlaksızlık öfkeli bir senfonide yankılanıyordu. Oh, bunun için ne kadar uzun süre beklemiştim...

Yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı, olacakların saf, katıksız beklentisi tenimi karıncalandırıyordu. Onu öldürecektim... ama burada değil, şimdi değil. Göğsümde bir kahrkaha gümbürdedi. Tanrıça, hayır, yakın zamanda değil.

Ama onu yakalayacağım.

Böyle bir intikam-

Altımdaki zemin şiddetli bir şekilde sarsıldı, taş mazgallardan bir şok dalgası yayıldı.

Bakışlarım daha önce kısmen yıkılmış olan mancınık kulesine kaydı; kulenin geri kalanı artık yerçekimine teslim olmuştu. Yıkıldı, taş bloklar bir ölüm ve yıkım yağmuru içinde patlamadan önce koptu. Parçalanan kerestelerin ve öğütülen taşların inleyen kakofonisi havayı doldurdu, yaklaşan felaketin uyumsuz bir melodisi. Havadaki enkaz duvarlara çarparak siperleri koçbaşı gibi parçaladı.

Özellikle devasa bir parça şapel kulesinin tabanına çarptı. Kulakları yırtan bir *çatırtı* bailey boyunca yankılandı, tüm yapı düşmeden önce uğursuzca sallandı. Çanlar kaosun içinde çaldı.

İyi oldu.

Sebian'a baktım. "Bu işin sonunu görecekmiz miyiz?" Başını salladı. "Sonuna kadar."

"Beni koruyun!" Kabalığımı ortaya dökmeden önce kükredim.

Uçuşa geçtik, kılıçların çarpışması üzerinden Brisden'e doğru süzülerek yükselmeden önce bailey'in kaosuna daldık. Yakındık. Çok yaklaşmıştık. Tek ihtiyacımız olan-

Bir şey havayı hareket ettirdi.

Kanatlarımıza, gagalarımıza, ayaklarımıza dolanan ipler bizi acımasız pençesine aldı. Ağın ağırlığı bizi yere çekerken içimizden toplu bir çığlık yankılandı. Pençeler yırtıldı. Gagalar gagaladı. Kanatlar birbirine .

Tuzağa düştük. Kapana kısılmıştık!

Kanatlar iten ellere dönüştü.

Pençeler tekmeleyen bacaklara dönüştü.

Çekiştirdim, çektim ve büktüm, kendimi ağdan ayırdım. Ölümcül bir gölge üzerime düştüğünde, kıvrılarak ağdan kurtuldum ve onu kenara fırlattım.

Havada bir kılıç ıslık çaldı.

Yana doğru yuvarlandım ve darbeden kıl payı kurtuldum. Elimdeki ısrarlı acıya karşı dişlerimi sıkarak avucumu dışarı doğru ittim ve içinden bir gölge dalgası patladı. Saldırganla çarpıştılar ve onu geriye, kana bulanmış yere yuvarladılar.

Başka bir asker bana doğru koştu, kılıcını saldırmak için havaya kaldırmıştı. Havayı asla kesemedi, çabaları ve hayatı, gölgeli bir ok boynunu delip geçtiğinde ve bir diğeri göğsünden çıktığında kısa kesildi.

Burası bir mezardı.

Kaçmam gereken bir mezar.

Gözlerim yine Brisden'i buldu. Ayağa fırladım, ayaklarımı, kanatlarımı ve kılıcımı savurarak ona doğru atıldım, hızlı değişimlerim yılların nefretiyle besleniyordu. Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım!

Ta ki acımasız bir bıçak kalbimi delene kadar.

Acımasız saldırı hiç uyarmadan vurdu ve *aerymel* bıçağımı elimden zorla aldı. Bu acı da neydi? Ortama saplanan bir kılıç mı?

Sendeleyerek kendime bakarken elim göğsüme gitti ve dizlerimin üzerine çöktüm. Hayır, kılıç yoktu. Hiçbir şey yoktu. Derin bir ıstıraptan başka bir şey yoktu. Dipsiz bir keder. Akut bir kayıp duygusu.

"Malyr? Ayağa kalkmalısın!" Sebian yanımda kıvranan gölgelerin arasından belirdi, dizleri çamura batıyordu. "Sana neler oluyor böyle? Ayağa kalk!"

Dehşet. Korku. Panik.

Varlığımın dokusuna çarptı, kalbimin ve ciğerlerimin etrafını sardı, tüm hava içimden çıkana kadar sıkıca çekti. Gözlerimi kapının olduğu yöne, Brisden'e doğru çevirdim ama daha birkaç dakika önce içimde barındırdığım öfke, bu... *bir şey* tarafından silip süpürülmüştü. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey, ama... varlığımın başlangıcı ve sonu gibi görünüyordu.

"Galantia," diye boğuldum, bu isim içimi yakıp kavuruyor, bağımın kaotik bir melodi mırıldandığı çekirdeğime doğru yol alıyordu.

Sebian'ın bakışları görüş alanımı takip etti. "Sen neden ? Galantia, *ne?*"

İçimdeki acı ne dağılıyor ne de artıyordu; kalp atışlarımla senkronize bir şekilde unutulmaz melodisini çalan ritmik bir azap gibi dalgalanıyordu. Bu sadece acı değildi; bir uyarıydı.

Bu bir bağdı.

"Bir şeyler ters gitti," dedim. "Sanırım yeteneğini serbest bıraktı."

"Onu bulmak zorundayız!" Sebian ayağa fırladı ve kolumdan tutup beni kendi koluma çekti. "Onu bulmalısın, Malyr! Nerede o? Nerede!?"

Bakışlarım kaosun içinde yırtıldı, bu karanlık ve umutsuzluk okyanusunda onun kremsi saçlarını bulmaya çalıştım. "Ben... Ben bilmiyorum."

Sebian omzunun üzerinden kadının bulunduğu yere doğru *baktı*.
olmak için. "Zindanlar mı?"

"Hayır," dedim beni şaşırtan bir kesinlikle. Bu bildiğim bir şey değildi, daha ziyade... hissettiğim bir şeydi. Bir içgüdü. "Oraya hiç gitmedi."

"Bağ, Malyr," dedi Sebian. "Göğsündeki bağı dinle. Seni nereye çekiyor?"

Gözlerimi kapadım, acıya ve paniğe odaklandım. İnsanların çılgınlıkları, yayların tıngırtıları, okların ısıklıkları... çok baskındı. Etrafımdaki kaos çok fazlaydı ve her türlü içsel odağı bastırıyordu.

"Gölgelerinize ne oluyor böyle?" Sebian sordu, gözleri zırh parçalarının arasından titreyen tüylere sabitlenmişti.

İrkilerek bakışlarını takip ettim ve gölgelerimin alışılmadık hareketlerini fark ettim. Hepsi bir yöne doğru çırpınıyor gibiydi, tıpkı rüzgârın iradesine boyun eğen mum alevleri gibi... doğru...

"Çan kulesi!"

Tek kelime daha etmeden Sebian ve ben harekete geçtik. Biçimler arasında geçiş yaparak kaosun içinden geçtik; ölümcül darbelerden kurtulduk, saldırıları savuşturduk, yolumuzu kesmeye cüret edenleri yok ettik. Kılıcımın her darbesi, kanatlarımın her vuruşu tek bir düşünce tarafından yönlendiriliyordu. *Anoaley*.

Harabelere ulaştık, kulenin alt kısmı hâlâ büyük ölçüde sağlamdı. Enkazın büyük bir kısmı bir tarafa kaymış, devrilmiş taş ve kereste yığını bailey'in kaosuna doğru uzanıyordu. Bir an için ikimiz de durduk, önümüzde duran felaket manzarasını ve gölgelerimin çatlaklardan içeriye doğru kendi istekleriyle nasıl sürüklendiğini izledik.

"O ." Gölgelerim biliyordu. "Kapana kısıldı." Buradan itibaren yol bizim için kapalıydı.

Ama kuzgunlarım için değil.

Hızlı bir vardiya, sonra zıplayıp harabelerdeki boşluklardan geçtik, kırık taşların ve bükülmüş kirişlerin yanından kaydık, siyah tüylerimiz her zorlu hareketle karıştı.

Ve sonra onu bulduk.

Birkaç büyük kayanın oluşturduğu derme çatma bir mağaranın içinde, biraz koruma sağlayan merdiven kalıntılarının arasında, bir zamanlar capcanlı olan saçları artık tozdan matlaşmış Galantia yatıyordu. Alnının bir tarafında açık bir yara vardı.

Nefes alıyor, dedi Sebian'ın nezaketsizliği yakınlarda. *Kalbi iyi atıyor*.

Sıkışık alanda insan formuma geri döndüm, tavan üzerimize bastırıyordu, soğuk taşlar sırtımı ısıırıyordu. Galantia önümde yatıyordu, göğsü etrafındaki tozu zar zor karıştıran sık ritimlerle yükselip alçalıyordu. Gölgelerim benden uzaklaşıp ona doğru kayıyordu. Onu okşadılar, sardılar, etrafından aktılar - hayır!

Onun *içine*.

Yanımda, Sebian gölgelerin ve karanlığın içinden sıyrıldı, "O ne?" diye sorarken fısıltısı aramızdaki havayı zar zor karıştıırıyordu.

Her zaman olmasını umduğum şey.

Benim kendi boşluğum.

OceanofPDF.com

ChapTer

FOURTeen

Galantia
Günümüz, Tidestone

I göğsümde bir delikle uyandım.

Ağrıyan, uçurum gibi, sonsuz bir
krater. Ben... odamda mıydım? Evet.

Güneş süslü pencerelerden ballı bir sıcaklık yayıyordu, benim
Vücudumda pürüzsüz duran ketenin altında kaslarım ağrıyordu. Ne kadar
uyumuştum? Kayalık mezardan nasıl kaçmıştım?

"Prens Malyr enkazı kaldırmak için gölgelerini kullandı," dedi yumuşak,
tanıdık bir ses cevap verir . "Bu da Sebian'ın seni

Güvenlik. Öğle vakti, saldırıdan bir gün sonra. Çatışmalar güneş doğmadan saatler önce durdu."

Odama göz gezdirdim.

Marla yatağımın yanındaki koltukta oturuyordu, bacaklarını bir tabureye dayamıştı ve kucağında baş aşağı duran bir kitap vardı. Siyah saçları güzel, tutturulmuş örgüler halinde başının üzerinde dolanıyordu. Yine de gözlerinin altındaki koyu gölgeler yaşadığı hastalığı, zorlukları ve esaret altında geçirdiği ayları ele veriyordu.

"Sanırım kimin kazandığını sormama gerek yok." Oldukça rahat görüldüğünden değil, odam ve kapımın arkasında uzanan balkon ürkütücü bir şekilde sessizdi. "Tılsıma ne oldu? Hediye?"

"Her şey bir kez daha senin *anane*ye bağlı," dedi sakince, "gerektiği gibi."

Oturmak için kendimi yukarı ittim ve parmaklarımın, vardiyamın kremi pamuğunun altında açlık ve çalkantı gibi görünen göğsümdeki o uçurumun üzerinde gezinmesine izin verdim. "Neyim ben?"

Marla kitabı kapattı, sandalyede belinin arkasına dayadı, ayaklarını yere indirdi ve hafifçe öne eğildi. "Sen, Galantia, bir boşluksun."

Bir boşluk.

İçimde bir şeylerin kabarmasını bekliyordum -heyecan, coşku, hatta belki garip bir gurur- ama bunun yerine omuzlarım çöktü.

Herkesin korktuğu bir ölüm kuşu değildim. Havanın hassas nüanslarının tadını bir yol gösterici değildim. Hayallerin bakışlarında heyecan bulabilen bir kader değildim. Kahretsin, lanet bir gölge atkısı bile öremiyordum. Büyük ölçekte, bana hiçbir şey bahşedilmemiş gibi hissediyordum.

Tam anlamıyla.

Marla kıkırdadı, ayağa kalktı ve yakındaki masadan metal sürahiyi kapığı gibi tahta bir fincana doldurdu, siyah elbisesi sade ve süssüzdü. "Hayal kırıklığına uğramışsın."

"Bu kadar açık mı?" Ne de olsa, lanet bir duvar boyunca dengede durmuş, bir uçurumdan aşağı itilmiş ve en son neredeyse kayaların altında eziliyordum. Peki ne için? Abartılı mide ekşimesi için mi? "Boşluklar gölgeleri yok etmekten başka ne işe yarar ki?"

"Hiçbir şey."

"Kesinlikle..." Hiçbir şey yapmadılar, tüm hayatım boyunca yaptığım gibi, kendi gölgem olmadan, *hiçbir* eylemim olmadan. "Hep böyle acır mı?"

"Arzuladığı gölgelerden bir ömür boyu mahrum kaldıktan sonra, boşluğun aklıktan ölüyor çocuğum. Şimdi iç." Su bardağını bana uzattı, sonra ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirerek pencereden dışarı, zengin güneşi yansıtan karla kaplı kayalıklara baktı. "Boşluklar nadirdir, Galantia. Çok nadirdir, karanlığı yok etme yeteneğiyle kutsanmışlardır-aynı zamanda onu kullanma yeteneğiyle, eğer gerçekten de başkalarının gölgelerini yansıtabildiğin ortaya çıkarsa."

Son yudum suyumu da hızla yuttum. "Bir ."

"Evet, bir yankı," dedi omzunun üzerinden bana doğru başını sallayarak, dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrıldı. "Askerim bana tüm yetenekler hakkında okuduğunu söyledi. Eğitimin sırasında sana yardımcı olacaktır."

"Eğitim," diye tekrarlardım, bu kelimeyi oldukça sevmiştim. "Sanırım örgü örmekten, dik oturmaktan ya da reverans ustalığından bahsetmiyoruz."

Gülümsemesi daha da yükseldi, sanki bir ömür boyu kahkaha atmış gibi yanaklarında ve dudaklarının etrafında derin kırışıklıklar belirmesine neden olan bir sırtımayı andırıyordu. "Boşluğunuzun ne kadar derin olduğunu ya da yeteneğinizin potansiyel çeşitliliğini henüz anlayamadık. Bunu yapmanın tek yolu onu rehberlik altında kullanmanız."

"Yeteneğimi kullan." Bunun sesi *gerçekten* hoşuma gitmişti, enerji kıvılcımları parmak uçlarımı karıncalandırıyordu. Daha önce nakış iğnesinden başka bir şey kullanmamıştım. "Bana yol göster o zaman. Ben hazırım."

"Hayır, sen yara bere içindesin ve alnının bir tarafında biraz daha iyileşmesi gereken kötü bir kesik var," dedi iç çekerek. "Ama o zaman bile, bir kader olarak, senin için emebileceğim gölgelerim yok. Bununla birlikte, dört boşluğu bir ömür boyu besleyebilecek kadar çok gölgeye sahip olan belirli bir ölüm dokumacısı var."

Midem sıkıştı. "Malyr'in beni kurtarmasına sevindim, gerçekten ama onun yakınında olmak gibi bir niyetim yok."

"Bütün geceyi senin yanında geçirdi, diğer sorumlulukları onu çağırana kadar uykunu korudu," dedi, sanki bunu ona nasıl fayda sağlayabileceğim için değil de benim için endişelendiği için yapmış gibi. "O senin kader eşin, Galantia."

"Ve Aros da Lorn'un kader arkadaşı. Eğer bağdan kaçınmayı ve *anoaley*'ini reddetmeyi başarır, o zaman ben de yaparım."

"Zorluklar ve acılarla dolu bir kaderle karşı karşıyasınız; tanrıçamızın sizden bir şans daha elde etmeniz için ödemenizi istediği bir bedel bu," dedi. "Ve bununla ikinizi de kastediyorum."

"Malyr'in çektiği zorluklardan bihaber değilim." Ancak geçmişte çekilen acılar şimdiki zamanda yapılan her yanlışın mazereti olamazdı. "Belki de kader bir hata yapmıştır."

"Kader şansla değil, hassasiyetle dokunur; yanlış dokunduğu düşünülen her iplik, bir hayatın karmaşık gobleninde temel bir doğru olmaktan başka bir şey değildir." Marla bir an dişlerinin arasında üst dudağına işkence etti. "Yine de annenin müdahalesi, tam olarak kavrayamayacağım kadar içten örülmüş bir ağın çekiştirilmesi gibiydi."

Anne.

Bu kelime içimde belli belirsiz bir korku uyandırdı. "Leydi Brisden. O... o..." Ağır bir yudum aldıktan sonra bardağı komodinin üzerine koydum. "Yaralarına yenik düştü mü?"

Marla başını salladı ama şaşkın bir isteksizlikle. "Yaralanmalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bilemezdim de, çünkü ne yaşayanlar ne de ölüler arasında bulundu."

Onun hayatta kalma ihtimali beni heyecanlandırdı. "Belki de kaçmıştır?"

"Belki de," dedi Marla. "Lord Brisden gemilerden biriyle kaçtı. Onunla birlikte gemiye binmiş olabilir."

Ne olduğumu öğrendikten sonra, varlığım onun ihanetinin canlı kanıtından başka bir şey olmayacak mıydı? Bu mümkün müydü?

Çarşafklar yumuşak bir hışırtıyla yer değiştirdi.

Yatağımın yanındaki yere baktım. Orada, kalenin dört bir yanından toplanmış gibi görünen küçük yastıklarla çevrili, kuş tüyü ve pamuktan yapılmış derme çatma bir kampta Sebian yatıyordu. Buruşuk battaniyelerin üzerine gelişigüzel serilmiş kol ve bacaklarını hiç de rahat görünmeyen bir şekilde yaymıştı; bu da huzursuz bir uykuyla geçen bir gecenin kanıtıydı, tıpkı her zamanki bronz teninin kül rengi tonu gibi.

"O da seninle kalmakta ısrar etti, bir kez bile yanından ayrılmadı." Marla yavaşça yatağımın etrafından dolaşarak onun yanına çömeldi. "Kaderin onu neden bu kadar güçlü bir şekilde hayatına soktuğunu zaman gösterecek." Onu omzundan hafifçe sarstı. "Sebian. O uyandı."

Sebian kıpırdandı, uykunun ağırlaştırdığı uzuvları onu oturmaya itti. Zümrüt gözleri benimkilere kilitlendi ve içimi titreten, samimi, iç açıcı bir gülümsemeyle gülümsedi. Tanrım, bunu görmeyi özlemişim.

Marla ayağa kalktı ve kapıya doğru döndü. "Prens Malyr'i bulup uyandığınızı haber vereceğim."

Sebian, "Daha önce zindanların kapısını gözüne kestirmişti," dedi. "Eğer burada değilse, belki onu aşağıda bulursunuz."

Marla başını salladı. "Umarım değildir, çünkü onu nasıl bir durumda bulacağım konusunda endişelenirdim."

Sebian ayağa kalkıp yatağının kenarına oturmadan önce onun odamdan çıkmasını bekledi, daralmış bakışları şüphesiz başımdaki yarayı değerlendiriyordu. "Nasıl hissediyorsun, tatlım? Başın ağrıyor mu? Miden bulanıyor mu?"

Kirli sakalına uzandım, avucumu hafifçe çizmesine bayıldım. "Sadece ağrıyor. Beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim."

"Keşke tüm övgüyü ben alabilseydim ama... Malyr olmasaydı seni bulamazdık." Gülümsemesi soldu, yerini ağır bir ciddiyet aldı. "Ödümü kopardın, tatlı şey. İkimizin de."

"Lord Brisden Kuzgun olduğumu öğrendi ve ev muhafızlarını peşimden gönderdi," diye açıkladım. "Onlar beni yakalamadan önce Tidestone'dan çıkmaya çalıştım ama sonra tüm kule... tepeme yıkıldı."

"Evet, balistalardan biri, kimse yeterince hızlı fark etmeden bir şekilde alev alıp yandığında erken patladı." Yüzümden bir tutam saçı çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı, sanki konuşmak için güç topluyormuş gibi dokunuşu uzun sürdü. "Bak, sen Deepmarsh'tan kaçtıktan sonra düşünmek için çok zamanım oldu. Sana kendimi altı yıl önce bağladığımı söylemeliydim." Boğazı düğümlendi. "Seni öpülmemiş, beni neyin engellediğini bilmeden bırakmak yerine sana kader eşimden bahsetmeliydim. Bunun için özür dilerim."

Sözlerinin ağırlığına ve ses tonundaki hüzne rağmen, içten özrü karşısında göğsümden hafif bir şey geçti. "Şimdi bana ondan bahsedecek misin?"

Uzun süre bana baktı, yüzü sürekli değişen bir duygu tuvaliydi, sonra başını salladı ve beni yanına çağırdı. "Buraya gel."

Kendini yatağa bıraktı, samanlar ağırlığının altında çatırdıyordu. Kolunu uzatarak beni yan tarafının tanıdık boşluğuna davet etti, ben ona doğru nazikçe kayarken yüz hatları yumuşadı.

Başım kolayca göğsünde sayısız kez uyuyup uyandığım noktaya gitti ve kaslarımdaki tüm gerginlik kayboldu. Vücudunun katı düzlemi, ondan yayılan sıcaklık, gömleğine yapışan hafif deri kokusu... her şey o kadar harika bir şekilde tanıdık, o kadar rahatlatıcı bir şekilde güvende hissettirdi ki.

Sadece Sebian'ın sunduğu teselliyle rahatlayarak yumuşak bir iç çektim.
"Adı neydi?"

"Ravenna."

Bu ismi daha önce de duymuştum. "Asker ve Marla'nın kızı mı?" "Uh-huh."

Bu, Asker'le aralarındaki gerginliği, birbirlerinin yanında olduklarında üzerlerine çöken soğukluğu açıklıyordu. "Neye benziyordu?"

"Mmm, bakalım." Kolu sırtımın alt kısmına yerleşti, başparmağı omurgam boyunca daireler çizdi. "Şey, şey... siyah saçları vardı." Göğsünü şakacı bir şekilde dürttüğümde kıkırdadı, derin ses gürlerken başımın zıplamasına neden oldu. Bunu ben de özlemiştim. "Ufacık bir şeydi. Göğsüme zar zor ulaşırdı ama Tanrı onu bir şeyin kızdırmasını yasaklamıştı, çünkü kilometrelerce öteden tartışmalarını duyabiliyordum."

"O bir kader miydi?"

"Hayır, bir dokumacı. Her gece etrafımda ince bir gölge ağı oluşturur, sesleri ve kokuları bastırırdı. Bugün hala onun tuzlu büyülerinden bazılarına sahibim."

"Duyularınızı dinlendirmenize yardımcı olurlar."

"Mm-hmm." Başımın üstünü okşadı, içine çekti, sonra hafifçe inledi, sanki benim onun kokusunu sevdiğim kadar o da benim kokumu seviyordu. "Benden biraz daha büyüktü. Ailemin kulübesinde Malyr ve Lorn'u sağlığına kavuşturmaya çalışırken beni bulan oydu. Sarayda büyümüştü, yüzden onu tanıdı."

"Asker, Malyr ile bu şekilde yeniden bir araya geldi."

"Aynen öyle. Hmm... başka ne var?" Bir an için düşündü. "Ravenna çok gülüyordu ve ben de bu şekilde yapmaktan keyif alıyordum. Onun hakkında keşfedilecek daha çok şey vardı ama bunu hiç yapamadım. Biz... o öldüğünde birbirimize bağlanalı bir yıldan az olmuştu."

Kuru boğazımı bir yutkunmaya zorlayarak yukarı uzandım, parmaklarım kalbinin üzerindeki bölgeye hafifçe dokundu. "Malyr bana kampa giderken saldırıya uğradığınızı ve nöbetinizi kaçırdığınızı söyledi."

"Büyük bir baykuş olmalıydı, ilkel bilincimi kaybetmeme neden oldu, beni değiştirdi ve... gökyüzünden düştü." Parmak uçlarının fırçası yavaşladı, göğsü nefes verirken kekelemeden önce yukarı kalktı. "Uyandığımda başım dönüyordu, yönümü şaşırmıştım ve göğsümde korkunç bir ağrı vardı. Yükseldim

Gecenin içinden geçip doğruca kampa gittim, ama oraya vardığımda... Prens Domren'i eğilmiş kız kardeşimin arkasında dururken gördüğümde-"

Kekeleyerek verdiği bir başka nefes dudaklarının arasından gürültüyle fısıldadığında, parmaklarımı göğsüne doğru kıvırdım ve ona daha sıkı tutundum. "Eğer yapmamayı tercih edersen-"

"Hayır." Sebian'ın gözleri benimkileri buldu, parlayan bakışları öylesine ıstırap doluydu ki, "O gece ne olduğunu bilmeyi hak ediyorsun," derken tüylerim diken diken oldu.

OceanofPDF.com

ChapTer

FIFTeen

Sebian

Geçmiş, yanan bir orman

I Baldırılarımda başladı, o şiddetli titreme, daha yukarılara tırmanmadan önce beni kanla ıslanmış zemine yapıştırdı. Kalçalarım saplandı, gövdemi sardı, kollarım boyunca yayımın tahtasına kadar büküldü. kalçamdaki deri kılıfa çarptı.

Gözlerimi kapattım.

Gerçek değil.

Yanmış saç ve tüylerin pis kokusu burun deliklerime tırmandı. Birisi midemdeki safrayı harekete geçiren bir şiddetle ılgık attı, tiz ve gergin, sanki ses telleri kopmak üzereymiş gibi. Hava ıslak ve yapışkan bir şekilde parmaklarıma yapıştı.

Gözlerimi açtım, cehennem kâbusu gözlerimin önünde devam ederken bulantı boğazımda yükseldi. Uzun siyah saçlar. Başının tepesinde telleri toplayan kırmızı bir kurdele. Kulak memesinden sarkan gözyaşı damlası şeklinde gümüş bir küpe. Önümde, dünya Zaima'nın cansız bedeninin etrafında eğilip bükülüyor, küçük kız kardeşim kalbi garip bir şekilde çarparken odak noktasına girip çıkıyordu.

Hayır, kalbi değil.

Kolyesindeki *laol* taşı, sırtına abanan adamın her hamlesinde zıplıyor, onu üzerine örttüğü fiçıya *çarparak çınılıyordu*. Kalbi... sessizdi. Neden bu kadar sessizdi?

Üst bedenim sallandı.

Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.

Bir kemiğin çatırdamasıyla kulaklarım seğirdi; belki bir kaburga kemiği. Adam kendini kadının bedeninin derinliklerine doğru zorlarken et, çatırtılar ve ıslak yudumlar altında yırtıldı. Koyu kırmızı pelerin, belki de mor. Göğsünde her iki yanında birer tane olmak üzere canavar gözleri vardı. Bana bakıyorlardı.

Son bir homurtudan sonra adam geri adım attı. Zaima'nın bedeni namlunun üzerinden kayarak gözden kayboldu. Çığlık atmadı, ağlamadı. Onu yakalamalıydım; kalkmasına yardım etmeliydim ama...

Ayaklarım kalkmıyordu.

Saniyeler geçti. Dakikalar mı? Saatler mi? Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada öylece durdum. Orada durdum ve hiçbir şey yapmadım, vücudum tamamen donmuştu.

Ama onu kaldırıp soğuk zeminden kurtarmak zorundaydım. Her zaman çok kolay ateşlenirdi.

Her kasımı zorlayarak kendimi ona doğru ittim. Sallanan ağaç gövdelerinin yanından geçerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, etrafımdaki her şey kekeme kareler ve seğirme hareketleriyle hareket ediyordu.

Metal metale çarptı. Alevler kükredi.

Bir şey bana çarptı ve beni bir ısı patlamasının içine doğru tökezletti. Bacaklarım altımdaki dallar gibi kırıldı. Dizlerim yere çarptı.

Önümde, parıldayan kılıcını havaya kaldırmış, kefen giymiş bir figür bana doğru koşuyordu. Bir gölge hançeri yaratırken kürklü zırhımın altındaki tüm vücudumu soğuk terler kapladı. Kafasına nişan aldım ama onun yerine askerin karnına isabet etti ve kılıcını düşürüp omzunu yararak yere yığılmasına neden oldu.

"Zaima." Etrafıma bakınıp kolumu kaldırdım ve yanımdaki alevleri uzaklaştırdım. Neredeydi o? Neredeydi-

Gözlerim onun hareketsiz bedenine kilitlendi, ayaklarım ona doğru tökezlemeden önce beni ayağa kaldırdı. "Ben buradayım. Seni tuttum."

Kollarımı dikkatlice vücudunun altına kaydurdım. Yine de onu kaldırdığımda kırık kaburgası gürültüyle yere düştü.

"Özür dilerim," dedim dönerken. Tekrar döndüm. Üçüncü kez döndüğümde tüm dünyam, kulübeleri ve cesetleri saran ateşle boyanmıştı. Orada burada, çarpıtılmış figürler hareket ediyordu. İnsan mı? Kuzgun mu? "Ravenna nerede? Onu gördünüz mü?"

Zaima cevap vermedi.

"Onu bulmak zorundayım." Yeminimi tutmak zorundaydım. "Nereye gittiğini gördün mü? Yer değiştirip kaçtı mı?"

Cevap yok.

Etrafımdaki dünya donuklaştı, tüm sesler kesildi, sanki duyularımın etrafına ağır bir perde yerleşti ve midemde yükselen korkuya odaklandı. Hayır, Ravenna yardım almadan yer değiştirmiş olamazdı. Peki ya yardımla değiştiyse?

Kalbim daha hızlı atıyor, göğsümdeki ağrıyla birlikte acımasızca çarpıyordu sanki... sanki... Hayır, hiçbir şey değildi. Sadece daha önceki düşüşümden dolayı birkaç kırık kaburga. Belki hasarlı bir akciğer. Onu bulmak zorundaydım. İkisini de buradan çıkarmalıydım.

Kız kardeşimi kollarımın arasına alarak kuzeye, denizi kesen kozalaklı ağaçlara doğru yürüdüm. Onların arkasında kulübemiz uzanıyordu. Çok uzak değildi.

Ama sonu yok gibiydi.

Zaima'nın ağırlığı beni bir taraftan diğerine çekti. Sola savruldum, sağa sallandım. Ayağım bir şeye takıldı. Metal şingirtılarının ve kanat çırpınıklarının sesiyle tökezleyerek ilerledim.

Ölmek üzere olan bir kuzgunu yere sabitleyen zincir ağına baktım. Bana göz kırptı, bir, iki kez. Sonra bir daha kırpmadı, boncuk gibi gözleri tüyleri kadar siyahtı -kükreyen kırmızı ve turuncu merkez dışında.

Bakışlarım karşısındaki her şeyi tüketen ateşe kayd, görüşüm bulanıklaştı ve sisin içinde çarpıtıldı. Bir kulübeden kavurucu dalgalar halinde ısı yayılıyordu, alevler benim iki katım boyundaydı ve çatıyı -bizim kulübemizi- yutuyordu.

Hayır.

Boğazımdan çiğ, hayvani bir çığlık koptu, ses çatırdayan alevlerin kakofonisi tarafından yutuldu, sıcaklık yüzümü yaktı ve ciğerlerimdeki havayı . Zincirler. Ağlar. Ya Ravenna'yı oraya hapsettillerse? Yapmalıydım... yapmalıydım...

"Seni yere indirmeliyim," diye kekeleydim, Zaima'yı geldiğinde nazikçe bir ağaca yaslariken kollarım titredi ve sarsıldı. "Ravenna'yı bulmam gerek. Orada kal. Çok çabuk. Ju-ju- sadece... orada kal."

Doğrulduğum anda vücudu çöktü, kaydı, sonra yanlamasına karın içine düştü, gözleri boştu, hiçbir şeye bakmıyordu. Üşüyecekti. Üşümüş olmalı, ama...

"Onu kurtarmak zorundayım." Kulübeye doğru döndüm, kekeleyerek attığım her adım bacaklarımda karıncalanma dalgaları yaratıyordu. "Ravenna? Ravenna!"

Başka bir zayıflık nöbeti.

Yere düştüm ve çenem sert bir şeye çarptı. Ağzıma metalik bir tat yayıldı. Çırpınarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ciğerlerim dumandan kavruluyordu, her bir kesik nefes içimi dağlıyordu. *Kurtar onu*. Eğer oradaysa, onu kurtarmalıydım!

Dünyam alev alev yanan cehenneme daraldı. Kendimi ateşten korumak için kolumu önümde tutarak ileri atıldım ve deri perdeyi dirsekleyerek geçtim. İçeride bir giriş inliyor, yapı inliyor ve protesto edercesine tıslıyordu. Zırhıma yapışan kar, alevlerle birlikte tıslıyordu.

Alevlerin ve yıkılmış girişlerin etrafından dolanırken duman boğazımı tıkadı, tenim amansız sığağa karşı çığlık attı. Dünya dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve boğucu sisin içinde dalgalanıyordu. Zincirler şingırdadı.

Altında. Benim. Ayağım.

Sonra kokusunu aldım, yanmış etin ve yanmış saçların -belki de tüylerin- ısıracı kokusu boğazıma doğru tırmanan vahşi bir öğürtü. *Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır*.

Isıracı bir acı bileğimi yırttı ve bir şimşek gibi koluma saplandı. Kolumu indirirken geriye doğru tökezledim ve bakışlarım bilekliklerimden çıkan dumanlara takıldı.

Ateş.

! "Hayır!"

Parmaklarım deri bağlantılarla boğuştu. Sendeleyerek geri çekildim, ateşli cehennemden uzaklaştım. Peşimden geldi, derimi ısırdı ve kolumu yiyerek ilerledi. Cızırdayan et kokusu çevremdeki kömürleşmiş kokuya karıştı.

Kendi bedenim.

Midem bulandı, safra yükseldi. Terden kayganlaşan parmaklarım deri kayışları çekti, bilezikleri çekiştirdi. *Alın şunu üzerimden, alın şunu üzerimden, alın şunu üzerimden!*

Boğuk bir çığlık boğazımı tırmaladı. Geriye doğru adım attım ve bir ürperti sırtımı yaladı. Dünya eğildi ve dengem de onunla birlikte bozuldu. Yere düştüm, bir tıslama sesiyle her şey karardı.

"Sebian."

Gözlerim bulutlu gökyüzüne açıldı, üzerimdeki kararmış dallar rüzgârla sallanıyordu. Grimsi kar taneleri üzerime doğru sürüklendi, yüzüme yerleşti ve yanmış odun, duman ve... başka bir şeyin kokusunu getirdi. Neden bu kadar sessizdi?

Acı.

Tanrım, acı.

Her yerdeydi -göğsümde, kalbimde- ama kolumdan başka hiçbir yerde değildi. Acı dolu bir kükreme kolumun etrafını sardı ve kaburgalarımın doğru yayıldı. Parmaklarım... Hareket etmiyorlardı, tepki vermiyorlardı.

"Sebian, bir şey söyle." Malyr'in yüzü üstümde belirdi, kaşlarının arasında çatık kaşlar, açık siyah saçları gri karla tozlanmıştı. Hayır, kar değil. Kül. "Seni bir şifacıya götürmeliyiz. Bakalım kolunu kurtarabilecek miyiz?"

Kol mu?

Malyr'in bakışlarını zırhımın isle kaplı sağ tarafında takip ettim. Onun yanında, bilekliğimden geriye kalan deri kayış üst kolumun etrafında acınası bir şekilde asılı duruyordu. Omuz, pazu, dirsek, koltuk altı, eklemler, parmaklar... Lanet olası kolumun tamamı yanımda dumanı tüterken, derisi açıkta kalan ete kadar kabarmış, kan ve kim bilir daha neler sızıyordu.

Mide bulandırıcı bir sancı mideme gömüldü, kolumdaki her sinir ucu azap içinde çığlık atıyordu ama göğüs kemiğimin altındaki ani bıçak darbesinin yanında hiçbir şeydi... *hiçbir şey*. "Ravenna."

Malyr'in dudakları büzüştü, kolunu sağlam kolumun altından geçirip beni yukarı çekmeden önce birbirine bastırdı. "Hadi, seni bir şifacıya götürmeliyiz."

"Hayır, ben... ben... ben Ravenna'yı... dışarı çıkarmak zorundayım..." Omzumun üzerinden kulübeme baktığımda orman etrafımda daha hızlı dönüyordu. Kararmış bir çerçeve ve tüten kirislerden başka bir şey kalmamıştı. "Ravenna nerede?"

Malyr ağırlığının çoğunu destekleyerek beni bir açıklığa doğru götürdü. "O orada değil, Sebian."

Güzeldi. Bu iyiydi. "Zaima?"

"O da artık orada değil," dedi Malyr. "Seni daha yeni bulduk. Diğerleri kız kardeşini çoktan götürdü."

Onu götürdüler.

Göğsümün rahatlamasını bekledim.

Ama gelmedi.

Bunun yerine, kaburgalarımın altından saplanmaya devam eden acının etrafında sürünen siyah bir ağırlık çekirdeğimde genişledi. "Yani Ravenna kaçtı mı? Nerede o?"

Gözlerimi kapattım ve bağımızı hissederken Malyr'in titrek adımlarıma rehberlik etmesine izin verdim. Ama beni gittiğimiz yöne doğru çekmiyordu.

Hiç çekmedi.

Sadece acıttı.

Çok kötü acıyor.

İniltili bir feryat sessiz ormanı yararak geçti. Bu, kalbi paramparça olmuş birinin çığ, çaresiz çığlığıydı; ruhu parçalayan bir çaresizlik ve dayanılmaz bir kederden söz eden bir sestti. Soğuk havada yankılandı, kırık bir ritimle yükselip alçaldı, boğuk hıçkırıklar ve anlaşılmaz kelimelerle karıştı.

Gözlerimi açtığımda yüreğimi bir korku kapladı, bakışlarım sesin kaynağına takıldı: Karın içinde diz çökmüş bir kadın, kolları çılgınca ağladığı kararmış bedeninin üzerinde hareket ediyordu. Ama o sıradan bir kadın değildi.

Marla.

Çünkü Asker onun yanında duruyordu, eli arkadaşının omzundaydı ve bakışları yere sabitlenmişti. Ta ki bakışları kalkana kadar.

Sonra, bana sabitlendi.

Midem şiddetle burkuldu, bir safra dalgası boğazıma doğru ilerlemekle tehdit etti. "Ravenna nerede?"

Asker dimdik duruyordu, bana baktıkça vücudu daha da titriyordu, kaşları kırmızı çerçeveli, parlayan gözlerinin üzerinde gerilmişti.

"Sen..." Kolunu geri çekerek bana doğru hışımla yürüdü. "O senin yüzünden öldü!" Yumruğu öne doğru fırladı ve doğrudan yüzüme çarptı. "Onu korumasız bıraktın! *Hepimizi* korumasız bıraktın."

Tökezleyerek geri döndüm. Dünya bozuldu. Donuk bir *gümbürtü* duydum. Vücudum titredi. Acı, kabarcıkların ve sivilcelerin üzerinde sürüklenen cam parçaları gibi tüm kolumu kemirdi.

"Ondan uzaklaş ve kendine çeki düzen ver!" Malyr bağırdı.

"Onu sorumsuz, sarhoş, işe yaramaz biri gibi tek başına ölüme terk ettin," diye öfkeyle bağırdı Asker, yanakları da gözleri kadar kızarmıştı. "Hamile! Yer değiştiremediği için yandı Sebian. Onu yakıp neredeyse yok ettiler, peki sen neredeydin!? Hala sallanıyorsun, şimdi bile! Ben gidiyorum-" Parmakları boğazıma dolandı ve ayaklarım yerden kesilene kadar beni boğazımdan tutup yukarı çekti. "Seni öldürmeliyim-"

Bir gölge patlaması Asker'i geri tepti.

Yere düştüm.

Asker de öyle yaptı. Orada kaldı, ağlarken yumruğunu şakağına vurdu. Marla daha yüksek sesle, daha sert ağladı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, tuz safrayla karışana kadar boğazımı tıkıyordu. Hıçkırıklarla beyaz zemine kustum, her ileri geri, ileri geri, ileri geri sallandığımda çenem zemine batıyordu, göğsümdeki acı her şeyi tüketiyordu.

Onu koruyamadım.

Onu kurtarmamıştım.

Başarısız olmuşum.

ChapTer

SIXTeen

Galantia

Günümüz, Tidestone

A Gözümün kenarından tek bir damla yaş süzüldü, yanağımda ıslak bir iz bıraktı ve Sebian'ın gömleğinin kumaşına ıslandı, başım hâlâ onun geniş göğsünde duruyordu. Yaşadığı zorluklar

Kendini suçlaması, bunca yıl katlanmış olması gereken suçluluk duygusu... Tüm bunların acıtıcı gerçekliği bana dokundu, ama bunu benimle paylaşmış olması -bu kadar açık ve savunmasız olmanın samimiyeti- ona her zamankinden daha yakın hissetmemi sağladı.

"Sen uyandığında Ravenna çoktan ölmüştü, değil mi?" Tıpkı kız kardeşinin tecavüze uğramasını izlediğinde olduğu gibi, muhtemelen

şok halindeydi. Tanrım, beyin sarsıntısı geçirmiş olma ihtimali vardı. "Göğsündeki ağrı buydu, değil mi? Bağ arkadaşını kaybetmenin acısı?"

"Evet." Sesi boğuktu, duygularla ağırlaşmıştı. "O zaman fark etmemiştim. Lanet olsun, bunu anlamam aylarımı, bununla barışmam yıllarımı aldı. Tam olarak beş yıl. Asker'le aramızdaki gerilim de hiç yardımcı olmuyordu."

"Hâlâ seni mi suçluyor?"

"Evet." Kısa bir duraklama oldu. "Aslında son zamanlarda artık emin değilim. Saldırıdan önce, beni yakındaki bir tavernadan çıkarken gösteren bir imgelem görmüş ama buna fazla dikkat edecek zamanı olmamış. Ben de saldırıya uğramadan önce bir tavernadan çıkmıştım ama sarhoş değildim. Arada sırada bir kadeh şarap içmeyi sever miydim? Elbette, ama bir saatten önce değil. Asla."

Düşüncelerim Asker'in sert sözlerine ve Malyr'in bana *kjaer* gecesi Sebian'ın çoğu zaman sarhoş olduğunu söylediğine geri döndü. Belki de Asker'in onu bu konuda o kadar çok suçladığını duymuştu ki, Sebian sırf kayınpederini haklı çıkarmak ve kendi suçluluğunu pekiştirmek için buna boyun eğmişti?

Sertçe yutkunarak, bunun trajedisi üzerine yeni gözyaşlarımı kırıştırdım, elim hafifçe gömleğinin altındaki yara izlerinin çizgilerini takip etti. "Neden oradaydın?"

"Ravenna bebek yüzünden sabahları hiçbir şey yiyemiyordu." Bu son kelime bir tür kederli hürmet taşıyordu. O gece çok şey kaybetmişti; eşini, doğmamış çocuğunu, kız kardeşini, annesini. Her şeyini. "Çok ilerlememişti. Sadece iki hafta önce, hamileliği artık vardiyasına izin vermediğinde öğrenmiştik. Nöbetim başlamadan önce ona en sevdiği turtadan almaya karar verdim, belki bununla daha şanslı olur diye umuyordum."

"Bu yüzden geceyi meyhanede içerek geçirdiğini düşündü." Başını sallarken çenesindeki kirli sakal saçlarına takıldı. "Asker'e saldırıdan bahsettiğimde yalan diye geçiştirdi. Marla... şey, umursamayacak kadar kederliydi. Ta ki yaklaşık bir yıl önce bir imgelemde gerçeği görene kadar, ama o zaman her şey için çok geçti."

Midemde derin bir sızı düğümlendi. Sebian'ın çektiği acının büyüklüğü neredeyse kavranamayacak kadar büyüktü ve bunca zaman bunu sırtışlarının ve gülümsemelerinin ardına saklamıştı. Benimle tam anlamıyla birlikte olmak için neden mücadele ettiği şimdi anlaşılıyordu. Nasıl anlamasın ki?

Ancak trajik geçmişinin ağırlığı omuzlarıma çökerken, zihnimin arkasında rahatsız edici bir belirsizlik vardı. Bana karşı ne hissediyordu? Şehvet, belli ki, bundan hiç yoksun kalmamıştı. Peki ya şefkat? Peki ya... aşk?

Kalbinin düzenli atışını dinledim, içinde cesaret bulmaya çalıştım. "Sebian?"

"Hmm?" Sessiz bir gümbürtü, sessiz odada belli belirsiz bir cesaretlendirme.

"Artık her şeyi bildiğime göre, bu bizi nereye götürüyor?" diye sordum. "Çünkü sana söylüyorum, sevgi kırıntıları için yalvarmaktan bıktım, sadece başlangıçta içi boş kemiklerden başka bir şey olmadıklarını öğrenmek için."

İri eli sırtımda çizdiği daireleri yavaşlattı ve sorunun dikkatini çektiğini anlamamı sağladı. Sessizlik uzadı, dünya nefesini tutmuş bekliyordu. Yavaş yavaş altımdan kaydı, bana bakacak ve bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi.

"Son beş yılımı bekar geçirdim çünkü biriyle birlikte olmanın doğru olmadığını düşündüm ya da belki de birine sahip olmayı hak etmediğimi düşündüm. Bilmiyorum." Parmak uçları şakağımda gezindi, yanağımı okşadı ve başparmağı ağzımın kenarıyla oynadı. "Seninle, bu sadece... oldu ve ben bununla savaşmayı bıraktım."

Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayıldı ama bu yeterli değildi. "Peki tam olarak ne oldu?"

Ağzının bir köşesi orantısız bir sırtışı dönüştü, bakışları dudaklarımda geziniyordu. "O kemiklerin peşinden gidiyoruz, değil mi tatlım? Üzerlerinde biraz et var mı diye kontrol ediyoruz."

Başımı göğsünden kaldırdım, elinin sanki aramıza bir santim daha mesafe koymayacağımdan emin olmak istercesine sırtıma bastırmasına bayıldım. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Ben sadece kendini sarayda bulan bir köylüyüm. Güzel sözler mi istiyorsun, tatlım?" Başparmağı dudaklarımda üzerinde gezindi, içeri dalmadan önce alttakini hafifçe çekiştirdi, ıslak, sıcak etin üzerinde gezindi. "Eğer ihtiyacın olan buysa, kendine iyi konuşan bir prens bulmalısın. Ben bir tane tanıyorum."

Kalbim boğazımın arkasını dövüyordu. "Onu istemiyorum."

"Evet, öyle. Bağının dürtüsüyle hareket etmeyi her zaman reddedebilirsin ama dürtünün kendisini inkâr edemezsin. Ama ne olursa olsun, ben tatlı tatlı sevgi sözcükleri mırıldanan biri değilim Galantia," diye homurdandı başını kaldırıp nefeslerimizin birbirine karışmasına izin verirken. "Sana göstermeyi tercih ederim."

"Ama benim-"

Dolgun dudakları, nabzımı durduran, kanıma öylesine bir arzu aşıl原因, yürek parçalayıcı bir öpücükle benimkini yakaladı ki, kolunun bağışlamayan kavrayışında kontrolsüzce titredim. Saçlarıma dolanan parmakları, ağzıma değen nefesiyle aynı umutsuz yoğunlukla titriyordu. Ona açıldım, dilinin ağzımın içinde gezinmesine izin verdim, karnımın derinliklerindeki özlem alevlerini körükledim. Tanrım, bu öpücüğü çok uzun zamandır istiyordum. Çok uzun zamandır!

Öpücüğünün yakıcı yoğunluğu altında dünya eriyip gitmiş, tüm yapmacıklıklardan sıyrılmıştı. Dudakları benimkilerin üzerinde acı verecek kadar tatlı bir şefkatle, daha fazla bir şeyin sessiz bir onayıyla hareket etti. Ağzının sıcaklığı, beni sıcak bedenine sımsıkı sarışı, duyguları hakkında bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Bu anlamsız bir jest ya da geçici bir cinsel arzu değildi. Bu sessiz bir yemin, damarlarıma sızan ve kalp atışlarımda yankılanan bir sözdü. Parmakları saçlarımda sıkılaştı, beni yakın tuttu ve ona sarıldığımda, umudun, arzunun ve şüpheli bir şekilde aşk gibi hissettiren bir duygunun güçlü karışımında kaybolurken yumuşak bir inilti benden kaçtı.

"İşte," diye nefes aldı Sebian geri çekilirken, parlayan gözleriyle bana bakıyor, sert nefesleri ayrılmış dudaklarında dalgalanıyordu. "Nasıldı, hmm?"

Yanağını kavrayıp tırnağımı kirli sakalında gezdirirken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kaşınıyor."

"Öyle mi?" Kıkırdaması ses tonundaki önceki tüm hüznü yok etti. "Malyr benden çok daha hızlı uçuyor. Karar vermek zorundaydım: Ya tıraş olacaktım ya da ona ayak uyduracaktım. Bu gece ondan kurtulacağım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Lütfen yap."

"Bu öpücük çok gecikti ve eğer bana izin verirsen gelecekte çok daha fazlası olacak. Ama sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çünkü üç kelime yüzünden tekrar şüpheye düşmene izin vermeyeceğim." Başımın arkasından çekiştirerek ağzımı kendine doğru çekti ve "Seni seviyorum" diye mırıldandı.

Başka bir öpücük, neredeyse vahşice bir yoğunlukta. Nefesimi ağzına verdim, kalbim göğsümde vahşi bir davul gibi çarpıyordu. Tadı, kokusu, dudaklarımız arasında titreşen ham duygular - beni tüketen, tüm şüphe ve korkuyu yakıp yok eden bir cehennem gibiydi.

O beni seviyor.

Beni gerçekten seviyor.

Arkamızdan gelen derin bir boğaz temizleme sesini Asker'in bariton sesi takip etti. "Prens Malyr'in kuzeydoğu uçurumunda Leydi Galantia'ya ihtiyacı var."

Sebian içini çekti ve etrafına bakındı ama beni ondan uzaklaştırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "İyileşiyor."

"Farkında ama bu acil bir mesele," dedi. "Bir keşif yaptık."

OceanofPDF.com

ChapTer

SeVenTeen

Galantia
Günümüz, Tidestone

A Asker gittikten sonra hızla giyindim. Sebian beni dışarıya, balkonun sessiz soğuşuna doğru götürdü ama adımlarımın yavaş yavaş kesilmesi üç adımdan az sürdü.

"Tek bir mancınık kulesi bile ayakta kalmadı." Bakışlarım dış duvar boyunca gezindi, duvarın bazı kısımları parçalanmıştı, dikkatim iç baileyde küçük, yalnız bir ayakkabıya takıldığında titreyen bir elim karnıma bastırdı. Bir çocuk ayakkabısı. "Malyr kimseyi bağışladı mı?"

Sebian bana kısık bir bakış attı. "Bunun cevabını biliyorsun tatlım."

Evet, biliyordum. İyilikseverlik Malyr'ın kişiliğinin bir parçası değildi.

Sanki ciğerlerim havayı kirleten kan kokusunu çekmeyi reddediyormuş gibi nefesim düzleşti. Saçımı tarayan hizmetçiler, ateş için çıra getiren kızlar, lazımlığımı temizleyen kâhyalar. Kaçmamışlarsa, tüm bu insanlar şimdi bir yerlerde kanlı uzuvlar ve solgun yüzler yığınları halinde yatıyorlardı. Belki de siyah yüzler.

"Kaç kişi öldü?"

"Çok fazla. Aynı zamanda, Asker'in ordumuzdan kaybedebileceğinden korktuğunun bir kısmı bile değil, yani bu da var." Sebian eldivenli elimi tuttu ve ayaklarım kahverengi, tilki astarlı kışlık elbisemin kuyruğuna takılmasın diye beni yavaşça taş merdivenlerden aşağı indirdi. "İki yüz altmış kadar Kuzgun, çoğu saldırının ilk dalgası sırasında ağlar ya da oklarla gökyüzünden koparıldı."

Merdivenlerden çıktık ve iç bailey'e adım attık. "Kaç insan olduğunu kastetmiştim."

Bir an için beni içine çekti, "Yine çok fazla" demeden önce uzun bir nefes aldı.

Midemde soğuk, sert bir düğüm oluştu ve damarlarıma buz gibi bir korku yayıldı. Saldırı boyunca aklımda tılsımdan başka bir şey yoktu. Buranın savaştan sonra nasıl görünebileceğini hiç düşünmemiştim; yer kan ve tüylerle kaplıydı, hava iğrenç derecede tatlıydı. Demek savaş böyle görünüyor ve kokuyordu...

Nefret

ettim. Hor

gördüm.

"Hadi tatlım." Beni kuzey kapısına doğru çevirdi. "Hadi buradan çıkalım. Bir noktada elbiselerinize biraz gölge ipliği sokmamız gerekiyor ki vardiyalarınız üzerinde çalışabilelim."

"Limanın yanındaki kapıdan geçmeliyiz."

Başını salladı ve yoluna devam etti, kırık kalkanlar ve silahlar orada burada yere saçılmıştı. "Hayır, yapmamalıyız."

"Ama daha hızlı. Merdivenleri kullanabiliriz-"

"Oraya gitme, Galantia." Emri keskindi ama bakışları benimkilerle buluştuğunda hemen yumuşadı. "Birkaç günlüğüne değil, anlıyor musun?"

Duman kokusu havada ağır ağır asılı duruyor, burun deliklerimi dolduruyor ve midemi bulandırıyor. "Burası cesetleri koyduğunuz yer."

Çenesinin sıkılaşması yeterli bir cevaptı. "O boşluğun nasıl bir his, hmm?"

"Tuhaf." Parmaklarım kalktı, göğsümün hemen altındaki ağrıyan deliği düşüncesizce okşadı. "Bütün gün yemek yemediğinde hissettiğin duyguyu bilir misin?"

"Çok iyi."

"Onun gibi, ama üç kat daha kötü, karnımda sürekli bir çalkantı gibi, arada bir mideme kramp giriyor," diye açıkladım. "Göğsümde olması dışında. Gittikçe de kötüleşiyor gibi görünüyor."

"Çünkü öyle," dedi iç çekerek, durup elimi tutmadan ve beni kendisine doğru çevirmeden önce beyaz manzaraya bakarak. "Senin boşluğun gölgelere çekiliyor tatlım, ama *özellikle* Malyr'inkilere. Göğsündeki o rahatsızlık var ya? ona yaklaştıkça daha da kötüleşecek, özellikle de boşluğun anki gibi açken, o yüzden bunu düzeltelim. Benim için iyi bir kız ol ve gözlerini kapat."

Bana söyleneni yaptım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana gölgelerimden biraz veriyorum." Parmaklarımızın iç içe geçmesine izin verdi ve aramızdaki boşluğa fısıldamadan önce alnını benimkine doğru indirerek yaklaştı, "Ben bir ölüm büyücüsü değilim, tatlı şey, ama sana sunabileceğim her şey senindir."

Göğsümde bir şey çırpındı. "Nasıl absorbe edebilirim?"

"Zaten öylesin," diye mırıldandı. "Mesele onları nasıl özümseyeceğini öğrenmek değil, ne zaman ve nasıl duracağını öğrenmek. Eğer onları kullanamaz ve çok fazla ememezsen, seni içten içe öldürürler, anlıyor musun?"

Dudaklarımdan bir iç çekiş döküldü, bedenim sanki görünmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi onunkinin içinde eridi. Güçlü kolları beni sardı, sallanırken bana destek verdi, göğsümdeki ağrı biraz da olsa hafifledi.

Sebian şakağımı okşadı. "Pekâlâ, artık durmanı istiyorum."

Damarlarıma dolan baygın sıcaklık beni halsizleştirdi. "Nasıl?"

"Boşluğunuzu kapatarak," dedi. "Büyükannem bir keresinde bana böyle açıklamıştı, tamam mı? Bunun bir tür kap olduğunu hayal edin. Gölgele tutabildiği sürece istediğin her şey olabilir. Bir şey buldun mu?"

"Mm-hmm."

"Ne tür? Söyle bana."

Zihnimin siyah fonunun önündeki görüntüye odaklandım. "Bir kutu."

"Ne kutusu? Tahta mı? Metal mi? Renkli mi? *Görmeniz* gerek. Gerçekten, gör." "Bu cam." Beyaz, gümüş ve en açık mavinin tonlarında parıltıyor.
"Yarı saydam cam."

"Kapat."

Kutuya odaklandım, kapatmaya çalıştım, ama tanrılar... Çok iyi hissettirdi, onun gölgeleri yıllardır taşıdığım boşluk hissini nasıl doldurdu. Tüm lanet hayatım boyunca! Daha fazlasını istedim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı-

"Pekâlâ, sana ihtiyacım var... Durmanı istiyorum, yoksa içimi boşaltacaksın," diye bağırdı Sebian. "Cam kutunu kapat, tatlım."

Gölgeler acıyı yatıştırırken mutluluk içinde mırıldandım. Daha fazlasını. Daha fazlasını istiyordum!

"Şimdi, Galantia!" Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti ve vücudumu sıkıca onunkine bastırdı. "Kapat şu lanet kutuyu!"

Bir anda gözlerim açıldı, göğsüm kabardı. "Ben... Ben özür dilerim."

Sert nefesleri sessizliği doldurdu, düzensiz ve kesik kesik, sıcak tüyler halinde kabarmadan önce aramızdaki boşlukta birlikte dönüyordu. "Bunu biraz daha çalışmamız , ha? Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Biraz."

"Biraz... biraz," diye yineledi, beni tekrar harekete geçirmeden önce yüz hatlarına garip bir gerginlik yerleşmişti. "Bu yol nereye çıkıyor? Uçurumun orada bu kadar acil olabilecek ne var?"

Midemde garip bir çalkantı vardı. "Darağacı."

"Arkasında denizin uzandığı bir uçurumda darağacı. Altın saçlı bir kadının ilmikten sarkan bedeni, tuzlu dalgaların altında boğuluyor." Asker'in hayali bulanıklaşan zihnimde yankılandı.

Uçurumun kenarındaki gölgeli figürler üç farklı şekle büründü -Asker, Marla ve Malyr. Darağacının iskelet silüetinin etrafında hareketsiz durdular. Uçsuz bucaksız denizin fonunda, yan yana duran üç uzun yapıdan başka bir şey değillerdi; çarpan dalgaların tuzlu suları her vurduğunda ikisinin üzerinde boş ipler sallanıyordu. Ama üçüncüsünde?

Orada bir ceset sallanıyordu.

Soğuk ter alnıma yerleşti. Bir an Sebian'ın elini tuttum, sonra gıcırdayan ipten sarkan kadına doğru tökezlerken parmaklarım onunkilerden kaydı. Hayır, bu olamazdı.

Titreyen ellerim botlarına uzandı, parmaklarım kahverengi deriye bulaşan kalın, siyah yapışkan yüzünden siyaha döndü.

"Tar," dedi gelen Sebian.

Bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım. Elbisesinin yeşil kuyruğunu, kan lekeli korsajını, yapışkan örümcek ağları gibi süslü işlemelere tutunan sarı saçlarını katran kaplamıştı. Orada burada, beyaz tüyler sanki sürüklenmek istiyormuş ama sürüklenemiyormuş gibi rüzgârda dalgalanıyordu.

Hayır. Hayır, bu imkansızdı.

Bakışlarım daha yukarılara, ağaran saç tellerine, saç çizgisindeki kırışıklıklara, neredeyse saydamlaşan o muhteşem yüz hatlarına kaydı. "Anne?"

Halat cevap olarak gıcırdadı.

Kaslarım iflas etti ve dizlerimin üzerine çöktüm, botlara tutunmaya devam ederken üst bedenim cesetle birlikte sallanıyordu. "Aman Tanrım... Tanrım, hayır..."

Oraya nasıl geldiğini bilemiyordum ama Malyr diz çökmüş, omzumu hafifçe çekiştiriyordu. "Gel o-"

Kendimi Sebian'ın bacaklarına attım, sanki rüzgâr beni gerçekten denize çekecekmiş gibi onlara tutundum. "Onu öldürdü!"

"Şşş..." Sebian dizlerinin üzerine çöktü ve beni kucağına çekti, beni susturdu ve bana sıkıca sarıldı. "Ben buradayım, tatlım. Her şey yoluna girecek."

"Asker onu daha önce böyle bulmuştu." Kollarını arkasında kavuşturan Malyr, elmacık kemiklerinin altındaki vadilerin koyu renkle dolmasına neden olacak kadar çenesi gergin bir şekilde geri adım attı. "Sanırım şüphelerimizde haklıydık ve bu Leydi Brisden, öyle mi?"

Hayır, bu Leydi Brisden değildi. Nasıl olabilir ki? Eğer öyle olsaydı, Ammarett'e giden bir arabada oturur, kucağındaki ağır postu soğuk bir şekilde kaşlarını çatarak seyrederdi. Benim için geri döndüğü için darağacında sallandırılmayacağı kesin.

Hayır, bu kadın beni güvende tutmak ve hayatta kalmamı sağlamak için kendini feda etmişti. Peki böyle bir kadına ne diyordunuz?

Başımı salladım, boğazımın arkası tuzlu gözyaşlarıyla doldu, sanki yıllar ve yıllar süren keder içimden dökülüyormuş gibi gözlerimden taşı. "Evet, bu benim annem."

CHAPTER
SEKİZİNCİ

Malyr
Günümüz, Tidestone zindanları

Tahşap sandık nemli, karanlık taştaki pençe izlerine çarptı, kıymıklardan ve duvarlarda yankılanan iniltilerden oluşan bir kakofoni patladı. Parçalar havada vızıldadı, biri

Yanağımı keserek, derimi sıcak bir yanıkla kavurdu.

Bağırdım - boğazımı tırmalayan çiğ, gırtlaktan gelen bir kükreme - kollarım çılgınca sallanıyor, ellerim parçalamak ve yok etmek için ulaşabildiğim her şeye sarılıyordu. Ve eğer bu lanet olası zindan kalenin tüm duvarını desteklemiyorsa, o zaman Brisden'in beni mahvettiği gibi ben de hücreyi mahvedecektim!

"Lanet... kaçtı!" Çekirdeğimden bir gölge patlaması fışkırdı, kulakları yırtan bir hırıltıyla duvarlara çarptı, çatlaklardan harç tozu yağana kadar gazabımın gücü altında taş titredi ve sarsıldı. "Bu güzel Kuzgun çocuk yakalayacak ve taşaklarından asacak. Hatta iyi bir önlem olarak sikine bir kanca takacağım ve kışına çivi sokacağım!"

Gölgeler geri çekildi, sonra üzerime çöktü, kendi öfkemden bir kırbaç, bacaklarımı altımdan kopardı. Karanlık tekrar içime sızarken, beni kirletirken, hiçbir ovma işleminin asla çıkaramayacağı bir çamurla beni lanet olası çekirdeğime kadar kirletirken, omurgam mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* soğuk, sert zemine çarptı.

Ciğerlerimin derinliklerinden bir inilti koptu ve uzun bir kahkahaya dönüştü. Yankılandı. Bu yer de bana gülüyordu.

Kulağa çılgınca geliyor.

Gülüşüm bir kıkırdamaya dönüştü; kavrulmuş boğazımı tırmalayan içi boş, uyumsuz bir ses. Benimle ilgili hiçbir şey akli başında, doğru, bütün, düzgün ya da temiz değildi.

Artık değil.

Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyordum, yere yayılmıştım, nemli hava küf kokusu ve aylarca süren kederle ağırlaşmıştı. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, yavaş yavaş sessizleşerek bir mırıltıya dönüşüyordu. Nefeslerim de aynı şekilde yavaşlıyor ama derinleşmiyordu, sanki hava bile benim gibi pis bir şeye yaklaşmayı reddediyordu.

Buraya gelmemeliydim.

İçimde bir his titreşimi dalgalandı - özümde parlak bir hiçlik zerresi, gölgelerimin dışı doğru kaymasıyla ışığa benzer bir şeyi andırıyordu.

Bu duyguyu tanıyordum; ilk kez saf bir çocukken tam da bu yerde karşılaşmıştım onunla, daha sonra da umursamayacak kadar kırılmış bir adam olarak o ağaçların arasında. Ama şimdi çok önemişiyordum, taze leşe üşüşen bir karga gibi ona doğru çekiliyordum.

Daha fazlasını istedim.

Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

Kendimi yerden kaldırdım, gölge kumaşından cübbem yer yer yırtılmıştı. Harlen için asırlık bağırışlarla yankılanan bir koridoru takip ederken botlarım taş zemine sürtündü. Dolambaçlı taş merdivenler

Önümde, her adımda topuklarımda pençeleşen ve beni bırakmayı reddeden geçmişe karşı bir savaş.

Ve o aydınlık hissi beni barikonun ışığına doğru çekmeseydi belki de merdivenlerde yığılıp kalacak, Asker'in beni bulup dışarı sürüklemesini bekleyecektim. *Nerede o?*

Elimi kaldırdım ve parmaklarımda arasında kıvranan gölge tüylerini izledim. Kader hediyeleri birbirlerini çağırıyordu ama hiçbirisi bir boşluğun gölgeleri çağıracağı kadar yoğun değildi. Küçük güvercinim onları çağırıyor, eğdi, kuzeyi gösteren bir pusula iğnesi gibi soldaki kapıya doğru eğilmelerini sağladı.

Kollarımdaki kiri fırçalayarak açık kapıdan çıktım ve yerdeki deniz kabuklarının yer değiştirerek kar çitirtilerine dönüşmesine izin verdim. Üç gün önce Galantia Leydi Brisden'in cesedini ateşe vermişti, çünkü toprak onu insanların yaptığı gibi gömmek için çok donmuştu. Ondan sonra odasına çekilmiş, yas tutmuş, uyumuş, ağlamıştı...

Hepsi Sebian'ın kollarındayken.

İçimi tırmalayan, tırmalayan ama kollarım yerine kendini darağacının önünde Sebian'ın ayaklarının dibine attığı anı kadar şiddetli olmayan bir zihinsel görüntü. Ah, bu iş nerede bu kadar yanlış gitmişti?

Mührümü onun etine kazıdığım zaman mı? Onu sikimle, gölgelerimle, ellerimle boğduğum zaman mı? Ya da belki de parmaklarımla onun kızlık zarını yırttığım gün? Kendime ondan nefret ettiğimi ve kalbini paramparça etmem gerektiğini zaman mı?

Mmm, çok fazla olasılık var.

Mükemmel bir şekilde sıralanmış ağaçlardan oluşan uykudaki meyve bahçesinde ne kadar ilerlersem, bağ göğsümde o kadar ağrıyor, bağlanmak için ısrar ediyordu. Ve belki de odasından çıkıp sevgilisinden uzaklaşmayı göze alsaydı, onu çoktan bu işin içine çekmiş olacaktım. Şimdi yaptığı gibi, sonunda bana-

Ayaklarım durdu.

İşte orada duruyordu, benim güzel *anoaley'im*, saçları kar fonunda daha da parlak ve yanakları soğuktan şeftali rengindeydi. Sebian'ın dudaklarına bastırıldığı dudaklarının rengini, görüşümü kaplayan grimsi pus yüzünden görememem ne yazıktı.

Öp onu.

Karanlık çekirdeğimi tırmalıyor, kazıyor, zihnimi saran bir belirsizlik örtüsü, berraklığın ışığını boğuyor, mantığın sınırlarını bulanıklaştırıyor. Eşimi öpmeye nasıl cüret eder? Parmaklarını

Onun mu? Duvarlarda nöbet tutan *herkesin* izleyebileceği bir gösteri için saçlarının kırılğan tellerini tırmıklarken mi? Sikecektim-

Kendini kontrol et!

Nefes alışım düzleşti. Daha az hava alma refleksinden başka bir şey değildi, gölgelerimin göğüs kafesime şakaklarımı terleten bir şiddetle saldırması için daha fazla alan bırakıyordu. Yeteneğini serbest bıraktığından beri... hırçınlaşmışlardı.

Normalden daha fazla.

Ellerimi arkamda kavuşturdum, kendi yarattığım bir durumla ilgili kıskançlığımı dikkatlice soluyarak geçiştirdim. Bunu anlıyordum, ancak gölgelerim anlamıyor, beni ezmekle tehdit ediyor ve bana gerçekten pişmanlık verici bir şey yaptırıyordu.

En iyi arkadaşıma.

Belki eşime.

İkisinin de izin veremezdim.

Bir gölge patlamasıyla Sebian yer değiştirdi ve uçup gitti, hisleri benim varlığımdan habersizdi. Garip ama yine de hoş bir fırsat.

Galantia döndü ve kapıya, bana doğru yöneldi, ta ki gözleri benimkilere takılıp ayakları donarak durana kadar. "Gözlerin neden simsiyah?"

Nefes alışım daha da düzleşti, baş dönmesi zihnime çarptı. Belki de bu durumda, kontrolüm zaten en ince ipler üzerinde dengelenmişken, gölgeler gözlerime kanarken onu aramamalıydim. Ama o parlaklık...

Topraklar. Unvanlar. Taçlar. Krallıklar. Huzur içinde bir gün geçirmek için hepsinden vazgeçerdim. Kahretsin... bir an. Bir dakika. Bir nefes.

"Boşluğun hâlâ aç." Aramızdaki mesafeyi aceleci bir adımla aştım, kendimi bu baskıcı karanlıktan kurtarmak için umutsuzca onun içine girdim. "İzin ver gölgelerimi senin boşluğuna akıtayım ve-"

"Hayır." Galantia keskin bir alarak geriye doğru kaydı. "Gölgelerini istemiyorum."

Bağ, onun reddiyle göğsümde acı verici bir şekilde çekildi, *anoa*'m kanatlarını çırpıtı, düşüncelerimin üzerine sıvı katran gibi dökülene kadar gölgelerimi karıştırdı. Yeterince acı çekmemiş miydim tanrıça? Tüylerimi yeterince feda etmedim mi, dua etmedim mi, *yalvarmadım* mı, bana kendi boşluğumu vermen için sana *yalvarmadım* mı, sadece beni reddetmesi için!

Galantia'ya doğru adım attım ve sırtı bir ağacın gövdesine çarpana kadar geri çekilişini takip ettim. Etrafından dolanmayı başaramadan kolumu kaldırıp sağdaki alçak bir dalı tuttum ve kalçamı sola kaydırarak onu hapsettim.

Titreyen dudaklarına baktım ve gölgelerimin en ince ipliklerinin ağzımdan onunkilere nasıl süzüldüğünü, hazzın tüm bedenime nasıl yayıldığını gördüm. "Göğsündeki ağrı çok şiddetli olmalı."

"Yine de hayatımın geri kalanında seninle sıkışıp kalmaktan iyidir," dedi, sesi nefes nefese, aramızdaki bu... ortak yaşamdan daha az etkilenmediğini söylüyordu. "Bağlanmam için beni kandırmaya çalıştın."

Kendimi sert ellerimin altında çok güzel kızardığını hatırladığım bir vücuda bastırdım, şimdi ne kadar sert olduğumu fark ettim, aletim nabız gibi atıyordu. "Eminim bu seni iddia ettiğin kadar şaşırtmamıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben bir piçim."

Bunu tamamen berbat eden biri, onun gözünde asla başka bir şey olamayacaktım. Neden bana bu bağı isteyerek verdi ki? Bana acıyacağı için mi? Beni sevmeye cesaret edebileceği için mi? Hayır... Kefaretin ötesindeydim.

O zaman neden almıyorsun?

Her iki şekilde de, nefretini kazandım. Ama o parlaklıkla birlikte olmasını tercih ederdim.

"Benim için açıl, küçük beyaz güvercin." Yüzümü onunkine yaklaştırdım, dudaklarımız arasındaki mesafeyi hava ezici bir enerjiyle çatırdayana kadar daralttım. "Gölgelerimi al, onları yut."

"Malyr, lütfen... Gözlerin bu haldeyken beni korkutuyorsun." Başını hafifçe eğdi ve beni aşağı yukarı süzerken gölgelerimin akışını yavaşlatarak dayanılmaz bir damlaya dönüştürdü. "Yüzün kanıyor, kıyafetlerin yırtılmış. Pislik içindesin."

İğrenç.

Sıcak utanç damarlarıma aktı, ellerimi yaktı; sıcaklık o kadar dayanılmazdı ki, parmaklarım boğazına dolanıp onu ağaca bağlarken patladı. Evet, iğrenç biriydim. Kirlenmişim, vicdanım yoktu. Peki neden şimdi varmış gibi davranıyordum?

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi doldurdum ve gölgelerimi kaburgalarımın arasındaki boşluktan geçirdim. İçimden fırladılar, özünde bana karşı diktiği zayıf bariyerlere çarparak doğruca boşluğuna girdiler.

Döktüler, döktüler, döktüler ve... Tanrıça, bana yardım et, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Özümdeki bu genişleyen parlaklığa, bu lanet gölgelerin kalkmasına ihtiyacım vardı!

Galantia'nın küçük eli yan tarafımı tırmaladı ama itmedi. "Lütfen, bırak gideyim..."

Asla.

Bağım onunkine doğru çekildi, çekirdeğimi çekiştirdi, gölgelerimin ona akıttığı aynı çaresizlikle ona doğru gerildi, beni yıllardır hissetmediğim kadar hafif, özgür hissettirdi. Kahretsin... bir ömür boyu.

Bundan nasıl vazgeçebilirim?

Kendimi nasıl inkar edebilirim?

Aletim sürtünmeden zonklayana kadar vücudumu onunkine bastırdım, tüm varlığım aramızdaki o titreşen bağa odaklanmıştı, çok kırılgandı ama ona akıttığım her gölgeyle daha da güçleniyordu. Bu his sarhoş ediciydi, bir ihtiyaç ve özlem seli içime akıyor, diğer her şeyi boğuyordu - onun kıvrınması, kıpırdanması, durmam için yalvarması uzak bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Ta ki avucunu göğsüme koyana kadar. "Dur dedim!"

Bir şey göğsüme saplandı, gölgelerimi tırmaladı ve göğüs kafesimden bir parça kopardı. Görüşüm berraklaştı, düşüncelerimdeki tüm çamur eridi ve geride berraklıktan başka bir şey bırakmadı.

Acı verici, ıstırap verici
bir netlik. Bu doğru
değildi.

Benden uzaklaştı, o meydan okuyan tavriyla çenesini kaldırmadan önce tökezleyerek birkaç adım geri gitti. "Biliyorsun, buraya geldim çünkü biri bana bu tarafa gittiğini söyledi. Buraya geldim çünkü saldırı gecesi beni kurtardığın için sana teşekkür etmek istedim." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü, ama omzunun üzerinden hırlayarak arkasına bakmadan değil. "Şimdi benden uzak dur."

Sanki bana tokat atmış gibi yüzüme bir yanık yayıldı, utanç damarlarımda kanadı. Baykuşlar, düşmanlar, şiddetli rüzgârlar... Hayatım boyunca hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Ben hariç. Tıpkı
korktuğum gibi.

ChapTer

NIneTeen

Galantia
Günümüz, Tidestone

Tış güneşi öğle vakti Tidestone'un yüksek duvarlarının üzerinden zar zor tırmanıyor, iç bailey boyunca uzun, tembel gölgeler düşürüyordu. Etrafımda, inşaatçılar kumtaşı kesme taşları üzerinde Son derece monoton *ding-ding-ding sesleri*, çocukluk evime küçük kesikler açmaya zorluyordu: Malyr kaleyi ele geçirdiğinden beri kuzgunların sürekli gelişini karşılamak için uçuş delikleri.

Çizmelerimi sürüyerek, toprağı hala boyayan paslı rengi ve bu rengin aklıma getirdiğı anıları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

zihnimin en karanlık, en derin girintileri. Ezilmiş bedenler, ölmekte olan kuzgunlar, sallanan anne-

Hayır, , hayır. Çok çığ. Çok acı verici. Çok dikkat dağıtıcı.

Bakışlarımı yukarıya, Sebian'ın avucunun ortasında duran bulutumsu tuz kristaline doğru zorladım. "Hazır."

"O kutuyu kapalı tutmayı unutma, tatlım." Sebian'ın yumruğu büyük bir gürültüyle kristale çarptı ve pratik yapabilmem için onları sunan kişinin gölgeli dallarını serbest bıraktı. "Onları özümseme. Diren."

Kendimi destekledim ve canlı mürekkep bulutunun bana doğru dökülmesini izledim. Bir haftalık pratik sırasında öğrendiğim üzere, yakınlardaki gölgeler her zaman bunu yapardı, bir düşüşün kenarındaki su gibi boşluğuma çekilirdi. Yeteneğimin tek bir damlasını bile cehennemin kavrulmuş topraklarının aciliyetiyle arzulaması olmasaydı, bu beni o kadar da rahatsız etmezdi...

Onları emme, Galantia!

Dişlerimi sıkarak ve uzuvlarım titreyerek, fiziksel ve duygusal işkence arasındaki çizgileri bulanıklaştıran bir acıyla nefes aldım. Önce gözlerimi, sonra kutumu kapattım. Kilitledim, anahtarı attım. İyi bir önlem olarak tüm lanet şeyi hayal gücümün okyanusuna attım.

Alnımdan ter boşandı. Göğsüm kıvrıldı.

"İşte benim kızım." Sebian'ın övgüsü, çam iğnelerinin rahatlatıcı izleriyle kokan vücut ısı ve şakağımlı okşayan nefesinin gıdıklamasıyla birlikte geldi. "Gözlerini aç, tatlım."

Kirpiklerimi Sebian'ın gülümsemesine doğru kaldırdım, o kadar parlak ve içtendi ki midemin derinliklerinde bir çarpıntı yarattı. Ona ve yeni tıraş edilmiş yanaklarındaki o son derece çekici gamzelere lanet olsun.

Ben de gülümsedim. "Ben mi yaptım?"

Avucunu aramızdan kaldırdı ve nereye gideceği belli değilmiş gibi her yöne savrulan o gölgeleri bana sundu. "Bunun iyi bir iş olduğunu söyleyebilirim."

"İyi bir öğretmenim var," dedim, yüzüm onunkine o kadar yakındı ki çenesinde tıraş bıçağıyla kendini yaralamış olması gereken küçük sıyrığı görebiliyordum. Ancak çevremdeki ani hareketsizliği fark etmem uzun sürmedi. Bailey'e baktım, düzinelerce gözün bana kilitlendiğini gördüm ve hatta bir avuç kuzgun

balkonu çevreleyen parmaklıkların üzerine tünediler. "Neden herkes bakıyor?"

Sebian, "Boşluklar bugünlerde pek sık görülmüyor," diye açıkladı ve bana çok kısa bir süre önce nasıl avlanıp katledildiklerini hatırlattı. "Şüphe çok derinlerde, tatlım. Onları görmezden gel. Onlar sadece bir grup aptal ve muhtemelen bir sonraki adımda gölgelerinin peşine düşeceğinden korkuyorlar."

Hmm, belki de boşluk olmanın ilk düşündüğümünden daha fazla gücü vardı?

Bu düşünceyle yanaklarımın gözlerime doğru kıvrılması Sebian'dan bir cık *cık* kopardı, sonra da "Bize karşı hainlik yapmayı planlamıyorsun, değil mi?" dedi.

Alaycılığı beni sırttırdı. "Belki."

Alay ederek geri çekildi ve kahverengi zırhının altındaki kemere bağlı çantadan üç kristal daha çıkarıp üst üste dizilmiş ahşap erzak sandıklarının üzerine koydu. "Üçünü de paramparça edeceğim ama sen *sadece* ortadakinin gölgesini *sol* elinle emeceksin. Haklısın, o elin boşluğunu yönlendirmede çok daha güvenilir olduğunu kanıtlıyor. Hazır mısın?"

Karıştırma sesleri gözlerimi yakaladı ve bakışlarımı solumdaki balkona çekti; orada taş bir sütuna yaslanmış bir figür midemi sertleştirdi. *O* neden buradaydı?

"Lorn beni izliyor."

"Evet, bir süredir balkonda sustuğunu fark ettim. Onu da görmezden gel," dedi Sebian, sanki bana *iki* kez saldırdığı ve şimdi de bana baktığı düşünülürse, bunu yapmak o kadar kolay bir şeymiş gibi. "Seni ölçmeye çalışıyor."

Beni ölçüp biçiyordu, değil mi? Birkaç ay önce, Deepmarsh'ta, hiçbir şey bilmediğim, hiçbir şey olmadığım zamanlarda bu benim için iyi sonuç vermeyebilirdi. Ama ben de onun gibi bir Kuzgundum. Lorn gibi güçlü gölgelerim var mıydı? Hayır, *sahip* değildim.

Görünüşe göre onları

yemişim. "Hazır,"

dedim.

"Unutma," dedi Sebian yumruğunun altındaki tuzu hızla ezerek, "sadece ortadakileri."

Kristallerin gölgeleri kalın, girdaplı bir karanlığa dönüşürken bekledim ve açık olan sol avucumu ona doğru kaldırdım. Sonra, gurur duyduğum bir cesaretle kutumu açtım ve kapağını attım. Boşluğum bana bakakaldı

çekirdeği, *tüm* gölgeleri bastırılamaz midesine çekiyordu. Ani emiş bir sandığı devirdi ve etrafımda ortak bir soluk yankılandı.

Lorn'a baktım.

Bu beni ölçmek için nasıldı?

Bir saniye ya da bir dakika boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu, gözlerinde zaferimi zedeleyen tuhaf bir ilgisizlik vardı. Kırmızı dudakları alaycı, gönülsüz bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerini devirerek arkasını döndü ve kalenin kalbinde kayboldu. Bu... bu hiç de saygıya benzemiyordu.

Sebian derin bir iç çekerek başını salladı. "Ona meydan okumanın tek yolu bu... Elimizdeki en güçlü, en acımasız ölüm yiyenlerden biri ve aynı zamanda Malyr'e kafayı takmış durumda."

"Onun gölgelerini emebilirim."

"Ve bununla ona bir iyilik yapmış olursun. Gölgeleri ciğerlerini boşluğunun alabileceğinden daha hızlı ona daha az iş düşer. Senden onu görmezden gelmeni istediğim halde bunu neden yapasın ki?"

Çünkü Lorn soğuk kalpli bir yırtıcıydı ve korkunun kokusunu tazılar gibi alırlardı. "Artık beni korkutmasına ve itip kakmasına izin vermeyeceğimi anlaması gerekiyor."

"Çoğu kişinin güvenmediği bir armağana sahip olduğunuzu, en güçlü ölüm dalgacısının kader arkadaşı olduğunuzu ve aynı zamanda prensimiz olduğunuzu anlamanız gerekiyor. Kral Barat'ın, Malyr'in yeteneğini güçlendirmenin anahtarının sen olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olduğundan bahsetmiyorum bile." "Senin hayatta olmaman gerektiğini düşünen birçok insanı işaretlemek için yeterli okum yok. Ve az önce yaptığın şey...? Bu da senin nefes almanı sağlamamı zorlaştırıyor."

Azı dişlerimi birbirine geçirdim, kulaklarının gözle görülür şekilde seğirmesi bunu duyduğunu açıkça gösteriyordu. "Bu yüzden pratik yapmıyor muyuz? Kendimi hayatta tutabilmek için mi?"

"Kendini savunmak ve gücünü kullanmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Bu bana soğuk terler döktürüyor ama... her neyse." Bana doğru yaklaştı ve yanağını avuçladı, gözleri ağzıma sabitlenmişti. "En azından, Tanrı aşkına, tatlım... benimle yarı yolda buluşup ölümle alay etmesen olmaz mı, hmm?"

Elimi onun elinin üzerine koydum, ne kadar çok şey kaybettiğini ve benimle ilgilenmenin ona özgüveninin bir kısmını nasıl geri verebileceğini bildiğim için endişesini ona karşı tutamadım. "Peki."

"Tamam." Beni eşarbımdan tuttu ve sırtışı ağzıma birkaç santim yaklaşıp kadar kendine doğru çekti. "Senin için bir şeyim var."

"Ne oldu?"

"Size basit bir adam olduğumu söyledim, o yüzden..." Parmaklarını kemerindeki deri keseye daldırdı ve içinden, Sebian'ın bileğine taktığı, deri üzerine dizilmiş birkaç kestanenin bulunduğu, tıngırdayan bir bilezik çıkardı. "Sana zenginlik ya da lüks şeyler vaat edemem ama etrafta kestane ağaçları olduğu sürece asla aç kalmayacağımıza söz verebilirim."

Sadece bu jest bile kalbimin birkaç kez daha çarpmasına neden oldu; çünkü ilk gerçek kur hediyemi almıştım. "Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel kestaneler olmalı."

"Yılların pratiği," dedi deri ipi bağlarken. "Lanet olası bailey'in tamamını temizlediğinin farkında mısınız?"

Bakışlarım terk edilmiş, yarısı oyulmuş bir uçuş deliğinden diğerine kaydı, dudaklarıma yayılan sırtış muhtemelen saf yaramazlıktan kaynaklanıyordu. "Muhtemelen korkmuşlardır."

Nefesi dudaklarımı öptü, içime hoş bir çarpıntı gönderdi, eli kalçama yerleştiğinde daha şiddetli bir şekilde. "Dehşete düştüm."

Dudakları ateşli bir öpücükle benimkilere indi. Dili ağzımı keşfederek vücuduma enerji kıvılcımları gönderdi. Kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırarak beni kendine çekti ve beni bailey'nin ortasından öpücüğü derinleştirdi.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldı, vücudu benimkine yaslanmıştı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye , kelimeler düşünmeden dudaklarımdan döküldü ama bu onları daha az doğru yapmadı.

Kuzeye gitmeden önce onu sevmiştim.

Onu her gün biraz daha fazla sevdim.

Balkonun altından geçerken adımlarımızın altında ezilmiş deniz kabukları çıkırdadı ve beni taş sütunlardan birine doğru geriye doğru yürüttü. Sebian'ın elleri vücudumun üzerinde geziniyor, kendini bana doğru bastırırken nefeslerimiz kesiliyordu.

"Kahretsin, tatlım, sana uzun zamandır dokunmadım," diye inledi, ağzımın köşesinden, çenem boyunca ve boynumun kenarından aşağıya doğru bir yol öptü. "İyileşmişsin. Seni çok istiyorum."

Zihnim zevkten sersemlemiş, vücudundan yayılan ham ihtiyaçla duyularım uyuşmuştu. "Sebian..."

Hırlayarak sert aletini giysilerimizin kumaşının arasından bana doğru sürttü. "Evet, tatlım?"

Nefes nefese kaldım, sırtımı kamburlaştırdım ve klitorisimi etinin uzunluğuna bastırdım. "Dışarıdayız."

"Yani?" Dudakları, kalçalarımızın sallanışıyla eş zamanlı olarak benimkilere karşı açlıkla hareket etti, her hareket beni tüketmekle tehdit eden bir zevk karıncalanmasına yol açtı. "Fırtına gecesini hatırlıyor musun? Seni böyle becererek boşalmanı sağladığım geceyi?"

"Evet," diye inledim ağzına, hareketlerimiz çılgınca artarken kollarını kavradım.

"Boşalana kadar sana böyle sürtünmeye bayılıyorum," diyerek sikini bana doğru bir kez daha yuvarladı, klitorisime sürtünmesi içimde dalga dalga yankılanan bir zevk dalgası yarattı. "Benimle gel, tatlım. Parçalandığında pantolonumu döllerimle ıslatmak istiyorum."

Nefesim kesildi, sözleri arzusun alevlerini körükledi, ta ki ben ihtiyaçtan yanıp tutuşana kadar. Elleri kalçalarımın gitti, parmakları içime bastırırken bizi mükemmel bir ritimde tuttu. Gözlerimi kapattım, kendimi tamamen hislere bıraktım...

"Çok iyi bir kızsın." Nefes alış veriş, sikinin bana doğru her yuvarlanışında daha da zorlaşıyor, zevk yayılıp ısınana kadar yoğunlaşıyordu. "Pantolonuma boşalmak üzereyim, tatlım."

Zevk doruğa ulaştı, soğuk hava ciğerlerime doldu. İçimdeki sıcaklığa çarparak parçalandı ve milyonlarca parçayı içime doğru gönderdi. Tüm hassasiyet, göğsümün tam ortasındaki ani bir ağrının aleviyle solup gitti. Kaburgalarımı kemirdi, yaramı yaktı, nefesim kesilene kadar ciğerlerimdeki havayı kazıdı.

Yedi cehennem adına, *bu* da neydi?

"Siz ikiniz şu anda her ne çalışıyorsanız," dedi Malyr, sesi omurgamda ürperti yaratan bir şeyle sertleşerek, "boşluğunu idare etmekle pek ilgisi olmadığını söyleyebilirim, küçük güvercin."

ChapTer
TWenTY

Galantia
Günümüz, Tidestone

Alahlarını arkasında kavuşturmuş olan Malyr, ince siyah cübbesiyle bize doğru yürüyordu; asil soğukkanlı havası, onu saran gölgelerin vahşi titreşimiyle çelişiyordu. Etrafında alçaktan dans ediyorlardı.

Sanki biri onu yağa batırıp ateşe vermiş gibi, titreyen ve bana doğru uzanan siyah alevleri besliyordu.

Boşluğuma doğru.

Tabii ki, o hain şey, kaburgalarımın altından şiddetle çekiştiren acı patlamalarıyla cevap verdi, sanki boşluktan kaçmak istiyormuş gibi

Kemiklerimde. Sanki onu sakinleştirebilecekmişim gibi bir elimi göğüs kafesime doğru kaldırmama neden olacak kadar şiddetli bir şekilde içimden geçti.

Yapamadım.

Sebian elime baktı, kaşlarını çattı, sonra beni kucağından bırakıp Malyr'e döndü. "Aslında bugün oldukça iyi iş çıkardı."

Malyr alay etti. "İnşaatçılar yanımdan aceleyle geçip *kontROLSÜZ* bir boşluk hakkında mırıldanırken duyduğum şey bu değildi."

Tırnaklarımı eşarbıma geçirdim, altımda kabaran acıdan uzaklaşmak için kendimi çimdikledim. "KontROLSÜZ değil."

Malyr'in gözleri parmaklarımın hareketini yakaladı, bu da elimi yanıma düşürmeme neden oldu, ama ne yazık ki ağzının bir köşesinin en sinir bozucu sırtışa dönüşmesini engelleyecek kadar hızlı değildi. "Bana göstermeye ne dersin, hmm?" Kolunu kaldırdı, sonra iki parmağını yavaşça kıvrarak beni kendisine çağırdı. "Gölgelerime gir, küçük güvercin."

Dehşet karnıma doğru yayıldı.

Bir meydan okuma.

Gözlerim uzun açık saç tellerinin etrafında oynayan siyah tüylere gitti, sadece bu görüntü bile vücudumun en garip yerlerine karıncalanmalar gönderdi. Yapmayacağımı ona kanıtlamak için boşluğumun kontrolünü kaybetme riskine değer miydi? Hayır. Bu sadece daha fazla güç kazanabilmek için beni kendine bağlamak için onu daha da motive ederdi.

"Sebian'ın da belirttiği gibi, bugün oldukça iyiydim," dedim. "Endişeniz yersiz. Az önce ne yaptığımı tam olarak biliyordum."

Dilini dişlerinin üst köşesinde gezdirirken sırtışı kayboldu, alay edilmeyi reddetmemden duyduğu hayal kırıklığı hissediliyordu. "Her ne yapıyorduksan? Belli ki seni... sızlatmış."

Isı yanaklarımı boyadı ve kalbim kaburgalarımın karşı uygunsuz bir ritimle çarptı. Bu boşluğun beni sürekli rahatsız etmesi zaten yeterince kötü değil miydi? Şimdi de tek başına varlığının bunu nasıl alevlendirdiğini fark etmesi gerekmiyor muydu?

Elimden geldiğince soğuk bir tavırla saçımın bir tutamını omzuma attım, sonra da gözlerinin içine baktım. "*Gölgeleri reddetmek.*"

Ve sen... Söylemedim ama çenemi hafifçe kaldırdığımda bunu gördüğünden emin oldum. Bakışları tereddüt bile etmedi, gururlu açıklamam görünüşte hiçbir etki yaratmadan yere indi.

"Ah..." Duruşu zarif bir şekilde asil kalmaya devam etti, bu her nasılsa göğsümdeki sancıların birkaç tur daha gerilmesine neden oldu. "Senin

Gölgelerimi nasıl çektiğine bakılırsa boşluk hâlâ açlık çekiyor." Dikkati benden yere saçılmış küçük tuz kristallerine ve son olarak da Sebian'a kaydı. "Seni kurutuyor olmalı."

Midem bulandı. Öyle miydin?

Sebian yanıma doğru kaydı ve çenesi de onunla birlikte kaydı. "İdare ediyoruz."

"Zar zor da olsa," diye alay etti Malyr. "Az önce sana doğru yürüdüğümü duymadın, değil mi? Günlerdir tek bir ok attığını da görmedim. Nedenini merak ediyorum."

Sebian'a baktım. "Ne demek istiyor?"

Derin bir nefes veren Sebian kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Ne oldu?"

Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun, Malyr? Gelişiyor, değil mi?"

"Benimle pratik yaparsa daha hızlı gelişebilir."

"Pek buralarda değildin, değil mi?" Sebian işaret etti. "Sen... ne bileyim, prenslik işleriyle meşguldün."

Malyr, "Ölen Kuzgunların ayrı ayrı yakılan ateşlerde uygun bir cenaze törenine tabi tutulmasını sağladığımdan bahsediyorsanız," dedi, "*iki yüz altmış yedi tanesini* ve zaferimizi burada kutlayabilmemiz için bir *drif* düzenlemeye başladığımı kastediyorsanız, evet..." Kulakları seğirdi, sanki ağzının köşelerini zar zor gülümsemeye benzeyen bir şekle sokmak için yüz kaslarının büyük çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi. "*Prenslere* layık işler yapıyordum ama artık boş zamanım var çünkü kalan gemiler bizi bahara kadar hiçbir yere götürmeyecek."

"O halde... aceleyle gerek yok," dedi Sebian.

"Boşluğu aç kaldığı sürece," dedi Malyr, gözleri kısa bir süreliğine bileğimdeki bileziğe takıldı, "bu konuda ustalaşmaya odaklanması zor olacak. Diğer şeyler ihmal edilecek, örneğin kabalığı gibi."

"Vites değiştirmeye çalışıyorum," dedim.

"Evet, evet, ikinizin el ele tutuştuğunuzu çok gördüm ama hiçbiri tek bir tanesine bile neden olmadı," dedi Malyr ve yanaklarıma çenemi sıkmama neden olan bir başka sıcaklık patlaması gönderdi. "Burası ile Ammarett arasında sizi itip kakacak çok fazla yüksek bina olduğunun farkındasınız sanırım? Ayrıca, kontrolsüz bir boşluk en iyi ihtimalle işe yaramaz, en kötü ihtimalle de bir sorumluluktur."

"İşe yaramaz mı?" Yanaklarımdaki sıcaklık dudaklarıma yayıldı ve dudaklarımı sıkıntıyla büzüştürdü. "Boşluğumu kontrol *edebilirim!*"

Malyr'in kaşları benim bağırımla kalktı, kolu da öyle. "Öyle diyorsunuz ama bana hiçbir şey göstermediniz." Prens bir kez daha bana yaklaştı.

iki parmağıyla işaret etti. "Gel ve bunu kanıtla."

Gölgeleri yanlara doğru genişledi, kıvranan dallar halinde yavaşça sağına ve soluna doğru süründü. Şekil değiştirip kalınlaştılar, yavaş yavaş etrafında siyahtan yüksek duvarlar oluşturdular, kendi hayatlarıyla dalgalandılar ve sadece bir boşluk bıraktılar - doğrudan ona giden ürkütücü bir patika.

Sebian yanımda, sanki o da ilerlememden şüphe ediyormuş gibi, "Gün ağardığından beri bunu yapıyor," dedi. "Şimdi biraz dinlense iyi olur."

Evet, evet, öyle olurdu.

Yine de Malyr'e doğru yürüdüm, ayaklarım gurur ya da belki de aptallıkla ilerledi. İkisini birbirinden ayırmak her zaman kolay olmuyordu ama Malyr'in meydan okumasının cevapsız kalmasına izin vermeyi reddettim. Kaybedebilir miydim? Elbette. Ama reddedersem zaten kaybetmiş olurdum.

Onun gölgesine girdim.

Saf siyahlıktan oluşan bir kafes etrafımda örülerek bizi kendi sınırları içinde izole etti, tek ışık kaynağı tepedeki küçük bir açıklıktan aşağı süzülüyordu, ancak her şeyi tüketen karanlığı kesmeye yetiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı ve nabzım hızla atıyordu, dış dünya sanki derin, karanlık bir okyanusun altındaymışız gibi aniden boğuklaştı. "Çıkarın beni."

Malyr beni boynumdan tutup kendine doğru çekti, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı, sesi kulağıma doğru tehditkâr bir hırıltıya dönüştü. "Neden burada, açık alanda onun sikinin üzerine oturmuyorsun ki tüm saray arkamdan kıs kıs gülsün!"

Sesindeki şiddetten, gözlerinden süzülen gölgelerden irkildim. Boynuma demir sarılmıştı, vücudu sert ve boyun eğmezdi, beni kendine yakın tutuyordu. Kalp atışlarının gürleyen ritmini, şakağımyı yakan nefeslerini, elinin omurgamdaki titremesini hissedebiliyordum. Gölgelerin altında sakladığı her ne varsa, asil edep ve kelimelerin ince uyumu şimdi ondan saf kötülük ve öfke olarak dökülüyordu.

"Ziyafet sırasında beni dizlerimin üzerine ittiğinde arkamdan kıs kıs güldükleri gibi mi?" Ben de karşılık verdim, çünkü benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu. "Daha iyi bir seyirci kitlesi için bir tane daha duyur Malyr, o zaman önerini dikkate alabilirim."

Gölgeler bile, bu tehdidi gerçekten yerine getirip getirmeyeceğimi anlamak istercesine gözlerinin yüzümde nasıl gezindiğini gizleyemedi. "Buna cesaret edemezsin."

"Hayır, yapmazdım," diye itiraf ettim, kalbimin böyle bir intikamcılığa asla izin vermeyeceği gerçeğinden dolayı küçük bir pişmanlık duymadan. "Çünkü ben senin gibi zalim değilim."

"Zalimce değil mi diyorsun?" Eli boynumdan saçlarıma kaydı, saç tellerimi kökleri ağrıyana kadar sıktı. "Onun hazinelerini bileğinde görmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? *Anoaley*'imin dudaklarını onunkilere bastırmanın?"

Muhtemelen Lorn'u benim önümde öptüğünde de aynı şeyi hissetmiştim, sanki bir parçam o zaman bunu biliyordu. "Beni Sebian'a verdiğinde paylaşma kavramıyla ilgili bir sorunun varmış gibi görünmüyordu."

"Burada pek bir paylaşım yapıldığını görmüyorum," diye tısladı. "Seni becermesine izin mi verdin? Geceleri *benimle* olman gerekirken onun sikinin üzerinde mi kıvranıyorsun?"

"Cici'nin hemen öncesinde saçları darmadağınık bir halde odanızdan çıktığını düşünürsek, bu ne ikiyeüzlülük-"

"O kadına hiç dokunmadım."

"Belki yaptın, belki yapmadın. Ama ona *benim* gelinliğimi giydirdiğin kesin!" Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmayarak bağırdım. "Sebian'la ne yapacağım *benim seçimim*."

"Seçim yanılması, kader her adımımıza rehberlik ederken boyun eğdiğimiz rahatlatıcı bir yalandır. Bana güvenin. Yıllarca kaderden kaçmaya çalıştım, ama sonunda kendimi kollarımda buldum." Başım, köprücük kemiğimden kulak mememe kadar yalayabileceği kadar geriye yatana saçlarımı çekti ve "Dikkatini çekti mi bilmiyorum ama gölgelerim huzursuzlaşıyor ve bu asla iyi bir şey değil." diye fısıldadı. Dudakları tenimde oyalandı, nefesi bir kış esintisi gibi boynumu okşadı, ta ki ben ürperene kadar. "Boşluğunu benim için aç. Onları içine çekmeme izin ver."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve karanlığın ortasında duran cam kutunun açık mavi ve gümüş ışıltısına odaklandım. Gölgelelerinin içime akmasına, beni meyve bahçesinde olduğu gibi beyinsiz, inleyen bir şeye dönüştürmesine izin veremezdim.

"Bir ölüm büyücüsüne dönüşmemiş olmam seni kızdırıyor mu?" diye sordum. "Hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

"Tam tersine, Galantia, *son derece memnunum*."

"Sana bir saniye bile inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda bile değil." Titreyerek verdiği nefesle yüzümün yan tarafını okşadı ve bir enerji kıvılcımı gönderdi. "Aç ağzını"

Boş. Beni içeri al."

"Hayır," diye bağırdım. "Ben ne-mmm..."

Gölgeler, suyun üzerine yayılan kaygan yağ gibi kıyafetlerimin arasından sızarak içime doldu. Karanlık dallar odak noktamın kenarlarını dürttü ve araştırdı, kararlılığımın hassas malzemesinde çatlaklar aradı. Zihinsel bariyerimin direncini test ederek, çekirdeğimin camında kılcal çatlaklar açarak ittiler ve bastırdılar. Bir odak kayması ve boşluğumun açılması.

Tüm vücudum titredi ama boyun eğmeyi reddettim. Bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve sıkılmış dudaklarımın arkasına hapsettim. *Emme. Reddet.*

"Gölgelerime çok açsın," diye mırıldandı Malyr ve karanlık yoğunlaşarak fiziksel bir darbe gibi hissettiren bir güçle duyularımı istila etti. "Onları yut, küçük güvercin, doyana kadar. Aç . Beni içeri al. İhtiyacın olduğu kadarını al benden."

"İçine çekme," diye mırıldandım kendi kendime, kararlılığımın yıpranan uçlarına tutunarak. "Reje-"

Malyr'in dudakları ateşli bir niyetle dudaklarıma çarptı ve dilinin ağzıma girmesine izin verdi. Öpücüğü omurgama ve vücuduma yayılan zevk dalgaları gönderdi, içimde derinlerde parlayan doyumsuz bir ateşi tutuşturdu. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık kontrol edilemez bir ihtiyaca dönüşürken tenim karıncalandı ve beklentiyle titredi.

Cam kırıldı.

Nefesim

kesildi.

"Etkileyici odağını kaybediyorsun, küçük güvercin," diye homurdandı, elini bacaklarımın arasında gezdirerek elbisemin kumaşının klitorisimin üzerinde kaymasına izin verdi. "Sadece seni içine çekmek istiyorum."

İçimde bir şey değişti.

Göğsümde, meyve bahçesindekine benzer bir burkulma hissi vardı; sanki biri kalbimin etrafına bir ip bağlamış ve organı çekip çıkarmaya çalışıyordu. İnledim, bir elim içgüdüsel olarak göğsümü kavradı. Bu... bağ mıydı?

Panik arttı.

Zihinsel gücümün son kırıntılarını da toplayarak özümün en derin, en karanlık, en ilkel kısımlarını aradım. *Vardiya*, ona emrettim. *Kaçmamız gerek! Şimdi!*

Derimin altında tanıdık bir ürperti belirdi. Beyaz gölgelerden oluşan bir patlamayla, yukarı, yukarı, daha yukarı, o ışık konisine doğru kanat çırdık.

karanlık geride kaldı.

OceanofPDF.com

ChapTer

TWenTY-One

Galantia
Günümüz, Tidestone

We serulean buzlu manzaranın üzerinde süzüldük, kanatlarımız ısırarak esintiye karşı küçük kalplerimizin tüylerimizin altında attığı aynı çaresizlikle çarpıyordu. Keskin gözlerimiz etrafı taradı.

Altımızdaki enginlik, ormana doğru dalarak gövdelerin ve dikenli çalılıarın etrafından dolanırken, sadece beyaz bir karıncalanma patlaması tüylerimizi kabartana kadar-

Ayaklarım yere çarptı ve bilek yüksekliğindeki karda tökezleyerek ilerledim. Bir şey parmağımı yakaladı. Bir kökün üzerinden yana doğru kaydım.

Ya da beyaz pudranın altında ne saklıyorsa, kollarım denge için sallanıyordu. Parmaklarım kaba ağaç kabuklarını çiziyor, sonunda bir meşenin geniş, kalın gövdesine tutunana kadar parmak eklemlerimi kıvırmama neden oluyordu.

Bacaklarım ağırlaşınca omzumu ağaca yasladım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Gözlerimi kapattım, Malyr'ın dokunuşunun kalıntıları hâlâ tenimi yakıyordu, gölgeleri hâlâ içimde kıvranıyordu - keskin bir dehşet ve yumuşak bir hazzın acımasız bir karışımı.

Çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı!

"Galantia," diye kendi kendimi azarladım. Benimle alay etmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. "Onun gölge tuzağına doğru adım attın-"

"Tüm o el tutmalar, tüm o başarısız yer değiştirme girişimleri." Malyr'ın zehirli sesi sessizliği bozdu ve dişlerini göstererek önümde durduğu yere doğru dönmemi sağladı. "Yine de, benden kaçmaya çalışırken kabalığını bulmakta son derece yetenekli görünüyorsun."

Malyr beni ağaca doğru itti, vücudu benimkini sabitledi, elleri kalçalarımı kavradı. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, dişleri ve diliyle, sahiplenici ve talepkâr bir öpücük kondurdu. Parmakları saplandı, eteklerimi yukarı itti.

İçimdeki öfke kabardı, karnıma yayılan bir ateş parlamasıyla parçalandı. "Meyve bahçesinde yine bana zorla bağ kurmaya çalıştın, değil mi?!"

"Peki ya yapsaydım, hmm?" Bir eli bacaklarımın arasında geziniyor, sürtünüyor, okşuyor, dokunuşu içimde yanlıştır... çok yanlıştır zevk şokları yaratıyordu. "Aramızda uyumlu bir gelecek olması adına, bunu özgürce yapmanı tercih ederim."

"Peki ya yapmazsam?"

"Bilmiyorum," diye inledi, kulağımı ısırmadan önce kulağımı yaladı. "Bunu test etme. Benimle bağ kur."

"Beni rahat bırak!"

"Annemin gölgeli mezarında, keşke daha iyi bir adam olsaydım ve tam da bunu yapabilseydim." Parmakları beni okşadı, vücudumun hem zevk hem de ihanet içinde kıvrınmasına neden olan yeri buldu. İç çamaşırımın içindeki küçük tomurcuğun etrafında dolanırken becerikli hareketleri etrafında inşa edildi, arzu tiksintiyi birlikte damarlarımda dolaştı. "Seni aramayı yıllar önce bıraktım, *anoaley*. Neden kollarıma koşmak ki? *Neden?*" Bir tur

Ağzımın köşesini. "Şimdi kanının kokusu üzerine eğitilmiş bir canavar gibiyim, tamamen, inkar edilemez, değişmez bir şekilde *seni... avlamaya...* kararlıyım."

Dişleri alt dudağımı sıkarak demir izleri çıkardı. İçime yeni bir sıcaklık dalgası gönderen derin zevk iniltileriyle onları tattı. Sert boyu kalçamın bir tarafına baskı yapıyor, klitorisime hain karıncalanmalar sokuyordu ve... Tanrılar bana yardım etsin, ona nasıl bu kadar kolay boyun eğebildim? Yaptığı onca şeyden sonra?

Yumruklarımı göğsüne indirdim. "Hayır!"

Enerji içimde çatırdadı, beni kabalığıma böldü. Dalların arasından hızla geçtik ve arkamızda, siyah kuzgunlar bizi acımasızca kovalarken ağaçlar kırıldı ve kuru yapraklar hışırdadı.

Daha hızlı! Onlardan kaçmak zorundaydık!

Kaslarımız hızın zorlamasıyla yanıyor, her aceleci vuruş kanatlarımızda bir acı sarsıntısı yaratıyordu. Bir değirmenin yanındaki çitin üzerine indik, ahşap ağırlığımız altında gıcırdıyordu. Bazı bölgelerde buzun altından bir dere gürül gürül akıyor, çarkı donmuş, ıssız havayı çınlatıyordu. Malyr neredeydi? Hâlâ arkamızda mı?

Gökyüzüne baktık.

Hiçbir şey yoktu.

Yorgunluktan birbirimize sokulduk ve kremi tüylerin karda sürüklenmesine izin verdik.

Çitten atladım, değirmenin etrafından dolandım ve meşe kapısını iterek içeri girdim. Karşıdaki açık pencereden süzülen soluk güneş ışığında dans eden toz zerrecikleri, devasa tekerleklerin ve kış boyunca uyuyan yuvarlayıcıların etrafında süzülüyordu. Sanırım burada saklanabilirdim, en azından kendimi toparlayana kadar ve-

Kuzgunlar kara bir bulutun içinde pencereden içeri süzüldü ve birkaç dakika içinde Malyr'e dönüştü. "Sana uçuş dersleri vermem için beni nasıl zorladığına bakılırsa, sana şunu söylememe izin ver: Hiçbir şey senin kabalığını formlar arasında geçiş yapmak kadar yoramaz. Bu kovalamacayı daha ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun, küçük güvercin?"

Baldırlarım üst üste yığılmış tahıl çuvallarına değene kadar geri çekildim. "Cevap olarak 'hayır'ı kabul etmeyi öğrenene kadar."

"Bir canavarı kolayca komuta edilebilen bir hayvanla karıştırırsan, büyük ihtimalle kendini ısırtırsın." Malyr yavaşça bana doğru ilerledi, tahıl çuvalları dengemi tehdit edene kadar geri çekilmemi sağladı. Eli dışarı fırladı ve boğazımı kavradı. Uzun parmakları nefes borumun etrafında kıvrıldı.

Kulağıma tehditkâr bir fısıltıyla son bulan acımasız bir öpücükle ağzımı benimkine indirdi, "Söyle. Bana *hayır* de."

Dudaklarım ayrıldığı anda Malyr ağzını tekrar benimkine yapıştırdı. Dişleri alt dudağımın etrafına dolandı ve narin deriyi kıracak kadar sert bir şekilde ısırıldı. Sıcak kan ağzıma aktı ve Malyr inleyerek öpücüğü derinleştirdi, dili kanı yalayıp yuttu.

"Bundan hoşlanıyorsun... her zaman hoşlandın," diye inledi ağzımın içine, kalçalarımın tutup beni tahıl çuvallarının üzerine kaldırdıktan sonra hızla eteklerimi topladı. Eli kalçalarımın arasında yolunu buldu, iç çamaşırlarımı kenara itti ve parmaklarıyla girişimi okşadı. İçime daldılar, ıslak bir *şapırtı* sesi odada yankılanana kadar hızla bir yandan diğer yana hareket ettiler. "Reddetmen gerektiğini bildiğin birine duyduğun bu yoğun özlem acı verici olmalı. Bu konuda her şeyi bilirim. Kendi kendime seni göndermem gerektiğini söylediğim tek bir gece bile geçmiyor, bir yandan da kokunun anısına sikimi okşuyorum."

Gölgeler bir kez daha içime aktı, boşluğumun açgözlülükle yuttuğu karanlık bir güç nehri. Zevk damarlarımda dolaştı, zevk karıncalanmaları çekirdeğimden vücuduma yayıldı. Sadece kötü bir şey bu kadar iyi hissettirebilirdi.

Çok ama çok yanlış bir şey var.

Malyr'in parmakları, zevk etrafımda sıkıca sarılana kadar acımasızca hareket etti, vücudum isteklerime karşı onun dokunuşuna karşılık verdi ve bağırışımın bir inilti olarak çıkmasına izin verdi. "Hayır..."

Göğsümden aşağı, yara izime doğru bir yol öptü ve orada mırıldandı, "Bunu tekrar inlet. Beni sertleştiriyor."

Bacaklarımın arasına çömelirken omzunu dizimin arkasına bastırarak beni yerimde tuttu. Hızlı bir hareketle eteğimi kalçalarımın yukarı çekti ve belime yerleştirdi. Yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden önce parmaklarıyla beni ayırdı.

Ağzını üzerimde hissettiğimde vücudum titredi, sahiplenilmiş bir erkek gibi emiyor ve yalıyordu. Dili etrafımda dönüp duruyor, ben nefes nefese kalana kadar her hassas noktayı arıyordu. Dilinin her hareketi içimde şok dalgaları yaratıyor, merkezime doğru her itişinde daha yüksek sesle inlememe neden oluyordu.

"Malyr." İsmi dudaklarımdan derin bir iniltiyle döküldü ve beni memnun etmek için gösterdiği kararlı çabayı daha da körükledi.

Bacaklarımın arasında bir basınç oluşmaya başladı, klitorisimden yayılan ve ona veremeyeceğim bir şeyin habercisi olan sıvı bir sıcaklık. Ona *veremezdim!*

Elimi göğsüme götürdüm, tırnaklarımı yaralarımın batırarak canımı acıttım, bu deliliğin verdiği tahrikle yanıp tutuştum. "Hayır!"

değiştir, ilkelime emrettim. Şimdi yer değiştir!

Bedenim beyaz tüylere ayrıldı, kabalığım kapalı alanda yönünü kaybetmiş bir çılgınlık içinde dönüp duruyordu. Panik içinde çırpınırken tahıl çuvallarına çarptık, duvarlara çarptık, sert tahtalara sürtündük. Tüyler garip açılarla eğildi, boğazımızdan sıkıntı çığlıkları yankılandı.

Dışarı! Dışarı!

Sonunda açık pencereden içeri daldık. Havalanıp süzülürken karla karışık rüzgâr tüylerimizi ürpertti. Kanatlar çırpındı. Kuzgunlar vırakladı.

Ama bizimki değil.

İçimizden biri arkasına baktı, zifiri siyah beş kuzgunun, ağrıyan kanatlarımızı çırpabileceğimizden çok daha hızlı bir şekilde peşimizden koştuğunu görünce küçük kalbi irkildi. Sağa döndük, donmuş bir gölün üzerinde o kadar alçaktan süzüldük ki kanat uçlarımız yarı saydam buza değdi. Kuzgunlar bizi takip etti, her dönüşümüzü ve dönüşümüzü yansıtarak aramızdaki mesafeyi yiyip bitirdi.

Çiğerlerimiz alev alev yanarken sola doğru yöneldik ve acelemizle buz tutmuş bir çam ağacının sarkık dallarının etrafında döndük. Cerulean tarlası bir bulanıklık içinde hızla geçip gitti, çıplak dallardaki buz sarkıtları soluk güneş ışığında parladı. Ama kara bulut kuyruğumuzda kaldı, tüylerimizi ısırdı ve bizi kaslarımızı yakan daha sert rüzgârlara zorladı. Çok acıtıyordu!

Keskin bir rüzgâr bizi gafil avladı ve vahşi bir dönüşü yuvarlanmamıza neden oldu. Malyr'ın kuzgunları üzerimize çullandı ve yorgun kanatlarımızın kendi akıntılarında dinlenmesine izin verdi. Bizi durmadan damlayan devasa buz sarkıtlarıyla perdelenmiş bir şelalenin arkasındaki kayalık zemine yönlendirdiler.

İnsan formuma yeniden büründüm ve bitkinlik içinde taşın üzerine yığıldım. Vücudum ağrıyordu, orada yatarken her kasım protesto ediyor, nefes nefese kalıyordum.

"Artık benden kaçmayı bıraktın mı?" Malyr yaklaştı, gözleri bir an öncesine göre daha koyu renkti, beyazı siyah damarlarla örülmüştü. Üstüme tırmandı, elini başımın geçirip sert taştan kaldırmadan önce beni vücudunun altına . "Ders iki:

Bedeninizi çok fazla yorarsanız, artık ilkel bedeninizi çağırabilirsiniz."

Diğer eli elbisemin kumaşını yırttı, meme ucunun etrafında keskin bir tırnak izlemeden önce göğsümü yoğurdu ve okşadı. Sert aletini öyle bir güçle amıma doğru salladı ki, aramızdaki kumaş hiçbir yastık sunmadı, sanki bizi ayrı tutan her engeli paramparça etmeye kararlıydı.

Bedenim onun vahşi, aceleci ritminde eridi, içimdeki nefret damarlarımda ne kadar şiddetle yanıyor olursa olsun. "Berbatsın."

"Biliyorum." Elleri göğsümdeki işkenceyi bırakıp aramıza girdi ve iç çamaşırlarımı hızla kenara çekip beni çıplak bırakmadan önce eteklerimi yukarı itti. "Karanlığın her örtüsünü, her kötü arzuyu, içimdeki her berbat parçayı sana akıttım. Ahlaksızlığımı, , özümdeki o boğucu gölgeleri deneyimledin." Parmakları oynamaya devam etti, şimdi daha çılgınca. "Ve sen bundan hoşlandın. Tanrıça, bana yardım et... lütfen hoşuna gittiğini söyle."

Malyr'ın sözleri karşısında titredim, çünkü içimdeki çarpık bir parça onun karanlığına gerçekten de karşılık vermişti, gölgeleri içimdeki en ahlaksız arzuları uyandırıyordu. "Bana ihanet ettin!"

"Peki ben yapmadan önce, bana karşı bir aşkın var mıydı? Birazcık? Sadece bir gün? Evet de. Gerekirse Sebian'a öpücüklerini ver, ama en azından bana bunu ver." Sikiinin sıcak, soğanlı tepesi girişime yaslanmıştı, zaten tohumla kayganlaşmıştı ve nefesimi kesiyordu. "Çünkü eğer yaptıysan, o zaman seni benden kaçmaya çalışacak kadar korkutan ne olabilir ki? Eğer benim gibi paramparça olmuş parçaları sevdiysen, tanrıça nasıl olur da seni benim olman için yaratmaz?"

Kalçalarımı onun kalçalarının etrafında sıkarak içime girmesini engelledim. "Hayır. Yapma bunu!"

"Şşş..." Sessizliği, hayali kutuma çarpan bir gölge dalgasıyla birlikte geldi ve camdan geçip içime sızdı. "Benimle bağ kur. Lütfen!"

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi kapattım. *Vardiya!*

Hiçbir şey olmadı.

İlkelime odaklandım. *Vardiya!*

Hiçbir şey.

"Malyr!" Bağırdım, yumruklarımı omuzlarına ve kollarına vurdum.

Hiçbir işe yaramadı.

Kafasını yana yatıracak bir güçle yüzüne tokat atana, saç telleri ağzına yapışana, avuç içim kızgın kömürlere dokunmuşum gibi alevlenene kadar değil.

Malyr'ın oniks gözleri tekrar benimkilere kaydı, çenesi titriyor, dudakları aralanıyor ve "Bana zarar veremezsin!" diye bağırduğında dişleri kenetlenmişti.

Gözlerinden siyah yaşlar süzüldü.

Zifiri karanlık bakışları altında ürperdim, karanlık gözbebeklerini ve beyazlarını da yutarak onu korkunç bir şeye dönüştürmüştü. Canavarca. Ne oldu-

Saçlarımı kavradı, kalçalarının üzerine otururken beni saçlarımdan tutup yukarı çekti, ancak bir bükülme hareketiyle beni karnımın üzerine döndürdü. Kürek kemiklerimin arasına yerleşen ağırlık, göğüslerimi sert taşa doğru itti. Kalçalarıma bir şey dolandı. Tek bir çekişle kığım havaya kalktı. Acı dizlerimi ısırdı.

Malyr içime doğru itti, sıkılmış kaslarımın arasından saplandı ve paramparça olan ruhuma çarptı. Ardından bir gölge dalgası geldi, kutuma çarparak camda yüzlerce kılcal çatlak oluşturdu. Sıska dallar kayarak - kazıyarak, kazıyarak- özümün derinliklerindeki bir şeyin etrafında kıvrıldı. Sonra çekiştirdiler.

Bağ!

Gözlerimi bir kez daha kapatıp cam kutuya odaklandım. Hayır, cam değil. Elmas! Yok edilemez. Zihnimin arka planı kadar siyah, gölgelerin onu kendi dallarından ayırt edemeyeceği karanlık. Aşılamaz.

"Ne yapıyorsun sen?!" Malyr arkamdan hüsranla hırladı, o kadar sert itiyordu ki kum ve çakıl yanağımı çizdi. "Öyle ya da böyle, bu bağı alacağım!"

Malyr bir kükremeye, savunmamı paramparça etmeyi amaçlayan topyekûn bir saldırıda, gücünün her zerresini boşluğuma karşı bir saldırıya döktü. Ama ben sağlam durdum, kararlılığımdan taviz vermedim. Açılmayacaktım ve o da girmeyecekti.

En azından benim boşluğuma değil.

Ama bedenime girdi, şiddetle, acımasızca.

Omzumun üzerinden ona bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Kendini tutma Malyr. Sana yalvarıyorum," diye ısırdım. "Ne olduğunu unutmama asla izin verme."

Yüz hatları öfkeli bir maskeye dönüştü, gözlerinden gölgeler fışkırdı. Ta ki gözyaşlarımı görene kadar, bilinmeyen bir duygu yüzünü kapladı, yüz hatlarını kararttı ve tüm vücudunun titremesine neden oldu.

İçimde gömülü olduğu yere baktı, gözlerindeki gölgeler tamamen olmasa da temizlenirken bakışları bir an orada kaldı. Sonra çekildi, hızla ayağa kalkıp bana sırtını dönmeden önce benden tamamen uzaklaştı.

Oturmak için kendimi zorladım, kollarımı dizlerime dolamadan önce eteklerimi fırçaladım. Aramızda gergin ve ağır bir sessizlik uzanıyordu. Neden durmuştu?

"Bunu yapmak istememiştim..." Sesi titreyerek verdiği bir nefesle soldu. "Zavallı bir bahane, çok iyi biliyorum, ama çok az etkim var-"

Sebian'ın gölgelerinden sıyrılmasına izin veren bir kuzgun kanat çırpı. "İkinizi *her yerde* aradım, keşfe çıktım- Bekle. Neden ağlıyorsun? Ne oldu?" Malyr'e doğru döndü ve bağırışının kayaya çarpıp parçalanmasına izin verdi. "Şimdi ne yaptın?"

Malyr çıkıntıya yapışmış buz sarkıtlarından oluşan perdeye doğru yürüdü. Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerinde daha önce sadece bir kez tanık olduğum bir parıltı vardı - kardeşinin ölümünde olduğunu öğrendiği zaman. Ancak bu kez gözlerinde nefret yoktu ve geride hüzünden başka okuyabileceğim bir şey bırakmamıştı.

Korunmasız bakışları altında ürperdim. "Bana nasıl yer değiştireceğimi o öğretti."

Malyr gülerek verdiği bir nefesle buz sarkıtlarındaki bir boşluğa doğru döndü. "Bir sonraki dolunaydan bir gün öncesine kadar onunla uçuş formasyonlarını çalışabilirsin."

Sebian alay etti. "Elinizde zaman olmasıyla ilgili çok şey var."

"Günde en az beş saat havada olmasını istiyorum," diye devam etti Malyr, sözü duymazdan gelerek. "Her gün. Biz ayrılmadan önce dayanıklılığımı artırması gerekiyor."

Sebian ona doğru bir adım attı. "Nereye gitmek için?"

Gölgeler ve tüyler çoktan Malyr'in etrafında dönmeye başlamış, onun değişimine neden olmuştu ama kanat çırpışlarının arasında tek bir kelime kalmıştı. "Valtaris."

ÇAPTER TWEnTY-TWO

Sebian

Günümüz, Vhaerya ve Dranada sınırı

Byanımızda Galantia'nın kuzgunları süzülerek ilerliyor, ara sıra yorgun kanatlarını çırpıyor, devasa kabalığımız aşağıdaki manzaraya küçük gölgeler düşürüyordu. Biz ne kadar uzun

Altımızdaki nehri yukarı doğru takip ettikçe su daha da bulanıklaşıyor, iğrenç, hastalıklı bir yeşile dönüşüyordu.

İyileşmemiştii; hatta bir yıl öncesine göre daha kötü olduğuna yemin edebilirdim. Kötü de kokuyordu. Muhtemelen ölümcül bir içki içmek için fazla yaklaşan ve şimdi yüzeyin altında çürüyen aptal bir hayvandan kaynaklanıyordu.

"*Kasları yorgun,*" dedi Malyr'in sesi, Galantia'nın hâlâ nasıl yapacağını çözemediği bir şey olan nezaketsizliğin içinden. "*Biz*

gece için şu ağaçlıkta kamp kuracağız."

"Nehirden uzak durmalıyız," diye ekledi Asker'in sesi.

"Kıyidan ne kadar uzağa yayıldığını söylemek mümkün değil."

Daldık, ağaçların arasına doğru süzüldük, pençelerimiz karda sürükleniyordu. Gölgeler etrafımı sarmıştı, sadece Galantia'nın tıslayarak ve küfrederek karda birkaç adım ilerlemesiyle kesintiye uğradı. Tanrı yardımcımız olsun, çok kötü uçuyordu. Asker, tüyleriyle ilgili bir şey olduğunu ve tüylerinin çok kırılgan olduğunu söylemişti. Onları süslemeyi umursadığımdan değil...

Malyr onun kolunu tuttu ve dengesini bulana kadar çekiştirdi. Önce ona, sonra da bana kaşlarını çattı. Sonra tek kelime etmeden onu serbest bıraktı ve havadar ormanı incelemek üzere uzaklaştı.

Dişlerimi birbirine geçirerek arkasından baktım. O şelalenin arkasında bir şeyler olmuştu ve bu kesinlikle yer değiştirme dersi değildi. Bir fikrim vardı ama emin değildim. Her ne oluyorsa, Galantia'nın bunu ele alış şekli Malyr'in kafasına bir şey yapmış olmalıydı, o zamandan beri yüzünü neredeyse hiç göstermediğine, gecelerini çatılarda tek başına okyanusa geçirdiğine bakılırsa.

Marla, Nathiel'e bakmadan önce Galantia'nın omzunu sıvazlayarak, "Daha yumuşak inişler olacak," dedi. "Bu gövdeler ve dallar sağlam sütunlar ve kirişler yapmalı. İşe koyulmaya ne dersiniz?"

Genç dokumacı -bana söylediğine göre on yedi yaşındaydı- açık kahverengi parmaklarını uzun, siyah buklelerinin arasından geçirdi, ela gözleriyle ağaçları inceledi. Sonra elinin bir hareketiyle parmaklarından gölgeler akmaya başladı. Ağaç gövdelerini kiriş, dalları da çözümlü ipliği olarak kullanarak kalın gölge bezi duvarları ördü. Gölgeler, dalların kesiştiği veya birbirine değdiği yerlerde çatılar oluşturarak orman boyunca çadır benzeri yapılar yarattı.

"Ağzını açmayı kes tatlım, yoksa dilin damağına yapışıp donacak," dedim sırtarak Galantia'nın yanına yaklaşırken, gölge ipliğiyle büyülenmiş kahverengi post elbisesi gözlerine mükemmel bir uyum sağlıyordu. "Herhangi birimizin ikinci bir gece için ölü bir ağacın üzerinde tünemeye istekli olmasını bekliyor muydun?"

Omuz silktilti. "O kadar da kötü değildi."

"O kadar da kötü değil miydi?" Kahretsin, o kadar cereyanlı ve berbattı ki, hâlâ başımı doğru düzgün sola çeviremiyordum. "Bir Kuzgun olabilirsin ama mümkün olduğunca insan formunda olmanın rahatlığını yaşamakta bir sakınca yok. Ben alırım

Yangın başladı." Alnımı onunkine yaklaştırdım ve dudaklarının hızlı bir öpücükle hemen benimkini bulmasına bayıldım. "Çıra için bana yardım eder misin?"

"Elbette." Kuzgunlarını kullanarak ağaçlardaki kuru dalları gagalarıyla sıkıştırdı ve onları karda bir çukur kazdığım yere yığdı.

Ayağa kalkıp ormanın derinliklerine doğru yürümeye başlamadan önce onlara, "Ben gidip biraz odun bulayım," dedim.

Asker solumda kılıcıyla tükürük oyuyor, sağımda ise Marla, Nathiel'e battaniye dokumasında yardım ediyordu. Malyr önümde durmuş, Lorn'a duyamadığım bir şeyler söylüyordu, sonra arkasını dönüp uçtu gitti. Muhtemelen avlanmak için. Bugünlerde yayla nişan almam pek işe yaramıyordu.

Muhtemelen hiç okum olmadığı için.

"Lorn'un Galantia'nın yakınında olmasından hoşlanmıyorum," diye mırıldandım Malyr'in yanına yaklaşıp potansiyel yakacak odun için ağaçları değerlendirirken. "Saldırımız sırasında o ipi ateşe vermiş olabileceği hiç aklından geçti mi? Galantia olmadan geri döndük ve Taradur'a kuşatma silahlarını geri çekmesini emrettin. Lorn aptal değil; Galantia'nın orada olduğunu biliyordu."

Malyr'in bakışları Lorn'un gittiği yöne doğru kaydı ama başını iki yana salladı. "O bunu yapmaz. Galantia'yı korkutmak mı? Yaralamak mı? Taciz mi? Bunların hepsi, evet, ama öldürmek değil."

Alay ettim, "Lorn ondan nefret ediyor."

"Sevmediğini hiç söylemedim. Bu, aksini görmesi için gösterdiğim tüm çabalara rağmen beni sevdiğini düşündüğü gerçeğini değiştirmez. Bunu bana yapmazdı."

"Umarım haklısındır," dedim. "İş o raddeye gelirse, kolayca defedebileceğim biri değil."

Malyr bana endişeli bir yan bakış atarak, "Şu anki halinle kimseyle savaşman kolay değil," diye mırıldandı. "Ok yapamadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Hançer? Galantia gölgelerini tüketiyor."

Güçlendirilmiş duyularım da buna eşlik ediyordu, özellikle de Malyr'in kendini nasıl nadir hale getirdiğiyle birlikte, ama Galantia'nın boşluğunu yatıştırmak için nasıl mücadele ettiğimi itiraf etmektense bir ağaçkakanın gagasını tekrar tekrar beynime saplamasını tercih ederdim. "Neden Lorn'u getirmek zorundaydın?"

Uzun süre kaşlarını çatarak bana baktı ve sonra yukarıdan aşağıya ağaçlarına baktı. "O sadece diğer ölüm büyücüsü biraz yetenekli

Gölgelerimi kontrol ediyor ve bu Vhaerya'da sahip olunması gereken kötü bir şey değil. Ona ihtiyacımız var."

"Sonunda bana nedenini söylemek ister misin?"

"Göreceksin," dedi yaklaşık iki hafta boyunca onuncu kez. Çenesini tahta kurtları tarafından yenmiş ölü bir huş ağacına doğru uzattı. "Bu gecelik bu kadar yeter mi?"

Kırılğan gövdeye baktım, bazı küçük dallar kabuk iplerinden başka bir şeye bağlı olmadan sallanıyordu. "Kesinlikle."

Malyr elini ağaca doğru kaldırdı. Gölgeleri düzinelerce siyah ip halinde ileri fırladı, ağacın etrafını sardı ve gittikçe daha sert sıkı. Ormanda aynı anda birkaç çatlak yankılandı, ağaç parçaları her yöne uçtu, ancak çoğu açıkta kalan köklerden yere düştü.

Başını sallayarak arkasını döndü ve uçup gitti, beni aramızdaki bu sessiz ateşkes kadar kırılğan bir odun yığınıyla baş başa bıraktı - o şelalenin arkasında her ne olduysa bunun bir başka sonucu. Küçümseyici sözler yok, Galantia'ya ulaşmak için el altından girişimler yok. Aramızda göğsünü yumruklayan bir erkek saldırganlığı ya da kader arkadaşının geceleri benimle tünediği gerçeği yüzünden kıskançlık patlamaları yoktu.

Sanki gibi... Mümkün değil.

"Bu odun iş görür," dedi Marla bana gülümseyerek ve eğilip elbisesinin kıvrımlarındaki parçaları toplamaya başladı. "Malyr iki kez Tidestone'daki şifacılar gitti ve ağırları için gri şeytan kabuğundan hafif bir çay istedi." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Çok, çok uzun yıllar oldu ama Asker için nasıl acı çektiğimi hâlâ hatırlıyorum."

Baldırlarım botlarımın içinde gerildi. "Galantia'yla birlikte olmamı onaylamadığını söylemek için yaptığın ince bir girişim mi bu?"

"Tanrıçanın olmanı istediği yerdesin; onun planlarını yargılamak bana düşmez," dedi ve ses tonunda ne bir şaka ne de bir alay vardı. "Malyr'in acı çekmesini izlemek sadece üzücü bir şey."

Odunların bir kısmını kolumun beşiğine yığdım, ağırlık omzumu olması gerekenden daha fazla çekiyordu. Kavgalar ve ihanet bir yana, Malyr benim en iyi arkadaşım, hiç sahip olmadığım kardeşimdi. Onun bir bağ içinde huzur bulmasını istemiş miydim? Kesinlikle isterdim. Ama Galantia'ya olan aşkım ya da onun benimle birlikte olmayı seçmesi yüzünden kendimi suçlu hissetmezdim.

Ateşe doğru geri döndüm. "Eğer Sonsuz Acı'dan muzdaripse, belki de bunu hak edip etmediğini kendine sormalıdır."

"Belki de ," diye seslendi Marla arkamdan. "Ancak o bilmiyor."

Ayağım yerde bir saniye fazla durdu, tereddüt uzuvlarıma yayıldı. Galantia sürekli bir huzursuzluk içindeydi -her ne kadar omuz silkmeye çalışsa da- Malyr'e çekilmediğini, öfkesinin ve hayal kırıklığının altında bir yerlerde ona karşı hâlâ sevgi beslemediğini iddia ediyordu. Eğer ben olmasaydım, fikrini değiştirip ona bağlanır mıydı? Onu bir kez daha tamamen sevmek için kendine izin verebilir miydi? O daha iyi bir seçim olur muydu?

Bu soruları bir kenara ittim ve çukura doğru geri döndüm, çünkü sadece bir tanesi gerçekten önemliydi. Malyr iyi bir eş olabilir ve onu mutlu edebilir miydi?

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ta ki o bu lanet görevi üstlenene kadar.

Bir süre sonra Asker, Malyr'in şu anda grubumuzun ortasında çıtırdayan ateşin etrafına dizdiği üç devrilmiş ağaç gövdesinden birine oturdu. Gece çabucak çökmüştü ve neyse ki soğuk katlanılabilir düzeydeydi.

"Gözcülerin bildirdiğine göre," dedi Asker, "Lord Brisden tam da beklediğimiz gibi yaptı. Kalan birliklerini bir kez daha Kral Barat'la güçlerini birleştirmek için denize açıyor ve hesabıma göre Ammarett'in savunmasına birkaç yüz iyi eğitilmiş okçu ekliyor."

Yanı başındaki Malyr başını salladı, titrek alevlere bakarken kızarmış bir tavşanın etinden koparıyordu. "Bu beni adamlarını oraya götürmek için kullandığı on gemi kadar üzmüyor."

Lorn, Asker'in arkasında, sırtını ağacın gövdesine yaslamış bir şekilde oturuyordu. "Yağ şişeleri ve birkaç meşaleyle çözülebilecek bir şey."

"Sanki buna izin verecek kadar aptalmış gibi." Malyr eğildi, gözleri hâlâ ateşe sabitlenmişti, yemeye devam ederken dirseklerini kalçalarına dayadı. "Gemileri okyanusun çok uzaklarına götürdü. Yolculuk daha uzun ama kuzgunlarımızın yorulmadan rüzgârla boğuşmasını zorlaştırıyor."

"Kuzgunların göç etmemesinin bir nedeni var; okyanusları aşmak için yaratılmamışsınız." Elimdeki kızarmış tavşandan bir parça et kopardım ve Galantia'nın ağzının önünde sallandırdım. "Biraz daha ye."

Kahretsin, o kadar güzel gülümsedi ki. "Bütün gece beni besledin" demeden önce parmaklarımdan yiyiş şekli göğsümde böyle çırpınmalara neden oldu.

"Bunu yapmaktan zevk alıyorum." Tıpkı onun her sabah saçlarını tarayıp topuzunu bağlamasından hoşlandığı gibi. "Gücüne ihtiyacın olacak. Valtaris hâlâ yarım günlük uçuş mesafesinde ve biliyorum ki ağrın var."

"Ben hallederim."

Şakağına hafifçe sokuldum ama herkesin ağaç gövdeleri üzerinde rahatsız bir şekilde nasıl kıpırdadığını fark edene kadar. Bir parça ekmeğe sırtan Lorn hariç. Bir de ateşin kıvılcımları arasından bana bakan Malyr... Sanki kömürlerin arasında koşmanın ne kadar acı vereceğini düşünüyor gibiydi.

Bakışlarını yere indirene kadar. Bu...

hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

"Evet, çok yazık," dedi Asker sonunda. "Keşke tanrıça bana gösterseydi. Her kadın gibi öngörülemez."

Yanında Marla *tısladı*. "Bu kadar savaş muhabbeti yeter; zaten bahara kadar savaş yapılmayacak, Ammarett Körfezi'nde çok fazla buz var."

Galantia boğazını temizledi. "Gölge prens sonunda bize Valtaris'e neden gittiğimizi söyleyecek mi?"

"Tatlı küçük kız," diye homurdandı Lorn, "cevabını duymaya hazır olmadığın sorular sorma. Bayılmanı istemem."

Galantia alay etti, "Tanrım, Lorn, benim iyiliğimle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum."

Lorn bir bacağı daldan aşağı bıraktı, gözlerinde tehditkâr bir şey parlıyordu. "Çok kötü davrandın."

"Valtaris yakınlarındaki gölgeleri kaldırmaya çalışmanı istiyorum." Malyr'in sesi Lorn'u ve diğer herkesi susturdu. Uzun dakikalar boyunca etini çiğnemeye devam etti ve sonunda ekledi, "Boşluğun derin... anneminkinden bile daha derin."

Galantia'nın boğazından bir kahkaha yükseldi, Malyr tavşanından daha fazla et kopardığında yavaşladı ve sonunda "Aman Tanrım, gerçekten ciddisin" demeden önce bir iniltiye dönüştü.

Malyr başını kaldırıp parmaklarını yaladı. "Neden yapmayayım ki?"

Galantia yanımda sesli bir şekilde yutkundu ve avuçlarını elbisesinin kuyruğunda gezdirdi. "Bu gölgelerin ne kadarını özümsememi istiyorsun?"

Malyr yemeğinin leşini çalırların arasına fırlattı. "Bir krallık dolusu."

Asker yavaşça başını sallayarak uzun uzun *mm-hmm* dedi. "Evet, onun boşluğu gerçekten de çok derin ve güçlü. Bu fikirde haklılık payı var."

"Benden... bütün bir krallık üzerindeki karanlık bir laneti kaldırmamı mı istiyorsun? *Ben mi?*" Galantia'nın nefes alış veriş kalbiyle birlikte hızlandı ve elini göğsüne götürdü. "Tuvaletimin kapağını bile kaldırmadım."

Malyr'in bakışları kızın parmaklarına kaydı ve gözlerini kızın gözlerine dikmeden önce kızın ağrıyan bağına gergin bir şekilde nasıl masaj yaptığını izledi. "Lorn ve ben oradaki gölgeleri kontrol ederek ve onları senin boşluğuna yönlendirerek sana yardım edeceğiz."

"Sanırım denemeye değer." Asker dik oturdu, parlayan bakışları ormanın karanlığında bir yerlerde kayboldu. "Dışarıdaki tüm yıldızlar adına, Katranlı Yol'da bir kez daha devriye gezmek güzel bir şey olurdu. Hayatımda pek çok yer gördüm ama hiçbirisi bizim Valtaris'imiz kadar güzel değildi."

"Malyr denemeni istediğini söyledi; başarılı olmanı beklediğini söylemedi, özellikle de hemen değil." Parmaklarımı Galantia'nın rüzgârdan yırtılmış saç tellerinde gezdirdim ve elimde ne kadar gölge varsa onun boşluğuna akıttım. Fazla değil, elini indirmesine yetecek kadar bile değil. "Boşluğunu şimdiye kadar yaptıklarının ötesinde test etmek için iyi bir fırsat olacak, değil mi?"

Yavaşça da olsa başını salladı. "Sanırım şimdi uyumaya çalışacağım."

"Biraz dinlen çocuğum," dedi Marla, sonra bana baktı. "Sebian?"

"Hmm?"

"Yuvadaki çantamda," diye başladı. "Merhemi oradan al. Ağrısına iyi gelecektir."

"Hemen geliyorum," diye fısıldadım Galantia'ya. "Beni çadırında bekle."

CHapTer

TWenTY-THree

Galantia

Günümüz, bir ağaç korusu

I Çadırımın gölgeli kapağının arkamdan kapanmasına izin verdim, nabzım hala damarlarımda hızla atıyordu. Malyr, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim o gizemli gölgeleri ortadan kaldırmamı istiyordu. *Bir krallık dolusu.*

Vhaerya ne kadar büyüktü?

Elbisemin bağcıklarını çözdüm, ayaklarımın dibine bıraktım ve dışarı çıktım.

Sadece iç çamaşırlarımla. Ya Malyr yanılıyorsa ve benim boşluğum bunun için yeterince derin değilse?

Ama ya öyleyse?

Kuzgunları, yani bizi evimize döndürebilir. Marla'nın söylediğine göre öz annemin istediği de bu değil miydi? Bunu düzeltmemi? Eve dönmemi? Valtaris evimizdi, değil mi?

Sebian çadıra adımını attı, çadırın karanlığı sadece kamp boyunca çtırdayan yakındaki ateşlerden kumaşın içine süzülen turuncu renkle kesiliyordu, Marla'nın bahsettiği merhem küveti avucunun içinde duruyordu. "Uyandığında ağrın olacağına şüphe yok ama bu biraz yardımcı olacaktır."

"Kollarım ve sırtım beni öldürüyor." Vardiyamın önündeki siyah kravatlara uzanarak iç çektim. "Yine de başka türlüünü istemezdim. Gökyüzünde olmak, kilometrelerce kara parçasının üzerinde sürüklenmek. Bu... büyü." "

"İşte. Bırak ben yapayım." Sebian önüme geçti, bir eliyle bağları ustalıklı açarken gözlerini benimkilere dikti. "Battaniyelerin üzerine otur. Daha rahat olur."

Ayakkabılarımı çıkardım, sonra kendimi kalın gölge bezi okyanusuna bırakmadan önce ayak parmaklarımın yastıklı kenarı aramasına izin verdim. "Neden çoğunuz bu... yuvalarda uyuyorsunuz?"

Botlarını bırakan Sebian arkamdaki minderlerin üzerine diz çöktü ve vardiyamı bir omzuma itti. "Yavrular için, tatlım."

Saçlarımı toplayıp elinin etrafında döndürdükten sonra diğer omzumun üzerine koyduğunda neredeyse inleyecektim. "Yuvalar mı?"

"Bir bebeğin ilk kez ne zaman yer değiştireceği belli olmaz." Başparmağı merhemin bir kısmını boynumun bir tarafı boyunca yaydı, omzumun etrafındaki derime daha derin bastırdı, sonra sıkı, gergin kası çalıştırdı. "Yatağın yüksekliğinden düşmek bile zıplamaya başladıklarında yavruları ciddi şekilde yaralayabilir."

"Bu mantıklı."

"Bugün iyi iş çıkardın," diye övdü Sebian, sıcaklığı sırtımı örtüyordu. "Gözlerini açık tutmayı asla unutma ve her zaman gökyüzünü, hatta üstündeki rüzgârları bile izle. Yukarıda çok fazla yırtıcı var."

Başımın yana kaymasına izin verdim, dokunuşunun verdiği zevk-acı karşısında zihnim uyuştı. "Şahinler."

"Mm-hmm." Vardiyamı aşağı doğru itti, elinin göğsümü kavramasına izin verirken başparmağı yukarıdaki ağrıyan kaslar boyunca nazikçe okşadı. "Baykuşlar daha kötüdür. Geceleri avlanırlar ve bizden çok daha iyi görüşe sahiptirler, bu yüzden genellikle ay yükseldiğinde tüneriz."

Kulak mememin arkasından öperken mutlulukla gözlerimi kapattım, vücudum sıcak, rahat bir halsizlikle ağırlaştı. "Dışarıda insanlar var,

ve duvarlar kumaştan..."

"Kütüphanede insanlar vardı ama bu o gün parmağıma gelmeni engellemedi." Göğsümü avuçladı, kanım yoğunlaşana kadar etimi yoğurdu. "Bailey'de bez yoktu, yine de muhtaç küçük amcığını horozumun ana hatları üzerinde çok güzel bir şekilde toprakladın. Neden birdenbire bu kadar utangaç oldun?"

Dişler boynumun yan tarafını tırmıkladı. Sebian'ın eli bacaklarımın arasından kaymadan önce tırnakları vardiyama takıldı ve kumaşı aşağı çekerek kucağımda biriktirdi. Parmakları amımın her iki yanını okşadı. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Klitorisimin etrafında bir çimdik. Tanrılar, bu Kuzgun zevki biliyordu ve bunu nefesimi titreten bir hevesle sağlıyordu.

"Uzan." Ereksiyonunu arkama bastırdı ve ben gölge örtüsünün içine dalana kadar ağırlığıyla üzerime yüklendi.

"Yapamayız-"

"Şşş." Parmak eklemlerini omurgamın sol tarafındaki kas boyunca yavaşça gezdirdi. "Baharda ne olacağı konusunda seni uyaran oldu mu?"

Başparmağını kafatasımın dibine sokup oradaki düğümü çözerken gösterdiği gayretle sert aletini kıcıma dayaması karşısında nefesim kesildi. "Ne?"

"Malyr'in saldırı için bahar sonrasını beklemesinin tek nedeni Ammarett Körfezi'nin donacak olması değil. Yuvalama mevsimi biz Kuzgunların belli bir şekilde hissetmesini sağlıyor, biliyorsun," diye kulağıma mırıldandı ve kalçalarını ustaca bir ritimle arkama doğru yuvarladı. "Karlar eridiğinde ve ağaçlardaki ilk tomurcuklar ortaya çıktığında, Tidestone'da duyacağınız tek şey Kuzgunların sevişmesi, yuva yapması, bebek yapması olacak. Kafalarımız kızışma ihtiyacıyla o kadar bulanık ki, utangaçlık ya da mahremiyet kaygısı diye bir şey yok."

Hırıltılı nefeslerime engel olamıyordum, benim için ne kadar sert olduğunu, nefes alışının benimkiyle birlikte nasıl değiştiğini seviyordum. "Ya duyarlarsa?"

"Neyi duydun, tatlım?" diye mırıldandı o masum sesiyle. "Sadece o gerginliği gideriyorum."

Eli aşağı doğru inerken lezzetli acı ritmik daireler çizmeye devam etti. Belime masaj yaptı, kalçalarımı yoğurdu, iç çamaşırımın kemerine takılmadan önce uyluğumu okşadı. Sebian onu şaşırtıcı bir kısıtlamayla aşağı çekti -ve onunla birlikte vardiyamı da- telaşsız hareket sinir uçlarımla alay ediyordu.

"Sebian," diye bir kez daha yalvardım. "Herkes duyabilecek..."

"Konusmaya devam edersen eminim ki konuşacaklar." Ağırılığı bir tarafa kayd ve diğer tarafa doğru hafifledi. Parmakları kalçalarının yanında dolaştı. Deri bağlar tokatlandı. "Benim için bir kez daha sessiz olabilir misin, hmm?"

Aleti kalçalarının arasına girerek tenime ılık bir kayganlık yaydı. Tanrım, o kadar sertti ki, uyarılmışlıkla zonkluyordu. Sebian'ın nefesi sıcak ve ağır bir şekilde boynuma çarpıyordu.

"Sebian," diye inledim, kalçalarım kalkarken beynim çılgınca itirazlar arıyordu, uyluklarımın derinliklerine kayışını seviyordum.

"Şşş... Sadece düğümlerini çözmeye çalışıyorum, tatlım. Bana kalırsa burada yaptığımız tek şey bu." Kalçalarını içime doğru salladı, her hamlesinde sikinin başı ıslak, muhtaç girişime sürtünüyordu. İri eli boynuma yerleşti, yoğurdu; kulak mememi okşarken başparmağı bir kez daha ağrıyan düğümlere girdi. "Senin içine ihtiyacım var, tatlım. Boşalmam lazım, yoksa yemin ederim aklımı kaçıracağım."

Hırıltılı nefeslerim battaniyeye karışıyor, tüm varlığım şehvet ve arzu içinde boğuluyordu. "Seb-"

Yaralı elini ağzımın üzerine sıkıca bastırarak boğuk yakarışlarımı bastırdı. Kalçalarını kıcıma doğru yuvarladı, içimde derinlere kaymak için zaman ayırdı, bir an için baskıyı tuttu, vücudumun kalınlığının germe talebi altında titremesine ve titremesine neden oldu. Sonra geri çekildi, ancak telaşsız ama daha az yoğun olmayan bir ritim benimseyerek tekrar içime süzüldü.

"Benim için hızlı ve sert bir şekilde boşalmanı istiyorum, tatlım." Diğer eli vücudumda gezinerek bacaklarımın arasından geçti ve parmakları klitorisimle oynadı. "Spermelerini sikimin her tarafına damlatmanı istiyorum. Sırılsıklam olana kadar beni güzelce ıslat. Hadi ama. Yapabilirsin."

Parmakları daireler çiziyor, davul çalıyor, itiyor ve dürtüyor, vücudumu ustalıkla zevk ateşine dönüştürüyordu. Karıncalanmalar klitorisimin her tarafına yayıldı, içime doğru yayıldı ve...

Mmm, çok iyi hissettirdi!

"İnatçı mı olacaksın yoksa benim için gelecek misin?" Sebian'ın sözleri ateşli tenime karşı sert bir fısıltı gibiydi, şeytani ritmini sürdürürken bile nefesi daha düzensiz hale geliyordu. "Unutma, sakın ses çıkarma..."

Klitorisimdeki parmakları sertleşti, vücudumda yarışan zevk spiralleri gönderdi, beni avucuna inletti, tüm vücudum rahatlanan eşğinde titriyordu. İtmeye devam etti, kalçaları beni aşağıya doğru itti.

parmaklarının işleyişi. Orgazmım bir orman yangını gibi içimden geçerek tüm vücudumu alevler içinde bıraktı. Avucunun içine doğru çılglık attım, dalga dalga gelen zevk beni tüketirken parmaklarına doğru eğildim.

"*Bunu* duyduklarına hiç şüphem yok ama bu benim suçum değil." Kulağımın dibinde kıkırdadı, kalçaları durgunlaştı. "Sen iyi bir kız mıydın ve sikimin üzerine boşaldın, hmm? Şimdi ağzımı amına dayasam, boğazımdan aşağı damlar mısın?"

Beni sırtüstü yatırmadan önce vücudunu kaydırarak içimden çıktı ve kendini bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Ağzını kıvrımlarımın derinliklerine daldırırken başını açlıkla aşağı eğdi ve vahşi vuruşlarla içimi yaladı. Ağzı, yanan etimdeki her damla ıslaklığı acımasızca yalayıp yutuyor, her santimimi keşfediyor ve dilini en mahrem yerlerimin etrafında kıvrarak hepsini tüketmek için amansız bir çaba sarf ediyordu.

Zevkin artçı şoklarını atlatırken bedenim titredi ve kıvrandı, ellerim üst düğümünden teller kopardı. O benden tutkunun her damlasını kucaklamaya devam ederken ben inledim ve nefes nefese kaldım. Doyduğunda, yüzünü karnıma yasladı ve vücudumda bir iz bırakarak kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırdı.

"Tadına bak." Ağzı benimkiyle birleşmeden önce fısıltısı dudaklarıma çarptı, dili diş etlerimin etrafına tatlı tuzluluk yaymak için istila etti. "Sikime boşaldıktan sonra tadın böyle oluyor. Lezzetli. Doğurgan değilsin, bu yüzden dikkatli olmamıza bile gerek yok."

Başka bir öpücükte ağzıma doğru inledi, elleri saçlarıma dolanırken tekrar içime girdi, hala kalçalarına yapışan pantolonunun derisi benimkine çarpıyordu.

Etrafına uzandım, avuçlarımı dokunuşumun altında sertleşen kalçalarının değişen kasları üzerinde gezdirdim. "Gömleğin. Çıkar onu. Sana dokunmak istiyorum."

"Nereye istersen, Galantia." Arkasına uzandı ve beyaz pamuğu kaptığı gibi aceleyle başının üzerine çekti. "Dokun bana. Tamamen seninim."

Hepsi benim.

Ağzı benimkini yutarken, ellerimi göğüs kafesinin etrafına dolanan kaslarda gezdirdim, erkeksi deri ve ter kokusunu içime çektim. Güçlü omuzları, beni birçok kez tehlikeden kurtarmış olan güçlü kolları. O kadar mükemmel yapılıydı ki, yağsız kasları ve yoğun gücüyle bir tarafı güzel, diğer tarafı çirkinleşmişti.

En çok tercih ettiğim tarafı kırık tarafıydı. Kırık, benim gibi.

Dokunuşumu oraya odakladım, her büzülmüş çıkıntının haritasını çıkardım, dudaklarımın ulaştığı her vadiyi öptüm. Yara izlerimizin arasında buluştuğumuz yer orasıydı; çıplak, savunmasız ve tüm yalanlardan arınmış. Bu bizi gerçek kılıyordu, aramızdaki duygular hiçbir maskaralığın, hiçbir aldatmacanın yapamayacağı şekilde elle tutulurdu.

Sebian her öpücükte daha sert bir şekilde içime giriyordu. Kontrolünü kaybetmesi bir afrodizyak etkisi yaratıyor, kalçalarımı kaldırıp onunla buluşmamı sağlıyor, güçlü vuruşlar yapıyor, klitorisimi vücudunun bilenmiş kaslarına sürüyordu. Bunun coşkusu bir kez daha salıverilmenin sınırına yaklaştırdı, vücudum onun etrafında sıkışmaya ve kenetlenmeye başladı.

Sebian bendeki değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü aniden itişlerini yavaşlattı ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bırak beni tatlım," diye fısıldadı tenime karşı. Kalçaları benimkilere karşı durgun, tembel daireler çizerek yuvarlandı. "Hemen yanında olacağım."

İçimde biriken gerilim Sebian'ın yumuşak temposuyla eriyip gitmeye başladı. Vücudunun içinde rahatladım, sallanan kalçalarıyla aynı anda sallandım. Zevk beni dalgalar halinde sarıyor, uzuvlarımda dalgalanıyor ve tenimde karıncalanıyordu. Sonunda serbest kaldığımda, yumuşak ama tamamen üzerime yıkandı.

"Geliyorum," diye fısıldadı Sebian, siki içimde seğiriyor, tohumunu dökerken beni yavaşça öpüyordu. "Mmm, hisset beni, tatlım. *Kahretsin*, amının şu anda sikimi sıkma şekli..."

Yoğunluk azaldığında uzun, yavaş bir nefes aldım. "Bu çok güzeldi."

"Öyleydi," diye mırıldandı ve sırt üstü dönüp beni yanına aldı, başımı göğsüne yaslayana kadar beni vücuduna yaklaştırdı. En yakındaki battaniyeyi kaptı ve üzerimize çekti. Battaniyenin altında kaslarımı ovmaya devam ederken arada bir saçlarıma öpücükler konduruyordu. "Yine de bir şey eksik."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne dedin?"

Dudaklarında bir sırıtma belirdi. "O soğuk küçük ayak parmaklarını baldırlarımın altına koy."

Bu benden yumuşak bir kıkırdamayı cezbetti ve tam da bunu yapmama izin veren daha iyi bir pozisyona geçmemi sağladı. "Daha iyi mi?"

"Uh-huh." Başıma bir öpücük daha kondurdu, sonra bir kolunu başının altına katladı ve diğerini kalın, sıcak battaniyenin altında bana sıkıca sardı. "Seni seviyorum."

"Mmm," diye mırıldandım göğsüne karşı, "ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT

Malyr
Günümüz, bir ağaç korusu

Love.
Başımın arkasını Galantia'nın çadırının yanındaki ağacın gövdesine çarptım, sessiz bir çığlık atarak dişlerimi dolunaya doğru sıkarken çenem ağrıyordu. Varlığımdan haberdar olmalarına gerek yoktu. Hak ettiklerinin tadını çıkardıkları bu anı mahvetmeye ne hakkım vardı? Hiç.
"Yeterince ısındın mı?" Sebian'ın sesi gölge örtüsünün içinden boğuk geliyordu.
Galantia iç çekerek cevap verdi.

Sakin bir mutluluk ve memnun bir yardımseverlikle dolu masum bir ses. Dudaklarından hiç duymadığım bir ses, nasıl geliştireceğimi bilmiyordum çünkü çok... lanet... kırılmıştım.

Karanlık çekirdeğimde

değiştirdi. Tırmalıyor.

Kazınıyor.

Parmaklarım avucumun içinde duran örgülü mavi kurdeleleri, üzerlerine dikiğim *aerymel* parçaları etimi kesene, kan parmak eklemlerimin üzerinden ılık ılık akana kadar yumrukladı. Buradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

Galantia'nın çadırından uzaklaştım, aceleci adımlarla ağaçların etrafından dolanarak akan nehre doğru ilerledim. Nehir kıyısına ulaştığımda köpüren sulara bir göz attım, sonra ihtiyaten üç adım geri attım.

Gölgeler yüzeyde kıvranıyor, ince dallar her iki taraftaki kayalık toprağa tutunuyor, onları sürükleyip götürmekle tehdit eden akıntıya karşı savaşıyordu. Dikkatim nehrin diğer tarafında sıralanan bodur köknar ağaçlarına kaydı. Buraya son geldiğimde ölmemişlerdi, değil mi?

Belki, belki de değil.

Sadece Vhaerya'ya uçma zahmetine katlandığımızı düşünürsek, hatırlamak zordu... ne? Yılda bir kez mi? Boşa harcanan zamandan başka bir şey değildi. Tapınağı ve hatta çatısını bile on yıldır görmemiştim, Valtaris'in tamamı zalim gölgeler altında uyuyordu. Yarın da göremeyeceğim.

Arkamda hafif bir çıtırtıyla kayan kar, beni dalgın dalgın düşündüğüm düşüncelerden kopardı. Galantia'nın ağaçların arasından çıktığını görmek için tam zamanında döndüm, ince gövdesi gelişigüzel bir battaniyeye sarılmıştı. Göz göze geldiğimizde aniden durdu, ay ışığının gölgeleri dehşetini, hatta belki de korkusunu aydınlatıyordu.

Beni

utandırdı.

Beni tahrik

etti.

Yüzümü tamamen ona döndüm ve sadece bu bile ayaklarından birinin hafifçe geriye kaymasına neden oldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Tuvalet ihtiyacımı gidermeliyim ve bu bölgede kimse yok gibi görünüyor."

Başparmağımı bileziğin kanla ıslanmış ipeğinin üzerinde gezdirdim. Bunu neden yapmıştım? Ona , "*Aramızdaki bağı zorlarken sana tecavüz ettiğim için özür dilerim, işte sana bir kur hediyesi*" demek için mi?

Alay ettim.

Kahretsin, acınacak haldeydim.

"Nehirden uzak duruyoruz," dedim. "Su gölgelerle kirlenmiş durumda."

Bir an düşünürken bakışları nehrin yukarısında dolaştı. "Valtaris'ten yıkanıyor."

Neredeyse hiç kullanmadığım kaslarım yanaklarım boyunca seğirdi, bir gülümsemeye dönüşemeyecek kadar körelmişlerdi. Galantia'nın tüm cazip yönleri arasında -ister esnekliği, ister nezaketi, ister merakı olsun- en çok hoşuma giden keskin zekâsıydı.

Zekiydi.

Beni reddedecek kadar akıllı.

Nehre doğru geri döndüm ve bileziği tuniğimin kıvrımına soktum. Zaten artık kanlıydı. Tıpkı onunla bağ kurma şansım gibi mahvolmuştu ve bu iyi bir şey değil miydi? Doğru bir şey? Nazik bir şey? Söylediğim gibi onun üzerindeki hak iddiamdan vazgeçmek, böylece benim tek sunabildiğim karanlığın olduğu hayatta mutluluğu bulabilmesi?

"Ona yenik düşme." Annemin sözleri geçmişten .

Ama nasıl olmaz anne? . .

Her zaman yanımda.

Galantia'nın bana doğru bir adım atma cüretini göstermesi kulaklarımı diken diken etti. "Boşluğumun krallığınızdaki gölgeleri kaldıracak kadar derin ya da güçlü olduğundan emin değilim."

Oh, ama öyleydi.

Onu kovaladığım gün mü?

Gölgelerimin büyük bir kısmını onun boşluğuna akıtmıştım. Tıpkı meyve bahçesinde fark ettiğim gibi, hiçbir direnç, hiçbir engel yoktu, sadece onu açgözlülükle yutan açık bir uçurum vardı. Kendimi tutmamıştım; sadece salıvermiş, nefes vermiş ve sonra da umursamadan her şeyi onun içine çekmiştim.

Bana tokat atana kadar.

; doğrusu, neredeyse hiç hissetmemiştim.

Peki neden onu kabaca döndürmüştüm? Kıcıımı kanlı bir şekilde siktikleri zindanların duvarları kadar soğuk bir zemine karşı onu acımasızca sikerek neden içine girmiştim? Kader arkadaşına neden böyle bir şey yaptım? Sessizce sevdiğim kadına?

Çünkü hoşlanmamam gereken şeylerden hoşlanıyordum. Ve gölgelerim onları daha çok sevdi.

"Yardım etmek istiyorum," dedi bir süre sonra. "Eğer Kuzgunlara evlerini geri verebilecek şey buysa, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Kuzgunlar..." Alay ettim. "Sen bir Kuzgun'sun."

"Ben sadece birkaç haftadır Kuzgunum, oysa tüm hayatım boyunca bir insan olarak büyüdüm. Her iki tarafta da yaşadım ve savaş her iki taraf için de pek hoş görünmüyor. Eğer bu savaş sona erecekse, o zaman o gölgeleri kaldırmak için gereken her şeyi yapacağım."

"Birdenbire aptalca davranarak beni hayal kırıklığına uğratma. Bu savaş sona erdirmeyecek." Omzumun üzerinden ona baktım ve ayın parlak saçlarının üzerinde nasıl mavimsi bir pus oluşturduğunu gördüm. Ne kadar çarpıcı bir yaratık. Tuhaf ama çarpıcı. "Ammarett'e hiç gittin mi?"

"Hayır."

"İğrenç kokuyor." İnsanların yozlaşması, yalanları ve ihaneti gibi. "Şehir çok az umurumda -topraklar daha da az umurumda- ama ailemin çektiği acılardan sorumlu olan herkesi öldürene kadar rahat etmeyeceğim."

"Benim ailemin de acı çektiğini unutuyorsunuz. Brisden annemi öldürdü. Onun ölümü beni rahatsız etmeyecek; ancak masum insanların acı çektiğini görmek beni rahatsız edecek."

Onu gördükleri yerde öldürecek insanlar vardı ama benim nefret beslemeyi başardığım yerde, onda çok sevdiğim nezaket vardı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Erken uçacağız, o yüzden çadırına dönsen iyi olur."

Sebian'a.

Kafamın olduğu o gürültülü yerde ayak seslerini zar zor duyuyordum ama benden nasıl uzaklaştığını hissediyordum. Olması gerektiği gibi. Onun için olmam gereken adam hiç de ben değildim. Sebian olabilir miydi?

"Mmm..." Arkamdan usulca gelen ses, bir parmağın açık saç tellerimi okşama hissiyle birlikte geldi. "Geceyi Sebian'ın kollarında geçirmesi ne kadar aşağılayıcı... *hem de herkesin önünde.*" Alçak, kötü niyetli bir kıkırdama. "Söyle bana güzel Kuzgun çocuk, reddedilmek nasıl bir duygu?"

Lorn'un sesiyle kaslarım gerildi, parmağının çene çizgimden aşağıya doğru devam edışıyle kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey, senin kara kara düşünmeni ve acı çekmeni izlemek dışında," diye mırıldandı hınzır bir zevkle, kalçalarını arkama bastırırken, eli boğazımdan aşağı kayarak kolunu göğsüme yerleştirdi. "Sana söylemedim mi Malyr? O acayip parlak saçları olan küçük tatlı kız sana göre değil."

Midemin çukurundan ürpertici bir his yayıldı, sanki bağırsaklarım bile onun haklı olduğunu biliyordu. "Galantia ve benim kaderimiz bir."

"Fate," diye alay etti Lorn, diğer elinin kalçama uzanmasına izin verdi, parmakları tuniğimin altından kayarak derinin arkasındaki sikimin uzunluğunu okşadı. "Fate şu anda Sebian'ın kollarında uyuyor, onun sikiyle, tatlı sözleriyle ve seni *sıkan* o nazik dokunuşlarıyla doyuyor. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü kader bizi terk etti; bizi o kokuşmuş zindanlara attı ve onların fahişelerine dönüştürdü."

Derimin altındaki gölgeler canlı bir güç gibi titreşiyor, yüzlerce böceğin enerjisiyle sürünüyor ve kıvranıyor, minik bacakları bir çıkış yolu ararken etimi parçalıyordu. "Kapa... çeneni."

"Neden? Seni nasıl bağladıklarını hatırlamak seni kızdırıyor mu? Pantolonunu ayak bileklerine kadar nasıl çektiklerini? Göt deliğine nasıl tükürdüler? Nasıl ittiklerini-"

"Dur."

"-Kıçınıza soktukları, saçlarınızı okşadıkları ve içinizin derinliklerine boşalana kadar boynunuzu öptükleri? Seni nasıl geride bıraktılar, damlayarak, sızlanarak, *ağlayarak*? Ya da belki..." Eli sikimi bir mengene gibi kavradı, parmakları ağırlaşp zonklayana kadar şişen eti yoğurdu ve sıktı. "Mmm, evet, bu seni kızdırıyor. Çünkü seni sertleştiriyor."

Onun dokunuşu altında nasıl seğirdiğimin utancını, aşağılanmışlığını bir şekilde saklayabilecekmişim gibi gözlerimi kapattım. "Senden nefret ediyorum."

Paylaştığımız bu sapkın bağdan nefret ediyordum. Bedenimden en aşağılık tepkileri almasından nefret ediyordum. Geçmişten ve zindanların anılarından kaçmayı arzuladığım halde beni acımasızca geri çekmesinden, sözlerinden, hatırlatmalarından, dokunuşundan beni karanlığa bağlayan bir zincir olmasından nefret ediyordum.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye mırıldandı, avucunu yavaşça kaydırarak sikimi serbest bıraktı, kalçamın etrafında ve aramızda süzüldü.

Kıçım sıkıca kenetlendi, ama sikim dudaklarımdan bir inilti koparan tek bir karıncalanma zonklaması verdi. "Sana kütüphanede bana bir daha asla dokunmamanı söylemiştim."

"Oh, ama sana dokunuşum hoşuna gidiyor," dedi kalçalarını sallayarak. "Sana hiç böyle dokundu mu? Mmm, bunu sormam ne kadar aptalca; bunun için fazla namuslu. Ona sormaya çok korkuyorsun, değil mi? Çok kork-"

"Onun hakkında konuşmayacaksın."

"Seni yargılayacağından, sana güleceğinden, seni aşağılık bir adam olarak göreceğinden çok korkuyorum." Parmakları kalçalarımın kıvrımlarını okşadı, her iki yanımdan aşağıya doğru uzanan kas girintilerini izleyerek

yarık. "Gerçekten küçük boşluğunun seni karanlıktan çekip çıkaracağını mı sandın, güzel Kuzgun çocuk? Seni benden alacağını mı? Malyr, bizim için karanlıktan başka bir şey olmadı. Gölgelerden başka bir şey olmayacak."

Elini yarığıma her sürdüğünde kalbimin etrafına daha sıkı sarılan gölgeler beni inletiyor ya da sızlatıyor ya da her ikisini birden yapıyordu. "Neden bunu bana yapmaya devam ediyorsun? Kendine?"

"Neden mi? Çünkü seni nasıl zayıf ve savunmasız bir kadın haline getirdiklerini hatırlatmamı seviyorsun. Seni becerdiklerinde sana güzel Kuzgun çocuk diyorlardı. Ve döllerini vücudundan zorla attıktan sonra? Üzerine tükürdüler. Güldüler ve sana ibne dediler."

Alçak sesle homurdandım. "Sana söyledim-"

Gölgeler, diğer elinin hâlâ durduğu yerde boğazıma doğru tırmandı, derimi kazdı ve beni boğdu. "Ne güzel bir Kuzgun çocuk."

Parmaklarının pantolonumun üzerinden kıcıımı okşayışını, anüsüme bastırmadan önce hassas derinin etrafında daireler çizişini ürpererek izledim. Evet, hoşlanmamam gereken şeylerden hoşlanıyordum... bu tadı edindiğim koşullar göz önüne alındığında.

Tepemden bir damla tohumun kalın ve ıslak bir şekilde çıkmasını sağlayan, gelecek olanın beklentisini daha da çok sevdi. Bu yıllardır bizim hastalıklı oyunumuz olmuştu. Lorn beni gölgeleriyle boğmaya çalışacaktı ve ben de ona izin verecektim. Zindanlara, onlar bana zarar verirken tamamen güçsüz olma hissine geri dönmeme izin verirdim.

Sonra, Lorn'u etkisiz hale getirirdim. çeker, belki tokatlardım. Ona pis fahişe . Sonra ona tecavüz edecektim, hızlı ve sert bir şekilde, tam da onun istediği gibi. Çünkü onun düşündüğü şey buydu, kullanılacak bir fahişe, bundan daha değerli bir şey değil ve kesinlikle eşiyle bir bağ değil.

Tıpkı benimkiyle bir bağ kurmaya değmeyeceği gibi.

Düşüncesi bile göğsümü ağrıttı.

Hayır. Hayır, buna boyun eğmem.

Tokat.

Lorn'un bana tokat attığı yerde yanağıma yayılan sıcaklıkla irkildim, öfke damarlarıma doldu. "Kes şunu."

Kıcıımı daha hızlı, daha sert okşadı. "Yap beni, güzel Kuzgun çocuk." "Yemin ederim, eğer durmazsan-"

Tokat. "Yap beni!"

Kara bir sıcaklık damarlarımda dolaşarak beni içten dışa doğru yaktı, kaynayan kızgınlık yerini kükreyen bir öfkeye bıraktı.

beni canlı canlı tüketti. Elim dışarı fırladı. Arkama uzandım, saçlarını amansız bir yumrukla kavradım ve onu yana doğru çektim.

Dizlerimin üzerine çökerken bir elimle onu dört ayak üzerine ittim, sonra diğer elimle pantolonunu indirerek amını çıplak bıraktım. "Sen lanet olası bir hastalıksın, Lorn!"

Güldü. "tutma."

Kendini tutma.

Bu sözler beni derinden yaraladı ve iltihaplandırdı. Galantia'nın o gün şelalenin arkasında söylediklerinin aynısıydı ve yankısı kanımı dondurmuştu. Ne halt ediyordum ben? Hayır, hayır, hayır-hayır-hayır... Bunu yapmaya devam edemezdim. Bunu yapmaya devam etmek istemiyordum!

Saçlarından tuttum. Sert bir çekişle göğsüme çarptı. Orada onu sıkıca tuttum, yüzüm onunkine birkaç santim kalana kadar eğildim, bakışlarım gölgelerinin altında kalan o simsiyah gözlere kilitlendi. Her zaman gölgeler. Lanet olası gölgeler!

"Yarın, sana söyleneni yapacaksın. Ondan sonra benimle bir daha konuşmanı istemiyorum. Bir daha bana doğru bakmaya cesaret edersen, seninle yaşadıklarımızı unutturum. Eşin seni ve zehirli, çürümüş ruhunu Hanneling Hold'a götürebilmek için sana bir bağ kurmayı başarana kadar seni gölgelerimle bizzat bağlayacağım."

Ay, kızın parlayan gözlerine yansıyarak yanağından süzülen tek damla gözyaşını aydınlattı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Diş etlerime yayılan acıyla onu ittim, ayağa kalktım ve çadırlara doğru geri döndüm.

"Seni asla geri sevmeyecek!" Lorn bağırdı. "İkiniz birlikte asla mutlu olamayacaksınız. Buna izin vermeyeceğim!"

Ayaklarım durdu, midemde garip bir boşluk genişledi. Sebian'ın sesi zihnimde yankılandı: "*Saldırımız sırasında o ipi ateşe vermiş olabileceği hiç aklından geçti mi?*"

Arkamı döndüm, onu boğazından yakaladım, yukarı çektim ve bir kemiği çatırdayana kadar sırtını bir ağaca çarptım. "Eşimden uzak dur, Lorn. Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen... onun kırılğan saç tellerinden birini bile koparırsan, seni... öldürürüm..."

Onu bıraktım, sonra döndüm ve yürüdüm, parlak ateşe doğru giderken onu karanlıkta bıraktım.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

Galantia *Günümüz, Vhaerya Krallığı*

"I anlamıyorum." Asker, siyah kuzgun muhafız zırhını giymiş halde yanımda duruyordu. Ellerini kalçalarına dayamış, kısık bakışları kışı kazıyormuş gibi görünen parıltılı bir şeye sabitlenmişti.

Bulutlar uzakta, siyah tüylerle örtülü bir dağın üzerinde oturuyordu. "Tanrıça bana güç ver, Valtaris'in ışıltılı kiremitlerini görmeyeli..."

"On yıl," hayret etti Malyr, Kuzgun Prens de aynı şekilde manzaradan etkilenmiş, başparmağı ağır pelerininin altına giydiği siyah zırhın üzerinde akılsızca geziniyordu. "Gölgeler hareket ediyor; düşündüğüm bir şey

dün gece fark etmiştim ama şu ana kadar emin değildim. Sıradağlardan güneye doğru sürükleniyorlar, bu da tapınağın bazı kısımlarını temizlemiş olmalı."

Gözlerimi kısarak ufuktaki mütevazı lekeye baktım, Valtaris'e bu kadar yaklaşmanın bende uyandırdığı heyecan midemin ekşi çukurunda büzüşüp kalmıştı. Görecek bir şey yoktu, önümüzde yağmurdan ağırlaşmış kara bulutlar gibi yükselen gölgelerden başka bir şey yoktu, gökyüzünden düşüp yeryüzüne yığılmışlardı.

"Güneyde ne var?" Ben sordum.

Malyr başını bana doğru çevirdi ama gözleri benimkileri tam olarak bulamadı. "Sen."

Ses tonundaki saygıyı hayal etmiş olmalıyım ki bakışlarımı önümüzde karlı zemini tırmalayan gölgelerin değişen kenarlarına çevirdim. Her iki tarafta da göz alabildiğine uzanıyor, siyah dallar bize doğru kıvrılıyordu. Yoksa bana doğru mu?

"Neden?" Boşluğum güçlü olabilirdi - ya da öyle iddia ediyorlardı - ama Tidestone'daki gölgelerin hiçbirisi sağlıklı bir mesafeyi koruduğumda bana doğru hareket etmedi. Bu mu? Bu üç günlük bir uçuş mesafesiydi. "Anlamıyorum..."

Malyr derin bir nefes aldı ve hepsini mırıldanarak bıraktı: "Korkarım yakında anlayacaksın."

Bu da ne demek oluyor?

Sol tarafımda Sebian, bir zamanlar bu bölgede insanların yaşadığının tek göstergesi olan harap bir çiftliğin köşesine tekme attı. "Valtaris'i gölgelerden önce hiç görmemiştim."

Marla siyah şalını yüzünün alt kısmına doğru çekti. "Şehrin kendisi dağ silsilesinin tüm uzunluğunu kapsıyor. Katranlı Yol boyunca seyahat ederken bile tapınak platosundan Kanatlı Kale'ye yürümek günler alır."

Gölgelere doğru adım attım, ezilmiş deniz kabukları ve karın altında kayan kayalar bana bir zamanlar yoğun bir şekilde seyahat edilen bir yolda durduğumu söylüyordu. Önümde gölgeler ufka ve ötesine kadar dalgalanıyordu. Bu kadar büyük bir miktarı nasıl özümseyebilirdim?

"Korkma çocuğum, çünkü bir kuzgun her zaman kabalığına güvenebilir." Marla'nın avucu omzuma yerleşti, sıcak ve güven vericiydi. "Gölgelerin içinde kaybolmak çok kolaydır, eğer bir şekilde etrafını sararlarsa. Sebian'ın kuzgunları sana yol göstermek için güvenli bir mesafede tepende dönecek.

Bir şey olursa, yer değiştir ve yukarı doğru kaç. Malyr ve Lorn yanınızda olacak."

Üzerime bir rahatsızlık dalgası çöktü ve Marla'nın dokunuşundaki tüm sıcaklığı emdi. Lorn'un bir tarla taşının üzerinde oturduğu ve gözlerini hançere benzer bir yoğunlukla bana diktiği sağ tarafa bakmaya cesaret ettim. Sabahtan beri bunu çok yapmıştı.

Derin ve sakin bir nefes alarak gün ışığının karanlıkla buluştuğu çizgiye doğru adım attım ve sol elimi kaldırdım.

Odaklan!

Gölgeler aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bana doğru saldırdı, avuçlarımdan arasından öyle bir çaresizlikle sızdı ki düşüncelerim bulandı. Aktılar, aktılar ve aktılar... soğuk ve kemik dondurucu.

Yoğun. Tanıdık geldi mi?

Evet, çünkü şelalenin arkasındakiler gibi hissettiler, sanki... sanki...

Gözlerim Malyr'e kaydı ve hemen kaşlarını çatmasına kilitlendi. Bakışları bunca zamandır benim üzerimdeydi, değil mi? İzliyor, bekliyor, anlamamı bekliyordu.

Bunlar .

Bütün bir krallığı karanlığa gömen o gizemli patlama mı?

O yapmıştı.

Yaşadığım şok neredeyse nefesimi . Gölgeler de öyle.

Kalın, amansız tüyler halinde içime doldular, göğsümü tıkadılar, havasız bıraktılar. Nefes nefese kaldım, diğer elimle göğüs kafesimi tuttum.

"Boşluğunuzu kontrol edin." Malyr'in eli gölgelere doğru yükseldi, onların doymak bilmez akışını yavaşlattı, ince bir akıntıya boğdu. "Lorn, onları sağında tut. Sadece zapt edemediğin şeylerin geçmesine izin ver."

"Oh, onları bastıracağım." Geniş bir duruş alan Lorn, elini uzatarak gölgeleri gözle görülür bir şekilde bir adım geriye itti ve gölgeler bölünerek yüzlerce küçük dal haline gelip meydan okurcasına kıvranmaya ve titreşmeye başladı. "Hâlâ on yıl önceki kadar inatçısın," derken üst dudağını orantısız bir sırtışla bükte.

Sebian kıpırdandı. "Ya bunun için yeterince güçlü değilse?"

"Öyle," diye ağzından kaçırdı Malyr ben daha fırsat bulamadan, sonra bakışları iki renkli irislerinin derinliklerinde öyle bir kesinlik içinde benimkini buldu ki, bir enerji sarsıntısı yarattı. Garip bir şekilde güçlendiriciydi,

Ondan geldiğini düşünürsek. "Ama eğer şüphelerin varsa, küçük güvercin, şimdi yürümek için son şansın-"

"Hayır," dedim kararlılığımı pekiştirerek. "Bunu yapabilirim." Yapmak zorundaydım.

Ve yapardım.

"Antrenmanımızı hatırla," diye fısıldadı Sebian şakağıma doğru, burnunun ucu saçlarımı okşuyordu. "Söz veriyorum uzakta olmayacağım. Bana ihtiyacın olursa tek yapman gereken aramak, hemen yanında olacağım."

Başımı salladım, o giderken yanımdaki kanat çırpışlarını zar zor fark ettim, tüm odağım boşluğumdaydı - çekirdeğimdeki o obsidyen kutu, sadece bir santim açılmıştı. Göğsümdeki baskı hafifledi, gölgeler nefes almamı sağlayan istikrarlı, daha kontrol edilebilir bir akışla aktı.

Bir ayağım diğerinin önünde, yavaş ve ölçülü adımlarla karanlığa adım attım. Malyr sol tarafımda, Lorn ise sağ tarafımda sinsice ilerliyordu. Önümde, attığım her adımda gölgeler inceliyor, içimdeki boşluğa doğru çekiliyordu; ta ki gün ışığının genişlemesine karşı boş yere kıvranan sıska parmaklar kalana kadar.

Metal zırh arkamda kıpırdadı, ardından Asker'in çok uzaklardan gelen sesi duyuldu. "Bunu yapıyor. Tanrıça onu korusun, gölgeleri kaldırıyor."

Enerji doldu.

Ben yapıyordum! Kaldırıyordum-

Kütleden kopan gölgeli bir dal Malyr'e doğru uzandı. Yüzüne çarptı, ondan bir tıslama kopardı, yanağında ve çenesinde kanlı çizgiler bıraktı. Ben tepki veremeden bileğine dolandı ve elini çekip aldı. Kendi gölgeleri... ona mı saldırmıştı?

Malyr bana baktı, yüz hatları acıyla çarpılmıştı ve kolu titriyordu. "Odaklan..."

"Özür dilerim." Emici elimi Malyr'e doğru kaydırdım ve bileğinin etrafındaki dalların nasıl yavaşça çözüldüğünü izledim. Odaklanmak zorundaydım. Dikkatim dağılmamalıydı. "Gölgelerin neden sana saldırıyor?"

"Çünkü sadece dörtte biri gerçekten benim."

Bu adam nadiren mantıklı konuşurdu ama şimdi bilmece çözenin zamanı değildi. Yıkık dökük bir arabanın iskelet kalıntılarının yanından geçtim, canlı renkler hâlâ garip bir şekilde iyi korunmuştu, penceredeki kırmızı perdeler neredeyse hiç solmamıştı.

"On yıl önceki patlamaya sebep oldun, değil mi?"

Yanımda, Lorn kıkırdadı, yanmış topraklardan geçtiğimizi düşünürsek fazla neşeli bir sesti ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Mmm, küçük kız korkunç sırrını anladı, Malyr."

Küçük kız.

Nabzım hızlandı. "Bu küçük kız şu anda bir krallığı temizliyor." "Mmm, eğer birisi bir krallığı temizlemeye kalkarsa neler olabileceğini hayal edebiliyor musun?

Bunu duydun mu?" Başını öylece eğdi, bakışları Malyr'e değdi ve sırtarak ekledi: "Kendi halkını binlerce kişi öldüren bir prensi kim takip edecek? Kendi babası, kral. Annesi-"

Malyr ona doğru bir tıslama gönderdi. "Dün gece söylediklerim açık değil miydi?"

"Basit bir yanlış anlaşılma prensim," diye mırıldandı tatlı sesiyle. "Onları *inletme* şeklinizi suçluyorum."

Göğsümde bir düğüm sıkıştı, ama beklenmedik kızgınlık dalgasını görmezden geldim. Çünkü beni kışkırtıyordu, odaklanmama mal oluyordu, o lanet sürtük...

Malyr derin bir nefes verdi, gözleri yere inmeden önce benimkilere kaydı. İnkâr etmedi.

Onu becermiş olması umurumda değildi.

Sebian'la birlikte olduğumu düşünürsek, o kadar da ikiyüzlü değildim ve göğsümdeki o lanet ağrı bile beni aksi yönde ikna edemezdi. Gölgelelerin bir kez daha saldırma şekli? Odaklanmamı engelleyen aptal bağdan başka bir şey değildi.

Bakışlarımı takla atan, dalan ve süzülen o beş siyah kuzguna kaldırdım, sanki Lorn'un konuşmayı bırakmasına ihtiyacım varken Sebian beni neşelendirmeye kararlıydı. Dikkatimi dağıtmayı bırakması için.

"Yanlış bir şey mi söyledim, tatlı küçük kız?" Lorn gölgeleri bir kez daha geriye iterken alay etti.

Dişlerim sıkıldı. "Kapa çeneni."

"Onunla alay etmeyi ve bağını bozmayı bırak." Malyr eliyle hızlı ve yumuşak bir kavis çizerek gölgeler arasında dalgalanan bir dalga gönderdi ve onları yavaşlattı. "Kontrolünü kaybediyor."

"," diye bağırdım. Neden

yapayım ki?

İlerlemeye devam ettim.

Bir adım. İki. Üç. *Çıttı.*

Bakışlarım yere düştü, nefesim göğsümde düğümlendi. Kar burada ancak toz halindeydi ve botumun altından çıkan uzun şeyi benekliyordu. Gri ve solgun, buruşuk deri, yere yayılan boğumlu parmakların üzerinde sımsıkı duruyordu; tırnaklar koyu kahverengiye dönmüş, kırılğan ve yontulmuştu. El, yerden uzanan pençe benzeri bir kavrayışla donmuştu.

Gölgeler cesedin üzerinde gezinirken, yayıldıkları yerden bir kez daha ölüm ve yıkım sahnesi üzerinde yoğunlaşırken omurgamdan bir ürperti geçti. Cesetler yola saçılmış, son anları tüyler ürpertici grotesk pozlarla ölümsüzleştirilmişti.

Mide bulantısı dilimin ucuna kadar geldi. "Neden çürümemişler?"

"Bilmiyorum," dedi Malyr. "Gölgelerin kalınlığı onları mumyalanmış halde tutmuş olabilir. Bunu ilk kez görüyorum."

Çürümenin keskin kokusu duyularıma saldırırken nefesim hızlandı ve sığlaştı. Çürük yumurta ve ölü fare gibi pis kokular burun deliklerimi tırmalıyor, etrafımdaki havayı boğuyordu. Zihnimi bulandırıyor, dünyanın etrafımda sallanmasına neden oluyordu. Çok fazla ölüm. Çok fazla trajedi. Çok fazla-

"*Anoaley*." Malyr'in sesi şaşkınlığımı dağıttı ve gölgelerin cesetlerin üzerinde süzülüp bir kez daha kalınlaşmasına göz kırpmama neden oldu. "Geri dönmeliyiz. Bu senin için çok fazla. Bunu hissedebiliyorum."

"Hissedebiliyor," diye mırıldandı Lorn, ardından alaycı bir alay geldi. "Sana onun çok zayıf olduğunu söylemiştim."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim, bir cesedin üzerinde durmanın verdiği soğuk şokun yerini öfkem almıştı. *Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni!*

Adımlarımın altındaki çıtırtıların deniz kabukları, kayaların etrafına ördüğüm gri nesneler ve beyaz sürüklenmelerden çıkan koyu renkli ipliklerin çürümüş iplerden başka bir şey olmadığını söyleyerek yürümeye devam ettim. Ama hiçbir yalan havaya sinen mide bulandırıcı ölüm kokusunu gizleyemezdi.

Bir ayağımı diğerinin önüne atma çabası dizlerimi titretti. Her adımda soğuktan kırılğanlaşmış kemiklerim sarsılıyordu. Donuk gözler ilerleyişimi takip ediyor, onların kalıntıları arasında yürüdüğüm için beni kınıyordu.

Crunch.

Hayır, kalıntılarının *üstünde*.

Lorn, "Ölüme bakmak altın bir aynadaki yansımana bakmak gibi değil mi, sevgilim?" diye sinirli bir şekilde homurdandı.

Kalbim kaburgalarımda gümbürdüyordu.

Çok gürültülü! Çok hızlı!

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çökerken dünya kendi ekseninde dönüyor, yana doğru her tökezleyişimde kemiklerim çatırdıyordu. *Cesetler. Her yerde cesetler.* Bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu. Cesetlerin üzerinde yürüyordum. *Çıtırtılar.* Botlarımın altında kemikler paramparça oldu. *Çıtırtılar.* Daha fazla kemik.

Her şey dönmeye başladı, tek renkli dünya bulanıklaşarak gri ve beyaz bir lekeye dönüştü, ölülerin yüzleri her yönden bana bakıyordu. Ne oluyordu?

"Galantia!"

Sersemliğimden sıyrıldım.

Malyr, geceleyin okyanus dalgaları gibi bize doğru dalgalanan gölgelerin önünde kendini inşa etti. Etrafını sardılar, sürünerek ilerlediler ve derisine girmeden önce yüzünde kanlı izler bıraktılar. Yanımda, Lorn onlarla savaştı.

Gözleri benimkilere
takılana kadar. Sonra
gülümsedi.

"Uç, Galantia!" Malyr dikkatimi tekrar ona çekerek emretti. "Ben onları geride tutarken buradan çık. Git!"

Kaçmak. Evet, kaçmak
zorundaydım. İlkel
vıraklamalarım.

Vücudum karıncalandı.

Gölgeler etrafımı sardı, sıcak ve yakıcı, sanki biri beni yağla renklendirilmiş ve ateşe verilmiş iplerle bağlamış gibi. Acıtıyorlardı. Hem de çok!

"Sebian!" Malyr bağırdı.

Siyah tüyler yanımda patladığı anda sıcak gölgeler geri çekildi. Yere yığıldım. Başıma bir şey çarptı ve beynimde bir sarsıntı yarattı. Üstümde beş siyah kuzgun kanat çırpı. Lorn mu?

"Galantia!" Sebian eğildi, kollarımdan tutup beni ayağa kaldırırken gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Neler oluyor?"

"Yer değiştirmiyor," diye bağırdı Malyr. "Çıkarın onu buradan!" Sebian parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Peki ya sen?"

"Şimdi onları bırakırsam kuzgunlarını aşağı çekecekler." Malyr Sebian'a döndü, bir eliyle gölgeleri uzak tutmaya çalışıyordu, çenesinden siyah kan damlıyordu ve bağırırken ağzından küçük damlacıklar uçuşuyordu, "Kurtarın onu! Kurtarın onu ve-"

Malyr çürümüş bir kan kabarcığı öksürdü.

Acı verici bir ağrı dalgası göğsümü yırttı, sanki içimden parçalanıyormuşum, hayat iplerim yıpranıyormuş gibi. Bir kayıp duygusu, derin bir boşluk, içimi kemiriyordu, sanki hayati bir parçam şiddetle koparılmak üzereydi ve hiçbir gölgenin dolduramayacağı bir boşluk bırakıyordu.

Elimi Sebian'inkinden çektim.

Karanlık bana doğru uzandı, karanlığın dalları yılan gibi ve uzuvlarımı sardı. Beni çektiler, boğulan bir adamın çaresizliğiyle çekiştirdiler, beni karanlık okyanusunun içine çektiler.

Ve buna izin verdim.

Onu boşluğuma üfledim, orada şişti, büyüdü, büyüdü, ta ki-

Karanlık üzerimden

fışkırdı. Sonra... hiçbir şey.

OceanofPDF.com

ChapTer

YİRMİ ALTI

Galantia

Günümüz, gölgeli bir çadır

T Acı bitki tentürlerine karışmış kan kokusu burun deliklerime saldırdı ve beni sarsarak uyandırdı. Bulanık sise karşı gözlerimi kısıarak iki çarpık figürü seçebildim, ana hatları odak içinde ve dışında dalgalanıyordu.

O yavaş, hafif davul sesi de neydi?

Hayır, davul çalmak değil.

Bir kalp atışı.

Dirseğimin üzerinde doğruldum, bir baş dönmesi dalgası çökerken dünya başımı döndürdü. Öne doğru sürüklendim ama elimi önüme bastırarak

düşmemek için. İşte o zaman hissettim: sıcaklık ve göğsümün kopuk kopuk inip kalkması.

Malyr'in göğsü.

Yanımda baygın yatıyordu, nefes alış veriş i düzensiz soluklara dönüşmüştü. Yüzünde kanlı kesikler vardı ve solgun derisinin altında siyah damarlar ağ gibi örülmüştü. Elimi yüzüne götürdüm, parmağımı siyahımsı mor dudaklarında gezdirdim, tam o sırada göğsüm acıyla gerildi. Onu bu kadar savunmasız görmek garipti.

"O uyandı," dedi Asker, Malyr'in yanına koşarken hatları yavaşça keskinleşti ve zırhının şangırtılarıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Marla olması gereken diğer figür, çadırın kapağına doğru sürüyerek ilerledi. Evet, bir çadırın içindeydim. "Sebian'ın çayı için otlarla birlikte dönüp dönmediğine bakacağım."

Asker'e göz kırparak odaklandım. "Ne oldu?"

"Gölgeleri, seni ve Malyr'i güvenli bir yere sürükleyebileceğimiz kadar geriye gönderen bir patlama oldu." Bir elini saç örgüsünün üzerinde gezdirdi, her şey karmakarışık ve eğri büğrüydü. "Emin olamayız ama buna senin sebep olduğuna inanıyoruz, Malyr'in gücünü çaresizlik içinde yankılayarak."

"Yankılandı mı? Hiçbir şey yaptığımı hatırlamıyorum." Ama Malyr'i kaybetme düşüncesi karşısında hissettiğim o büyük kayıp duygusunu unutmamıştım. "Neden buradayım?"

"Sizi buraya, bu çadıra, yan yana yerleştirdik, böylece boşluğunuz onun gölgelerini çekebilir, ama..." Kaşlarını çatarak Malyr'e baktı ve normalde sert olan yüzünde kasvetli, neredeyse babacan bir ifade belirdi. "Onları zapt etmek için kendini onların acımasız kirpiklerine çok uzun süre maruz bıraktı."

Boğazımda bir yumru oluştu, kalın ve boğucu, benim için hayatını nasıl feda etmeye istekli olduğunun ağırlığıyla muhtemelen eşleşebilecek kelimeleri bulmakta zorlandım. "O... ölüyor mu?"

Asker başını ciddi bir şekilde sallayarak, "İç organlarındaki yaralar önemli," dedi ama bu aynı zamanda bir güvence de taşıyordu. "Malyr yaşayacak. Tek ihtiyacı olan iyileşmek için zaman."

"Gölgeleri neden ona saldırıyor? Bana sadece dörtte birinin gerçekten ona ait olduğunu söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

Bir an için suratını astı, sakalındaki tuz ve biber karışımı kıllar dudaklarına doğru kıvrıldı. "Deepmarsh'ta konuştuğumuz gün, üç ölüm dokumacısının hediyelerini çalan hırsız hakkında bir şeyler okuduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı sallayarak elimi Malyr'in yüzüne doğru kaldırdım ve onu korkunç derecede solgun gösteren gölgeleri içime çekebilmek için avucumu yanağına yerleştirdim. "O bir Khysal'dı ve tahta geçecek kadar güçlendi, uzun krallar ve kraliçeler soyunu kurdu."

"Hırsızlığı sayesinde kazandığı fazladan üç *anoadan* dolayı kişi ona Kædrin the Unkind derdi," dedi. "Hediyelerimiz, Galantia, nesiller boyunca aktarılır. Malyr kayıtlarımızın başlangıcından bu yana en güçlü ölüm dokuyucusu olarak ortaya çıktığında, saraydaki pek çok kişi bunun bir lütuf olduğuna inandı. Ancak diğerleri, Kædrin'in gölgelerinin ona geçmesinin bir lütuf değil, bir lanet olduğuna inandılar."

"Kædrin o gölgeler tarafından öldürüldü çünkü gerçekten onun değillerdi." Parmaklarım yanağında gezindi, temizlenmiş kesiklerin etrafına dikkat ettim, teni ince bir soğuk ter tabakasıyla nemliydi. Demek kastettiği buydu. Hiç de bilmece değildi. Bir lanet. "Ne düşünmüştün?"

"İlk başta bunun bir lütuf olduğunu düşünmüştüm." İç çekti. "Doğduğunda oradaydım, biliyorsun, dışarıda nöbet tutuyordum. Annesinden tek bir ağlama sesi olmadan çıktı, tüm odayı yumuşak mırıltılardan başka bir şey doldurmadı. Bir aylıktan biraz daha büyükken ilk kez gülümsedi. Dört aylıkken kahkahaları Kanatlı Kale'yi saf bir neşeyle doldurdu."

Göğsümde, Malyr'in uçurumda kilerden bal çalmaya çalıştığını anlattığı, şimdikinden çok farklı olduğu zamanlardan bahsettiği zamanki gibi bir çarpıntı hissettim. Ağzını bir kez daha okşadım, nadiren gülümsediğini ve hiç gülmediğini gördüğüm o sert dudaklarını.

"Neşeli küçük bir çocuktu ama yeteneğinin ortaya çıktığı gün her şey değişti," diyor Asker. "O ilk gece, Malyr'in elinin beni sarsarak uyandırmasıyla uyandım. Gölgelele ona saldırmış ama sonunda köpeğini öldürmüştü. Kral babasının tepkisinden o kadar korkuyordu ki, bana söylememem için söz verdirdi. Ben de köpeği gömdüm. , sadece söyleyeceğimiz ve bir daha konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

Bu küçük neşeli çocuğun sevgili hayvanını kendi gölgeleri arasında kaybettiğini düşününce kalbimden bir parça koptu. "Bir lanet o zaman."

"Bir tanesinin ona zarar verdiğine tanık oldum. Her geçen gün, o neşeli çocuk gölgelerinin ağırlığı altında soldu. Artık gülmüyordu ve nadiren gülümsüyordu. Artık neredeyse hiç oyun oynamıyor, babasının hoşnutsuzluğuna rağmen kendini kitapların arasına saklıyordu." Derin, kederli bir kaş çatma. "Her sabah tüylerinden birini Kanatlı Kale'deki tapınağa getirirdi.

teklif etti. 'Lütfen eşimi bir boşluk yap,' diye dua etti. 'Beni gölgelerimden kurtaracak olan kendi boşluğumu.'

"Gölgelerimi boşluğuna akıtmama izin ver," diye fısıldadı Malyr'in sözleri hafızamdan kalbimin batma hissine doğru. "Sadece senin içine sifon çekmek istiyorum."

Bu lanetin ağırlığı altında mücadele etmişti, değil mi? Çaresizce benim boşluğumda rahatlama aramıştı, ama ben onu reddetmiştim. İki kez. Belki daha fazla.

"Bütün bir yaz boyunca o çocuk doğru düzgün uçamadı çünkü kuzgunlarını çırılçıplak yolmuştu," diye devam etti Asker. "Tamamen, sefilce, affedilmez derecede bencilce, babası onu azarlamıştı, böyle bir dilekti."

Kalbim garip bir gümbürtü attı.

"Üç nedenim var," demişti Malyr, onu sadece gücünü artırmak için benimle bağ kurmak istemekle suçladığımda, "hepsi de tamamen, sefilce, affedilmez derecede bencilce."

Güçlendirilmiş gücü bunlardan biriye ve gölgelerinden kurtulmak da diğeriye... O zaman üçüncüsü neydi? Merak etmeye cesaret etmeli miyim?

"Gölgeleri daha da güçlendi," dedi Asker. "Malyr büyüdü... daha da öfkelendi, zaman zaman gölgelerini daha fazla kontrol edemediğinde yıkıcı, ölümcül öfke nöbetlerine kapıldı, gözleri... kapkara oldu."

Zifiri karanlık.

O tanıdık görüntünün korkunç hatırası karşısında boğazım düğümlendi. Malyr'in kızlık zarımı parçaladığı gün, beni şelalenin arkasında Sebian'ı öperken bulduğu zaman... Her seferinde, o gölge dolu gözler onun en iğrenç eylemlerinin habercisi olmuştu.

"Onlar... kötücül varlıklar, onu içten içe yiyorlar." Asker bir avucunu saç örgüsünün üzerinde gezdirdi, dudakları bir an için solana kadar kıstı. "Bu kötü durumu neredeyse bir ömür boyu taşımanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, sadece... sizi... vekilliğinizden mahrum bırakması, sizi tamamen sizin yaratmadığınız sonuçlarla başa çıkmak zorunda bırakması için."

Göğsümde bir sızıya neden oldu, hiçbir etkiye sahip olmamakla, başka bir varlığın merhametine itilmek ve çekilmekle ilişkilendirebildiğim yol. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Çok azı biliyor," diye yanıtladı Asker, sesi nadiren açığa vurduğu bir duygu derinliğiyle çakıllı. "Ailesinin ve krallığın için yükünü sessizce taşıdı. Bir varisten çok şey beklenir... hatta bir yedekten bile."

"Bu bir kazaydı, değil mi? Valtaris'teki patlama?"

"Babanızın -affedersiniz- *Lord Brisden*'in mancınığı çarptığında, Prenses Naya'yı kayaların ve enkazın altına gömdü. Malyr... kafası karışmıştı, ölümden sadece birkaç santimle kurtulmuştu. Parçalanmış kafatasından kayayı nasıl kaldırdığını, nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyorum... İşte o zaman oldu." *Tsked*. "Bir günde bu kadar çok ölüm ve sefalet, ömür boyu sürecektir bir keder ve utanca neden oluyor."

Kalbim acıyla sıkıştı, anlayışım Malyr'i küçümsememle iç içe geçti, karmaşık bir duygu yumağı çözemeyeceğim kadar düğümlendi. Belki de o benim düşündüğüm gibi bir canavar değil, bir avdı. Marla içeri girerken, "Bu sana kısa sürede gücünü geri kazandıracak," dedi. avuçlarının arasında dumanı tüten tahta bir fincanla gölge bezinden yuvamıza doğru ilerliyordu. Bana uzattı. "İç bunu. Sebian ihtiyacımız olanı bulmak için karanlıkta saatlerce ormanları aradı."

"Teşekkür ederim." Kupayı aldım, bal kokulu tatlı et suyuna benzer karışımın kurumuş boğazımdan aşağı akmasına izin verdim ve hızla boşalttım. "Malyr'den ne haber?"

Asker'in yanına diz çöktü ve hemen onun elini kendi elinin içine aldı. "Yaralarına elimizden geldiğince iyi baktık ama... organlarını hâlâ istila eden gölgelerden onu kurtarabilecek tek bir kişi var."

Başımı sallayarak bardağı yere bıraktım ve siyah tuniğini çekiştirdim. Gölge boğazından aşağıya doğru iniyor, göğsüne yayıldıkları yerde koyulaşarak, kumaşın arkasında kayboldukları yerde neredeyse siyaha dönüyorlardı. Ancak yüzünde, ona dokunduğum yerde neredeyse tamamen solmuşlardı.

"Kumaştan kurtulmamız gerekiyor," dedim. "Onu soymama yardım et."

Marla hızlıca Malyr'in giysilerini çıkarmaya çalışırken ben de kendi giysilerime odaklandım ve elbisemin önündeki bağları çözdüm. Eğer burada ihtiyacımız olan şey tenin tene değmesiye, öyle olsun. Malyr ve ben geçmişte birlikte bundan çok daha çirkin şeyler yapmıştık.

Elbisemi aşağı ittiğim anda Asker ayağa fırladı, döndü ve uzaklaştı. "Ben dışarıda nöbet tutacağım."

Marla sırtarak, "Her zaman çok düzgünsün Asker'im," dedikten sonra tuniği Malyr'in altından çekip çıkardı ve kumaşın kıvrımlarından kırmızımsı mavi bir şey düştü.

Kendimi Malyr'e doğru eğdim, göğsüm onun göğsüne bastırdı ve parmaklarımın arasındaki şeyi sıkıştırdım. "Nedir bu? Bir... bilezik mi?"

Mavi ipek kurdelenin birkaç telinin ilmek şeklinde örülüp uçlarına siyah tokalar takılmasıyla ilgili olmalıydı. *Aerimel* parçaları

sarkıyor, yakındaki ateş sepetinden çıkan alevlerin parıltısını yakalıyordu. Kumaşın üzerinde sadece kan olabilecek lekeler olsa da çok güzeldi.

"Ah, şu lanet kuşu ve kurdelelere olan takıntısı," dedi Marla battaniyeyi bedenlerimizin üzerine çekerken. "Deepmarsh'taki odasının önündeki ağaç onunla dolu, dallarından yüzlerce renkli kurdele sarkıyor. Mavi en sevdiği renk."

Tüm sıcaklık yanaklarımdan çekildi.

Mavi kurdeleler onun favorisiydi.

Düğme değil.

Mavi kurdeleler.

Bir gece Deepmarsh'ta bir kuzgun vardı, bana mavi bir kurdele getirmişti. Malyr'in miydi? Başından beri bana kur mu yapıyordu? Yoksa *anoası*, efendisinin *anladığından* daha fazlasını mı sezmişti? Bu neden Malyr'in tününde idi?

"Nasıl hissediyorsun?" Marla sordu.

"İyiyim." Malyr'den çok daha iyi olduğum kesin, bu yüzden baş ağrısı ya da kas ağrısı gibi aptalca şeylerden şikâyet etmeyeceğim. "Cildim yanıyor. Muhtemelen bana saldıran o sıcak gölgeler yüzünden."

Marla durdu, bir süre ateşe baktı ve sonra dönüp gülümsedi. "Malyr seyahat edebilecek duruma gelir gelmez Tidestone'a döneceğiz."

Başımı Malyr'in göğsüne dayayıp kırbaç izlerinin arasında duran siyah dalların nasıl yavaşça grileştiğini izledim. "Yeteneğim Vhaerya'yı kurtaracak kadar güçlü değil, değil mi?"

Yanımda en güçlü iki ölüm dokumacı olsa bile, başarısız olmam için gereken tek şey küçümseyici sözler ve Valtaris'e yaklaştıkça daha da kötüleşecek korkunç manzaralardı. Ve çok ama çok uzaklaşmıştık.

Marla'nın yüz hatları yumuşadı. "Boşluğunuzu güçlendirecek bir bağ olmadan olmaz."

Bağ. Her şey dönüp dolaşıp yine ona geliyor, hayatımın içinden geçiyor gibi görünüyordu.

"Ben bunu hep ölüme meydan okuyan ruhani bir aşk olarak düşünmüştüm," dedim. "Kolayca gelen bir şey."

"Tanrıçanın yaptığı tek şey size mükemmel bir şekilde uyan kişiyi göstermektir. Size öğreten, sizi büyüten ve bu hayattaki yerinizi bulmanızı sağlayan kişiyi. Aşk beslemek her ikisine de bağlıdır."

Malyr'in beni çayırda drtnala koşturduğu ve kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissettirdiği günü düşündüm. Kalbimi nasıl kırdığını, gözyaşlarımı yeniden kazanmamı sağladığını. Gzyaşlarımı bulacağımı çok iyi bildiği halde beni o uçurumdan nasıl ittiğini. Bir bakıma, Malyr bana herkesten daha çok şey öğretmişti - evet, şüpheli nedenlerle, ama sonuç hep aynı olmuştu.

ğrenme

k.

Büyüyor.

Yerimi buluyorum.

"Aşktan hiçbir şey anlamadığımı hissetmeye başlıyorum," dedim. "Ne olduğunu.

Nasıl hissettirdiğini. Ne değildir."

"Aşk, yaşayabilsin diye kızından vazgeçen bir annedir. Aşk, hediyesini korumak için ölen bir babadır. Aşk, bir kızın sırrını saklayan bir bakıcıdır." Bir adım daha yaklaştı, yanımıza çömeldi ve elini Malyr'in göğsünde duran benimkinin üzerine koydu. "Aşk, kız ölümden kurtulabilsin diye hayatından vazgeçen başka bir annedir."

Boğazım düğümlendi, gözlerimden yaşlar szld. Sözleri içimde bir an gibi çınladı, kalbimin boşluklarında yankılandı. Haklıydı; aşk başından beri oradaydı, hayatımı garantileyen fedakrlıkların iplikleriyle kaderimin goblenine gizlice dokunmuştu. Tıpkı Malyr'in bugün kendini feda etmeye hazır olduğu gibi... Peki bu onun duyguları hakkında ne söylüyordu?

Yine de asıl önemli soru şuydu: Hiçbir lmn boşa gitmemesi için ne yapmam gerekiyordu?

ChapTer

TWenTY-SeVen

Sebian
Günüümüz, Tidestone

E İklimin daha ılıman olduğu Lanai'deki evimde, kuzgunlarla doğduğum için lanetlenmediğim tek bir kış bile olmamıştı. Neden serçeler değil? En azından güneğe, buradan uzağa gidiyorlardı. Lanet olası soğuk.

Tidestone'un balkonunda yürürken kahverengi pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Altımda, iç bailey tekmelenmiş bir karınca yuvası gibi görünüyordu. Bazı büyük çocuklar etrafta koşuşturuyor, dallardan, yosunlardan, traşlanmış ağaç kabuklarından ve diğer yuva malzemelerinden yapılmış çelenkleri diziyor, kaleyi *sürüklenmeye* hazırlıyorlardı. Yıllardır Malyr'den kur festivalini duyurmasını istemişim. Sonunda duyurdu ama katılamayacak kadar yaralı olabilirdi.

Kançılaryaya adımımı attığımda eski kitapların küf kokusu ve yanan ocağın sıcaklığı tüm gücümle üzerime çöktü. Malyr, Lord Brisden'in eski odasını kullanmayı reddetmişti; onun yerine burada yerde, yüksek raflar ve çerçeveli haritalar arasında kendine bir yuva yapmıştı.

Üç pencereden birinin yanında duruyordu -Tidestone'a döndüğümüzden beri ilk kez tamamen giyinikti- bir eli taş çerçeveyi sıkıca kavramıştı. Diğer elini ise gölgelerin hâlâ ciğerlerini istila ettiği göğsüne sıkıca bastırmıştı. Ya da belki de bağı acıyordu? Belki ikisi de.

Ona doğru yürürken gördüğüm manzara içimi sızlattı; bu acıyı çok iyi biliyordum. "Uyanmışsın."

"Mm-hmm..." Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla beni onayladı, sonra bakışları pencereden aşağıya bir şeye baktığı yere doğru kayd.

Daha doğrusu, uçurumun yanındaki karda ve genç dişi ölüm dokumacılarımızdan biri ile Asker'in etrafında bir daire çizen Galantia'ya. "Dışarı çıktığini bilmiyordum. Ben de sevmedim."

"Bunca zamandır burada durmuş onu izliyordum." "Hâlâ pes etmiyor mu?"

Malyr alay etti, kaşlarını kaldırdı ve benimle bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu sabah oraya sürüklediği beşinci dokumacı, gölgeleri yankılamaya çalışıyor."

"Sence kullanabilir mi?"

"O gün her şeyin ne kadar hızlı ters gittiğini söylemek zor." Tüm vücudu yanımda gerildi, acı dolu bir öksürük tuttu, ağzının bir köşesinde koyu bir kan damlası parlıyordu. "Neye ihtiyacın var?"

Çenesinden yavaşça akan siyah kanın görüntüsü içimi kemirdi. Malyr'i pek çok kez yaralı görmüştüm. Tartışmıştık, dövüşmüştük... Hatta bir keresinde yanlışlıkla ona bir hançer saplamıştım.

Ama bu... bu farklıydı.

O gün Galantia'nın yaşayabilmesi için kendini feda etmeye karar vermişti. Ve belki de Galantia onun için aynı şeyi yapmasaydı bunu başarabilirdi. Eğer bu kadersel bir bağlantı değilse, o zaman ne olduğunu bilemezdim. Bu konuda nasıl hissedeceğimi de tam olarak bilmiyordum.

"Kan içmeyi bıraktığından emin olmak için, ama iyileştiğin için sana söylemek istediğim bir şey var." Parmağımla ağzımın kenarına dokundum. "Şunu temizlemek isteyebilirsin."

Kolunu kaldırdı, elinin tersini çenesine sildi ve siyah lekeye kaşlarını çattı. "Kahretsin."

"Tekrar uzanmalısın," dedim ve sonra daha sessiz bir şekilde, "Galantia'nın burada bir gece daha geçirmesi gerekecek sanırım."

Altıncısında onun yanında uykuya dalmıştı, muhtemelen bir kez bile benimle olduğu gibi uyku sırasında parmaklarını göğsüne götürmemişti. Biliyordum çünkü Malyr daha da kötüleşirse diye bütün gece orada, yanlarında, onları izliyordum. Onunla birlikte, boşluğu dolmuştu.

Parmaklarım göğsüme doğru kalktı. Sonsuz Acı en büyük düşmanımın başına gelmesini isteyeceğim bir şey değildi - kesinlikle arkadaşımın başına gelmesini istemezdim, hele ki sevdiğim kadının başına gelmesini hiç istemezdim. Yine de burada, Galantia'nın Malyr'e bağlanmayı reddettiği gerçeğiyle teselli buluyordum, bu da onların acısıyla teselli bulduğum anlamına geliyordu. Bu ne kadar berbat bir şeydi?

Malyr açıkça, "Bu seni rahatsız ediyor," dedi.

"Sanki bana ne yaptığının bir önemi varmış gibi." Malyr onun bile başa çıkamayacağı kadar çok gölgeyle istila edilmişti ve Galantia onları emebilecek kadar güçlü tek boşluktu. Hikayenin sonu. "Artık tekrar yaşayanların arasında dolaştığına göre, Lorn konusunda ne yapacaksın?"

Malyr içini çekti, parmaklarını yarı kapalı gözlerinde gezdirdikten sonra burnunun kenarını sıktı. "Bu karmaşık bir mesele."

"Karmaşık bir mesele mi?" Öfke damarlarıma şimşek hızıyla sızarken havladım. "Galantia Marla'ya ona saldıran gölgelerin sıcak ve yakıcı olduğunu söylemiş. Seninkiler soğuk, hep öyleydi. Lorn senin *anoaley'*ine saldırdı ve sen bunun *karmaşık bir mesele* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu kolay çözülebilecek bir sorun değil." Malyr elini bıraktı, bakışları benimkilere kaydı. "Şu anki halimle, olayların tırmanması durumunda Lorn'un dengi değilim. Aynı zamanda, tahıllarımızın yüzde altmışını depolayan ve emrinde askerleri olan Kuzgun sancaktarının kader arkadaşını tutuklamak için küçük bir ordu göndererek dikkatleri üzerime çekemem."

"Onu gönder."

"Denemediğim için mi? Çünkü denedim. Bir düzine kez onu gönderdim ama ya reddediyor ya da birkaç gün içinde geri dönüyor," diye tersledi. "Lorn Galantia'nın gücünün tamamen farkında, yoksa daha önce saldırırdı. Asker'e Galantia'nın yanından ayrılmamasını emretmişim, değil mi? Burada durmuş onu koruyordum."

"Evet ve neredeyse kışının üstüne yığılıyordun," diye hırladım. "Peki ya Asker bir an için gözlerini kaçırırsa? Bir görüntü dikkatini ? Eğer sen

yeterince hızlı vites değiştirmiyor ya da hiç değiştirmiyor musunuz? Sonra ne olacak? Sana ormanda söyledim... Lorn'un yakınlarda olmaması gerektiğini söyledim-"

"Evet, , bana söyledin!" Ellerini havaya kaldırdı. "Bu yüzden mi geldin? Durumu ne kadar yanlış değerlendirdiğimi bilmemi sağlamak için mi?"

"Yanlış değerlendirdim..." Tanrıça, kıını cehenneme sürükle. "lebilirdi! Lorn'un gölgeleri onu öldürebilirdi. Ve yle olmasa bile, senin gölgelerin işi bitirebilirdi! Berbat ettin!"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum!" Malyr öfkesini bir kkremeyle açığa vurdu, gölgeler gözlerini zifiri karanlığa boğdu. "Nefretten gözlerim o kadar kr olmuştu ki *anoaley'imi* tanımayı reddettim! Ona ihanet ettiğimde, kalbini ve güvenini kırdığımda sıtım! Ona zorla bağ kurmaya çalıştığımda, zihnim gölgeler ve ona zarar verme dürtüsüyle sarhoş olduğunda sıtım! Onu itip kaktığımda sııp batırdım-"

Bir ksrk sözlerini böldü ve alt dudağından bir damla siyah kan sızana kadar ciğerlerine doğru ilerledi. Hızla eğildi, hırıldayarak kanın yere damlamasına izin verdi. Gerisini cübbesinin koluyla sildi.

"Lanet olsun..." Arkamı döndüm ve yakındaki bir gömleği ya da sandalyenin üzerinde asılı olan her neyse onu alıp ona uzattım. "Al."

Titreyen parmaklarıyla aldı, yavaşça doğrulurken ağzını sildi, ama tek yaptığı yüzünün alt yarısını kırmızımsı bir siyaha boyamak oldu. Bu görüntü bana bir şey yaptı. Göğsümün derinliklerine gömüldü.

"zr dilerim," dedim. "Ben sadece... sinirlendim."

Ona, evet, ama belki biraz da kendime. Galantia'yı korumamaktan bahseden biriydim. Lanet olsun, çok uzun zamandır bir ok bile retememiştim. Lorn geceleri bize gizlice yaklaşabilirdi ve ben hiçbir şey duymazdım. Tanrıamız bazen bir amcık olabilirdi ama aptal değildi. Malyr ve Galantia mükemmel bir şekilde eşleşmişti, gölgeleri çok güçlü olan ölüm bycsnn kaderi çok derin bir çukuru olan boşluğa bağlıydı.

Bunun zerine başımı salladım. " durumdasın."

"Ne olduğumun tamamen farkındayım." Hırıltılı bir kıkırdama göğsünü titretti. "On yıldan fazla bir süredir neden hiç *drif* ağırmadığımı sanıyorsun? *Anoaley'imi* bulmakla hiç ilgilenmedim?"

"Neden?"

"Zindandan önce tanrıçaya eşimi bulmama izin vermesi için dua ettim," dedi, alt dudağında yeni bir inci tanesi kan birikirken. "Dışarı çıktığımda, eşimin beni bulmasına asla izin vermemesi için tanrıçaya dua ettim... ama o buldu. İşte bu

Galantia'nın sıçıp batırdığı yerde. Bir süreliğine, belki birlikte batırabiliriz diye ummuştum. Ama o... kendini parça parça yeniden bir araya getiriyor. Onarılamayacak kadar kırılmış olan benim."

Sözleri içimi parçaladı, ani ve acımasızdı. Malyr'i yıllardır tanıyor, yanında savaşıyor, yanında yaşıyor, sayamayacağım kadar çok kez lanetliyordum ama onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. O lanet gölgeler bir yana, ona musallat olan şeytanları açıkça itiraf etmek.

Ona doğru yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Malyr, ben-"

"İyileştiğimde ve artık onun boşluğuna ihtiyacım kalmadığında, Galantia'yı Lanai'ye götürmeni istiyorum," dedi. "İyi bir mülk bul. Yerel Kuzgunlar burada, anakarada savaşa katıldığından beri pek çoğu terk edilmiş durumda ama hiçbirisi savaşın yıkımından etkilenmemiş."

İçim daraldı. "Ne?"

"Seni hizmetimden azlediyorum, Sebian." Eli omzuma indi, ağır ve önsezili, tendonlarımın gerilmesine neden oldu. "Masraflar konusunda endişelenme. Tidestone'a bir gözcü gönder, araziyi satın almak, hizmetkâr tutmak... her ne istiyorsa ne kadar gerektiğini bana bildir. Ödenmesini sağlayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun üzerindeki hak iddiamdan vazgeçiyorum" derken boğazı düğümlendi, siyah gözleri yavaşça aralandı.

"Şaka yapıyorsun." Öyle olmalıydı! "Nasıl-"

"Kendimi ona zorla kabul ettirdim." Hafifçe doğruldu, bakışları benimkilerle kilitlendi. "Şelalenin arkasında. Kaderimdeki eşim. Korumam gereken ama kendimden koruyamadığım kişi." Uzun süre hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Bir yumruk bekliyordum."

"Ve bunu hak ediyorsun." Ama bu şüpheyi o kadar uzun süre taşımıştım ki artık öfkemi kontrol edebiliyordum. "Bana gölgelerinin işin içinde olduğunu söyle."

"Ne fark eder ki? Ben yaptığımı yaptım ve hiçbir zaman *lanet* okuyarak sorumluluktan kaçan biri olmadım."

"Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Ben... seni bailey'de bulduğum gün öfkeliydim, gölgelerim beni kontrolümün sınırına doğru itmeye başlamıştı." Elini çekti ve tekrar pencereye döndü. "İlk başta ondan boşluğunu açmasını istedim, böylece yükümü hafifletmek ve kontrolü yeniden kazanmak için bir kısmını ona aktarabilirdim ama reddetti. Bana güvenmiyordu, onu suçladığımdan değil. İşler kızıştığında

bana tokat attı ve bir çeşit..." Uzun bir nefes. "Bunun bir önemi yok. Bu konuyu uzun uzun düşündüm ve kararında ısrarcıyım." Uzun süre pencereden dışarı baktı ve sonra şöyle dedi: "Hata yapma Sebian, onu Lanai'de mutlu etmeni bekliyorum. Tanrıça biliyor ki sen olmadan da onu gayet iyi mutsuz edebilirim. O tamamen senin."

Hepsi benim.

Kaslarımdaki gerginliğin geçmesini ya da en azından odanın boşalmasını ve solunabilir bir havanın geri gelmesini bekledim. Bu sözler bir tür zafer gibi hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Burada kazanan yoktu. Valtaris kayıp olarak kalırken de bir çeşit acı çekiyorduk.

Uzun süre ona baktım. Malyr üzerindeki hak iddiasından vazgeçiyordu. Özverili bir şekilde gitmesine izin vermişti. Onu bana verdi, muhtemelen onun için daha iyi olduğumu düşünüyordu, oysa gerçekte, onunla birlikte daha iyi olup olmayacağını merak etmeye başlamıştım. Bu nasıl bir karmaşa?

"Onu *gerçekten* seviyorsun, değil mi?" Onu o kadar çok seviyordu ki, güvenliğini ve mutluluğunu sağlamak için ondan vazgeçmeye hazırdı. "Hiçbiri sahte değildi."

Omzuma bir şaplak attı, sonra kapıya yöneldi. "Hiçbiri."

OceanofPDF.com

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

Galantia
Günümüz, Tidestone

I İç bailey'i çevreleyen balkonun duvarına oturmuş, sırtımı taş bir sütuna dayamış, Sebian'ın yayını bir kapının yanındaki hedefe nasıl doğrulttuğunu izliyordum. Kapının yanındaki parmakların etrafında gölgeler titriyordu.

dize sadece sönmek için - ona kaşlarını çatan genç yol bulucu kızın hayal kırıklığına uğramasına neden oldu. Yeterince gölgesi yoktu, değil mi?

Parmağımı Malyr'de bulduğum mavi ipek kurdelenin üzerinde gezdirerek bileğimi çevrelemesine izin verdim. "Sebian."

Kızın yayını düzeltmesine yardım ederken ne döndü ne de tereddüt etti, duyuları körelmiş, gölgeleri tükenmişti. *Benim yüzümden*. Kimsenin doyuramadığı o doyumsuz boşluğum yüzünden.

Malyr hariç.

Tepede, kış güneşi restore edilmiş duvarlar arasında uzanan birçok çelengın üzerinden süzölüyor, tüm gökyüzü kuzgunlarla doluyordu. Sürekli gelenler hiç bitecek miydi?

Sanki soruma cevap verircesine, ana kapıdan üç süslü araba içeri girdi, parıldayan nişanları soyluların gelişini işaret ediyordu. Şüphesiz insan lordlar ve leydiler. Malyr onları da *sürüklenmeye* mi davet etmişti?

Aklım Marla'nın sözlerine gitti. Algılanan her yanlış, kader denen bu şeyde temel bir haktan başka bir şey değildi -önce omuz silktiğim, şimdi üzerinde düşündükçe daha da netleşen bir ifade.

Kuzgunlar tarafından yakalanmasaydım, bu savaş hakkındaki gerçeğı asla öğrenemezdim. Malyr'in ihaneti olmasaydı, yer değıştiremezdim. Gerçek kimliğim olmasaydı, yeteneğimi bulmak için asla yola çıkmazdım, Leydi Brisden'in karmaşık aşkını asla öğrenemezdim.

Tüm o algılanan yanlışlar beni buraya getirmişti. Bu duvarın üzerinde oturabilmem için pek çok insan ölmüştü... Ne yapmak için? Güneşlenmek için mi? Hayır, onların fedakârlıklarının daha fazlası olmalıydı.

Bu fedakârlığımı gerektirdi, değil mi?

Bakışlarım Sebian'a geri döndü, kalbim göğsümde ağrıyordu. Düşündüm... Ne yapmam gerektiğini bildiğimi sanıyordum ama... bu bizi nasıl etkilerdi? Kendimi Malyr'e bağlayıp Sebian'ı hâlâ sevebilir miydim? Onunla birlikte olabilir miydim? Malyr böyle bir şeyi kabul edebilir miydi, yoksa türümüzün tek eşli doğası bunu yasaklar mıydı? Sevdiğim adamdan vazgeçmek zorunda mıydım?

Bilmiyordum.

Bilmek istemedim.

Duvarıdan kaydım, gölge bezi ayak bileklerime dolandı ve gözlerimi Sebian'dan ayırmaya zorladım. Yakışıklı yüzünde acı dolu bir bakış, canlı gözlerinde bir damla gözyaşı, dudaklarından bunu yapmaması için bir yalvarış, ilişkimize son verecek bir bağ hakkında bir söz...

Kalbim buna dayanamadı.

Kararlılığım buna dayanamazdı.

Balkon boyunca koşarak kiliseye doğru ilerledim. Bailey'e inen merdivenlere ulaştığımda adımlarım duraksadı ama devam ettim. Hayır, şüpheye yenik düşemezdim.

Malyr iki gün önce kıpkırmızı öksürmeyi bırakmış olsa da, kanın metalik tatlılığı hâlâ devam ediyordu. Kuzgun Prens yuvasının ortasında sırtüstü yatıyordu, üzerinde siyah cübbesi vardı, ellerinin arasında tuttuğu kitap yüzünün üzerinde duruyordu.

Malyr elindeki kitabı gözleri benimkilere degecek kadar kaydırdı. "Evet?"

Gözlerimi büyük bir güçle kapattım, yeşil ve mavi lekeler önümde süzülüyordu. Bu doğru olan şeydi. Hayır! Hayır! Bu algılanan bir yanıltı ve beni kaderin yolu boyunca temel doğruya yönlendiriyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım, nabzım kulaklarımda atıyordu. "Artık bununla savaşmayacağım."

Malyr bir salyangozun bir kıtayı geçme hızıyla kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama *kesinlikle* savaşacağınızı biliyorum."

Boğazım daraldı, nefes nefese kalmış soluklarımın ancak bir kısmının geçmesine izin verdim, zihnim bulanıklaştı. "Bağ... Artık onu reddetmeyeceğim."

Beklediğim zafer ışıltısından hiçbirini taşımayan gözleriyle bana sessizce baktığı her saniye için bir tane olmak üzere boynumda rahatsız edici bir sıcaklık patlaması oldu. Kahretsin, sırtımadı bile. Beni duymamış mıydı? Mırıldandım mı? Tanrım, bunu söylediğimi mi *hayal etmişim*?

Nemli ellerimi elbisemin kuyruğuna sürttüm ve şimdiye kadarki en derin nefesimi aldım. "Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum." Gözleri bir kez daha kitabın yıpranmış deri cildinin arkasında kayboldu, çevrilen bir sayfanın hışırtısı aksi halde hareketsiz olan odada yankılanıyordu. "Kendimi sana bağlamayacağım."

Boğazımdaki tıkanıklığı aşmak için yutkundum, içimi bir şaşkınlık kapladı. "Tamamen iyileşene kadar değil mi?"

"Asla." Asla

mı?

O sıcaklık kulak memelerime tırmandı, bit dolu bir kafadan daha kötü kaşınıyordu sanki- Dur, az önce ne demişti? "Ne demek istiyorsun, kendini bana hiç bağlamayacak mısın?"

"Sözlerimde açık olmayan ne olabilir ki?" dedi, tüylerimi diken diken eden bir soğukkanlılıkla. "Senin üzerindeki hak iddiamdan vazgeçmeye karar verdim."

"Feragat et..."

Burun deliklerim alevlendi, yüzüme yayılan sıcaklık önce kızgınlık, hatta öfke belirtilerine dönüştü. Buraya pek bir planla gelmemiştim, ama gelseydim de bunun böyle olmayacağından emindim.

"Bu bağı kazanmak haftalardır senin amacındı," dedim, sesim akıl sağlığımla birlikte sallanıyordu çünkü bu hiç mantıklı değildi. "Bunu bana birkaç kez zorla kabul ettirmeye çalıştın ve şimdi sana geldiğimde bunu... reddediyorsun? Neden?"

Başka bir sayfa çevirme.

Sonra, kayıtsız bir sessizlik.

Aşağılanma duygusu sıcak ve yapışkan bir şekilde üzerime çöktü. "Saatlerce orada oturdum, düşündüm, kafa yordum, buraya gelip kaderimi kabul edecek cesareti topladım ve ne için? Malyr, kendimi yeniden aptal gibi hissetmemen neden oluyorsun!"

Başka bir sayfa çevirme.

Tanrım, bu sinir bozucu adam!

"Gölgeler ne olacak?" Ona doğru güçlü bir adım attım. "Valtaris? Vhaerya?"

"On yıldır olduğu gibi bizim için kayıp olarak kalacak," dedi, sesi düzdü. "Gölgeleri kaldırma önermesi dikkatimi dağıttı, bu kadarını itiraf edeyim. Geçici bir muhakeme hatası. Dikkatim bir kez daha önceliklerimde, kendime verdiğim sözlerde, başkalarına verdiğim yeminlerde."

"Lord Brisden ve Kral Barat'ı öldürmek için mi?" Ben sordum. "Dranada'yı fethetmek ve Ammarett'teki tahtı ele geçirmek için mi?"

Çenesi kaydı.

Isı parmaklarımı karıncalandırdı, tırnaklarımın altı kaşındı. "Babamı kaybettim. Bakıcıyı. İki annemi de. Beni sevdikleri için kendilerini feda ettiler. Eğer bu gölgeleri kaldırıp Kuzgunlara evlerini geri vermezsem, bir hiç uğruna ölmüş olacaklar. Bunun için bu bağa ihtiyacım var!"

Bir sayfa çevirme.

Ve sonra bir tane daha.

Öfkem kabardı, içimde korkunç bir sıcaklık oluştu. Ve hiçbir şey söylemediği gerçeği? Kafasını bile kaldırmadı mı? Tanrılar getirsin o piçi, aptal kitabında bir sonraki sayfaya mı geçmişti?

Elbisemin katları etrafımda savrulurken ona doğru hışımla yürüdüm, kitabı elinden aldım ve yere çarpmadan önce diğer ucuna fırlattım. "Hani *bu bağ* öyle ya da böyle alacaktın?"

Malyr bir gölge ve tüy patlamasıyla yer değiştirdi ve tam önümde yeniden şekillendi; ani yakınlığı, kolumu tutup beni sabitleyene kadar bir adım geriye sendelememe neden oldu. "*Kendini bana bağlamak yerine uçurumdan atlamayı tercih edeceğine* ne oldu?"

Ani yakınlığı beni bir dalga gibi vurdu ve vücudumda endişe verici bir ürpertiye neden oldu. Ondan yayılan sıcaklık tenimden sızarak varlığımın en derin köşelerine doğru yol aldı. Yakınlığımızın yoğunluğundan, etrafımızdaki havayı aniden dolduran kabarcıklı arzu akıntısından zorlukla nefes alabiliyordum. Tanrılar, bu daha da kötüye gidemezdi...

Sonra oldu.

Sebian odaya girdi, gözleri Malyr ve benim aramda gidip geliyordu. "Bir şey mi kaçırdım?"

Görünüşe göre sadece kalbinin potansiyel enkazı. "Hiçbir şey."

Malyr Sebian'a baktı ve bileğimi bıraktı. "Sevgilin benden onunla bağ kurmamı istedi."

Kalbim karnıma düştü, tüm sıcaklığım uzuvlarımdan çekildi. Bakışlarımı yere indirdim, gözlerim Malyr'in çıplak ayakları arasındaki boşlukları, etraflarındaki döşeme tahtalarının damarlarını, oradaki buradaki toz zerrecikleri takip etti... Sebian'ın gözlerindeki hayal kırıklığını, acıyı, hatta belki de ihaneti görmemi engelleyecek her şeyi.

Tanrılar bana yardım etsin, ona söylemeliydim.

Sebian bize doğru yürürken ayak sesleri yankılandı, eli çeneme sıcak bir şekilde yerleşti ve bakışlarımı onunkiyle buluşturan bir çekiştirme yaptı. Bakışlarında ne acı, ne öfke, ne de ihanet vardı. Onun yerine suçluluk duygusu gördüm.

Yutkundum. "Çok özür dilerim."

"Özür dileyen bir şey yok," dedi. "Sana ve boşluğuna gerektiği gibi bakamamam senin suçun değil."

"Ne? Ama... hayır." Başımı salladım. "Bana hep gölgelerini veriyorsun."

"Ve ikimiz de bunun yeterli olmadığını biliyoruz, neredeyse değil. Ben biliyorum çünkü haftalardır bir ok bile şekillendiremedim. Sen biliyorsun çünkü boşluğun sürekli acıyor."

Omuzlarım ağırlaştı çünkü bu doğrudu. "Bağlanmaya bu yüzden karar vermedim."

Kaşlarının arasında iki kaş çatma çizgisi belirdi. "O zaman neden?"

"Ya öz annem Lilieth sadece Valtaris'te öleceğimi değil, aynı zamanda ölmezsem ne olabileceğimi de görseydi?" Bu bir fikirden başka bir şey değildi ama sağladığı rehberliğe, hiç yaşamadığım bir geçmiş ile çok belirsiz bir gelecek arasındaki bağlantıya sarıldım. "Marla annemin her zaman eve dönmemi istediğini söyledi. Ve benim evim Valtaris, değil mi? Ben sadece benim için kendilerini feda edenlerin ölümüne bir anlam vermeye çalışıyorum. Ya gölgeleri kaldırmak benim kaderimse?"

Kaşlarının arasındaki iki çizgi yavaşça gevşedi ve yüz hatları yumuşadı. "Neden bunu bana söylemedin? Anlamayacağımı mı düşündün? Seçtiğin şey buysa buna engel olacağımı mı?"

"Hayır." Sebian öyle biri değildi. "Çünkü sana gelirim kuşkuya kapılacağımdan ve seni bir daha asla terk edemeyeceğimden korktum. Bağlanmak için bir daha asla cesaretimi toplayamayacağımdan korktum. Sanırım sadece... seni kaybetme ihtimaliyle yüzleşmek istemedim."

Malyr bizden uzaklaştı. Elinden kaptığım kitaba doğru , onu aldı ve birçok raftan birine taşıdı.

Sebian yanağımı okşadı, uzun ve nazik bir öpücükle yanağıma indirdiği dudaklarına bir gülümseme , sonra doğruldu ve Malyr'e baktı. "Üçümüzün konuşma vakti geldi, sence de öyle değil mi Malyr?"

Malyr derin bir iç çekerek kitabı bir boşluğa itti ve elini kitap raflarına dayayarak sırtı bize dönük bir şekilde öylece kaldı. "Konuşacak bir şey yok. Kararım hâlâ aynı. *Sürüklenmeden* sonra onu Lanai'ye götüreceksin."

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Malyr beni hizmetinden azletmeyi planlıyor," dedi Sebian. "İkimizi de Lanai'ye göndermek istiyor."

"Orada kolay bir hayatınız olacak," diye ekledi Malyr.

"Kolay bir hayat mı?" Dört kişi benimkini kurtarmak için kendi hayatlarıyla ödeme yapmışken? "Hayır. Gitmiyorum."

"Sana söyleneni yapacaksın," diye Malyr. "Kaderimiz olabilir ama ben aynı zamanda senin prensim. Ve prensin senin Lanai'ye gideceğini söylüyor."

"Teklif edildiğim gibi mi yapayım?" Artık kendi seçimlerimi yapabildiğime göre? Tabii ki yapardım! "Lanai'den Deepmarsh'a beş günlük uçuş" demişti Sebian bir keresinde. Dinledim. Hatırlıyorum. Oradan Valtaris'e belki yedi gün daha. *Evimden* başka bir yere gitmiyorum."

Malyr başını yavaşça, mağlup bir şekilde salladı. "O inatçı biri."

"O da haklı," dedi Sebian. "Bir kez bağlandıktan sonra, gölgeleri gerçekten ortadan kaldırılabılır Malyr."

Sözleri kafamı karıştırdı ve utanmadan Sebian'a bakmama neden oldu. "Bunu gerçekten destekliyor musun?"

Parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesine izin vermeden önce elinin tersini yanağımda gezdirdi. "*Seni* destekliyorum, çünkü seni seviyorum."

Sıcak çırpınışlar göğsümü doldurdu ve tüm bunların acı gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce sadece bir anlığına da olsa sözlerini içime çekmem için beni. "Seni kaybedecek miyim?"

"Yapamayacaksın," dedi Malyr. "Çünkü bir bağ olmayacak." "Neden olmasın, hmm?" İnançsızlıkla diğer elimi de havaya kaldırdım. "Söyle bana,

Malyr, neden aniden bağımızı reddediyorsun?"

"Çünkü ben senin için iyi değilim!" diye bağırdı. "Nefret doluyum, huysuzum, zalimim... Beni suçladığın her şeyim ben." Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri artık donuk değildi, taşıdıkları hafif ışıltı gözlerindeki griyi ortaya çıkarıyordu. "Seni bir kez daha incitme riskini almaktansa, son nefesime kadar Sonsuz Acı çekmeyi tercih ederim."

Malyr'e nefesimi kesen bir kırılganlık veren o iki renkli gözlerindeki parıltıyı, savunmasız bakışlarını gördüğümde boynumdan aşağı bir ürperti süzüldü. Gözlerinde hüznün ve pişmanlık vardı. Bu noktaya kadar bu adam hakkındaki algımı sorgulamama neden oldular.

"Bu bağ hâlâ istiyorum." Buraya Malyr'in nasıl biri olabileceğinden habersiz gelmiş değildim. "Sonuçları ne olursa olsun, onlara katlanmaya hazırım."

İki adam uzun bir süre birbirlerine baktılar ve benim bilmediğim sessiz konuşmalarından birini yaptılar.

"Daha önce bunu başarmıştık, değil mi?" Sebian bir süre sonra şöyle dedi. "Neden bizi nereye götüreceğini görmüyoruz?"

Malyr uzun bir nefes verdi. "Seni doğruca bir ateşe götürecekt."

"Bekle..." Adamlar arasında bir ileri bir geri baktım ama bakışlarım en sonunda Sebian'a takıldı. "Senden vazgeçmek zorunda kalmayacağımı mı söylüyorsun?"

"Sorun senden çok Malyr'in seni doğal olarak sahiplenmesi. Başından beri öyleydi," dedi Sebian. "Bağ bunu daha da güçlendirecek. Aslında tüm mesele benimle savaşma dürtüsünü kontrol edip edemeyeceği."

"Sizi ilgilendirmesi gereken *dürtülerin* kontrolü değil," diye alay etti Malyr, "gölgelerim."

"Ya onları ona sifonla verirsen? Sen patlamadan saniyeler önce demiyorum Malyr, her gün, böylece o gaddar herifleri kontrol edilebilir bir seviyede tutabilirsin."

"İstediği zaman gölgelerini içime çekebilir," dedim ve sonra Malyr'e bakarken biraz daha yüksek sesle. "Aslında, eğer açıklamış olsaydın, bunca zamandır bunu yapmana izin verirdim."

"Neyle karşılaşacağının tamamen farkında mısın Galantia?" Malyr sonunda döndü, bir omzunu rafın çerçevesine yasladı ve yoğun bakışları benimkini buldu. "Boşluğun derinleşecek. Gölgeleme duyduğun özlem artacak. Aramızdaki fiziksel çekim... yoğun olacak."

"Anlamı?"

"Yani benden istediğin kadar nefret edebilirsin," dedi gözlerini kısarak, "ama yine de beni becermek isteyeceksin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Oh."

"Bağlanmış çiftler arasındaki arzu güçlüdür, tatlım, özellikle de yeni bir bağlanma sonrasında," diye ekledi Sebian. "Bu yüzden *drif* genellikle sonbaharda yapılır. İnsanlara kader eşlerini bulmaları, birbirlerine kur yapmaları ve ardından ilkbaharda bağlanmaları için yeterli zaman verir. Sana bahar hakkında söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi? Çünkü bu ona çok yakın hissettirecek."

Bacaklarımın arasındaki o önsezili zonklama göz önüne alındığında çok iyi. "Kuzgunlar olabiliriz ama bunun bizi bu... alışılmadık düzenlemeye kraliyetin baskıcı kurallarından kurtardığını sanmıyorum." Malyr'e baktım. "Sanırım belli bir düzeyde sağduyulu olmak gerekiyor?"

Malyr uzun bir nefes verdi. "Başka herhangi bir şey, bundan doğabilecek... yavruları tehlikeye atabilir. Eğer birisi bunun meşruiyetini sorgularsa-"

"Böyle bir şey ," dedi Sebian. "Şimdiye kadar ona karşı dikkatliydim, değil mi?"

I?"

Sebian'la çocuk yapmaktan vazgeçmek zorunda kaldığım için bunu bir an düşündüm.

Ama yine de, on dokuz yılımı taptığım ya da tapmadığım bir adamdan bebekler doğurmaktan başka bir şey beklemeden geçirmiştım, bu yüzden kavanoz çok azdı. Bir zamanlar amacıma ulaşmak için Malyr'in çocuğunu taşımaya razı olmuştım ve bu sefer farklı olması için hiçbir neden görmüyordum.

"Ama bu şekilde yaşayabilir misin?" Sebian'a sordum. "Benim kirli sırrım olursun."

"Güvendiğimiz insanların arasındayken seni sevebildiğim ve seninle ilgilenemediğim sürece dışarıda ne olduğum umurumda değil," dedi göğsümü kabartan sert bir kesinlikle, ama şakacı göz kırpmasıyla hepsi kayboldu. "Yine de kirli olması konusunda ısrar ediyorum." Omzunu ittiğinde sırttı. "Asıl önemli soru şu olabilir: İkimizi birden idare edebilir misin?"

"Bunu daha önce de yaptım," dedim ve Malyr'e dönüp baktım. "Beni milyonlarca parçaya ayırdın. Bana borçlu olduğun en az şey, bu son parçayı bana geri koymak için yardım etmen."

Malyr saniyeler ya da dakikalarca bana baktı. "Bu senin için gerçekten bu kadar anlamlı mı? Ruhunu bir ömür boyu bana bağlayacak kadar mı? Sonsuzluk için?"

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Öyle." Bir saniye daha sessizlik.

İki. Üç. Beş.

"Bu gece, ay körfezin ortasında durduğunda," dedi sonunda, "benimle ilk tanıştığımız yerde buluş."

ChapTer İKİ-Nİne

Galantia *Günümüz, bir uçurum*

I zar zor tanıdığım bir kadının yansımasına bakarken, aynamın bakır çerçevesi karşıdaki ocaktan gelen alevlerle parlıyordu. Bir kez olsun saçlarım o saçma sapan lülelere zorlanmamıştı.

insan sarayında modaydı. Bunun yerine, her biri yaklaşık bir parmak uzunluğunda olan karmaşık örgüler kafa derim boyunca sıkıca örülmüştü, saçımın geri kalanı açık, vahşi ve sınırsız bir şekilde akıyordu.

Bir
Kuzgun'un ki
gibi. *Bağlı* bir
tane.

Gri vizon elbisemin içine yerleştirilmiş korsajın kısıtlamalarına karşı nefes aldım, ama tek yaptığı kalbimin hızlı atışının yankılanması için daha fazla alan sağlamaktı. "Sadece üçümüz olacaksak neden bu kadar yaygara koparıyorsun?"

"Hayatında sadece bir kez bağlanırsın, tatlım." Arkamda bir tabureye oturan Sebian tırnaklarını kafa derimde gezdirerek yavaş ve odaklanmış hareketlerle örülmesi gereken son tutamı topladı. "Şu andan itibaren saçlarını örgülü tutacağız. Tüm dünyaya bizim olduğunu göster."

Onların...

Vücudum onun okşayıcı dokunuşuyla halsizleşti ve içimdeki huzursuzluğun bir kısmını yatıştırdı. Ya da belki de bileğimdeki mavi kurdeleli bileziği parmağımla oynatışım, üzerine dikilmiş *aerymel* parçalarını bir o yana bir bu yana çevirişimdi.

Kapımın ardında Tidestone sessizdi, nedense Malyr'in emriyle odama giden yolda devriye gezen muhafızların ara sıra çıkardığı ayak sesleri dışında. Pencerenin dışında ay, gri kar parçalarını aydınlatıyordu. Çok geçmeden körfezin ortasında duracaktı.

Sebian örgünün ucundaki bağı bitirdiğinde arkama uzandım ve parmaklarımın onunkileri aramasına izin verdim.

Hemen elimi tuttu, göğsü sırtıma sıcak ve güven verici bir şekilde bastırırken kollarımızı önümde indirdi. Şefkatli dudakları boynumun yan tarafına bastırdı, kulağıma kadar yavaş, durgun bir yol öptü ve orada fısıldadı, "Hemen orada seninle olacağım. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel. Şimdi gel." Şakağımla okşadı, ellerimizi birbirine geçirip beni kendisine çevirmeden önce nazikçe kalkmamı işaret etti. "olacak? Uçuş deliğinden mi, yoksa kalenin etrafındaki uzun yoldan mı?"

Yeni tıraş olmuş yanlarına, düzgün topuzuna ve aslında sahip olduğunu bilmediğim, giydiği o temiz kahverengi tuniğe baktım. "Uzun."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi sırtarak ve elimin arkasına bir öpücük kondurduktan sonra beni kapıya doğru götürdü.

Bir grup ozanın ateşin etrafında oturduğu, loş meşalelerin duvarlara titrek gölgeler düşürdüğü, udlarını ve diğer enstrümanlarını değerlendirdiği iç baileyde dolaştık. Gökyüzünden birkaç yalnız kar tanesi süzülüyordu.

Sebian beni kapıdan dışarı çıkarırken, "Yakında daha iyi hissedeceksin, göreceksin," dedi. "Sonsuz Ağrı mı? Uzun süre ayrı kalmadığınız sürece artık öyle olmayacak. Boşluğun da doycak tatlım. Artık uykunda göğsünü ovuşturmak yok çünkü açlıktan ölüyor."

Onu ve ayın yakışıklı yüz hatlarını nasıl ortaya çıkardığını içime çektim, kendimi onun yanına daha da yaklaştırdım. Bir kadınla ilgilenmek için iyi bir adam olmak gerekirdi, ama sadece en iyisi kadının gerçekten neye ihtiyacı olduğunu bilirdi, bu onun sağlayamayacağı şeyleri kucaklamak anlamına gelse bile.

Malyr'in figürü uçurumun kenarında durduğu yerde şekillendi, sırtı bize dönüktü, yüzeyinde gümüş parıltıların dans ettiği siyah okyanusa bakıyordu. Etrafında gölgeler uçuşuyor, gecenin mürekkep gibi karanlığında erimeden önce esintiyle birlikte sürüklenip gidiyorlardı.

Sonra arkasını döndü.

Kalbim durdu, atışlar arasında bir an yakalandım. Şimdiye kadarki en iyi tuniğini giymişti - altın yıldız dizileri ve aralarında süzülen kuzgunlarla işlenmiş siyah gölge bezi - yüzü yeni tıraş edilmiş, çizimleri ayın altında parlayacak kadar cilalanmıştı. Çok yakışıklı, çok zarif görünüyordu; yetiştirilme tarzını inkâr edemeyecek kadar asil bir görüntüsü vardı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben onlarda içimdeki kargaşayı yansıtan bir şey gördüm -dikkat, endişe, kırılma-. O da benim gibi burada, kaderlerimizin ilk kez kesiştiği bu uçurumda bekliyordu. Ölüm ve ötesine kadar bizi birbirimize bağlayan kaderlerimizin iç içe geçtiği yerde.

"Burada bekle," dedi Sebian, parmaklarının benimkilerden kurtulmasına izin vererek.

Malyr'e doğru yürüdü, elini omzuna koydu ve ona doğru eğildi. Aralarında fısıldaşmalar gidip geliyordu, dalgaların gürültüsünden ve uçurumun dibini ısırmamasından anlaşılmazdı.

Malyr başını salladı, Sebian'ı takip ederek bana doğru geldi ve benden bir adım ötede durdu. Gözleri örgülerime takıldı ve dudaklarında küçük ama içten bir gülümseme belirdi.

Sebian yanıma geldi, başımın arkasını kavradı ve alnını alnıma yasladı. "Kendimi sana bağlayamayabilirim ama sonuna kadar senin olduğumu bilmeni istiyorum... bu ne zaman olursa olsun. Sana sonsuza dek değer vereceğim. Sonsuza dek sana bakacağım. Sonsuza kadar seninle uçağım. Sonsuza dek seninle ilgileneceğim."

o bir santimlik boşlukta nefesim kesildi, gözyaşlarımın önsezili sıcaklığı gözlerimi doldurdu. "Ben de sana aynı sözü veriyorum."

Gözleri bir an için kapandı, sonra geri çekildi, Malyr'in koluna bir tokat attı ve arkasını döndü. "Bu sefer doğru yap."

Sebian'ın yakındaki bir kayalığın üzerine zıplayışını ve orada oturup bizi gözlemleyişini izledim.

"Gergin mi?"

Malyr'in ani bariton sesi gözlerimi ona çevirdi, kalbim yemek boruma çarpıyordu. "Evet."

"Ben de."

Tam o sırada, rüzgârın sürükleyişi Tidestone'dan yaylıların sessiz tınlarını taşıdı ve uçurumu alçak, eğlenceli bir melodiyle çınlattı. Bu Malyr'in dikkatini çekti ve gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak kaleye baktı.

"Bailey'deki ozanlar olmalı," dedi Sebian ve çantasından bir avuç kavrulmuş kestane çıkarıp ilkini ağzına atarak çiğnemeye başladı. "Muhtemelen şarap ve eski hikâyeler eşliğinde çok iyi vakit geçiriyorlardır."

Malyr'in bakışları bana döndü, şimdi daha yumuşaktı, elini uzatmadan önce teklif etti. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Dünya durmuş, cevabımı bekliyor gibiydi. Tereddütle eldivenli elimi onunkinin üzerine koydum.

Ben avucumu göğsüne yaslamak için kaldırırken Malyr kolunu ortama doladı. Diğer elimi de kendi elinin içine aldı. Sonra, vücudumun sağlam bir çerçeve ve her zaman çok emin bir adımla, beni müziğin ritmine yönlendirdi.

Onun adımlarına uydum, hareketlerimiz kar üzerinde kusursuzca akıyor, bedenlerimiz her dönüşte uyum sağlıyordu. "Bu tanıdık geliyor."

"Memnuniyetle." Bakışları göğsündeki elime kayd, kaşları çatıldı. "O benim bileziğim mi?"

Elbisemin kolunun bileğime bağlı mavi kurdeleleri ortaya kadar kaydığı yere baktım, ay ışığı *aerymelden* parlıyordu. "Yaralandığında tuniğinden düştü ve seni soymak zorunda kaldık. Ben... ben onu giymek istediğime karar verdim."

"Kaybettiğimi sanmıştım." Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Ama sanki kendi kendine doğru kişiye giden yolu bulmuş gibi görünüyor."

Kolunda parıldayan bir yıldızı şekillendiren altın ipliğe baktım, beni hiç şaşırtmayan o olağanüstü gözlerden kaçtım.

Akciğerler. "Bu benim için miydi?"

"Evet." Başparmağı, iç içe geçmiş parmaklarımızın sınırları içinde avucumun üzerinde gezindi. "Kullandığım ipek kurdelelerden birini yıllar önce bulmuştum. Ondan fazla, tam olarak burada, sahilde. Hayatımda gördüğüm en güzel kızın saçından düşmüştü."

Titreme, adımlarımın altında bükülmek istercesine dizlerimin etrafında dans ediyordu. O günü hatırladım, beyaz bir martı gördüğüm günü.

Hayır. Beyaz bir güvercin.

"Körfezin aşağısında o kadar hızlı döndü ki, bakıcısının hayal kırıklığına uğramasına neden oldu," diye devam etti Malyr. "Tam burada, bu uçurumun üzerinde yer değiştirdiğimde, kabalığım kendine engel olamadı. Döndük ve su boyunca süzüldük, anlamadığımız nedenlerden dolayı onu yanımızda taşımadan önce pençelerimizle yakaladık. Vicdanımız el vermedi."

Parmaklarım kaslı göğsünün kıvrımlarında, ondan yayılan sıcaklıkta ve ritmik kalp atışlarında avucumun içinde kıvrıldı. "*Kjaer*'de kestiğin mavi kurdeleyi hatırlıyor musun? Hani şu garip kuzgununkini?"

"Mm-hmm."

Göğsümde artan baskıyı geçip nefes aldım ve yavaşça, çok yavaşça gözlerimi onunkilere diktim. "Senin miydi?"

Beni kucağına daha da çekti, hareketlerimiz sanki bir dereden akan su gibi yumuşaktı. "Küçük güvercin, sanırım bu sorunun cevabını artık ikimiz de biliyoruz."

Hava onun kokusuyla yoğunlaştı -kış ve limon otu- bana masasının yanında kucağında Eski Vhaer dilinde yazı yazmaya çalışarak geçirdiğim sabahları hatırlattı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bana kur yapmaya cüret eden bir adamı vücudunun belli bir kısmına zarar vermekle tehdit etmiştin. Sanırım *taşak* kelimesini kullanmıştın... Onları kesip kuzgunlarına yedirmekle ilgili bir şeydi."

Ağzının kenarları seğirdi, biraz daha seğirdi, sonra yüzünde gördüğüm en belirgin gülümsemeye dönüştü. "Ne pahasına olursa olsun bu bağdan kaçınmaya kararlı olarak beni hadım etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim, *anoaley*."

Hafif bir kahkaha attım. "Şimdiye kadar."

"Şimdiye kadar," diye fısıldadı, bedenlerimiz bir bütün olarak hareket ediyordu, aramızdaki mesafe sadece nefeslerle ölçülüyordu. "Hediyelerimizin ne kadar hızlı

ya da ne kadar yükselteceğini. Şimdi gölgelerimin bir kısmını boşluğunuza dökmek istiyorum. Bir önlem." Bir vuruş ve sonra, "Yapabilir miyim?"

"Her zaman."

Gölgeler içimde dönüyor, boşluğumda kaybolmadan önce kalbimi okşuyordu. Gölgeler aktıkça Malyr beni kendine daha sıkı sarıyor, "Teşekkür ederim" derken sesi nefeslerinin çarpıntısıyla titriyordu.

"Lütfen eşimi bir boşluk yap," Malyr'in çocukluk duası kafamda yankılandı. *"Gölgelerimden kurtulacak olan kendi boşluğum."* Belki de bir krallığı kurtarmak benim tek kaderim değildi? Belki de onunla birlikte prensini de kurtarmam gerekiyordu.

"Bağlanma talebimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim, damarlarımdaki kan ısınıyor, gölgelerin durgun akışıyla kalınlaşıyordu.

"Bunu benim kefaretim olarak gör." "Nasıl yani?"

"İlk başta seni benden uzaklara göndermek istedim, bu sana sahip olamamanın acısı anlamına gelse bile," dedi, eli sırtımın küçük kısmındaydı, emretmek için değil, sadece yönlendirmek için yeterince bastırıyordu. "Sadece yarı yarıya sana sahip olmak farklı bir acı getirecek. Her iki durumda da acı çekeceğimden eminim, ancak bu hiçbir zaman sana verdiğim acıyı, gerçekten üzgün olduğum her şeyi telafi etmeye yetmeyebilir. Bu nedenle, buna seve seve katlanacağım."

Öyle bir suçluluk, pişmanlık ve tövbe eylemi ki, ona karşı beslediğim nefretin son kalıntılarıyla bir arada var olmak için mücadele etti. Çok değil. Belki de hiç yoktu. Artık onun taşıdığı yükleri, her zaman çok acımasız olan gölgelerin ağırlığını nihayet anladığım için değil.

"Valtaris'e gitmemize ne kadar kaldı?"

"Her an yola çıkmaya hazır bin adamım var," dedi. "Şehri yeniden yaşanabilir hale getirmek zaman ve yoğun emek gerektirecek."

"Tahta geçtiğinizde bir taç giyme törenine ihtiyacınız olacak. Kendine ne isim vereceksin? Kral Malyr? Gölgeler Kralı mı?" Bana öylece bakınca, "Bir şeyler bulmak için hâlâ zaman var. Sence bu sefer başarabilir miyim? Gölgeleri kaldırabilir miyim?"

Malyr'in eli sırtımdan çeneme doğru gitti. "Başarınızdan şüphe duysaydım, bağ kurmayı kabul etmezdim."

Bana olan inancı çekirdeğime parlak bir enerji gönderdi ve boşluğuma akmaya devam eden gölgelerden parıldamasına izin verdi. "Sanırım bunu şimdi yapmalıyız."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, o kadar samimi bir hareketti ki nefesim kesildi. "Bunun çoktan gerçekleştiğine inanıyorum. Bir şeyler hissediyorum. Sen de hissediyor musun?"

Kendi içimi dinledim. Evet. Evet, hissedebiliyordum. Evet, hissedebiliyordum. Göğsümde bir çekim vardı, ona doğru karşı konulmaz bir çekim - ve sadece fiziksel olarak değil.

Duygusal olarak. Ruhsal olarak.

Mıknatısa dönüştük, aramızdaki boşluk yok olana kadar amansızca birbirimize yaklaştık. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı, nefeslerimiz birbirine karışıyor, kalplerimiz bir atıyordu. O anın yoğunluğu, kabaran sıcaklık ve ham duygu, içimden bir inilti kopardı.

Gölgeler Malyr'ın etrafında yükseldi ve bizi gecenin yapabileceğinden daha fazla karanlığa gömdü. Sürünmediler, saldırmadılar. Sadece içime aktılar, daha hızlı ve daha hızlı, boşluğumun açılmasını, esnemesini, büyümesini talep ettiler.

Göğsüne daha sıkı sarıldım, bu kadar derinden doldurulmanın muhteşem hissini yaşadım ve merakla açılmış gözlerine baktım. "Artık biliyorum. Karanlığın Kralı."

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Işığın Kraliçesi."

Ani bir sıcaklık içime sızdı ve kaslarımın titremesine neden oldu. "Ne?"

"Az önce neye dönüştüğünü sanıyorsun, küçük beyaz güvercin, hmm?" Parmakları çenemin çizgisini takip ederek boynumdaki nabız noktasına kadar indi, her temas noktası içimi yakıyordu. "Tahvil arkadaşım. Gelecekteki kraliçem." Dudakları ağızımın köşesine değdi. "Nihayet karım."

Karısı.

İçimde sevinç ve endişe karışımı bir duygu çalkalanıyordu. Bu hassas bir dengeydi, onun yetenekli sözlerine boyun eğme dürtüsü ve kalbimi koruma ihtiyacı.

Ben ikincisini seçtim.

"Teşekkür Malyr," dedim ve kucağından inerek dansımızı durdurduktan sonra kuru boğazıma bir yudum indirdim. "Sanırım artık... odama dönmeliyim."

Parmakları bileğimi kavradı. "Galantia, ben..."

Sesi soluklaştığında bakışlarını üzerime çektim, beklerken ciğerlerim nefes almaya cesaret edemiyordu. Ne için, düşünmeye cesaret edemedim. Beni sevdiğini söylemesi için mi? Belki de.

"I..." Malyr, Sebian'ın kayadan nasıl kayarak yanına geldiğine baktı, sonra başını sallayarak bakışlarını bana çevirdi. "Evet. Soğuk bir gece. Bu gece soğuk."

içeri gir."

Sebian kolunu omuzlarıma doladı ve bizi Tidestone'a doğru döndürürken beni vücudunun sıcaklığına çekti, sonra Malyr'e baktı. "Geliyor musun?"

"Hayır," dedi ve bir kez daha okyanusa doğru döndü. "Sanırım bir süre daha kalacağım."

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ

Galantia
Günümüz, Tidestone

Sir şey kalbimi deldi, yemek boruma çarpmadan önce boğazımdan yukarı doğru çekti. Bir iniltiyle irkilerek uyandım, parlayan korların üzerime düşürdüğü turuncu pusun içinden göz kırparak

Oda. Bu ses de neydi? Tanrım, neden bu kadar ateşliydim?

"Şşş, uykunda inliyordun, ben de seni uyandırmaya karar verdim." Sebian'ın kaşları tam üzerimde geziniyor, bedeni paylaştığımız yatakta yanıma sıkıca bastırıyor, parmakları siyah elbisemin içinden kolumu okşuyordu. "Boşluğun benim gölgelerimden besleniyor."

miydi?

Kalbimi bir kez daha çekince, avucumu kaldırıp tam göğsümde, organa binlerce hançerin saplandığı yere bastırdım. "Acıyor."

"Buraya gel..." Kolunu belime dolayan Sebian beni üstüne çekti, vücudu pamuklu pantolonu dışında çıplaktı. "Bakalım boşluğunu yatıştırabilecek miyiz, hmm? İçine daha fazla gölge dökeceğim."

İçime aktılar, damarlarım çıldırtıcı bir sıcaklıkla kızardı. Uyarılma içimi yakıp kavurdu, ruhumu alev alev yaktı ve bir arzu dalgası tüm hassasiyeti bir kenara itti. Tanrım, *bu* da neydi?

Zihnim bulanıklaşırken leğen kemiğimi ona doğru salladım ve bir başka acı dolu iniltiyle parmaklarımı sert göğsüne doğru kıvırdım. "Benim bir sorunum var."

"Senin bir sorunun yok," diye inledi, leğen kemiğini kaldırdı, aleti altımda sertleşmeye başlamıştı bile. "Bu bizim türümüz için son derece doğal." Elini kalçamın etrafından dolaştırdı, iç çamaşırlarımı aşağı indirdi ve parmaklarının kıvrımlarımı keşfetmesine izin verdi. "Kahretsin, olmuşsun. O boşluk nasıl?"

"Hâlâ acıyor," diye bağırdım, klitorisimi karnında sallamaya devam ederken bile, Sebian aramıza uzanıp pantolonunu sert uzunluğunu serbest bırakacak kadar aşağı ittiğinde daha hararetli bir şekilde.

"Şşş... Tuttum seni." Ellerini kalçalarımın koyarak beni aletin üzerine doğru yönlendirdi, içime öyle kolaylıkla girdi ve beni öyle mükemmel bir şekilde doldurdu ki boğazımdan uzun bir inilti koptu. "İhtiyacın olanı al."

Kendimi dikleştirdim, kalçalarımı ona doğru kaydırardım. Pardösümü başımın üzerine çekti ya da belki de ben çektim... Bunu söylemek zordu. Zihnim bulanıklaştı, duyularım gölgelerin okşayışında boğuldu ve zevk içimde iç içe geçti. Sebian bacaklarımın arasında çok iyi hissediyordu, ellerinin göğüslerimi yoğurması, meme uçlarımda ağrıyan noktalara kadar sertleşmesine izin vermesi.

"İşte bu, tatlı şey," diye mırıldandı Sebian, yüz hatları zevkten çarpılmıştı. "Sikimin üzerinde kendini iyi hisset."

Vücudum kendi kendine hareket etti, ona karşı itti ve kalçalarının zorlu itişlerimin her birini karşılamak için yükseldiğini hissetti. Nefeslerim sert ve hızlı geliyor, içimdeki hisler yoğunlaştıkça vücudumdaki her kas titriyordu.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı!

İçimde bir yerlerde, boşluğum ardına kadar açıldı ve ulaşabildiği tüm gölgeleri sonsuz midesine çekti. Siyah dallar Sebian'ın

İçime girip çıkarken dişleri bu hissi engellemeye çalışıyordu. Karanlığın dalgası aklımı başımdan aldı, damarlarıma coşku dalgaları gönderdi, acıyı uzak bir anı haline getirdi...

Gölgelerin akışı yavaşlayana kadar. Biraz daha yavaşladı.

Yavaş bir damlamadan başka bir şeye dönüşmedi, beni boş, bomboş bırakmakla tehdit ediyor. Çok boş.

Dehşet yükseldi ve pelvisimi daha hızlı yuvarlayarak klitorisimi Sebian'ın sert vücuduna sürttüm. "Daha fazla, lütfen..."

"Tatlım, beni şimdiden uçurumun kenarına getirdin," diye inledi Sebian. "Benim için boşluğunu kapatabilir misin? Akışı kolaylaştırmak için birazcık?"

"Hayır..." Kanım kaynadı ve kulaklarımda kükreyerek her türlü odaklanmayı bastırdı. Yapamadım, yapmak istemedim! "Lütfen, Sebian, çok acıyor."

"Şşş... sorun yok. Gel buraya, öp beni." Parmaklarını saçlarımin arasına daldırdı ve dudaklarımı nazik, telaşsız bir öpücüğün içine çekerek, "Seninle ilgileneceğim, söz veriyorum," diye fısıldadı. Ay ışığında bile canlı olan gözleri benimkileri aradı. "Yapacağımız şey bu. Dinliyor musun, tatlım?"

Başımı salladım.

"Battaniyeyi al çünkü dışarısı buz gibi. mı?" Parmaklarımı yakındaki gölge örtüsüne soktum. "Uh-huh."

"Tamam, dayan." Bir koluyla kıkımı destekleyip diğeriyle beni kendine doğru çekerek ayağa kalktı. "Seni Malyr'e taşıyacağım, beni duyuyor musun?"

Bacaklarımı beline doladım, bu da ona karşı sallanmamı neredeyse imkânsız hale getirdi. "Ama-"

"Aması yok. Üçümüzün arasındaki bu şey her ne ise, ikimizi de seni sevmekten alıkoymayacak, anlıyor musun?"

Hayır. Soğuğun çıplak tabanlarımı nasıl ısırdığından hiçbir şey anlamadım, bedenim ona karşı beceriksizce kamburlaştı - beni acıdan uzaklaştırmak için zevk peşinde koştum. Tanrım, acı...

"Çok acıyor!"

"Arkanı dön ve diğer tarafa bak!" Sebian, kançılara kapısına doğru aceleyle ilerlerken yakındaki bir muhafıza tısladı ve... Gölgeler! Malyr'in kapısının altından sızarak Sebian'ı durdurdular. "Kahretsin. Bu iyiye işaret olamaz. Tatlım, bu gölgeleri emmeni istiyorum."

..

Kıvrılan bir fırtına gibi dönerek boşluğuma doldular. Bu yüce his karşısında haykırdım, ürperdim, tüm bedenim zevkle karıncalandı. İçimdeki acı eriyip gitti, yerini o kadar güçlü bir his aldı ki beni yeniden paramparça etmekle tehdit etti.

"Yeni mi geldin, tatlı şey?" Sebian kapıdan içeri girip kançılaryaya doğru hızla ilerleyerek sordu.

Gölgeler.

Her yerde gölgeler var!

Sebian kapıyı çarpmadan önce, gece yarısı çıkan bir kum fırtınası gibi etrafımızda dönüp durdular, odadaki tüm ışık kesildi. "Malyr?"

Boşluğum gölgeleri öyle bir güçle emdi ki, neden olduğu rüzgar tüm karanlığı yuttu ve içime mutlak bir hazzın karıncalanmalarıyla aktı. Bir sandalye devrildi ve kitaplar yere düştü.

Ocaktaki ateş parlak bir parıltıyla alevlendi ve siyah gölge bezinden yapılmış yuvanın üzerinde dört ayak üzerinde çıplak bir şekilde kamburlaşan figürün üzerine kırmızı bir renk verdi. Derisi koyu çizgilerle perdelenmiş, gözleri siyah, iç köşelerinden bir tüy kaleminden damlayan mürekkep gibi gölgeler akıyordu.

"Kahretsin..." Sebian mırıldandı. "Tatlım, hâlâ aklın başında mı? Çünkü o gölgelerden bazılarını onun üzerinden kaldırmanı istiyorum."

Sebian beni yuvaya taşıdı ve diz çöktü. Battaniye üzerimizden düştü.

Malyr sonunda bakışlarını bize doğru çevirdi. Gözleri Sebian'ın sikine saplanmış halde oturduğum yere sabitlendi. Tüm vücudu titremeye ve sarsılmaya başladı.

Sonra tısladı.

Sebian bana karşı sertleşti. "İşim bitti."

Kalçasının üzerinde döndüm ve üst bedenimin Malyr'inkine yaslanmasına izin verdim. Ellerimi boynuna doladım, tendonlarının derisinin altında nasıl çıkıntı yaptığını, kalın damarlarının kan ve karanlıkla nasıl titreştiğini hissettim. İkincisini, başım dönene kadar boşluğuma çektim, yoğunluğunun sancıları ile titriyordum.

Malyr daha sert titriyor, parmakları kanımı koyulaştıran bir çaresizlikle vücudumda dolaşıyordu. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Sadece beni öldürme, tek istediğim bu," dedi Sebian. "Sana ihtiyacı var."
"Bu doğru mu, küçük güvercin?" Gölgeleri içime çekmekten başım dönmüştü, o kadar hararetiydim ki Malyr'in eli boğazıma yerleşene kadar arkamda diz çöktüğünü fark etmemiştim. Bir çekişle beni kendine doğru çekti.

Fısıltısı boynumun kenarındaki ince deriyi yaralıyor. "Bana ihtiyacın var mı?"

Bedenimin, haince bir şey olan, zonklamasına engel olamıyordum. "Gölgelerin."

Başparmağı çeneme saplandı, ağzım onunkine değene kadar başımı çevirdi, karanlık dudaklarından benimkine gölgeli dallar yayıldı. "Al onları."

Kolumu arkamdan kaldırıp, ağzını kendime çekmeden önce parmaklarımı onun açık siyah tellerine sokmam bir seçimden ziyade içgüdüsel bir hareketti. Gölgelerini yuttum, dudaklarının yumuşak iç eti boyunca iz sürerken onları dilimle kovaladım. Damarlarımı yakan bir ısı seliyle içime aktılar ve tüm bedenimi coşkulu bir zevkle yaktılar.

"İşte bu Galantia, boşluğunu doldur," diye mırıldandı Sebian, bir kez daha içime sokulurken. "Kahretsin, kıvranışına ve üzerimde sürtünmene bayılıyorum."

Malyr inledi, eli arkamda dolaşırken nefesleri yüzümde daha hızlı ve sıcak bir şekilde dolaşıyordu. Parmak eklemleri omurgamın alt kısmına çarpıyordu. Elinin sert, hızlı darbeleriyle sikiğin tepesi bana her baskı yaptığında ılık ıslaklık tenime yayılıyordu.

Pelvisimi Sebian'a doğru yuvarladım, her itiş klitorisim zonklayana kadar içime zevk parçacıkları gönderdi. "Mmm..."

"Kahretsin, şimdiden beni tekrar sıkmaya başladı. Bizim için mısın, tatlım?" Sırtım Malyr'in göğsüyle desteklenirken, Sebian kalçalarımı kavradı ve hızlı titreşimlerle içime girerken beni sabit tuttu. "İşte bizim iyi kızımız, geliyor-"

Bir çığlıkla başımı arkaya attım, ruhumu sarsan bir güçle içimden başka bir orgazm geçerken bedenim gerildi ve sarsıldı. İşte o zaman tekrar oldu. Gölgeler kabardı... bina, bina, bina, ta ki-

Karanlık üzerimden

fışkırdı. Tahta parçalandı.

Parşömen hışırdadı.

Bir şey boynumun yan tarafını kesti, benden bir tıslama kopardı, sadece kitap sayfalarından oluşan bir fırtına hızla geçti. Ne... ne oluyordu?

Sebian'ın kalçaları durdu, göz bebekleri odanın içinde uçtu. "Bu da neydi böyle?"

Arkamda, Malyr gerildi, sadece homurtularının sesi odayı doldururken, tohumu sırtıma ılık bir şekilde sıçradı ve parmakları aceleyle kıcıma yayıldı. "Gölgelerimi kullanıyor."

"Yankı mı?"

Malyr kıkırdadı. "Hayır. Çalmak."

"Ateş," diye homurdandı Sebian, gözleri ocağın önünde yerde duran alev alev yanan kitap sayfalarına gitti. "Lanet olsun, tüm kaleyi yakıp kül edecek. Malyr!"

"Ben hallederim." Malyr elini alevlere doğru salladı ve yoğun bir gölge örtüsünün onları boğmasına izin verdi. Döl damlayan parmakları yanağıma ıslak bir şekilde , ikisi dudaklarımı geçip ağzıma girdi ve kulağıma fısıldarken tuzlu tadı dilime yaydı, "Küçük güvercin, hepimizi öldürtmeye mi çalışıyorsun? Kontrolden çıkmış hırsızlara ne olduğunu biliyor musun?"

." Sebian saçlarımı avuçladı. Beni üzerinden itti, saç tellerimden tutup çevirdi ve yüzüm Malyr'in yuvasının kadifemsi yumuşaklığına gömülene kadar beni aşağı itti. "Ellerini bağlayın!"

Liflere doğru nefes nefese kaldım. "Ne!?"

Buzlu ipler bileklerime dolandı. Tek bir çekişle kollarımı arkamdan çektiler. Birisi parmaklarımı iç içe geçecek şekilde ayarladı, gölgeler onları bağlarken bir avuç içi diğerine bastırdı.

"Üzgünüm tatlım, seninle ilgileneceğiz ama işi şansa bırakamayız." Sebian göğsüme uzandı, bağlı kolum vücuduna değene ve başım boynunun kıvrımına yaslanana kadar beni göğsümden tutup yukarı çekti. "Böyle sallanmaya devam edersen, seni sikmeyi bitirdiğimizde tek bir taş bile kalmayacak."

Malyr önüme geçti, gözleri yüzüne gölgeler düşüren iki siyah küre gibiydi. "Onun içine girdin mi?"

"Fırsat bulamadım."

"Eğer bu gece seni tekrar içeri alabileceğimi düşünüyorsan, o zaman ölümü göze alıyorsun demektir."

"Farklı bir şey beklemiyordum," dedi Sebian. "Kendimi bunun içine sıkıştıracağım, merak etme."

"Gözün onun elinin üzerinde olsun." Malyr'in parmakları çenemi bir mengene gibi kavradı, sonra dudaklarını yapıştırdı ve ben ağzının içinde inleyene kadar içimde yeni bir karıncalanma dalgası yarattı.

Sebian dizini kalçalarımın arasına sıkıştırarak bacaklarımı ayırmaya zorladı, sonra da sikini arkama doğru iterek beni Malyr'in koluna soktu. "Bizim için iyi ol ve o gölgelerin bir elinden diğerine akmasına izin ver. Basit. Güvenli."

Öpüşmeyi kesmeden çenemi bırakan Malyr, bir kolunu arkasına uzatıp oturuş şeklinden destek alarak bacaklarını uzattı. Elini bir kez daha sertleşen sikinin dibine indirmeden önce beni üzerine çekti ve nemli tepesinin yarığıma sürtünmesine izin verdi.

Sebian kalçalarımı kavradı ve beni Malyr'in boyuna doğru itti. "Onun sikini al, tatlım. Eşini içinde hisset, sert ve seni doldurmaya hazır. Karnına küçük bir bebek koymaya."

Malyr uzun bir inilti çıkardı.

Kaslarım gerildiğinde Sebian fısıltısının şakağımda oynamasına izin verdi. "Yemin ederim, sanki seni çiftleştirme fikrinden gerçekten hoşlanmış gibi konuşuyor. Ona bu gece doğurgan olmadığını söyleyeyim mi tatlım? Yoksa bunu küçük sırrımız mı yapalım?"

Vücudum Malyr'in sikinin her bir santimi ile titredi ve sarsıldı, içimde vahşi bir zevk dalgası dolaştı. İçim onun kalın uzunluğu için gerildikçe nefesim kesildi, basınç neredeyse dayanılamayacak kadar arttı ve beni acı ve zevk arasında transa benzer bir durumda bıraktı.

Sebian sikini göt deliğime doğru itti, Malyr'in orada bıraktığı dölleri yaymak için daireler çizdi. "Şşş... onu daha önce oraya sokmuştun. Şimdi sıra bende."

Vücudumdaki her bir kas onun yukarı doğru itme şekliyle gerildi, sıkılan kasın etrafındaki acı çok ısıracıydı. "Bu çok fazla."

"Bu gece tam olarak ihtiyacın olan şey bu," diye homurdandı Sebian, Malyr'in itici aletinin muazzam baskısı boyunca kendini daha derine zorlarken, benden bir inilti kopardı. "Dikkatini dağıt."

Malyr boğazımı yakaladı. Dudakları doymak bilmez bir açlıkla dudaklarıma ve dişlerini geçirmeden önce alt dudağımın tadını çıkardı. Kanın metalik tadı dilime yayıldı ve çıkardığım her zevk iniltisi, klitorisimi titreştiren bir gölge akışı-siyah girdaplarla karşılandı.

Sebian kulağımın dibinde, "Kıçını istiyorum, tatlım," diye geveledi, içime daha da battı, gölgeyle örtülü acı hoş bir sıcaklığa dönüştü. "İkimizi de idare edebileceğini söylemiştin. Göster bana. Malyr seni becerirken ben de seni beceriyim."

amını sikmeye devam ediyor." Bir sonraki hamlesinde, karnımın alt kısmına küçük titremeler gönderen derin ve erkeksi bir sesle inledi. "İşte bu kadar. Kahretsin, bize iyi davranmıyor mu Malyr?"

Malyr beni derinden ve içten öptü, güçlü kalçalarını içime doğru itti. "O mükemmel."

Tutkulu bir kucaklaşma üçümüzü de sardı, bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Sebian içime daha derin ve daha sert girerek beni zevkten çıldırtırken, Malyr'in vücudunu altımda hissettim, kaya gibi sert vücudu her vuruşta klitorisime baskı yapıyordu. Kalçaları yukarı doğru kalktı, dudaklarımız kan ve gölgelerden oluşan bir öpücükle buluşurken beni kendinden geçmiş bir mutluluk dalgasıyla yükseltti. Sırtımı dikleştirdim, nefes nefese kaldığımda düşük bir inilti çıkardım, onun horozuna geri batarken Sebian'ın içimde derinlerde nabız attığını hissettim.

Mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyorduk, her ortak hareket beni serbest kalmanın sınırına daha da yaklaştırıyordu. İki yarak içimde hareket ediyor, farklı açılarda ve değişen yoğunlukta itiyor, kemiklerimin titremesine ve nefesimin kesilmesine neden olan dizginlenemez bir vahşilikle beni beceriyordu.

Sebian'ın nefesleri derinleşti, sesleri yükseldi ve eli göğsüme kayarak etimi yoğurdu ve meme ucumu sıktı. "Çok yakın."

"Biliyorum," diye inledi Malyr ağzımın içine, parmakları boğazımın etrafında bükülüyordu. "Bizim için gel. *Şimdi* gel."

İçime başka bir gölge dalgası akarken, boğazımdan gırtlaktan gelen bir inilti çıktı. Sertçe boşaldım, kaslarım ikisinin de etrafında kenetlendi. Zevkle homurdandılar ve daha hızlı, daha sert ittiler, beni unutulana kadar becerdiler. İçimde siyah bir yarık açıldı.

Bileklerim serbest kaldı.

Kollarım öne düştü. Ellerim Malyr'in omuzlarını kavramadan önce odada bir başka gölge dalgası dalgalandı. Tahta çatladı. Duvardan bir harita düştü. Bunu bir kâğıt fırtınası izledi.

Malyr ağzını bir tıslamayla ayırdı, içime boşalırken titriyordu, shaftı her tohum fişkırışında kaslarıma çarpıyordu. "Kollarından tut!"

Sebian homurdanırken bir sıcak yıkama daha kıcımlı doldurdu, kollarımı tutup arkamdan çekerek avuç içlerimi birbirine bastırırken kalçaları arkamda tekledi. "Ateş..."

Malyr başımın arkasını kavradı ve alnımı kendine doğru çekti, sonra elini yanan perdeye doğru kaldırdı. "Ben hallederim."

OceanofPDF.com

CHapTer ÜÇ-BİR

Malyr
Günümüz, Tidestone

A Gecenin bir noktasında, Galantia'nın yeteneği o uyurken muazzam bir büyüme atağı geçirmiş ve birçok odadaki gölgeleri üzerine çekmiş olmalıydı. Ya da Asker'in bir saat kadar önce bildirdiğine göre Buraya tesadüfen girmiş ve geceki kargaşadan sorumlu boşluğun derinliklerine gömülmüş iki Kuzgun bulmuştu. Daha önce hiç bu kadar çabuk eğilip bir odadan -hem de yanan bir odadan- çıktığını görmemiştim.

Başımı çevirdim, Galantia'nın uyurken hafifçe aralanmış dudaklarından küçük nefesler çektiği yere baktım, saçları o kadar parlak, yüzü o kadar huzurluydu ki. O kadar güzeldi ki kalbimi sızlattı.

Yeteneğim özümde yeni keşfedilmiş bir güçle titreşse de, onun boşluğunu doldurmak için muazzam miktarda gölgeye ihtiyacım vardı. Ve ağzına kadar bile değil, sadece üzerinde biraz kontrol kazanmayı başardığı bir noktaya kadar, beni geride bir hisle bırakarak... nasıl söyleyebilirim?

Sakin mi? Hayır, yeterince güçlü değil. Huzur mu?

Bir zamanlar bu kelimeyi lügatimden silmiştim ama şimdi tüm varlığımı kapsıyordu. Hiçbir şey çizilmedi, hiçbir şey kazanmadı. Yuvamızda, şu anda var olduğu bilinen tek hırsızın yanında yatıyordum, göğsüm gölgeler tarafından istila edilmemişti, zihnimden tüm kasvet kalkmıştı. En son ne zaman bu kadar hafif ve kaygısız hissetmişim? On dört yıl önce mi? On altı mı? On sekiz?

Söyleyemedim bile.

Valtaris'e döndüğümüzde, bir uçuş tüyü koparacak ve Kanatlı Kale'nin yanındaki tapınağa sunacaktım. Tanrıça'nın dualarımı nasıl da duyduğunu ve bana mükemmel eşimi - gölgelerimin boşluğunu, karanlığımın ışığını - hediye ettiğini düşünürsek, daha azı olamazdı. Galantia her zaman istediğim her şeydi... beni tam olarak geri istemese bile.

Kolumu başımın altında kavuşturdum, saatlerdir yaptığım gibi yer değiştirdim, kendimi garip bir şekilde iyi hissettiğim için uyuyamadım. Bir daha asla başka türlü olmasını istemedim. Bir daha asla o karanlığa dönmek istemedim. Şimdi, bir daha asla dönmeyeceğimden nasıl emin olabilirdim...?

Kalbim ağırlaştı.

Sanırım biliyordum.

İlk pembe lekeler doğu penceresinden içeri süzüldü, ancak yumuşak renk tonu odanın mutlak yıkımını kamufle etmek için hiçbir şey yapmadı. Anlaşıldığı üzere, gölge ipleri *anoaley*'imi tutamıyordu. Bu yüzden bileklerini Sebian'ın pantolonundan kopardığımız pamuk parçalarıyla bağlamıştık, katlanmış elleri göğsünün rahatça inip kalkmasına dayanıyordu. Arkasında, on iki raftan sadece ikisi ayakta kalmıştı ve muhtemelen tek bir kitap bile yoktu. Ne haritalar ne de mobilyalar büyük kayıplara uğramıştı ama dumanın ısırıcı kokusu bu odayı asla terk etmeyebilirdi.

Ağzımın etrafındaki kaslar, gülümseme olduğunu hayal etmekten hoşlandığım bir şeye dönüştü. Hiç şüphesiz bir ölüm büyücüsünü birbiri ardına açık bir alana sürükleyecek, gölgeleri çalmak ve onları istediği gibi kullanmak için saatlerce pratik yapacaktı. Büyük ihtimalle kahvaltıdan önce.

Bakışlarım Galantia'ya döndüğünde Sebian'inkine takıldı ve Sebian uzun saniyeler boyunca bana sırttıktan sonra sonunda şöyle dedi

Bir dahaki sefere su kovaları hazır olsun... her ihtimale karşı."

Göğsümde alçak bir kıkırdama gümbürdedi. "Ben ipi getireceğim, sen zırhı getir."

Yüzü daha ciddi bir ifadeye bürünmeden önce gözleri şakayla parlıyordu. "Ne kadar zor? Bağ arkadaşını paylaşmak?"

"Bunun bir önemi yok. Onun sana olan duygularından faydalandım. Şimdi ödenmesi gereken bazı aidatlar varsa şikayet edemem." Belki bir gün borcumu ödemeyi başarabilirim. "Şu anda, bu battaniyenin altında, ayak parmaklarının benimkinin değil, *senin* baldırının altına sıkıştığından eminim. Bedenini ne kadar paylaşırsak paylaşalım, kalp meselelerinde her zaman bir eşitsizlik ."

Bakışlarımı tuttu, kaşları çatılmıştı. "İlk uçuşunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Hayatımda yaşadığım en güzel duyguydu... hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Ta ki kabalığım uçurumun yüzüne çarptığında lanet olası bir kaburgamı kırana kadar," dedi. "Hiç kaburganız kırıldı mı? O kadar dayanılmazdır ki, acı çekmeden nefes bile alamazsınız. İyileştikten sonra tekrar uçmayı o kadar çok istedim ki. Yine de herkese o kadar da iyi olmadığını söyleyerek yapmadım. Çünkü kendimi tekrar incitmekten korkuyordum." Uzun bir nefes. "Söylemeye çalıştığım şey, Galantia'nın aşkı hiç bilmediği. Ve aşk geldiğinde, kalbini kırana kadar en güzel duyguydu. Şimdi tekrar incinmekten korkuyor."

Gözlerim arkasındaki kırık rafta gezindi. "Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Aşk olmasaydı, onu ilk başta incittiğin gibi incitmeyi asla başaramazdın," dedi. "O uçma dürtüsü? Uçup gitmez; her zaman oradadır. Biz sadece kendimize öyle olmadığını söyleyerek harika bir iş çıkarıyoruz. Bu işe yarıyor mu? Yoksa senin için hecelemem mi gerekiyor?"

Başımı iki yana salladım. Anlamadığımdan değil ama Galantia'nın bana karşı hâlâ sıcak duygular beslediğini hayal bile edemiyordum. Zevk ve şehvet mi? Evet, ama aramızdaki bağ buydu, aşk değil.

Sebian uzun bir nefes verdi. "Ona nasıl hissettiğini anlatmalısın Malyr."

Bağlandıktan sonra denemiştim, ancak kalbimin onun olası tepkisine cesaret edecek durumda olmadığını fark ettim. Onun reddi. "Kelimeler..."

"Ne düşünüyorsun? Biri ona kaç kere *seni seviyorum demişti*? geçmişinde, hmm? Benim tahminim sıfır. Belki bakıcısı olabilir ama

Günün sonunda, bu insanlar kiralık yardımcıları. Kelimeler küçük güvercininiz için çok şey ifade ediyor. *Onları kullan*. Nasıl kullanacağını biliyorsun."

Üzerimdeki battaniyeyi ittim, ayağa kalktım ve odaya yayılmış yanık kitap sayfaları arasında kıyafetlerimi aramaya koyuldum. "Boşluğu artık onu rahatsız etmemeli. Sanırım birkaç güne kadar."

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey var." Atılmış pantolonumla birlikte içine girmeden önce en yakın gömleği kaptım. "Uzun sürmez."

"Burada kalmalı ve ona göz kulak olmalısın," dedi. "Artık bağılısın Malyr. Daha iyisini yapmalısın."

"Ve yapacağım." Şu andan itibaren, onu korumak için ara sıra karanlığa bürünmek gerekse bile, sonsuza dek onun ışığında eğleneceğimi garanti ediyorum. "Güvendiğimiz kişiler dışında kimse onun bir hırsız olduğunu bilemez - bu konuda çok fazla korku ve cehalet var. Anlıyor musunuz?"

Başıyla onayladı. "Onu güvende tutan her neyse." Kaba tavrımı değiştirdim.

Kanatlarımızı açarak uçuş deliğinden geçtik ve soğuk kış sabahına çıktık. Sağa doğru yatarak, *sürüklenmeye* hazırlanan birkaç hizmetkâr dışında derin uykudaki bir kalenin etrafında döndük. Sonra iki kule arasındaki boşluktan kayarak geçtik ve hızımızı yavaşlatarak başka bir uçuş deliğinden geçip sıcaklığa geri döndük.

Büyük odanın ortasında yeniden şekillendim, ocakta sadece korlar yanıyordu, hemen hemen her mobilya parçası farklı tarzlarda deri korselerle kaplıydı. Her zaman dağınıktı, dünyanın onu nasıl algıladığıyla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu ve belki de bu ona benimkini her zaman aşan bir acımasızlık kazandırmıştı.

Lorn'un ocağın yanındaki küçük yuvasında uyuduğu yere doğru yürürken çıplak tabanlarım hiç ses çıkarmadı. En yumuşak battaniyeleri istiflerken, sümüklü her çocuğa iğrenerek dudak bükmesi, kısırlığının hamileyken uçurumun kenarındaki kaymanın bir sonucu değil de kendi tercihi olduğunu iddia etmesi yine bir maskaralıktı.

Yanına oturdum, parmaklarımı yüzlerce kez okşadığım siyah saç tellerinde gezdirdim. Zindandan kaçtıktan sonra, birbirimize karşı gerçek bekaretimizi kaybettikten sonra, çılgılık atana kadar çekerek çürümesi için daha da kabaca.

"Lorn." Omzunu hafifçe ittim. "Uyan."

Gözlerini kırıştırtarak açtı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Malyr? Ne... Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini ovuştururken kaburgalarım kalbimin etrafında kıvrıldı, hareketleri hala koordinasyonsuzdu, yüz hatları yumuşaktı ve her zamanki çalışılmış siren gülümsemesinden yoksundu. Yanımda acı acı ağlayan o masum kıza benziyordu.

Sadece bir saniye sürdü.

"Güneş daha yeni doğdu," dedi gözlerini sinirli bir şekilde devirerek ve yaklaşık üç yıl önce içimde bir öfke patlamasına neden olan o alaycı sırıtışını ortaya çıkardı. "Güzel Kuzgun çocuk göğsü ağrıyor diye uyuyamıyor mu?"

Bu çürümüş lakabı duyunca kaslarımı gevsemeye zorladım. Onun öfkemi körükleme çabasından başka bir şey değildi, geçmişte her zaman karanlıkla birlikte gelen agresif patlama.

Karanlık. Her zaman

karanlık. Bir daha asla.

Yeteneğimin üzerime yüklediği onca ağırlıktan, sefaletten, kaderime kayıplardan sonra, tanrıça sonunda bana bir çıkış yolu vermişti. Lorn'dan ne kadar nefret etsem de, birbirimizi ne hale getirdiğimizden ne kadar nefret etsem de, saldırdığı gün bana yaptığı gibi onu karanlıkta bırakmayacaktım.

Bana başka seçenek bırakmadığı sürece olmaz.

"Güneş kayalıkların üzerine doğmadan önce, dün gece *drif* için gelen Aros'u bulmanı istiyorum," dedim. "Kendini hemen ona bağlayacaksın. Gecikme yok. Mazeret yok."

Soluk soluğa attığı kahkahası çok fazla eğlence içeriyordu ve tüm bunların ciddiyetini kavramadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Asla bağlanmayacağım-"

"Onunla birlikte Hanneling Ambarı'na dönecek ve hayatının sonuna kadar orada kalacaksın," diye devam ettim. "Asla kuzeye uçmayacak, beni aramayacak, *anoaley*'imin bin fersah yakınına bile yaklaşmayacaksın."

"Ciddi olamazsın-"

"Bunu sağlamak için *anoanızın* uçuş tüyleri yılda bir kez kesilecek." Onun kabalığı hediyesini geride bırakacak gibi görünmüyordu ama önlem almak zorundaydım. "Eşinin bölgesini bir kez bile olsa, kazara da olsa terk edersen, kuşunu bizzat ben öldüreğim."

Gözbebekleri loş ışıktaki yüzümde gezindi, sanki samimiyetimi arıyordu ve bulduklarında yutkunmakta zorlandı. "Malyr, lütfen... beni gönderme."

Boğazım daraldı ama bu hisle savaşmak için derin bir nefes almaya zorladım. Galantia'ya çok şey borçluydum. Şu andan itibaren daha iyisini yapmalıydım. Çok daha iyisini. Bu acı verici ama gerekli bir başlangıçtı.

"Bir bağın içinde neşe ve derin bir bağ vardır, Lorn." Şimdi boğazım kaşınmaya başlamıştı -muhtemelen benimkinde de aynısını bulup bulamayacağımı bilmediğim için- Galantia'yla olan ilişkim kadar yüklüydü. Ama bu beni işleri yoluna koymaya çalışmaktan alıkoymayacaktı. "Aros senin her boktan yanını, zindanlarda sana yapılanların her kara saniyesini gördü. Ve seni tüm kalbiyle seviyor."

"Ama *seni* seviyorum," diye sızlandı, gözleri zindanlardaki küçük oyuktan defalarca baktığım aynı ışıltılı kürelerdi.

"Hayır, değilsin." Geçmişte ben de aynısını yapmıştım, kırılmışlığımızda bir bağlantı hissi bulmuş ve bunu aşk olarak karıştırmıştım. Ama hiçbir zaman öyle olmamıştı. Hiçbir zaman. "Senin sevdiğin şey, bizim ne olduğumuza dair bu fikir: sonsuz karanlığa birlikte bağlı olmak. Ben tüm bunları geride bırakıyorum, sen de öyle yapmalısın."

"Hayır," diye mırıldandı ve sonra biraz daha yüksek sesle, "Hayır." Başını kararlı bir şekilde salladı. "Beni göndermene izin vermeyeceğim. Bunu daha önce de denedin. Asla ciddi değildin."

Her zaman bunu kastetmiştim ama bir şekilde bağlarımızı tamamen koparamamıştım, sanki onun bana, benim de ona getirdiğim o karanlığın aşinalığına bağımlı olmuştum. "Gideceksin ve bir daha asla yanıma dönmeyeceksin. Asla."

Doğrulduğunda alt dudağını bir titreme tuttu. "Peki ya reddedersem?"

Kalbim ağırlaştı, iplerini sürüklemeye başladı. Onu bu karanlıktan çıkarmak istiyordum ama beni ya da korumaya yemin ettiğim kadını tekrar aşağı çekmesi pahasına değil.

Bakışlarını tutarak, fısıldamadan önce gözlerimdeki kararlılığı görebilmesi için ona doğru eğildim, "O zaman seni öldüreceğim, tıpkı söylediğim gibi, eğer eşime zarar verirsen."

Tabii ki sadece çenesini kaldırdı, ağzının sağ köşesindeki o tek seğirme dişlerimin sıkılmasına neden oldu. Bir *an* için bile olsa, *anoaley*'ime yapılan saldırıyı reddedeceğini ummuş muydum? Belki de.

Dudaklarından kibirli bir alay fişkirirken bir parmağını saçlarıma daldırdı, saç tellerimden birini etrafında döndürdü, bakışları sarsılmaz bir güçle benimkileri tuttu. "Beni alt etmek istediğine emin misin, güzel Kuzgun çocuk? Tek başına mı? Hâlâ yaralısın."

"Evet, o gün beni geride bıraktığın, kader arkadaşımı öldürme şansı için hayatımla kumar oynadığın için." Boynumun kenarında enerji titreşti, nabzımı hızlandıran elle bir his, parmak uçlarının etrafında kıvranan gölgelerin bir uyarısı. "Beni kendinle dövüştürme."

"Benimle dövüşmek mi?" diye sordu nefes nefese bir kıkırdamayla, diğer elini arkasına doğru kaydırarak. "Güzel Kuzgun çocuk, benimle dövüşmek yeterli olmayacak. Beni öldürmek zorunda kalacaksın. Çünkü ciğerlerimde tek bir nefes bile bırakırsan, onu bağırarak için kullanacağım ve Valtaris'te ne yaptığını tüm dünyaya anlatacağım."

Gölgeler çekirdeğime doğru kayıyordu -kazıyarak, kazıyarak- onun tehdidi, o sonsuz karanlık kaynağının bir damlasından başka bir şey değildi. "Bana kendini öldürtme, Lorn."

Dudakları tüm kaslarımı aynı anda geren bir gülümsemeye dönüştü. "Beni sonsuza dek terk ettiğin an, ben zaten ölmüş olacağım. Seni de yanımda götürebilirim ve sana sonsuza dek sahip olabilirim."

Elini göğsüme vurdu ve ciğerlerime çiğ, kavurucu bir acı gönderdi. Diğer eli arkasından öne doğru fırladı, avucundan çıkan gölge patlaması beni birkaç metre geriye savurdu.

Göğsümün içindeki basınç artarken omurgam sert bir şeye çarptı. Her nefes işkence dolu bir törpüye dönüştü, her soluk ciğerlerimde biriken kanı durdurmak için umutsuz bir girişimdi. Karanlık görüş alanımın kenarlarını yuttu.

Her zaman karanlık.

"Artık yeter!" Bağırdım ve ellerimi ileri doğru ittim.

Hayatımda ilk kez her iki avucumdan da gölgeler fişkırdı. Birbirlerinin etrafında dalgalandılar, iki akıntı birleşerek ölümcül bir mermiye dönüştü ve Lorn'u yuvasının üzerinde geriye doğru yuvarladı, siyah gölgelerden oluşan bir ağ göğsüne yapıştı.

Vardiyasına, derisine, etine, kemiğine nüfuz ettiler, o ayağa kalkmaya çalışırken, geniş gözleri ellerimi bulmadan önce ellerime sabitlendi. Sonra uçuş deliğine doğru kaydılar. Lorn bir duman ve gölge patlamasıyla yer değiştirdi. Beş kuzgun gakladı ve kanat çırparak deliğe doğru koşmaya başladı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve kollarımı dışarı doğru hareket ettirdim. Gölgelerden oluşan bir duvar tüm odanın etrafında dalgalandı, duvarları ve onunla birlikte uçuş deliğini kapatana kadar uzadıkça uzadı. Tepeden içe doğru kıvrıldılar ve kuzgunları devasa bir okyanus dalgası gibi geri çekilmeye zorladılar.

Kabalığın üzerine çöktü ve geride ayaklarımın dibine kadar gelip korkmuş gözlerle bana bakan, titreyen bir Lorn'dan başka bir şey bırakmadı. "Bağlanmışsın."

"Ben yaptım." Saçlarından tutup ayağa kaldırdım ve arkasına geçtim. "Seni uyarmıştım!"

Elimi ağzının ve burnunun üzerine kapatarak gölgelerimi ciğerlerinin derinliklerine doğru zorladım. Diğer kolum vücudunu sıkıca sararak onu kendime doğru çektim, ne kadar debelenip kıvransa da vücudu o kadar çok sevdiği bu lanet karanlıkla doluydu ki artık yer değiştiremiyordu.

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," diye ısırdım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu, nefeslerim hıçkırık titremelerinden başka bir şey değildi, çünkü savrulan uzuvları canlılığını yitirmişti. "Özür dilerim. Özür dilerim. *Özür dilerim...*" Dizlerimin üzerine çöktüğümde gırtlaktan gelen bir çığlık boğazımı kanattı, bacakları kayıtsızca yayılıyor, kolları hareketsizce yanında sallanıyordu. "Seni dışarı çıkaramadığım için özür dilerim..."

Lorn'un başı bedenimin titremesiyle savruldu, açık ağzı kararmış bir delikten başka bir şey değildi, yüzü koyu gümüş bir parıltıyla yaldızlanmıştı. Dudaklarında ne bir gülümseme, ne de dilinden bir alay.

Öldü.

Gitti.

Soğuk üzerime çöktü, her iniltide, her hıçkırıkta, her feryatta midemi daha da bulandıran bir korku hissi mideme girdi. Cesedinin başında ne kadar ağladığımı söyleyemem ama onu sessizce dışarı taşıdığım da güneş tamamen doğmuştu. Bağlanmadan önce onun için hazırladığım odun yığınının üzerine turuncu ışıklar saçıyordu. On yıl sonra, insan bir insanı iyi tanıyordu. Beni asla terk etmeyecekti, bağlanma arkadaşım için bir tehdit olmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Ama denemiştim.

Tanrı yardımcım olsun, denedim.

"Benden geriye kurtarılmaya değer hiçbir şey kalmadı," Lorn'un sözleri kafamın içinde yankılandı. "Sadece beni yakacağına söz ver ki küllerim sonsuza dek rüzgârda savrulsun."

"Sana bu sözü verdim," dedim ve meşaleyi tahtaya bastırdım, saman bir tıslamayla alev aldı. "Artık gerçekten özgürsün. Uç, Lorn. Son bir kez rüzgârda sürüklen."

CHAPTER
OTUZ İKİ

Galantia
Günümüz, Tidestone

T Tidestone'u çevreleyen çayırlar bir gecede siyah çadırlardan oluşan uçsuz bucaksız bir okyanusa dönüşmüştü, yakındaki ağaçlar devasa kuzgun sürüleriyle dolup taşıyordu. Duvarların içinde hava yaşamla titreşiyordu,

Kalbim de onunla birlikte. Dağınık mangallardan tatlı dumanlar yükseliyor, kızarmış et, sıcak ekmek ve etrafımızda akan keskin içki kokularıyla iç içe geçiyordu.

Drift büyüleyiciydi. *Gerçek* bir festivaldi. Ve ben de bunun bir parçasıydım!

Sebian bir tüccardan elinde sopa üzerinde bir şeker figürüyle döndü, yol gösterici kahverengi pelerininin altında ince yeşil bir yelek giyiyordu, saçları pek de becerikli olmayan parmaklarım tarafından kafa derisi boyunca tek ve oldukça gevşek bir örgü haline getirilmişti. "Daha önce hiç bunlardan yedin mi?"

"Bir çocuk olarak." Çubuğu aldım, Malyr'e uzatmadan önce sarımsı kahverengi ikramı yaladım. "Al biraz."

Hiçbir tepki vermedi. Sadece uzaklarda, Tidestone duvarlarının dışında bir yerlerde gökyüzüne yükselen gri dumanlara baktı. Belki de o çadırların arasından geliyordu.

"Malyr?"

Başını çevirdi, önce şekle, sonra bana baktı. "Hmm?" "Dedim ki, biraz al. Bu iyi bir şey." Yüzündeki solgunluğa bakıp kaşlarımı çatmadan edemedim.

Siyah korseli yeleğini süsleyen güller ve sarmaşıklar şeklindeki kırmızı iplikler yüzünü abartmış gibi görünüyordu. Bütün gece yaktığım ateşleri söndürdüğü için mi bu kadar kötü görünüyordu, yoksa başka bir şey mi vardı emin değildim. "Dikkatin dağınık görünüyor."

Küçük bir parça kopardı ve dilinin üzerine koydu. "Sadece nostaljik hissediyorum."

"*Sürüklenme yüzünden mi?*"

Başını salladı. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Eğlenmek mi?" Bu bir çocukluk hayalinin gerçeğe dönüşmesiydi.

"Bayıldım."

Dış bailey'deki yaşlı, eğri büğrü meşeye baktım, çıplak dalları siyah kanatların çırpınışıyla canlanıyordu. Kuzgunlar budaklı ağacın üzerine konuyor, tünüyor ve yan yan gidiyorlardı. Gagalarından sarkan kolyeler daha küçük dallara nazikçe asılıyor, biblolar öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu.

Sağ elimi alçak bir dalda asılı duran bir tanesine uzattım, başparmağımı kurdeleye dizilmiş deniz kabuklarının ve ona bağlı tek tüyün üzerinde gezdirdim ve ahşap levhaya kazınmış ismin izini sürdüm. *Julan*. "Bunlar ne için?"

"Biz buna arayıcı zinciri diyoruz." Sebian yanıma geldi ve parmaklarını kabukların üzerinde gezdirdi. "Bağlanmamış Kuzgunlar bunları yapar, hazinelerini, en iyi tüylerinden birini ve isimlerini sergiler, kader eşlerinin bunu ağaçta görüp hoşuna gideceğini ve gelip onları bulacağını umarlar."

"Ne harika bir gelenek." Ağacın etrafında döndüm, sayıları binleri bulan arayıcı zincirlerine baktım. Bunu yapmayı ne kadar çok istiyordum! Katılmayı! "Kabalığımdan nasıl güzel bir tüy elde edebilirim?"

"*Anoa*'na insan formundan ayrılmasını emret," dedi Malyr. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bunun gibi..." Malyr kızarmış şekerden bir parça daha koparıp avucunda ufaladıktan sonra kolunu uzatarak *anoasının* gölgelerden ve tüylerden şekil almasını sağladı. "Önce onları cezbedersin. Sonra emredersin."

Malyr'in *anoa*'sına yaklaştım, görkemli bir örnekti, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüklerinden biriydi, tüyleri efendisinin çekirdeğindeki gölgeler kadar siyahtı. Bazen koyu yeşil ve mavinin tonları, kuşun tekrar katlamadan önce gerdiği kanatları boyunca gizleniyordu.

"Seni hatırlıyorum." Elimi başına götürdüğüm anda, gagasının pürüzsüz uzunluğunu parmaklarımın üzerinde gezdirdi ve dokunuşuma doğru kıvrıldı. "O senden çok daha arkadaş canlısı."

Sebian bir kahkaha attı. "Daha da akıllı."

"Aksini hiç iddia etmedim." Malyr'in ağzının kenarları sanki gülümsemek istiyormuş ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi hafifçe seğirdi. "Bir dene bakalım. Avucuna biraz yiyecek koy, *anoa*'nla iletişim kur ve onu dışarı çek."

Biraz şeker kopardım, ufaladım, çubuğu Sebian'a uzattım, sonra kolumu uzattım. kapalı, o kuşumu çağırdım. Daha fazla Özümdeki hediyeye odaklandım, göğsümde bir şey daha hızlı çırpındı.

Sonra, bir şey koluma ağırlık yaptı.

Pençeler elbisemin koluna kıvrıldı.

Gözlerimi açtım, yanaklarımdaki kaslar koluma tüneyen *anoamı* görünce gerildi. "O... daha büyük görünüyor."

"Hı-hı," diye onayladı Sebian ve başını okşadı. "Bu küçük şey kesinlikle biraz kilo almış. Tüyleri de daha iyi görünüyor."

Malyr omzumda duran örgüye hızlı bakış atarak, "Yaptığın tüm o süslenmelerden olmalı," dedi. "O her zaman çok alıcı olmuştur-"

Anoa'm Malyr'in koluna atladı. Sonra, Malyr'in siyah kuşunun yanına sokuldu, gagaları nazik vuruşlarla birbirlerini okşadı. Tüylerini karıştırdılar, birbirlerinin tüylerini okşadılar, üçümüzün onlara nasıl baktığımızı umursamadan dökülen tüyleri düzelttiler.

Malyr'in gözleri *anoalarımızın* sevgi dolu görüntüsünün üzerinde benimkilerle buluştu, yüzü artık çok daha renkliydi. "Onu çok seviyor."

Kalbim korku ve özlemin garip ritmiyle çarpıyor, Sebian'ın dün gece söylediği sözler hafızamda canlanıyordu. "Ne olursa olsun

"Bu üçümüzün arasında," demişti, "ikimizi de seni sevmekten alıkoymayacak."

Beni doğru sevmekten.

İkisinden *biri*.

Şehvet sancıları içindeyken hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey, şimdi temkinli bir şüphecilikten ziyade gerçek bir umuda neden oluyordu. Ya parçalanmış kalbim çatlak bir ayna gibiyse ve Malyr'in başından beri benimle paylaşmaya çalıştığı gerçeği görmeme izin vermiyorsa? Beni sevdiğini. Beni hâlâ sevdiğini mi? Bağlanmadan sonra bana söylemek istediği şey bu muydu?

Anoa'nın tüylerini kabartan hızlı bir baş sallama hareketiyle Malyr'in kuşundan bileğine kadar uzaklaştı. Orada başını bir o yana bir bu yana çevirerek kızarmış şeker kırıntılarına baktı. Bir, iki kez göz kırptı. Sonra da galamaya başladı.

Dikkatimi tekrar ona çeken Malyr'in kekeleyerek verdiği nefes oldu; bu ses büyük bir şok ve şaşkınlık yaratmıştı, ancak Sebian'a baktığını fark ettim. Aslında birbirlerine bakıyorlardı.

Sebian sıırttı. "Sana söylemişim."

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. "Ne oldu? Ne oldu? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu senin çözmen gereken bir soru. Şimdi gözlerini kapat ve Malyr'in kolu düşmeden önce onu geri çağır."

Malyr'in kuşu gibi o da tüyler içinde eriyip gitti ve kolayca benim formuma geri döndü. Neyse ki yerde tüyler bırakmıştı, en büyük ve en güzel tüyleri topladım. Yine de birkaç şey eksikti.

Meşenin altındaki tahta arabaya doğru döndüğümde Sebian arkamdan seslendi: "Ne yapıyorsun?"

Kaçırdığım her şeyi deneyimlemek. "Göreceksin."

İri yarı tüccarı başımı sallayarak selamladım ve kuzgun hazinelerinden oluşan sergisine baktım. "Bir zincir asabilmem için bu cilalı taşlar ne kadar?"

"Buyurun leydim," dedi tüccar ve bir çubuk kömürle birlikte tahta levhalardan birini bana uzattı. "Adınızı yazın, ben de kaç taşla ihtiyacımız olduğunu saymadan önce onu sizin için tahtaya kazıyayım. Şansınız yaver giderse, bu gece yuvanızda sizi yeni bir Kuzgun karşılayacak."

Parmak uçlarım eşyalara dokunmadan önce Sebian beni yakaladı ve omzuna attı. "O şerefsiz yuvasının dolu olduğunu söyle."

"Ne yapıyorsun?!"

"Bileklerini tekrar bağlamaya mı çalışıyorsun, tatlım?" Birkaç kez döndü ve benden küçük bir ciyaklama kopardı. "Çünkü bunu yapmanın yolu bu."

"Bırakın beni!" Sebian'ın sırtına vuruyor, tekmeliyor ve kıvranıyordum ama çoğunlukla gülüyordum. "Sadece bir kolye asmak istiyorum!"

Derin bir kahkaha havada yankılandı.

Beni yavaşça omzundan indirirken Sebian'ı bile yerinde durduran bir kahkaha. O kadar yabancı, o kadar beklenmedik bir şekilde ruhumu okşayan bir sest ki göğsümde yankılanarak kalbimi büyüleyici bir an için durdurdu.

Çünkü Malyr'den geldi.

Sebian ve ben ona baktık. Orada duruyordu, yüzündeki katıksız gülümseme gözlerine kadar ulaşıyor, onları daha önce hiç olmadığı kadar ışılatıyordu. Tanrılar bana yardım etsin, onu hiç bu kadar sınırsız, yüksüz... mutlu görmemiştim? Bu bakış ona yakışıyordu, sürekli kasvetli olan yüz hatlarını nasıl da oyuyordu. Onu bu şekilde daha sık görmek istiyordum.

Sebian bana bir bakış attı, gözleri benimkilerle aynı şaşkınlıkla parlıyordu. "İnsanları korkutmayı bırak, Malyr."

"Malyr!" diye bir bağırış *sürüklenmenin* içinden gürledi ve üçümüzün de dönmesine neden oldu. "Göster kendini, seni katil piç!"

Lord Aros, gözleri kızarmış, yumuşak siyah bukleleri dağılmış ve düğümlenmiş, bir eli kınlı kılıcının kabzasını sıkıca kavramış halde bize doğru ilerledi. Öfke ondan akıyor, ayrılan kalabalığın içinden bir yol açıyordu.

Sebian birdenbire Aros'a bir gölge hançeri sapladı, hançer pelerinini delip bir köşesini yere sabitledi ve Aros'un birkaç adım geriye sendelemesine neden oldu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen, bize böyle saldırarak?!"

Malyr beni arkasından itti. "*Anoaley*'ime doğru bir adım daha atarsan, ölü bir adam olursun."

"Onu sen öldürdün!" Aros bağırdı, boynundaki tendonlar gerilmişti. Pelerinini çekip çıkarırken yüzünde ince kırmızı damarlar belirdi ama daha fazla ilerlemedi. "Bir ateşin üzerinde yanıyor çünkü onu oraya sen koydun. Kader arkadaşımı öldürdün!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Sebian.

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

Galantia
Günümüz, Tidestone

B Bir ateşin üzerinde yanıyor. *Yanıyor.*
Malyr'in dikkatini bu kadar dağıtmış olan o duman yığınlarına dönüp baktım farkına vardım. Lorn'u öldürmüştü. O değil de beni rahatsız etti, ama... neden?

Malyr, "Ben yapmam gerekeni yaptım ve roller tersine dönseydi sen de farklı davranmazdın," dedi. "Lorn Galantia'yı öldürmeye çalıştı. Onun eşi olarak, bir daha asla bunu denemeyeceğinden emin oldum."

Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı. "Ne?"

"Marla ve Asker gibi ben de bunu doğrulayabilirim," dedi Sebian. "Gölgeleri Vhaerya'dan uzaklaştırmaya çalıştığımız gün Lorn ona saldırdı. Oradaki gölgeler kaçmadan önce bize saldırırken onun yer değiştirmesini engelledi ve Galantia, Malyr ve beni ölüme terk etti."

Ama tabii ki.

İçimden kendimi azarladım. O gölgelerin ne kadar farklı hissettirdiğini kendi başıma anlamalıydım ama Malyr'in yaraları tüm dikkatimi meşgul etmişti.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Malyr. "Derinlerde bir yerde, Lorn'un bir suç işlediğini ve neden işlediğini biliyorsun. Seni eşinden mahrum etmek gibi bir niyetim asla olmadı ama *kimsenin* de beni eşimden mahrum etmesine izin vermeyeceğim."

"Elbette, şüpheleriniz varsa, sanırım bir soruşturma yapılması için ısrar edebilirsiniz," diye ekledi Sebian. "On yıldan sonraki ilk *sürüklenişte*, şu anda yaşadığımızdan daha kötü bir kamu gösterisi yapın! Herkesin onun, bir türlü ikna edemediğiniz o kadının ne yaptığına dair birbiriyle örtüşen beş tanıklık duymasını istiyorsanız, hiç durmayın."

Kısa, acı dolu bir an için Aros'un yüzü sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi buruştu. Başını salladı, iç mücadelesini ele veren titrek bir hareketti bu. Ama sonra, sanki acımasız gerçeği kabullenmiş gibi, bu hareket tek bir isteksiz baş sallamaya dönüştü. Uzaklaşmak istercesine döndü, ancak geri dönüp dizlerinin üzerine çöktü.

Başını eğmiş, sesi yere doğru bir mırıltıdan öteye geçmiyordu. "Kalıntılarını yanımda götürebilir miyim prensim?"

Malyr bir an tereddüt etti. "Elbette."

"Burada görecektir bir şey yok," diye bağırdı Sebian, Aros ayağa kalkıp uzaklaştığında, meraklı seyircileri *sürüklenmenin* karmaşasına geri gönderdi. "Git bir içki iç. Önümüzdeki bir saat boyunca şarap akacak ve parasını prensiniz ödeyecek!"

Malyr kalabalığın tezahüratına uyararak gözlerini devirdi, sonra bakışları usulca üzerine kayd. "Bunu senin için mahvetmek istememişim."

"Ben iyiyim."

Eğer bu durumdan rahatsızlık duyduysam, bu Aros'a acıydı... ve belki de Malyr'e. Bunu yapmak onun için kolay olmamıştır. Ama yaptı. Benim için.

"Biz izin verene kadar hiçbir şey mahvolmaz," diye ekledi Sebian, Lorn'un ölümünden de aynı derecede etkilenmemişti. "Şuna bakar mısınız?" Kalenin duvarına ilmekler ve ağlarla örülmüş uzun ahşap kazıkları, karmaşık oymalarla işaretlenmiş bir yolun üzerinden uzanan halatları ve makaraları işaret etti

semboller. "Bir keresinde, dokuz yaşımdayken bunlardan birinde lanet olası bir uçuş tüyünü kırmıştım."

Sebian'ın bu ana hak ettiğimiz neşeyi geri getirme çabasına yardım etmeye hevesli bir şekilde atraksiyona doğru döndüm. "Bu ne için?"

"Bu bir engelli parkur," diye açıkladı Sebian, yerden yüksekte bir kancadan sarkan siyah bir kumaş parçasını göstererek. "Şunu görüyor musun? En hızlı kim geçerse bezi o alır." Tam o sırada, bir kuzgun nezaketsizce bezi gagasıyla kaptı, ancak parkurun dibinde genç bir kadın ortaya çıktı. Kalabalığın alkışları arasında bezi havaya kaldırdı, döndü ve başka bir genç kadına uzattı. "Ona kur yapmaya çalışıyor, bunu yuvası için bir hediye olarak sunuyor. Ne diyorsun, Malyr? Var mısın?"

Malyr kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, çemberleri ve ağırları inceliyordu. Ağzının kenarları yukarı doğru kalkarak bir gülümseme daha vaat etti; ancak başını sallayınca gülümsemesi düştü.

"İyi bir eğlenceye benziyor," dedim, ruhunun gölgeli koridorlarını aydınlatan o nadir gülümsemelerden birini görmek istiyordum.

"Hayır, kesinlikle kırık uçuş tüylerine benziyor," dedi. "Ve bir tanesini vermeyi umursamasam da, bunu kesinlikle basit bir eğlence için yapmayacağım."

"Eh," diye alay etti Sebian, "yenilgiden kaçınmanın bir yolu da bu."

"Sade eğlencenin nesi var?" Belki de o sert dudakların nasıl gülümseyeceğini, ciğerlerinin nasıl güleceğini hatırlaması için tam da buna ihtiyacı vardı. "Şuna ne dersin? Eğer sen kazanırsan, ben de..."

Bu Malyr'in ilgisini çekti, gözleri parladı ve yaklaşırken benimkileri buldu. "Sen...?"

Onun yakınlığı içime bir sıcaklık dalgası gönderdi, doğal olarak içime sürüklenen gölgeler kışkırtıcı bir şekilde yakındı, boşluğum onları daha derine çekti. "Her sabah saçlarını öreceğim."

Malyr'in gözleri bir için büyüdü. "."

"Anlaştık o zaman." Sebian sırttı ve bana göz kırptı. "Ama sen ödüyorsun." "Tabii ki..." Malyr ileriye doğru yürüdü ve az önceki kadına ulaştı.

yeni bir gölge bezi parçasını kancaya asmış, pırıl pırıl parlayan bir madeni para. "Sırada arkadaşım ve ben varız."

Kadın başını salladı ve parayı çabucak kabul etti. "Elbette, Prens Malyr."

"Bu Prens Malyr..." Fısıltı, coşkulu bir tezahürata dönüşmeden önce kalabalığın içinde dolaştı. "Prensin kendisi kursa katılıyor!"

Yüzler döndü, gözler beklentiyle parladı, tezahüratlar elle tutulur bir heyecan dokusuna dönüştü. Elimde olmadan o ana kapıldım, içimi bir heyecan kapladı.

Sebian kollarını geniş daireler çizerek sallamadan önce gerdi. "Sadece ayak uydurmaya çalış. *Prenslık* görevlerinin seni biraz paslandırdığını biliyorum. Kraliyet kanatlarından birini kırmanı istemem."

"Yarışı ağzının büyüklüğüne göre değerlendirseydik, her seferinde sen kazanırdın," dedi Malyr sırtarak, ikisi arasında son haftalarda yaşanan tüm gerginlik buharlaştı ve aralarındaki uzun süreli dostluğu ortaya çıkardı. Bu çok hoşuma gitti. "Bakalım kanatların da dilin kadar hızlı mı?"

Kadının çağrısı üzerine Malyr ve Sebian yer değiştirdi. Malyr'in kabalığı havaya fırladı ve ilk çember setini hızla yararak geçti. Sebian'ın kuşları döndü, süzüldü ve takla attı; akrobatik kestirmeleri kalabalığın heyecanlı alkışları eşliğinde aralarındaki boşluğu kapattı.

"Galantia."

Bu sesle irkildim ve Cici'ye doğru döndüm. Tabii ki o gün gelen arabalar... Bilmem gerekirdi.

"Neden buradasın?"

"Prens Malyr'in sana söylemiş olabileceğini düşündüm," dedi, yeşil elbisesi altın bir pelerinle çerçevelenmiş, saçları bir kez olsun bakır lülelerle açılmıştı. "Babamı tüm mülkleriyle birlikte Tidestone'un yeni lordu yapacak."

Malyr'in bozduğu evlilik anlaşmasını telafi etmek için. Bana evime mal olacağı için ona karşı zorlukla tutabileceğim bir şey. Valtaris'teki başarıımı daha da önemli hale getirdi.

"Ne istiyorsun?"

"Özür dilemek için. İhanete uğramış hissettiğini biliyorum ve-"

"Özrünü duymak umurumda değil. Sende bir tür dost ya da en azından bir sırdaş bulduğumu sanmıştım ama arkamdan iş çevirdin."

"Nasıl olmaz ki?" Kolumu kavradı, kendini önüme itti, parlayan zümrüt gözleri benimkileri buldu. "Söyle bana Galantia, geçmişte efendin baban sana Prens Domren'le, Prens Malyr'le... gerçekten bizim seçmediğimiz herhangi bir adamla evlenmeni teklif ettiğinde ne gibi seçeneklerin vardı?"

Sözlerindeki gerçek karşısında boğazım düğümlendi ama ihanet o kadar kolay affedilemeyecek kadar derindi. "Senin seçimin değil mi? Sebian bana

O sabah Malyr'in özel odasından çıktığınızda darmadağınık haliniz."

Cici'nin bakışları böğrümüne saplanan içgüdüsel bir şey olarak kaldı. "Prens Malyr'e aşık olduğumu biliyorum. Bunu ona bakışlarınızda gördüm."

İrkildim ama bir şey söylemedim.

"Ne olursa olsun, bana hiç dokunmadı," dedi. "Tabii o gün saçımı tutuşunu, yüzümü ocağına dayayışını ve gizli nişanlılığımız hakkında sana tek kelime edersem derimi eritmekle tehdit edişini saymazsak. Onun ilgisine nasıl tahammül ettiğine saygı duyuyorum. Ailemin bu yeni dünyada yerimizi bulma ihtiyacının ötesine geçmesini hiç istemedim."

O uzaklaşırken tezahürat kakofonisi bir uğultuya dönüştü. Özümde iki duygu savaşıyordu: Malyr'in ona karşı gaddarlığı karşısında midem bulanıyor, Malyr'in ona dokunmamış olması karşısında ise göğsüm kabarıyordu. Kıskançlığım yersizdi.

En azından Cici'yle.

Peki ya Lorn? Şu anda bir odun yığınının üzerinde cayır cayır yanıyordu. Malyr'in onu bir gece becerip bir hafta sonra öldürmüş olması ne kadar olasıydı? O gün beni zayıflatmak için yalan söylemiş olması ne kadar olasıydı? Ve Malyr'in yaralanmış olması ne kadar olasıydı çünkü ben buna kanmıştım?

Ama en , Malyr'i ve gölgelerin altında taşıdığı kalbi yanlış değerlendirmiş olma ihtimalim ne kadardı? Marla bana aşkı beslemenin ikimize bağlı olduğunu söylemişti. Belki de onunla savaşmayı bırakmamın zamanı gelmişti.

Ama önce, Valtaris.

CHAPTER
OTUZ DÖRT

Galantia
Günümüz, Valtaris

M Liual'ın toynaklarının taşa vurduğu yavaş vuruşlarla kalçalarım kıpırdıyor, iliklerime kadar işlemiş yorgunluktan bedenim ağrıyor, uzuvlarım kurşuna dönüyordu. Yine de elimi kaldırdım

Valtaris'in derinliklerine doğru ilerlerken, önümüzde dalgalanan gölgelere bakıyor, onları boşluğuma çekiyordum.

Katranlı Yol, obsidyenden kesilmiş siyah kaldırım taşlarıyla şehrin içinden geçiyor, mezarlık sessizliğinde yükselen binalarla çevreleniyordu. Barikatlı pencerelerin pervazlarında küçük pençeler dolaşmıyor, kuzgunların leşlerini keskin dişler kemirmiyordu.

Hayır, şehrin fareleri de diğer her şey gibi ölüydü, kararmış cesetler ve kemikli, solmuş ağaçlar arasında oraya buraya saçılmış yatıyorlardı. Yüzleri benimkine benzer bir bitkinlikle kazınmış askerler ölüleri bekleyen arabalara taşıyor, çürümenin pis kokusu ağızma ve burnuma sardığım atkıyla zar zor maskeleniyordu.

Gurur duymalıydım, hatta belki de mutlu olmalıydım. Tam üç gün boyunca, şehri her seferinde bir plato ya da ana yoldan temizlemeye çalıştım. Ama mutluluk, ölümle iç içeyken hissetmek için çarpık bir duygu gibi görünüyordu...

Eyerde arkamda oturan Malyr'e baktım, saçları kafa derisi boyunca tek bir örgü halinde toplanmıştı. "Kanatlı Kale'ye varmamıza ne kadar kaldı?"

Siyah atı Liual'ı bir eliyle bir cesedin etrafında dizginlerken, diğer eliyle önündeki gölgelere bakıyordu. "Önce Tünek'e gitmemizi istiyorum."

"Orada ne var?"

"Naya ve annem. Babam da." Bir süre sessizlik oldu. "Kaleye adım atmaya cesaret etmeden önce onlara uygun bir cenaze töreni düzenlemek istiyorum."

Bu, derinlere indikçe sırtımda daha hızlı kıvranan gölgeleri açıklıyordu, o siyah dallar Malyr'in duygusal durumunun görünür bir uzantısıydı. O... endişeliydi.

"Anlıyorum."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, merdivenler birazdan sağımıza çıkacak," dedi. "Asker? Katranlı Yol'da neredeyse her gün devriye geziyordun. Ne kadar uzaktayız?"

"İki yüz adım daha, belki daha fazla." Birkaç adım gerimizden gelen Asker, balkonlardan sarkan canlı kırmızı pankartları ve dükkân kapılarının üzerinde asılı duran, zamana yenik düşmemiş gibi görünen ahşap tabelaları değerlendirdi. "Valtaris hatırladığım kadar güzel."

"Sen öyle diyorsan," dedi Sebian Pius'un üzerinde yanımızda oturduğu yerden; ağızını ve burnunu örten bez bile dudağının tiksintiyle kıvrılmasını gizleyemiyordu. "Binalar iyi durumda, evet, ama arazi...? Tamamen ölü."

"İyileşecektir," dedi Malyr. "Tek ihtiyacı olan güneş ve yağmur. Gerisini doğa halledecektir. Belki de Hanneling Ambarı'ndan taşıyabileceğimiz iyi bir tohum."

"Eğer Aros vazgeçmek isterse," diye ekledi Sebian. "Sana söyledim, çekip gitmesine izin vermek yerine boğazını kesmeliydik."

Asker *tsked*. "Tavsiye edilmez. Lord Aros-"

"Evet, evet, biliyorum," diye homurdandı Sebian. "Bir unvanı, bir kalesi var, insanlardan ve Kuzgunlardan oluşan dindar bir orduya komuta ediyor ve politika, falan filan... *GörünüŖe* göre tohumları rehin tuttuğundan bahsetmiyorum bile."

"Diz çöktü ve başka bir olay olmadan eşinin kalıntılarıyla birlikte eve döndü," diye ekledi Malyr. "Aramızda husumet olabilir ama o bir Kuzgun. Davamıza sadıktır."

"Güzel. İhtiyacımız olan son şey, yeri kolay kolay doldurulamayacak bir sancaktarın güneyde bir yerlerde bozulması," dedi Asker ve şehrin alçak platolarından birine baktı. "O kadar da kötü durumda olmayan sınır bölgelerinin çoğu insanlar tarafından işgal edilmiş durumda."

"Gitmelerini istiyorum," dedi Malyr. "Toparlanıp gitmelerini bildirmek yol göstericiler gönderin. Yiyecek sıkıntısı yaşamamak istiyorsak ilk çözülmeye kadar toprağa ihtiyacımız olacak."

"Dranadya topraklarında kiracılığı karşılayamayan en fakir çiftçilerden başka bir şey değiller." Elimi önümüzdeki gölgelere doğru kaldırdım, omzum, dirseğim, bileğim... uzuvlarım boyunca sahip olduğum her bir lanet sinirim acıyla yandı. "Lütfen bana onları öylece kovalamayacağını söyle."

"Kendi iyiliğin için fazla nazıksın."

"Karanlığını emmem için bana ihtiyacı olan ölüm büyücüsü söylüyor bunu."

"Sen ve ben bir ortak yaşamız, küçük güvercin." Elini kolumun altına uzatarak ağır uzvumu destekledi ve biraz rahatlamamı sağladı. "Senin boşluğun bana ne kadar ışık getiriyorsa, benim gölgelerim de sana o kadar karanlık getiriyor. Denge."

Midem sıkışmıştı ama mantığı reddedemiyordum ve akıllıca bir karşılık da bulamıyordum. "Çiftçilere haber ver ve zaman tanı. Onlar için değilse bile benim için, lütfen?"

Çok uzun bir duraklama oldu. "Senin için."

"Teşekkür ederim."

Etrafımızda diğer ölüm dokumacıları acımasız bir uyum içinde çalışıyor, gölgelerle boğuşurken elleriyle havada karmaşık desenler örüyorlardı. Açık avucumu gölgelere doğru tutarak, onların vahşi girdaplarını ağzına kadar dolu bir boşluğa emdim, fazla dalları içimi tırmalıyordu. Şimdiye kadar onları tekrar kullanamamıştım ki bu sinir bozucunun da ötesindeydi.

"Tanrıça aşkına, bu da ne böyle?" Asker kahverengi kırsığını durdururken sordu, bakışları... yükselen gölgelerin içindeki bir şeye sabitlenmişti.

Ceset mi? Bir... hayvan mı?

Önümdeki grotesk figürü görünce enseme bir ürperti yerleşti. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, bir nehrin dalgalı yüzeyindeki kırık bir yansıma gibi kabus gibi şekillere bürünmesiyle insan formuna zar zor benziyordu. Siyah uzuvlar gerilmiş, kanatlara ve pençelere dönüşmüş ama yine de doğaya meydan okurcasına kısmen insan kalmıştı. Siyah et, tüylerle tam bir kaos içinde birleşti, hiçbir düzen ya da mantık belirtisi yoktu, sadece farklı hissettiren dönen gölgeler tarafından bir arada tutuldu.

"Bunlar Malyr'in gölgeleri değil," dedim nefesimin altında, böylece etrafımızdaki askerler ve ölümsavaşçıları duymayacaktı. "Onları absorbe etmeli miyim?"

"Ne bok yersen ye." Sebian dizginleri çekiştirerek Pius'u durdurdu. "Ben de ne olduğunu bilmeden o şeyin yanından geçip gitmeyeceğim."

Sebian arkasından yayına uzandı. Neredeyse hayalet gibi bir fısıltı havada uğuldarken, yivleri gece yarısı dallarından başka bir şey olmayan gölgeli bir ok yarattı. Oku yerleştirdi, vücudu gergin bir konsantrasyonun resmiydi. Okun uçuşmasına izin verdi.

Figür çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve ruhu parçalayan çılgınlık ve gırtlaktan gelen *kra-kraların kakofonisini* serbest bıraktı. Kulaklarımı delip geçti, kemiklerime doğru bir ürperti gönderdi ve kaldırım taşında içime kadar titredi, dilime safra hücum etti.

"Whoa..." Malyr kolunu bana doladı ve gergin bir şekilde dans eden Liual'in dizginlerini kısalttı. "*Eze nja... Liual. Eze.*"

Etrafımızdaki askerler geriye doğru koşuşturuyor, bazıları aceleyle ayaklarını kaybediyordu. Sebian'ın atı şaha kalktı, gözleri panikten bembeyaz olmuştu, toynakları yolda çılgınca takırdıyordu. Arka ayaklarından biri kaygan zeminde kaydı ve Pius sendeleyerek geri çekildi. Dehşet dolu bir kişnemeyle dengesini kaybedip yana doğru düştü ve Sebian'ı eyerinden fırlattı.

Sebian'ın kafasının ahşap bir sütuna çarpmasıyla çıkan mide bulandırıcı *gümbürtü* kaosun içinde yankılandı. Acı dolu bir iniltinin ardından yere yığılırken Pius toynaklarının üzerinde debelenerek Katranlı Yol'a geri döndü, askerler panik halindeki atı sağa sola savuşturuyordu.

"Sebian!" Asker'in bağıırışı hâlâ yankılanırken, hızla ileriye doğru kanat çırpın kabalığına büründü.

Benimki daha hızlı koştu ve Sebian dört ayak üzerinde debelenirken onun yanında yeniden şekillenmemi sağladı. "Yaralandın mı?"

Ona doğru adım attığım anda elini kaldırdı, omuzları yükselip yuvarlanırken geride durmamı işaret etti. Bir kabarma. Bir homurtu. Sonra,

kaldırım taşına kusarken tüm vücudu sarsıldı.

Malyr Sebian'a doğru yürüdü ve ona bir su tulumu uzattı. "Yer değiştirmeliydim."

Sebian su tulumunu alıp ağzını birkaç kez çalkalamadan önce sadece "Mm-hmm," diye cevap verdi. "Lütfen bana neredeyse altına sıçacak olan tek kişinin ben olmadığımı söyleyin."

"Vardıyanın ortasında gölgelerin arasında sıkışıp kalmış bir Kuzgun olmalı, büyü falan," dedi Asker, yüzü solgundu, gözleri parçalanmış yaratığa takılmıştı. "Tünek'e bu kadar yakınken bunlardan kaç tanesiyle karşılaşabileceğimizi bilemeyiz. Bu... çığlık atanlardan uzak durmamız iyi olur."

"Atları geride bırakmalıyız - kazara daha fazlasını rahatsız edersek çok riskli olur." Malyr Sebian'ın elini tutup onu ayağa kaldırdı, sonra dönüp gözlerini bana dikti. "Yürüyebilir misin?"

"Sen yapabiliyorsan, ben de yaparım."

Dolambaçlı yol boyunca, süslü lamba direklerinin, dükkânların ahşap çerçevelerini süsleyen karmaşık işlemelerin ve çamuruna parıldayan *aermel* yerleştirilmiş zarif cephelerin yanından geçerek yürümeye devam ettik. Böylesi bir güzelliğin, her dönemeçte bizi bekleyen yeni kalp kırıklıklarına zemin oluşturmaması ne kadar da tuhaftı: ölü kuş yığınları, kılıçlarını hâlâ sınıksız tutan askerler, o... çığlık atanlar.

"Valtaris güzeldi," dedim Sebian'ın yanında yürüdüğüm yerde, Malyr'in onları boğduğu birkaç adım ilerideki gölgeleri kaldırarak.

"Kral Omani el bu şehre kara elmas derdi," dedi Asker, gözlerini kısarak az ileride gölgelerin arasından çıkan kaymaktaşı merdivenlere bakarak. "Çatıları çok yakında güneşin altında yeniden ışıldayacak. Bu haber yayıldığında, diyarın dört bir yanından Kuzgunların restorasyona yardım etmek için hevesle evlerine döneceklerine şüphe yok."

Malyr dar merdivenlerde aniden durdu, bakışları merdivenlerin bir tarafını kaplayan parlak taş duvara tutturulmuş, karmaşık bir şekilde sarılmış, dökme demir trabzana takıldı. Elini uzattı, parmakları soğuk metal işçiliğinin üzerinde hafifçe gezindi, bir zamanlar yetenekli bir zanaatkârın gururu olan zarif kıvrımları ve narin kıvrımları takip etti.

Tırmanmaya başlamadan önce gözleri kısa bir süreliğine kapandı, dokunuşu uzun sürdü ve çenesi sabitlendi. "Şimdi hatırlıyorum."

Sessizce takip ettim, merdivenler dar ve dikti, her adım durgun havada yankılanıyordu. Her adımda, içimdeki bağ kopuyor gibiydi ve

Akort edilmemiş bir lavtanın teli göğsümde korkunç bir şekilde cızırdıyor gibi.
Bu iyi olamaz.

Sonunda merdivenler düzleşti ve beni birkaç havadar pavyonun, taş bankların ve kanatlarını açmış uçan kuş heykellerinin bulunduğu bir platoya çıkardı. Platonun ortasında büyük bir çeşme duruyordu, kurnası çoktan kurumuştu, etrafındaki ölü çitler bir zamanların parlak bahçesinin kalıntılarıydı.

Burada çok daha az ölüm vardı, yakındaki bir gözetleme kulesinin yarıya kadar çökmüş molozları dışında çok daha az yıkım vardı. Bir de yerde yatan biri erkek, diğeri kadın iki siyah beden. Malyr'in annesi; bir zamanlar bir kitapta tasvir edildiğini gördüğüm, uzun, siyah saçlarında hâlâ parıldayan tüy şeklindeki iğnelerden anlayabiliyordum.

Malyr anne ve babasının cesetlerinin yanından gözünü bile kırpmadan geçti, gözleri ilerideki kaya ve moloz yığına sabitlenmişti. Etrafında gölgeler alevlenirken kayaları, taşları ve kayaları tuttu -hızlı, daha hızlı- onları fırlatıp attı.

Asker yanımda belirdi, çentikli dişlerinin arasından tıslayarak bir hava çekti ve Malyr'in gölgelerinin büyümesini, şişmesini, genişlemesini izledi. "Prensım, belki de yarın geri dönmeliyiz?"

Malyr hiçbir tepki göstermedi, hareketleri çılgınca artıyor, vücudu delilik sınırında bir aciliyet tarafından tüketiliyordu. Kayaların kayalara vurduğu her şangırtı göğsüme bir darbe indiriyor gibiydi, orada uyandırdığı gölgeler onun etrafında dalgalananlarla eşleşiyordu.

"Gölgelerini en son ne zaman senin içine akıttı?" Sebian sordu.

"İki gün önce, burayı temizlemekten çok yorulduğum için," dedim ve Asker'i dengesinin topuklarının üzerine nasıl kaydığını inkâr edemezdim. "Ona yardım etmem gerek."

Akser'in eli ağır bir şekilde omzuma indi. "Boşluğunuzun sınırını bilmiyoruz ama tahminimce ona ulaşmış olabilirsiniz."

Sebian'la bir saniyeden fazla sürmeyen bir bakış alışverişinde bulunduk ama gözlerindeki bağlılığın damarlarımda dolaştığını fark etmem için gereken tek şey buydu. Bize olan bağlılığı: kaderin, dostluğun ve birbirimize karşı beslediğimiz duyguların birbirine bağladığı üç ruh.

Sebian çenesini Malyr'e doğru uzattı. "Sen onun gölgelerini hallet; ben de onu nasıl halledebileceğimi göreyim."

Titreyen ve kıvranan gölgelerden oluşan uçucu bir duvara dönüşen şeye doğru aceleyle ilerlerken o da benim adımlarıma ayak uydurdu. Elimi uzattım.

onları emdi, karanlıkta bize bir yol açtı. Ve orada, yerde, Malyr hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, altında yatan küçük bedenden kaldırmayı başardığı taşları çılginca tutmaya çalışıyordu.

Önünde diz çöktüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım, onu görünce ağzım kurudu. "Malyr, gölgelerini içime dök." Hiçbir tepki vermeyince simsiyah gözlerini kendime doğru kaldırdım, siyah damlacıklar dökülmüş mürekkep gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Malyr?" Tanımadı. "Malyr!" Hiçbir şey yok. "*Anoaley!*"

Parmakları yavaşladı, gözleri loş karanlıkta nihayet bana takıldı. "Onu dışarı çıkarmalıyım."

"Onu dışarı çıkaracağız. Bak, onu şimdiden görebiliyorum." Sebian ulaşabildiği ilk büyük kayayı kaptı ve Naya'nın parçalanmış cesedinden çıkan parçalanmış grimsi bir kaburganın üzerinden dikkatlice kaldırdı. "Onun çekirdeğine girebilir misin? Onları emip çıkarabilir misin?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

Bir an için üst dudağıma işkence ettim, ta ki meyve bahçesinden uzak bir anı aklıma gelene kadar; Malyr'in gözleri bir an kararmış, sonra berraklaşmıştı. Emici elimi o gün yaptığım gibi göğsüne bastırdım.

Gözleri parladı.

Göğsüm karardı, sonsuz bir tutulma gibi yavaşça zihnimin üzerine yerleşti ve garip bir his içimi kapladı. Karıncalanma mı? Hayır. Tırmalama ve kazıma, sanki beni içten parçalamakla tehdit eden pençeler gibi.

Gölgeler çok acımasız.

CHAPTER
OTUZ BEŞ

Galantia
Günümüz, Valtaris

T Valtaris'i taçlandıran siyah kiremitler gün boyunca kış güneşinin sıcaklığını kolayca emiyor ve şehri hoş bir şekilde ılıman tutuyordu. Gölgelerden örülmüş büyük üçgen bir atkı ihtiyacım olan tek şeydi. Tünek'in karşısına geçtim, altına giydiğim tilki astarlı elbise batan güneşin koyu turuncu ışınlarına uyuyordu.

Önünde Malyr, Valtaris'in tamamını gören platonun kenarında durmuş, ellerinin arasında büyük bir kil kap tutuyordu. Sağ tarafta, bir fersah genişliğindeki siyah merdivenler Kanatlı Kale'ye çıkıyordu. Şehrin kendisi, tepe zinciri boyunca farklı yüksekliklerde çeşitli alanlara yayılmıştı, çoğu

dar merdivenlerle birbirine bağılıydı. Solumuzda, gözlerimin göremeyeceğı kadar uzakta, Tapınak Platosu uzanıyordu.

Oraya girmeme izin
yoktu. Henüz değıil.

Malyr, tapınak kuşatma sırasında kadın ve çocukların sığındığı yer olduğu için bu manzaranın midemin kaldıramayacağı kadar korkunç olduğunu söylemişti. Gölgeler onları öldürmemiş, sadece tuzağı düşürmüş, su ve yiyecek, hatta belki de hava kıtlaştıkça paniğın körüklediğı yavaş ölümlere terk etmişti.

Üç gün daha şehrin en önemli kısımlarını temizleyerek pırıl pırıl harabelerin içinde rahatça dinlenmemizi sağladım. Odalar temizlenmiş ve tahsis edilmiş, yiyecekler mutfağı ve ambarlara taşınmış, hizmetkârlar işe alınmış ve talimatlar verilmişti.

Malyr'in gemiyi nasıl hafifçe yana yatırdığını, siyah cüppesinin rüzgârla birlikte nasıl sürüklendiğini izledim; tıpkı ailesinin yaktığı ateşten topladığı küllerin bir fırtına gibi aşağıya doğru savrulup yaklaşan alacakaranlıkta eriyip gitmesi gibi.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi gemiyi yere düşüp paramparça olabileceğı bir yere fırlatırken. "Seni hissedebiliyorum."

Kollarımı kendime dolayarak onun yanına doğru yürüdüm. "Böldüysem özür dilerim... ya da yalnız kalmak istediysen."

Başını yavaşça salladı. "Sebian?"

"Marla'ya, onlara tahsis ettiğiniz evin bacasını temizlemesine yardım etmeye gitti."

Başını salladı, sonra dönüp bana baktı, gözleri ne acıdan kızarmış ne de kederden parlıyordu, sakindi. "Sana özel bir yer gösterebilir miyim? Oraya ulaşmanın tek yolu uçmak."

Keşfetme fikri göğsümde bir karıncalanmaya yol açtı. "Bu hoşuma giderdi." "Bizi takip edin," dedi tüylerin ve gölgelerin arasından.

Yer değıştirmem için sadece bir düşünce yetti. Beyaz kanatlarımızı çırparak yayladan ayrıldık ve ilerideki siyah kuzgunların peşine düştük. Dar sokaklardan geçtiler, daha alçak bir seviyeye daldılar, sonra Kanatlı Kale'nin bulunduğu dağın yüzünü yuvarladılar. Biz de onları takip ettik ve sanki bir dev dağı ısırmış, büyük bir taş parçasını koparmış ve arkasında bir su havuzu bırakmış gibi görünen geniş bir oyuğı girdik.

Çıkıntıyı destekleyen kayadan oyma, altın boyalı bir sütunun yanında yeniden şekillendim, suyun yüzeyinden yükselen buhar havayı baharatlıyordu

mineraller ve sülfürle dolu. "Burası neresi?"

Malyr, havuzun karşı tarafındaki nemli kayanın üzerinde durup önce bir çizmesini, sonra da diğeri ni çıkararak, "Geçmişte bir noktada kendini  zg rl ğ e bırakan ve bunu yaratan doğal bir kaynak," dedi. "Kaynak çok büyük ve güçlü. Sıcaklığın yarattığı basınç dağdaki obsidyenin sıkışmasına neden oluyor ve bu da *aerymel*'i yaratıyor."

Valtaris'in alt bölgelerinin birçoğunun önümüzde yayıldığı girişte dönüp bakarken damarlarımda saf bir huşu dolaşıyordu. "Bu yüzden burası bu kadar çok farklı platoya sahip. Sıkıştırma zamanla zeminin kaymasına ve batmasına neden oldu."

Uzun bir süre bana baktı, başını salladı ve cübbesini başının üzerine çekti. "Senden pek bir şey kaçmıyor, değil mi?"

C bbesinin altına giydiği ve çabucak çıkardığı pamuklu pantolonun bağlarını  ekiştirdiğinde boynumda bir sıcaklık hissettim. "Ne yapıyorsun?"

"Yıkıyorum," dedi basitçe, sanki açıkta çıplak değilmiş gibi, siyah havuzun doğal kenarını takip ederek sütunlardan birine doğru ilerliyordu, vücudu güçlü bacakları, mükemmel şekillendirilmiş kalçaları ve değişen kaslarının arasında uzanan gölgeli vadileriyle bir erkeklik resmiydi. "Babam Asker'le d v şt kten sonra sık sık buraya gelirdi. Kemiklerinizi ve kaslarınızı rahatlatmak için burası gibisi yoktur. Deneyin; ağrınız olduğunu biliyorum." Kendini suya bıraktı ve yüzeyde bir dalgalanma yarattı. Sonra sırtını kenara yasladı, dirseklerini oraya dayadı ve sırtarak bana baktı. "Birbirimize bağlandığımız gece iki yetişkin adamın, sıklerinin ve bir sürü pamuk parçasının seni nasıl idare ettiğini , şimdi utangaç davranmayacaksın değil mi?"

Başımı eğdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Ben y zemem. Annem  ğrenmeme hiç izin vermedi."

"O zaman sana öğretmek zorundayım." Malyr kendini kenardan itti, yüz d  ve elini yukarı uzattı. "Ama o zamana kadar seni tutmama izin ver."

Kafatasımın dibindeki o ağrıyan düğüm benim yerime karar verdi ve hızla kıyafetlerimi ve botlarımı çıkarmamı sağladı. Havuzun kenarına oturdum, sonra yavaşça kendimi onun kollarına bıraktım, suyun yatıştırıcı sıcaklığı ve kabarcıkların tenimi okşaması beni rahatlattı.

"Bu harika bir his," diye inledim, kendi kollarımdan birini boynuna doladığımda onun kollarına kolayca yerleştim. "Ve kışın hâlâ etrafımızda olduğunu düşünmek."

"Bahar neredeyse geldi." Malyr yavaşça ufka doğru akıyor gibi görünen havuzun dış kenarına doğru yürüdü, su sadece göğsünün ortasına ulaşıyordu. "Ancak size göstermek istediğim şey havuz değil."

"Hayır mı?"

"Hayır, bu." Ellerimi tutmam için kayalık kenara yönlendirerek beni altımızdaki yayılan şehre doğru çevirdi, bir kolu karnıma sarılmıştı, vücudu arkamdan bana baskı yapıyordu. Diğer eliyle, hızla alçalan gecede Valtaris'in orasını burasını aydınlatan pencereleri işaret etti ve dudaklarını kulak mememe bastırarak şöyle fısıldadı: "Şehre her baktığında, senin ve sadece senin sayende ışıldadığını unutma. Valtaris'i evi olarak gören her Kuzgun sana borçludur ama hiçbir benden daha fazla değil. Sen olmasaydın ailemi düzgün bir şekilde defnedemezdim. Sen... bir mucizesin benim küçük beyaz güvercinim."

Değersiz değil.

Bir mucize.

Göğsüm havuzun kaygan duvarına doğru genişledi ve temiz havayı ciğerlerimin derinliklerine çekerek günlerdir hissetmeme izin vermediğim sevinç ve gurur girdaplarına karıştı. "Valtaris artık benim de evim."

"Ve sizi hak ettiğiniz tüm onurla karşılayacaktır," dedi. "Taçları geri aldığımıza göre Asker şimdiden benim taç giyme törenimi planlamakla meşgul. Taç giyme törenlerimizin birleşik bir tören sırasında birlikte yapılmasını talep ettim, böylece dünya bizim için neler yaptığınızı görebilecek."

Kafam karışmıştı, omzumun üzerinden ona baktım. "Benim... ne?"

Bakışları bir an için dudaklarıma kaydı, sonra tekrar benimkileri buldu. "Bilmiyorsun, değil mi? Kuzgunların ne kral ne de kraliçe eşleri vardır, bağlı çiftler arasında değil. Küçük güvercin, senin ve benim yan yana hüküm sürmemiz bekleniyor."

Açıktaki kalan omuzlarımda bir ürperti belirdi ve başım dönerken bakışlarım öne doğru kaydı. Domren'in nişanlısından Lord Brisden'in nefret edilen kızına, değersiz Galantia'ya, Malyr'in nişanlısına, ihanete uğramışa, Kuzgun'a, boşluğa, mucizeye... hepsi yarım yıldan kısa bir süre içinde oldu. Ama kraliçe? Buna hazır olduğumu söyleyemem.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Malyr bir kaşık sıcak suyun boynumun yanından aşağı akmasına izin verdi, durgun sıcaklık tenime işledi. "Ne istersen."

"Bu bağı istemenin üç nedeni olduğunu söylemiştin," dedim. "Yeteneğini güçlendirmek için. Gölgelerinden kurtulmak için. Üçüncüsü nedir?"

"Benden kaçmanı imkânsız kılmak için." Enseme nazık bir öpücük kondurdu. "Bu da bana sana daha iyisini yapabileceğimi göstermek için bir ömür bırakıyor. Sen yanımdayken... Yapabilirim. Ve belki de dualarla kalbini yeniden kazanabilirim."

İstediği kalp göğsümde titredi, bu adamdan beni ilk öptüğünde olduğu kadar etkilendi. Kendimden bile gizlemek için çok uğraştığım, ona olan hislerimi kalp kırıklığı ve nefretle boğduğum bir şeye o zaman sahipti.

Başımı salladım. "Bana öyle geliyor ki ne olursa olsun kaçmak olmazdı. Senin bana ihtiyacın var; benim de sana."

"Bana ihtiyaç duyulmasını istemiyorum; ben *istenmek* istiyorum." Sıcak fısıltısı boynumun kenarını okşayarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." En azından şu anda kendime bile mantıklı gelecek şekilde kelimelere dökebileceğim bir şey yoktu. "Sadece... kafam karışık, sanırım."

Bir yerlerde kanatlar
çırpıldı. "Ne hakkında?"

"Kendi düşüncelerim mi?" Kalbim, aramızdaki bu garip yakınlık, bu kadar açık konuşmamız ve gölgeler tarafından yüklenmediğinde ne kadar farklı olduğu için nasıl da hızlı çarpıyordu. "Bağlar. İlişkiler. Kader. Aşk."

Nefes alış verişini değiştirdi; soluk alıp verişleri, sanki nefes almaya devam etmek için büyük çaba sarf ediyormuş gibi, nefes vermeden önce bir saniye boyunca tuttuğu sığ soluklara dönüştü. "Bana bağlısın. Sebian ile bir ilişki içinde sin. Üçümüz de kaderin olmamızı istediği yerdeyiz. Aşka gelince..." zayıf, kısa bir nefes, "Sebian seni derinden seviyor." Titreyen bir nefes. "Ben de öyle."

Nefesim kesildi.

Gözlerim kapandı.

Sözleri göğsümdeki mağaranın derinliklerinde yankılandı ve özenle bir araya getirdiğim kalbimi sular altında bıraktı. Selin parçaları koparıp atmasına, zar zor onarılmış yaraları yeniden açmasına hazırlandım. Bunun yerine, organı örten binlerce çatlağa sızdılar ve her çatlağı erimiş altın gibi yayılan bir sıcaklıkla doldurdular.

Kırılmıyor.

Güçleniyor.

"O gece odama geldiğinden beri seni seviyorum." Malyr örgümü yavaşça açıp parmaklarıyla saç tellerimi tararken, sık sık aldığı nefesler boynumun nemli tarafında geziniyordu. Sonra hafif bir baskıyla yanağıma yerleştiler. "Kendime sevmediğimi söylediğimde seni sevdim. Sana kimsenin sevemeyeceğini söylediğimde seni sevdim." Yanağıma çekiştirdi. "Lütfen, bana bak."

Dokunuşundaki şefkat ciğerlerimi parçaladı, kelimelerimi boğdu ve uzuvlarımı dondurdu. Bir an için, eskiden ne olduğumuzun, şimdi ne olduğumuzun ve ne olabileceğimizin kışkırtıcı, *korkunç* olasılığının içinde sıkışıp kaldım.

Başımı salladım. "Bunun gerçek olmamasından korkuyorum."

"Benim aşkım nazik, yumuşak ya da kolay değil. Ama gerçektir, gölgelerle kirlenmiş bir göğsün derinliklerindeki nefret ve acıdan doğmuştur. Kesici ve ısırıcıdır, ardında sana olan aşkım kadar solmayan yaralar bırakır." Sıcak dudakları çene çizgimi tırmaladı. "Ve biz bu dünyadan göçüp gittiğimizde, seni yıldızların arasında sevmeye devam edeceğim. Gece olacağım, etrafındaki en karanlık gökyüzü parçası olacağım, sadece herkesin senin nasıl parladığını görmesini sağlamak için. Ve ışığın solmaya başladığında, seni siyah kucağıma alacağım ve işte orada seni ölümün ötesinde seveceğim."

Çekirdeğimden yayılan bir sıcaklık nabızı, şafağın ilk ışıkları gibi üzerimden geçmeden önce ruhumu titretti. Bu tür bir aşkı, ölümün bile koşul koyamayacağı kadar kesin bir metanet vaadini bekledim, umdum, *özledim*. Bir kez daha, başından beri etrafımdaydı...

Boğazımdaki yumruyu geçerek nefes aldım. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"*Anoa'n* şimdilik duymam gereken her şeyi söyledi zaten. *Vinja a meh, shâ,*" diye fısıldadı Malyr çene çizgim boyunca uzanan öpücükler arasında, nemli parmakları çeneme yerleşerek başımı çevirmem için beni zorladı. "Bana bak, lütfen."

Kucağının çerçevesinde döndüm ve her zamankinden daha parlak görünen, irislerinin gri kıvrımlarını ortaya çıkaran gözlerine baktım. Aramızdaki gerginlik, serbest bırakılmak için yalvaran ama acele edemeyecek kadar kutsal olan hissedilir bir enerjiydi. Sonsuzluğa uzanan bir süre boyunca dudakları benimkilerden sadece birkaç santim ötede durdu.

Tereddütlü

Belirsiz.

İzin istemek.

Bir sonraki nefes alışımnda, sanki görünmeyen bir göksel çekim tarafından yönlendiriliyormuş gibi, ağzım bir parça yukarı kalktı. Ve gece gökyüzündeki yıldız ışığının ilk fırçası gibi dudaklarımız buluştu. Bu en yumuşak dokunuştı, içimdeki duyguların kükreyen kakofonisine karşı bir fısıltıydı.

Malyr'in eli yanlarımdan aşağı kaydı, bacaklarımı beline dolamadan önce parmakları kalçalarımda kıvrıldı ve sert uzunluğunu aramıza hapsetti. "Bana bunu istediğini söyle."

Dudakları boynumda gezinirken başım geriye düştü, dili damarlarımdaki kanı yoğunlaştırıp tadına baktı. "Seviyorum."

Karnının gergin kasları benimkilere baskı yapana kadar birlikte dokunduk ve dolaştık. Kontrol edilemeyen bir ihtiyaçla, yukarı doğru kabardı ve omurgama bir ürperti gönderen heyecan verici bir güçle içime girdi.

İniltisi göğsünde gürledi, parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzımı tekrar kendine çekmeden önce vücuduna küçük bir sallantı verdi. Dudaklarımız titreyen bir eşzamanlılıkla hareket ediyordu; her fırça ve geri çekilme, her süzülme ve duraklama, sonunda birleşen iki ruhun çiftleşme nefesleri gibiydi.

Suyun derinliklerinde birbirimize yaslanırken nefes alış verişim hızlandı, hareketlerimiz şehvetliydi, nefes alış verişlerimiz birbirimize duyduğumuz derin özlemle eşleşiyordu. "Malyr..."

"*Anoaley...*" Kalçalarımı sıkarak beni kenardan uzaklaştırdı. "Üzerimdeki hiçbir şey artık nazik değil. Yine de deneyeceğim."

Havzanın daha önce fark etmediğim doğal bir özelliğine doğru ilerledi; kaya zemininde bir tür su altı platosu oluşturan hafif bir eğim. Sanki doğanın kendisi havuzun içinde bir beşik yontmuş gibiydi, kenarla birleştiği yerde yukarı doğru hafifçe eğiliyordu, oradaki su kayanın üzerinde sadece ipeksi bir örtü oluşturunuyordu.

Malyr beni yavaşça pürüzsüz kayanın üzerine indirdi, sanki özenle hazırlanmış bir yastıklmış gibi başımı çıkıntıya yasladı. Sıcak su tenimi yalayarak göğüslerimin arasındaki vadiye akarken, açıkta kalan meme uçlarım havanın soğuğuna karşı sertleşti.

Ta ki Malyr kendini üzerime bırakana, teni tenime değdikçe sıcaklığını da beraberinde getirene kadar. Sırtını kamburlaştırdı, ağzı ağılıkla meme uçlarımda gezindi, onları emdi, dudaklarının arasında sıkı, çekti.

Sırtını kavradım, parmaklarımda güçlü omuzlarının kıvrımlarını, altlarındaki kasları keşfetmesine izin verdim. "Seni istiyorum."

"Bana sahipsin. Doğduğumdan beri bana sahipsin." Bir iniltiyle içime geri itti, güçlü itişi altımdaki pürüzsüz ama bağışlamayan taş tarafından güçlendirildi. "Tanrıça bana yardım et, hiçbir şey seninle kıyaslanamaz. Hiçbir şey."

Hem kontrollü hem de tutkulu bir güçle hareket ediyor, içime girerken güçlü vücudu göbeğime sürtünüyordu. Kalçaları, sanki aynı anda milyonlarca farklı yerime dokunmuş gibi, titreyen bedenimde yankılanan hipnotik bir ritimle cesurca yuvarlandı.

Çünkü o yaptı.

Tüy kadar ince gölgeler teninden süzülüyor, buz gibi parmaklarını bedenime fısıldayarak gönderiyor ve beni nefessiz bırakan bir his uyandırıyor. Malyr'ın öpücüğü içimi yaktı, öncekinden daha tutkuluydu. Dudaklarımı ve dilimi ısırdı, zevk ve acı sarsıntıları göndererek beni saf bir coşku denizine sürükledi.

"Gölge ve boşluk bir araya geldiğinde işte böyle olur, küçük güvercinim," diye homurdandı. "Bunu ancak şimdi yalnızken yapmaya cesaret edebilirim. Senin yanında başka birine tahammül edemezler."

Gölgeleri meme uçlarıma etrafına dolanırken, sinir uçlarıma dayanılmaz bir ağrı yayılana kadar hassas etimi yoğurup alay ederken titredim. Klitorisimin etrafına girip çıkıyorlardı, göt deliğimi okşayıp kurcalıyorlardı ve sonunda amımın derinliklerinde kıpırdanarak beni içimin derinliklerinde yanan enfes bir zevkle dolduruyorlardı.

Omurgasının her iki yanında kayan sert kas pençelerken boğazımdan ilkel bir çığlık koptu. "Malyr..."

"Adımı inletmene izin vermene bayılıyorum," diye mırıldandı. "Gölgelerimi al. Bırak seni şımartınsınlar."

Parmaklarım derine battı, muhtemelen kan çekiyordu ama tek yaptığı, içime daha sert girerken boğazından erkeksi bir inilti çıkarmak oldu. Tırnaklarımı sırtına geçirerek umutsuzca tutunacak bir yer aradım, ta ki zihnim onun gergin kalçalarının çukuruna batana kadar. Tanrım, içime her girdiğinde o kasların kasılma şekli...

Kıcını avuçladım, her hamlede onu daha da içime çektim. Her geri çekilişte ellerimi o rahatlatıcı yanakların üzerinde gezdirdim. Aralarındaki çukura yaklaştıkça daha yüksek sesle inliyor, siki inanılmaz derecede sertleşiyor, sıkı anımın içinde zonkluyordu.

Dürtüye teslim olarak yanaklarını tuttum, yoğurdum ve birbirinden ayırdım. Nefes nefese inlemelerine çaresizliğin karışması ve tüm vücudunun benimkine karşı titremesi çok hoşuma gitmişti. Aletinin nasıl nabız gibi attığını-

Malyr bana karşı öyle aniden, öyle tamamen sertleşti ki, vücudunun ağırlığı üç katına çıkmış gibiydi. Ciğerlerimdeki tüm havayı sıktı, ama sadece üzerimden kayana, ayağa fırlayana ve parlayan gözlerle bana bakana kadar.

"Bunu neden yaptın?!" Ani bağıışı, gözlerinin üzerine düşen siyah gölgelerle birlikte geldi ve içime bir ürperti gönderdi. Tamamen öfke ve titreşen bir hiddet içindeydi. Öfkeliydi. "Neden bana böyle dokundun, ha?"

Boğazım düğümlenmiş gibiydi, ciğerlerime tek bir nefesin bile girmesine izin vermiyor, düşüncelerime hızla yerleşen bu kafa karışıklığını güçlendiriyordu. "Ben... Hoşuna gittiğini sanmışım."

İçinden bir irkilme geçti, sanki ona fiziksel bir tokat atmışım gibi başı geriye gitti. Nefes nefese kaldı, yutkundu, ancak titreyen dudaklarından bir nefes daha döküldü.

Sonra değişti ve uçup gitti.

CHAPTER OTUZ ALTI

Sebian

Günümüz, Valtaris, taht odası

S Bir şeyler yanıştı.
Malyr sat üzerinde a taht olarak dramatik
olarak ve adam Kendisi, *aerymelden* oyulmuş on devasa
kanadı olan bir canavar.

Sert koltuğun arkasından başını avucunun içine gömüp nefes verirken oldukça kaybolmuş görünüyordu. "Yanlış yapıyorsun."

"Açıkça." Galantia taht odasının ortasında, gölge kumaşından elbisesiyle cilalı siyah zemine bakıyor, gölgelerini kullanmak için yaptığı bir düzine başarısız denemeden sonra omuzları çöküyordu. "Belki de bana nasıl doğru yapacağımı söyleseydin yanlış yapmazdım?"

Malyr'in çeneleri kıpırdadı, azı dişlerinin azı dişlerine sürtünmesi tüylerini diken etti. Bunu iki gündür yapıyorlardı.

sakin seslerin ve cansız konuşmaların ardındaki hayal kırıklığı. Ya öyle ya da hiç konuşmuyorlardı ki bu da onlarla aynı yuvayı paylaşan biri için son derece rahatsız ediciydi. Geceleri, onlar nihayet uykuya dalmadan ve odada soluyacak biraz hava kalmadan önce katlanabileceğim çok fazla garip sessizlik vardı.

Bu bokun düzeltilmesi gerekiyordu.

Dikkatim bir kase meyve taşıyan hizmetçi kıza kaydı. O yanımdan geçerken, Lanai'den getirmiş olmaları gereken bir altın üzümü koparıp ağzıma attım.

Kız dönüp bana baktı, yanakları şeftali pembesi gibi kızarıırken kıkırdadı ve reverans yaptı. "Lord Sebian."

Elimi kaldırdım ve Galantia'nın bu sabah kafa derim boyunca ördüğü üç örgüyü işaret ettim. "Ben lord değilim."

Daha da kızarması, aceleyle giderken neredeyse ayağının takılması çok hoştu. Endişelendiğim kadarıyla, bağlanmışım. Belki ruhen değil ama kalben.

"Hamurun kabarmasını izlemek, birbirlerinin etrafında dolanmalarını izlemekten daha az yorucu," diye fısıldadı Asker yanıma gelirken. "Aralarında ne geçtiğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım, onun gibi ben de bunu aklım almıyordu. Onları o akşam mağarada bulmuştum, tam da Malyr ona nihayet onu sevdiğini söylediğinde. *Gece olacağım, etrafındaki en karanlık gökyüzü parçası?* Hangi adam, aleti suda zonklamaya başlamışken böyle bir şey bulabilirdi ki? Bu cümleyi günlerce çalıştığına dair üç kuruşuna bahse girerim!

Ve sonra... her şeyi berbat etti. Nasıl batırdı?

İçgüdüsel olarak elim yan tarafıma gitti ve oradaki bir kaşıntıyı kaşıdı. Öpüşüklerinde oradan ayrılmışım. Genelde ikisiyle birlikte olmaktan ne kadar keyif alıyorsam, Galantia'yla yalnız geçirdiğim zamanları da o kadar seviyordum. Bu sabah olduğu gibi, Malyr prenslik işlerini yapmak için ayrıldıktan sonra, sevişmek için bir süre daha yuvada kalmıştık. Her anın paylaşılması gerekmiyordu. Şüphesiz Malyr, Galantia'nın duygusal olarak kendisine her zamankinden daha yakın olmasından keyif almıştı... ta ki her şeyi berbat edene kadar.

Bunu tam olarak nasıl yapmıştı?!

Boynumun kenarında bir kaşıntı daha, biri size baktığında hafif bir ürperti gibi. Asker'in baktığı gibi.

"Sana borcum var mı?" Ona baktım ve omuz silktim. "Sana söyledim, ne olduğunu bilmiyorum."

Asker'in bakışları birkaç atım boyunca üzerimde kaldı, geçen her saniye söylenmemiş bir şeyin ağırlığı gibi havayı neredeyse elle tutulur bir yoğunlukla kaplıyordu. Bir an için konuşmak üzereymiş gibi göründü, dudakları sakalının üzerinde hafifçe aralandı.

Ama sonra aynı hızla yüz ifadesi kapandı. "Marla'ya baca konusunda yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sanki bir zamanlar ailem olarak gördüğüm insanlara yardım etmek 'teşekkür' gerektirecekmiş gibi. "Tabii ki."

Dengesi, daha önce onu sadece kaskatı ve hareketsiz dururken gördüğüm kaplamalı bir bacağından diğerine kaydı. "Marla bunu yapmanı istiyor - hayır, yanlış söylüyorum." Dudaklarını sıktı ve sakalının kıllarının gürültüsü birbirine sürtünmesine izin verdi. "Bu akşamlardan birinde gelip bizi ziyaret etmeni istiyoruz. Akşam yemeği için. Eskiden olduğu gibi."

Eskiden olduğu gibi.

Vücudumdaki her kas gerildi ve beni ona bakmaktan vazgeçemeyen birine dönüştürdü. Son birkaç hafta içinde benimle son beş yılda konuştuğunun toplamından daha fazla konuşmuştu ve tek bir aşağılayıcı söz bile söylememişti. Neden? Barışmak için mi? Yeniden bağlanmak için mi? Neden şimdi zahmet ediyorsun?

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. "Bunu düşüneceğim."

"Pekâlâ," dedi ve dikkatini tekrar önümüzde kavga eden çifte çevirdi.

"Ben bir hırsız değilim," dedi Malyr. "Yapabileceğim tek şey size pratik yapmanız için gölgelerimi sunmak, ama yeteneğinizi kullanmak size kalmış." Elini uzattı, merdivenlerden aşağı süzülen ve altındaki kırmızı halıyı karartan gölge dalları saçtı. "Özümse, sonra kullan."

"Odaklan." Galantia'nın fısıltısı muhtemelen benden başka kimsenin duyamayacağı kadar sessizdi, emici elini kaldırırken gözleri dikkatle dallara sabitlenmişti. Yanlışlıkla birini öldürmemek için diğer elini duvara doğru kaldırdı. "Em ve yansıt. Em ve yansıt. Em ve-"

Gölgeler parmak uçlarından kışın pekmez gibi sızıyordu; halsiz, ağır ve çok yavan. Yere damlıyor, orada hiçbir düşmanı öldürmeyecek siyah bir havuz oluşturunyorlardı... tabii üzerine basıp kaymaz ve boynunu rahatça kırmazsa.

Hiç sanmıyorum.

Galantia içini çekti, hayal kırıklığının derin kaşlarla alnına kazınmış hali olması gerekenden daha sevimli görünüyordu. "Dışarıda bana yardım edebilecek tek bir hırsız yok mu?"

"Korkarım hayır leydim," dedi Asker ve başıyla selam verdi. "Kayıtlara geçen tek kişi sizsiniz. Eğer başka hırsızlar da varsa, onlar gizli kalmayı tercih etmişlerdir."

Malyr tahtına daha da gömüldü ve baş ağrısını savuşturmak istercesine şakağına vurdu. "Belki de annemin eski odasını ziyaret etmelisiniz. Kişisel yazılarına bir göz atın ve boşluklar hakkında kayıtlara geçmemiş bir *şeyler* bulup bulamayacağımıza bakın. Geç ortaya çıktığı için gücünü nasıl bulduğuna dair günlükler tutmuş. Bakalım onları bulabilecek misin?"

Beş kuzgun, vitraylı pencerelerin duvarı boyunca uzanan bir uçuş deliğinden süzülerek içeri girdi. Tahtın merdivenlerinin dibine kondular ve genç izcilerimizden birine dönüştüler; çenesinde seyrek bir tutam saç filizlenmiş, siyah saçları kısa kesilmiş, yeni yetmeden biraz daha büyük bir yol bulucu çocuk. Asker'i başıyla onayladı, sonra dikkatini Malyr'e çevirdi.

Tek dizinin üzerine çökerek, "Prensım, batıdaki tarlaların ve çayırların yakınındaki insan çiftçiler evlerini boşaltmadılar. Onların-"

Malyr ellerini tahtının kolçaklarına vurdu, gölgeler parlak siyah metalin içinden geçerek arkasındaki kanatlar kayıyor ve hareket ediyor gibi görünene kadar dalgalandı. "O insanları bize yaptıkları gibi topraklarımızdan sürebilirdim. Bunun yerine, onlara haber verdim ve zaman tanıdım... ve bana böyle mi karşılık veriyorlar?!"

"İlkbaharda ekim yapılmazsa, Valtaris'in önümüzdeki kış tahıl sıkıntısı çekeceği kesin." Asker kollarını arkasında kavuşturdu ve doğruldu. "Prensım, bizzat uçarak oraya gideceğim ve konuyla ilgileneceğim."

"Yanınıza elli ölüm yiğidi ve on yol bulucu alın," diye emretti Malyr. "Eğer kendi başlarına gitmezlerse, o zaman *onları* sen yapacaksın."

"Onları zorla topraklarından sürmeyi ciddi ciddi düşünemezsin." Galantia ona bakakaldı, kaşlarının arasındaki çatıklar daha da derinleşti. "Bana onlara zaman tanıyacağını söylemiştin."

"Onlara zaman verdim."

"Ne kadar oldu? Altı gün mü? Yedi mi?" Galantia alay etti. "Malyr, bu insanların bir hafta içinde hayatlarını değiştirmelerini bekleyemezsin. Üstelik kar hala yerdeyken. Bu çiftlikler onların evi!"

"Hayır, onlar *bizim* evimiz," diye tersledi Malyr yumruğunu göğsüne vurarak. "On yıldır hiçbir kira ödemediler. Yarına kadar gitmelerini istiyorum, yoksa canlarıyla öderler."

Galantia o inatçı ve gururlu tavrıyla çenesini kaldırdı. "Onlar masum çiftçiler."

"Onlar... onlar... *insanlar*," diye mırıldandı Malyr.

Galantia'nın yüz ifadesindeki bir şey değişti. Öfke, kıyıdan çekilen bir gelgit gibi geri çekildi ve geriye sadece... hayal kırıklığı kaldı.

"Bir zamanlar olduğum gibi," dedi usulca, sözleri bu devasa odada kalıcı bir yankı yarattı ve arkasını dönüp giderken elbisesi dalgalanıyordu.

Malyr hemen ayağa kalktı ve aradaki mesafeye rağmen onu fiziksel olarak yakalayabilecekmiş gibi elini uzattı. Yakaladığı tek şey boş havaydı. Ellerini havaya kaldırdı ve nefes verirken çıkardığı sesle yanlarına bıraktı.

Lanet olası öfkesi.

Galantia'nın peşinden aceleyle gittim, çünkü aklımı kaçırmadan önce bunun düzeltilmesi gerekiyordu. Onu hizmetkârların koşuşturduğu, gümüşleri parlattığı ve tavanın katranlı kirişlerinden sarkan devasa altın avizelerdeki mumları değiştirdiği büyük salonda yakaladım.

Kolundan tutup kendime doğru çektim, parlak gözlerini görüncü göğsümde bir yumruk patladı. "Buraya gel, tatlım."

Küçük parmaklarını gömleğimin içine sokarak kucağıma gömüldü, tüm vücudu sanki çok uzun süre gergin kalmış gibi halsizleşmişti. "Çok yoruldum."

"Biliyorum." Kim olduğunu bilmemekten, birkaç hafta içinde bir laneti kaldıran hırısıza dönüşmüştü. Bir de gölgeleri kullanamamaktan duyduğu hayal kırıklığı vardı. "şimdi bana ne bok yediğini söylemek ister misin?"

Gözlerini kırıpştırarak bana baktı, dudakları başını salladığı kadar açılıp kapandı ve "O bir şey yapmadı. Ben yaptım."

Bu... söylemesini beklediğim şey değildi. "Ne demek istiyorsun? Ne yaptın sen?"

"Ben... Ben bilmiyorum." Sesi titriyor, ağzının kenarları seğiriyordu. "Bir an her şey yolundaydı. Ama sonra birden... sertleşti. Sinirlendi."

"Sinirli olduğunu biliyorsun." Asker ve ben bu konuda hemfikirdik, aksi takdirde Malyr çoktan o çiftliklere doğru yola çıkmış ve meseleyi ölümcül bir şekilde halletmiş olurdu. "Artık sana sifon çektiği için kendini daha iyi kontrol etmeye çalışıyor."

"Her şeyi bu kadar kötü yapan da buydu," diye sızlandı. "O akşam gölgelerinin saldırmasını bekliyordum ama öyle . O farklı türden bir öfkeliydi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama... korkunç hissettim. Simsiyah ve... hüznü." "

"Ve bu baharda mı oldu?" Başını salladığında güzel yüzünü avuçladım. "Onu kızdıracak bir şey mi söyledin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tek yaptığım... yani ona dokunmaktı. Hoşuna gittiğini düşündüm; sesi hoşuna gitmiş gibi geliyordu."

Midemde önseziye dayalı bir gerginlik oluştu ve büyük salonu yol göstericiler için taramama neden oldu, sonra da onu iyi bir önlem için boş bir koridora yönlendirdim. "Ona dokundun... nasıl?"

"I..." Sesi azaldı ve gürültülü bir şekilde yutkunması kulaklarımı diken diken etti. "Onun... kalçalarına dokundum. Kavrardım, yoğurdum ve okşadım - yaptığının hoşuna gittiğini düşündüm. Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum."

Bu gerginlik içimi burktu, dilimin arkasında acı bir tat bıraktı. Hayır, tabii ki anlamamıştı. O zindanlarda o kadar acımasızca tecavüze uğradığını ve onu bulduğumda kışından kan geldiğini bilmiyordu. En kötüsü de ne? Gözyaşları ve kesiklerle ilgilenmek için kanlı pantolonunu indirdiğinde bir santim bile kıpırdamamıştı. Sadece... orada yatıyordu, ruhu o kadar ezilmişti ki bir yabancının onu orada hissetmesini sorgulamamıştı bile.

Bir an için üst dudağıma işkence ettim. Galantia kadar tatlı bir ruha bu tür bir ahlaksızlık nasıl açıklanabilirdi?

On yıl. Malyr'le on yıllık bir dostluk ve bir kez bile bu konuyu açmadı, ben de açmadım. Eğer ona söylerse... bundan şüpheliydim. Bu onun yerine bunu benim yapmamı gerektirmiyordu ama omuz silkip hiçbir şey söyleyemezdin de.

"Ziyafet gecesi ne kadar sinirlendiğini hatırlıyor musun? Gölgelelerinin seninle oynamasına izin verip seni sıırıslıklam ettiğinde?" Başını biraz geriye yatırdım, sonra ağzımı alına götürüp uzun, nazik bir öpücük kondurdum. "O koridorda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallamadan önce gözbebekleri bir an yüzümde gezindi. "Sadece kendime kızgın olduğumu."

"Bazen başkalarına öfkeleniriz ama aslında hoşlanmamamız gerektiğini düşündüğümüz bir şeyden hoşlandığımız için kendimize kızarız." Günaydın öpücüğüne, iyi geceler öpücüğüne ve aralarda kimse bakmazken bir düzine kez daha öpmeye doyamadığım o dudakları parmakladım. "Belki de başkalarının bilmesini istemiyoruz çünkü... çünkü böyle hissetmek bizi utandırıyor. Ya da nasıl böyle hissettiğimizi. Belki de bir zamanlar çok tatsız olan bir şeydir, şimdi ondan zevk almak bizim için utanç vericidir. Anlıyor musunuz?"

Kaşları çatıktı ama yapabileceğim tek şey bunun üstesinden gelmelerine yardımcı olmaya çalışmaktı. "Benimle yürür müsün? Biraz temiz hava almak istiyorum."

"Git bir pelerin falan al çünkü rüzgâr bariyerlerini açtılar, bu yüzden hava serin," dedim. "Ben Malyr'i kontrol etmek için oraya geri döneyim. Ben odamıza gelip seni alacağım."

CHAPTER
OTUZ YEDİ

Malyr

Günümüz, Valtaris, taht odası

I Son birkaç aydır Galantia'da her türlü tepkiye yol açmışım. Benden korkuyor, beni küçümsüyor, benden nefret ediyordu ama az önceki o kasvetli hayal kırıklığı bakışı yok mu?

İçim parçalanmıştı.

"Anlamıyor mu?" "Anlamıyor mu?" sordum.

Merdivenlerin dibinde, her zaman çok heybetli görünen ama şimdi oldukça rahatsız olduğu ortaya çıkan bir taht. "Aros'un tahılları alıkoyma riski, Deepmarsh'ın bataklıkta oturması ve Tidestone'un restorasyonu için şimdiden kaynakları tüketmesiyle, yüzlerce insanı nasıl besleyeceğim?

Her gün Valtaris'e dönen kuzgunlar mı? O insanların gitmesini istemekle hata mı ediyorum? Onlardan gördüğümüz onca zulümden sonra?"

Uzun bir sesli harfler dizisi vardı, gürültüden başka bir şey yoktu, sonunda mırıldandı, "Birbirine bağlı bir kraliyet çiftinin birlikte yönetmesi gerektiği söylenir, biri muhtemelen haklı olduğu için değil, ikisi de muhtemelen yanlış olduğu için ve-"

"Doğru yol ortalarda bir yerdedir," dedim iç çekerek. "Eşim zeki, becerikli ve olayları çözme konusunda hızlı. Ama aynı zamanda savaş ve kale duvarlarının dışındaki zorluklar konusunda hâlâ çok naif. Ne yapmam gerekiyor?"

"Bir avuç silahsız çiftçiyi katletmek değil." Bir gölge patlamasıyla Sebian'ın kabalığı öne fırladı, sadece tahtımın merdivenlerine yığıldı, dirseğinin üzerine yaslanıp bacaklarını yayarak kıskanılacak kadar rahat görünüyordu. "Tabii başından beri dışarıdaki ölü ağaçlardan birine tünemeyi tercih etmediysen."

Bu sert koltuktan bıkarak ayağa kalktım ve merdivenlere doğru ilerledim, sonra da Sebian'ın yanına çöktüm. "Sen benim danışmanımsın Asker. Halkımın açlıktan ölmesini izlemek zorunda kalmadan, eşimin beni kendi odamdan atmasını nasıl önleyebileceğim konusunda bana tavsiyede bulun."

Bilgece bir tavsiye bekledim.

Hiçbiri gelmedi.

Sebian dudaklarının seğirmesine neden olan alaycı bir ifade takındı. "Ben gece olacağım, etrafındaki en karanlık gökyüzü parçası," diye alay etti, ama baharda onun kabalığını duymamış gibi değildim. "Bu satırları bulmak kaç gününü aldı?"

"Beş," dedim kafasının arkasına attığım bir tokatla, gülmekten öksürdü ve yüzümde bir gülümseme belirdi. "Üçü taslak için, ikisi revizyonlar için."

Gülümsemem uzun sürmedi.

Kalbim göğsümün içinde aşağı doğru sürüklenirken, düşüncelerim o geceye geri döndü. Galantia'nın kalbi bu sözler üzerine ne kadar hızlı çarpmış, omurgasını göğsümde titreştirmişti. Ne kadar tutkuyla öpüşmüştük. Bana dokunana kadar ruhu benimkine ne kadar yakındı...

...orada.

Hiç şüphe yok ki patlamamı öfke olarak algılamıştı, oysa gerçekte utançtan kaynaklanıyordu. Birçok erkeğin beni fahişesi yaptığını bilseydi, beni iğrenç bulur muydu? Eğer bir şekilde bundan hoşlandığımı bilseydi-

Bir zamanlar bana acı ve şiddetle dayatılan bir eylemi yaparsam beni lekelenmiş mi sayacaktı? Hasta olduğumu mu? Onu zaten kanıtladığımdan daha sapkın mı?

"Haklıydın," diye itiraf ettim sonunda ve Galantia söz konusu olduğunda bu ilk kez olmuyordu. "Kelimelerin onun üzerinde bir etkisi var."

"Evet, keşke bir an doğru şeyi söyleyip ertesi an tüm çabalarınızı mahvetme konusunda bu kadar yetenekli olmasaydınız."

Evet, bu benim uzmanlık alanımdı. "Anlamı?"

"Yani onu duygularına ikna etmen haftalarını aldı," dedi. "İnsan olduğunu düşündüğü bir kadına aşık olmasına izin veren ama insan çiftçilere en ufak bir nezaket göstermeyi kendine yediremeyen prens."

Bu gözlem beni istediğimden daha derinden yaraladı ve içime bıçak gibi bir acı sapladı. Eşim on dokuz yıl boyunca bir insan olarak yaşamıştı. Doğal olarak, onlar adına acıma hissetmeye devam edecekti. Bunu ne kadar anlasam da, kendimi aynı şeyi yapmaya ikna edebileceğimden emin değildim.

Neden yapayım ki? Ailemi katletmemişler miydi, topraklarımızı yok etmemişler miydi, tapınaklarımızı kirletmemişler miydi? İnsanların merhameti, kestikleri Kuzgun çiftçiler için neredeydi? Ateşe verdikleri yavruları mı? Onların nezaketi neredeydi-

"Prensım," dedi yabancı bir ses ve bakışlarımı aniden taht odasının ortasında dikilen muhafıza doğru kaldırmama neden oldu. "Bu adam çevrilmeyi reddetti. Batıdaki çiftliklerle ilgili acil bilgilere sahip olduğunu söyledi ama on kırbaç cezası vermemize rağmen bunları sadece sizinle paylaşacağını söyleyerek vermeyi reddetti."

Daha düzgün bir pozisyon alarak o sert tahtta bir dakika daha dayanmak şöyle dursun, doğrulmaya bile zahmet etmedim. Kesinlikle onun gibiler için değil.

Gözlerim muhafızın yanındaki adama kaydı. Kahverengi, dağınık saçlar. Kıyafet yerine paçavralar. Muhtemelen o on kırbaçtan önce bile kamburlaşmış bir sırt. Yanında kumral bir kadın kirli kahverengi elbisesini yumrukluyor, bakışlarını yere dikiyordu. İkisinin arasında, sarı saçları siyah zeminle tam bir tezat oluşturan dokuz, belki de on yaşlarında küçük bir çocuk duruyordu.

Üst dudağım kendi kendine kıvrıldı.

İnsanlar.

Elimi öyle bir salladım ki, ilk adıma birkaç adım kala durarak öne doğru ilerlediler. "Peki hangi acil bilgiyi

o çiftlikler ve emirlerime karşı gelmeye cüret eden izinsiz girenler hakkında ne düşünüyorsunuz?" "Ekselansları." Adam bir adım daha öne çıktı, eğilerek Omurgası gibi eğri büğrüydü, sırtındaki kanlı iplikleri gösteriyordu. "Lütfen beni affedin ama başka seçeneğim yoktu, yapmadım. Elimde hiçbir bilgi yok, yok. Hepsi... hepsi bir yalandı, sırf bizi buraya alsınlar diye."

"İnsanlar yalan söyler." Ne büyük sürpriz. "Batı tarlalarındaki çiftçilerden biri misin?"

Bir yarım selam daha. "Evet, Majesteleri. Çiftçilerden biriyim. Büyük bir arazi değil ama biz memnunduk."

Ve yine de, onun türü için çok büyüktü. "Uzun yürüyor olmalısınız." "Beş gündür yoldayım, Majesteleri."

"Ölmek için daha az yorucu yollar var," dedim. "Yine de buraya, istenmediğiniz bir yere, değerli hiçbir şeyiniz olmadan gelmeyi seçtiniz."

Sebian bana yan gözle baktı ve sanki gölgelerimin onları yutmasına izin verecekmişim gibi kaşlarını kaldırdı. Belki birkaç hafta önce yapardım ama artık yapmıyorum. Gölgelerim... yeterince sakindi.

Yanındaki kadın, muhtemelen karısı, ona vurdu ama gözlerini kaldırmaya cesaret edemedi. "Söyle ona, Oscar. Kuzgun Kral'a söyle."

"Doğru, değerli hiçbir şeyimiz yok. Elimizdeki azıcık şeyi de bahar için tohum almaya harcadık ama artık asla ekilmeyecekler, ekilmeyecekler. Bizim için değerli olan tek şey oğlumuz. Gel ve selam ver." Çocuk kaskatı ve hareketsiz kalınca, babası onu yavaşça yarım adım öne doğru itti. "Eğil."

Annesi başını sallayarak cesaretlendirdi ve daha fazla vurma hareketiyle, "Hadi , eğil," dedi. "Tıpkı evde çalıştığımız gibi. Yap şunu."

Çocuk mavi gözlerini bana kaldırdı, yutkundu ve sonra eğildi.

"Umarım onu yanımıza alacağımızı düşünmüyorsunuzdur," dedim. "Valtaris terk edilmiş insan çocukları için bir yetimhane değildir. Tanrıça biliyor ki, ebeveynlerini kaybetmiş yeterince çocuğumuz var."

"Hayır, öyle bir şey değil, Majesteleri." Adam oğlunun yanında diz çökmüş, benimkinden gördüğümü hiç hatırlamadığım bir nezaketle ona bakıyordu. Bu beni de kıskandırdı. "Göster ona delikanlı. Kuzgun Kral'a neler yapabileceğini göster."

Ağlamaklı gözlerini kırıştırdıktan sonra çocuk elini kaldırdı ve parmaklarından beyaz gölgeler akmaya başladı. Binlerce saç teli inceliğindeki iplikler öne ve aşağıya doğru süzülerek zar zor bir battaniyeye benzeyen bir şeye dönüştü.

"Tanrıça bizi korusun," dedi Asker, ağzı bir an için açık kalarak. "Bir whiteweaver."

"," diye mırıldandı Sebian.

Tüm sıcaklık yanaklarımı ve parmaklarımı terk etti, geride garip bir karıncalanma bıraktı.

Beyaz bir Kuzgun çocuk. Bu nasıl mümkün olabilir?

Ayağa kalktım ve yavaşça merdivenlerden indim. "Bu çocukla nasıl tanıştın?"

"Kral Malyr..." Kadın reverans yaptı ya da reverans yapmak isteyen şey yaptı. "Onu belki iki yaşındayken, yol kenarındaki bir çiftlikte bir çocuk ağlaması duyduğumuzda bulduk. Orada kimse yoktu; tek başınaydı, boynuna kadar kirlenmişti ve cılızdı. Onu aldık ama hiçbir şey çalmadık. Kocam iki kez ailesini aramak için geri döndü ama o çiftliğe bir daha kimse ."

"Bizim kendi çocuğumuz yok," diye devam etti adam. "Bu yüzden onu yanımıza aldık. Onu oğlumuz gibi büyüttük."

Sağ şakağıma saplanan ağrı, en uygunsuz zamanda baş ağrısını haber veriyordu. Onlar... bir Kuzgun çocuğu mu almışlardı? Onu kendilerininmiş gibi mi yetiştirmişlerdi? Onu korumuşlar mıydı?

Hayır. Hayır, onun ne olduğunu öğrendiklerinde korudukları şey kendi derileriydi. Başka türlü olamazdı.

Çocuğun dokuduğu kumaşın önünde çömeldim ve Galantia'nınki kadar nüanslı solgun telleri inceledim. "Yer değiştirmesi seni şok etmiş olmalı. Gölgeler mi dokudu?"

"Şok mu?" Çocuğun annesi bir avucunu göğüs kafesine bastırdı ve yavaşça başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Onu bulduğumuzda ne olduğunu biliyorduk."

"Her yerde beyaz tüyler vardı," dedi babası. "Ben hiç beyaz Kuzgun görmedim, sadece siyah olanları. Ama onu kucağıma almaya çalıştığımda... vücudu büküldü."

"Yer değiştiremeyecek kadar açtı," diye ekledi kadın. "Ama biz biliyorduk."

Şakağıma bir bıçak daha saplandı, sanki bu bilgi insanlar ve onların türüne karşı bitmek bilmeyen nefretleri hakkında doğru bildiğim her şeyle çarpışıyordu. "Onu neden aldın?"

"Şey..." Kadın, kocasıyla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu, sanki verdiği cevabın benim için net olması gerekiyormuş gibi, artık düşüncelerimi zar zor düzgün bir şekilde sıralayabiliyordum. "O bir çocuktı, terk edilmişti, ağlıyordu ve açtı. Ne yapmamız gerekiyordu?"

Bıçakla onu. Kafese koyun. Yak.

Çocuğun önünde elimi kaldırdım ve parmak uçlarımin arasındaki gölgelerin, yüzüne utangaç bir gülümseme getirecek kadar yakın bir atı şekillendirmesine izin verdim. "Senin adın ne?"

Babasına baktı ve başıyla onayladıktan sonra tekrar bana baktı. "David."

"Sadece o değil Majesteleri," dedi adam ve Tanrı yardımcım olsun, söylediği her kelimeyle daha da kötüleşiyordu. "Kral Barat'ın çiftliklerimize asker göndermesinden korktuğumuz için bundan hiç bahsetmiyoruz ama... daha fazlası var."

Daha fazla Raven
çocuğu. Kurtulduk.
Tarafından. İnsanlar
tarafından.

"Arabamız toprağın içinde dondu," dedi adam. "Karım ve ben, onu serbest bırakmayı başarır başarmaz yola çıkacağız, çıkacağız. Ama..." Bir hıçkırığı bastırdı. "David'i yanımıza alamayız, gittiğimiz yerde olmaz. Çok tehlikeli, bu yüzden sizin götürebileceğinizi umuyorduk, Majesteleri-"

Çocuk kendini babasının kucağına attı. "Beni burada bırakma baba. Lütfen."

Azı dişlerim köklerine kadar ağrıyana kadar birbirine sürtündü, bu baş ağrısını güçlendirdi, yıllar ve yıllar boyunca berbat algılarımı parçaladı. Deepmarsh'a döndüğümde Galantia önyargılarını bir kenara bırakmış, biz Kuzgunlara şefkat elini uzatmıştı. Ve eğer insan olduğumu düşündüğüm bir kadına aşık olmayı başardıysam, karşılığında nasıl çaba göstermez ve nezaket göstermezdim?

Ayağa kalktım ve adama da aynısını yapmasını işaret ettim. "Hep çiftçi miydiniz? Yoksa başka bir meslek mi öğrendiniz?"

Adam ayağa kalktı ve eğildi. "Tarlalarda, madenlerde ve taşlarda çalıştım."

"Hepsi de faydalı beceriler," dedim ve Asker'e döndüm. "Onlara Kanatlı Kale yakınlarında bir ev bul. Onlara erzak sağlayın. Şu anda Vhaeryan topraklarında yaşayan insanlara karşı düşmanlık ya da şiddetten kaçınmanın bir yolunu bulana kadar onlara yakın duracak bir muhafız istiyorum."

CHAPTER
OTUZ SEKİZ

Galantia
Günüümüz, Valtaris, Kanatlı Kale

I Kraliçe Elnora'nın odasının sessiz sakinliğinde, izinsiz bir his ağır basıyordu ama parmaklarım geçmişin kalıntılarını karıştırırken merak ve heyecanla karıncalanıyordu.

Ve ne güzel bir geçmişti.

Gül kokulu hava odayı doldurdu, aradan yıllar geçse de kokusu hâlâ devam ediyordu.

kullanılmayan. Duvarları altın iplikli gölge bezinden duvar halıları süslüyordu, karmaşık dokumaları benim için her zaman anlaşılması zor olan Kuzgun tarihinin bir kutlamasıydı. Parmaklarımı deri ve parşömen ciltli sırtlarda gezdirirken yüksek kitap rafları fısıldıyor gibiydi; bir bileğimde mavi bir kurdele, diğerinde

diğer bir kestane bilezik, gölgeleri kullanmama yardımcı olabilecek bir şey, *herhangi bir şey* arıyorum.

"Okumayı çok severdi." Bu özelliği Malyr'e de geçmiş olmalıydı çünkü o da etrafını kitaplarla çevrelemekten hoşlanırdı. "Ama sanırım hiçbir şeyi çocukları kadar sevmezdi."

Odayı dolduran çeşitli eserlere yansıyan bir aşk. Kutsal metinler gibi saklanan çocuk resimleri, bir oğlun annesine olan sevgisini somutlaştıran basit ahşap oymalar, işlemeli kumaşlara sarılmış minik siyah tüy demetleri... Bu yerin bir zamanlar barındırmış olması gereken sevgi, hiç bilmediğim bir besleyici sıcaklık atmosferi yarattı.

"Hiçbirinde boşluklar ya da hırsızlar hakkında bilgi bulamadım." Tjema katlanmış çarşafı dikkatle inceledi, hareketleri yavaş ve saygılıydı, siyah saçları bir zamanlar ona gösterdiğim yüzünün yanık tarafına doğru örülmüştü. "Yeteneği geç ortaya çıktı. Belki de boşluk olmak hakkında pek bir şey öğrenmemiştir?"

"Prens Malyr'in ondan bahsetme şekli kulağa çok güçlü geliyordu." Bakışlarım Valtaris'in merkez pazarına bakan yüksek pencerenin yanındaki tuvalet masasına kayd, nabzım hızlandı. Mücevherler ve pudralar arasında aradığım şeyi bulmam ne kadar olasıydı? O çekmecelere göz atmak yanlış olur muydu? "Yatağın altına baktın mı?"

Tjema Valtaris'e birkaç gün önce at arabasıyla geldiği için esnedi ama bu onu Tidestone ve Deepmarsh'ta yaptığı gibi benimle ilgilenmekten alıkoymadı. "Hiçbir şey yoktu."

Tereddüt kaslarımı karıncalandırdı ve bakışlarımı narin biblolarla süslü tuvalet masasına geri çekti. Bir süre oyalandıktan sonra tereddütlü adımlarla ona doğru ilerledim. Yastıklı tabure altımda yumuşak bir his uyandırıyor, beni ahşap çekmecelerde saklı sırların kilidini açmaya çağırıyordu.

Onları çektim.

Kilitli.

Kilitli.

Kilitli.

Altın düğmeleri çekiştirmeye devam ettim, her inatçı tıkırtıda umudum azalıyordu. Ta ki yedincisi isteksiz bir gıcırtyla açılana kadar. İçinde, lavanta keselerinin altına gizlenmiş, kokusu hafif ama kalıcı, kare şeklinde ahşap bir kutu duruyordu. Kutuyu kaldırıp önümdeki masaya koyarken ellerim titredi.

Derin bir nefes aldım. Sonra açtım.

Mektup yığınları bana bakıyordu, her biri siyah balmumuyla mühürlenmişti, oniks mürekkebiyle yazılmış adresleri yaşlılıktan sararmış parşömen üzerinde zarifçe dans ediyordu... Eski Vhaer'de.

"Tjema, Eski Vhaer'i okuyabiliyor musun?" "Hayır."

"Belki de bunlar veda mektuplarıdır?" Onları gözden geçirdim, çözemediğim yazılara gözlerimi kısarak baktım, kollarım omuzlarımdan ağır ağır çekiliyordu. "Burada ne tuttuğumu anlamak daha kolay olurdu, keşke yapabilseydim."

Ellerim bir sonraki parşömente hareketsiz kaldı, kalbim ortak dilde yazılmış kelimelerle boğazıma çarptı: *Malyr'in kader arkadaşına.*

Mühür kırılğan balmumunun çatlamasıyla kırıldı ve Kraliçe Elnora'nın süslü el yazısı ortaya çıktı.

Sevgili kızım,

Eğer bunu okuyorsanız, ben bu dünyadan göçüp gitmişim demektir, sizinle hiç tanışma fırsatım olmadı. Ama eğer olsaydı, senden oğluma iyi bakmanı isterdim. Onun karanlığından kaçmayın... onu kucaklayın.

Gölgelerin yarıklara ve gizli köşelere yapıştığını, görünmeyen, saklı, kabul edilmeyen yerlerde geliştiğini anlayın. Oğlumun karanlığını tamamen kucaklar, onun her yönünü çekincesiz kabul ederseniz, o zaman bu gölgeler tutunacak daha az yüzey bularak alanlarını daraltacaklardır.

Onu size emanet ediyor ve eksik parçanızı onda bulmanız için dua ederken, onun hayatındaki ışık olmanızı umuyorum.

Kelimelerin bir kalpten diğerine, hatta zaman ve ölüm perdesinin ötesine taşıyabileceği tüm sevgiyle,

Kayınvaliden Elnora

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü, gülümsememden uzaklaştı ve parşömenin üzerine düştü. Gölge kumaşından elbiseme sildim, katladım ve mektubu dikkatlice koluma yerleştirdim. Diğerlerini kutuya geri koydum ve elimde kutuyla ayağa kalktım.

"Bunları vermeliyiz-"

Malyr kapının pervazına yaslanmış, bir eli pantolonunun cebinde, diğeri siyah yeleşinin gümüş düğmelerini karıştırıyordu. "Bir şey elde ettin mi?"

Evet, üçüncü bir anne, ya da öyle görünüyordu.

"İsteyebileceğinizi düşündüğüm veda mektupları bulduk." Yanına gittim ve ona kutuyu uzattım. "Eminim içinde senin için de bir tane vardır."

Kutuyu aldı, gözleri benimkileri bulmadan önce bir süre karmaşık oymalarına baktı. "Benimle salona geleceğini umuyordum. Terzi bizi orada bekliyor."

"Bir elbise için...?"

Elini cebinden çıkarıp yüzüme doğru uzattı ve gözümden kaçmış olması gereken bir damla yaş sildi. "Şu taç giyme töreni hakkında çok huzursuz hissediyorsun."

Gözlerimin bu sabah saçına ördüğüm son derece çarpık örgüde gezinmesine izin verdim ama o yine de bunu gururla taşıyor gibiydi. "Reddedemeyeceğim bir taç giyme töreni."

"Yapabilirsin." Malyr bir adım daha yaklaştı ve göğsümde minik çırpıntılar yaratan bir şefkatle bana baktı. "Ama yapmayacaksın."

Alay ettim, "Ne kadar cesurca, bir cümleyle temsilcilik veriyorsun, ama bir sonraki cümleyle onu elinden alıyorsun."

Kıkırdadı. "Sana karşı koyamayacağın bir teklifle geliyorum." Bu ilgimi çekti. "Öyle mi?"

"Tüm Vhaerya'nın görmesi için kraliçemiz olarak yanımda oturmayı kabul et ve karşılığında..." Parmakları örgümden sarı bir tutam kopardı ve parmaklarının etrafında döndürdü, burnunun ucu benimkine hafifçe çarptı. "İstedikleri takdirde krallığımızdaki insanların burada rahatsız edilmeden kalmalarına izin vereceğim ve-"

"Ben yaparım!" Saf bir rahatlama ve... evet, neşe patlamasıyla ağızımdan kaçırdım. "O tacı hemen takacağım."

Sırıtişını çiğneyip yüzünü prenlere yakışır bir şekle sokması çok güzel görünüyordu. "Bazı şartlar var. Şu andan itibaren kira ödeyecekler. Ürettikleri gıdanın yüzde otuzu bizim tahıl ambarlarımıza gidecek, ki bu Kuzgunların vereceğinden biraz daha fazla ve eğer ürünlerini Vhaerya vatandaşı olmayan birine satarlarsa burada kalma haklarından feragat edecekler."

"Kulağa adil geliyor."

Malyr'in gözleri parıldadı, hem rahatlamayı hem de o kadar saf bir mutluluğu yansıtıyordu ki, yumuşak bir parıltı gibi ondan yayılıyor gibiydi. Dikkatle, sanki kırılğan bir cam parçasıymışım gibi, bana doğru eğildi ve dudakları benimkilerle buluştu, sahip olduğunu bilmediğim özenli bir tatlılıkla hareket ediyordu.

"Aramızda anlaşmazlık olmasını istemiyorum," diye fısıldadı tüy gibi hafif öpücükler arasında. "Ben kolay bir adam değilim, bunu biliyorum ama kalbim ve ruhumla tartışılmaz bir şekilde seninim ve bir ömür boyu senin ışığında yürümek için çabalayacağım."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Hayır, artık anlaşmazlık yoktu. Nefret, yalanlar, düzenbazlık... Hepsi artık geride kaldı.

Nihayet uzaklaştığında, bana artık pek de nadir olmayan gülümsemelerinden birini hediye etti ve elimi avuçlarının içine aldı. "Gel. Sana bir sürprizim var."

"Başka bir sürpriz mi?"

Malyr, Tjema'ya kutuyu uzatarak arkamızdan koridora ve daha resmi odalara doğru gelmesini işaret etti. "Madenler işletiliyor. İlk kiracılar geliyor. Diyarın dört bir yanından kuzgun zanaatkârlar ve tüccarlar Valtaris'e dönüyor. Artık hiçbir şey beni eşimi biraz şımartmaktan ." Malyr beni görkemli bir oturma odası olan, ihtişamlı ama bir o kadar da sıcaklıkla dolu salona götürdü. "Sanırım Darien'i hatırlıyorsun?"

"Müstakbel kraliçem," dedi Darien derin bir selamla, terzi bir kez daha tilki postunun parçalarıyla dokunmuş siyah gölge kumaşından ince bir elbise giymişti. "Umarım son karşılaşmamızı affedebilirsiniz. O kıvılcı saçlı şey o siyah elbisenin içinde hiç iyi görünmüyordu... beli pek yoktu, seninki ise tam kıvamında! Çok soluk bir ten ve saçlarıyla da çok keskin bir kontrast. Düpedüz hastalıklı. Ama sen..."

Sanki sadece emirle hareket ettiğini bilmiyormuşum gibi. "Her şey affedildi, ama bu elbiseyi en muhteşem hale getirsen iyi olur."

"Başka hiçbir şey işe yaramaz!" dedi ellerini gösterişli bir şekilde sallayarak ve uzun siyah saç tellerini omuzlarından aşağı iterek. "Ve yeni çırağımla birlikte yarattığımız ne kadar nadir bir güzellik olacak. David, müstakbel kraliçeni nasıl karşılayacağını çalışmıştık?"

Güzel beyaz cübbeler giyen sarı saçlı cılız bir çocuk Darien'in arkasından çıktı, o kadar derinden eğildi ki Darien öne doğru tökezledi ve dengesini sağlamak için kollarını sallamak zorunda kaldı. "Ekselansları."

Malyr'in tuhaf sırtışı ile çocuğun iri mavi gözleri arasında gidip geldim, hiçbir şey anlamamıştım. "Çıracı mı?"

Bir... insan mı?

Darien önümde diz çöktü ve David'in sırtını cesaretlendirici bir şekilde sıvazladı. "Majestelerine bu sabah sana öğrettiklerimi göster."

David derin bir nefes aldı.

Kaşlarının arasına kazınmış odaklanma ile kollarını önünde uzattı. Bileklerinin bir hareketi ve parmaklarının zarif bir kıvrımıyla, parmak uçlarından büyüleyici beyaz sis girdapları yayıldı. Tüyler havada dans ediyor, şimdiye kadar gördüğüm en parlak ipekten ipliklere dönüşüyordu. Gözlerimin önünde bir araya geldi, yüzeyi o kadar parlaktı ki pencerelerden içeri süzülen güneş ışığını yakalayıp yansıttı ve odaya daha yumuşak, daha parlak bir ışıltı yaydı.

İçimden bir nefes kaçtı. Malyr'e baktım, gözlerini çoktan üzerimde bulmuştum, dar dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyordu. Ve sonra kaslarının yapabileceğini beklemediğim bir şey yaptı.

Göz kırptı.

Jestin hafifliği içimde ılık bir sevinç dalgası yarattı ve bir an için mideme görmezden gelinemeyecek kadar yoğun hain çırpınışlar yerleşti. Neden görmezden geleyim ki? Adım silinmiş, kimliğim ortaya çıkmış, ruhlarımız birbirine bağlanmış ve artık bizi ayıracak nefret kalmamışken, kalplerimizin önünde ne duruyordu?

Hiçbir şey.

David ayak parmaklarının ucunda sallanarak eriyen siyah kolumun üzerine beyaz bir kol örmeye çalıştığında diz çöküp ona gülümsedim. "Tek beyaz Kuzgun'un ben olduğumu sanıyordum."

Gözleri parlıyordu. "Siz de beyaz bir kuzgunsunuz... um... Ekselansları?"

"Evet."

Darien ellerinin hızlı hareketleriyle tam olarak nereye devam etmesi gerektiğini işaret ederken, "Başka bir beyaz Kuzgun görmedim," dedi. "Aslında daha önce hiç başka bir Kuzgun görmemiştim. Düne kadar görmemiştim."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Sen nereden geldin?" "Babamın bir çiftliği var ama o bir insan," dedi omuz silkerek.

"Benim

Annem de. Ama şimdi Valtaris'te yaşıyoruz. Prens Malyr yakın olmam gerektiğini yoksa Darien'in çırağı olamayacağımı söyledi."

Gözlerim Malyr'e kaydı, yüzünde bir açıklama, doğru duymadığıma dair bir işaret aradım. Tek önerdiği başını şakacı bir şekilde eğmek ve yenilenen sırtışını taklit eder gibi görünen kemerli bir kaştı.

Dikkatimi tekrar David'e vermeden önce içimde bir şey açıldı, göğsümdeki sıkı düğüm gevşedi. "Böyle dokumayı kendi kendine mi öğrendin?"

Başını salladı. "Yeteneğin nedir?"

"Ben bir hırsızım." Malyr'in azarlayıcı öksürüğü üzerine, "Ama bu bizim küçük sırrımız, değil mi?" diye ekledim.

David'in gözleri büyüdü ve evlat edinen ailesinin ona bizim türümüzü öğrettiğini anladı. "Hediye çalabiliyor musunuz?"

"Teoride." Başkalarının gölgelerine girme ve onları kullanma konusunda kaydettiğim yavaş ilerleme göz önüne alındığında, yakın zamanda kimsenin hediyesini çalma umudum yoktu. Öyle olsa bile, asla geri vermezdim - bir kitapta okuduğum bir şey , tıpkı benimki gibi onları tuzun içinde saklamak gibi. "Hırsızlar hakkında bir şey mi okudun?"

David'in elleri uzun süre hareketsiz kalmış gibiydi, gözleri arkamdaki bir şeye sabitlenmişti. Hayır, bir şeye değil.

Birisi.

Tjemaya dönüp baktım, kız elinde tahta kutuyla bir bacağından diğerine geçiyordu, sanki çocuğun ilgisiyle ne yapacağını tam olarak bilemiyordu, ben de ona yardım ettim. "Bu Tjema, hizmetçim. Tjema, neden David'e merhaba demiyorsun? Yaklaşık aynı yaşlarda görünüyorsunuz."

Tjema bakışlarını kaçırdı ve utangaç bir tavırla çizmesinin ucunu koyu kırmızı halının üzerine itti. "Merhaba."

Çevremde bir kıpırtı oldu.

David başını Malyr'in o gün ormanda yaptığı gibi eğmişti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama onun ortaya çıkışına şaşırmamıştı. "Merhaba."

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Darien, gölgelerden örülmüş ipliklerle ölçülerimi almakla meşguldü. "Çocuk güneş doğmadan beri çalışıyor... Yulaf lapasını bile atladi. Dokuması daha ince detaylar üzerinde çalışabilecek kadar kusursuz hale gelene kadar David'e çerçeve üzerinde çalışmasını söyleyeceğim."

Malyr, odayı süsleyen karmaşık oymalı, kadife döşemeli sandalyelerden birine oturmak için hareket etti; koyu renkli ahşap, yumuşak ifadesinin rahatlığıyla tam bir tezat . "Elbisenin tamamı için beyaz gölge bezinden başka bir şey istemeseydim, sence ne kadar sürerdi?"

"Prensım," dedi Darien saygıyla eğilerek, "bize otuz gün verirsiniz, daha öncekilerden daha nefes kesici bir elbise yaratacağız."

"Sana yirmi veriyorum."

"Elbette," dedi Darien ve arkasını döndü.

"Tjema," dedim el sallayarak. "Neden David'i mutfağa götürmüyorsun? Eminim acıkmıştır. Kutuyu burada bırak."

Bir an tereddüt etti, sonra kutuyu masanın üzerine koydu ve David'e onu takip etmesini işaret etti.

Oda nihayet boşaldığında, yarım beyaz kollu siyah bir elbise giymiş olan Malyr'e doğru yürüdüm. "David'in Tjema'nın sesine nasıl tepki verdiğini fark ettin mi?"

"Yapmıştım."

"Sence kaderleri olabilir mi?"

"Bu pekala mümkün, ama anoasını kaybettiğinden beri asla bağ kuramazlar." Bunu bir an düşündü, sonra dudaklarını şapırdattı. "Ama birbirlerini sevebilir ve birbirlerini mutlu edebilirler."

"Önerdiğiniz her şeyi zaten uygulamaya koydunuz, değil mi?"

Kolumu tuttu ve biraz çekti ama ben olduğum yerde kaldım. "Yaptım."

"Neden?" diye sordum. "Neden fikrini değiştirdin ve insan ailesini buraya getirdin?"

"Çünkü başkalarına cömertçe gösterdiğin nezaketin asla hayır demene izin vermeyeceğini biliyordum. Ve tabii bir de şu gerçek var-" Kolumdan çekistirerek beni kucağına çekti ve kolları beni sarıp derin bir kucağına aldı. "Yapılacak en doğru şey buydu. Eğer eşim bana olan nefretinden vazgeçebiliyorsa, ben nasıl onun yolundan gitmem ve insanlar için de aynısını yapmaya çalışmam?"

Sözleri kalbimin yarıklarına yerleşmiş olan şüphe ve çekincenin son parçalarını da aşındırdı. Güvensizlik ve korkudan inşa ettiğim duvarlar, önemsiz bir hale gelmiş gibiydi. O anda ona olan hislerimi itiraf etmek çok kolaydı. En azından kendime... Elimi yanağını okşamak için kaldırdım, parmaklarım hafifçe alnını. Dokunuşuma doğru eğildiğinde, gözleri sanki bu hissin tadını çıkarmak istercesine kısa bir an için kapandığında içimi derin bir memnuniyet duygusu kapladı. İşte o zaman yaptım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ağzımı onunkine bastırdım. Gözleri bir an için şaşkınlıkla açıldı, sonra benimkilerle birlikte tekrar kapandı. Dudaklarımı aralayarak onu daha fazla keşfetmeye davet ettim ve o da bunu yerine getirdi. Dili ağzımın içine kaydı ve benimkiyle derin, erkeksi bir iniltiyle buluştu.

Malyr'in eli örgümün içine doğru ilerledi ve yankılanan enerjiyi serbest bırakmak istercesine şiddetle çekti. Diğer eli ise sıkıca

Kalça kemiğim, kalçalarımın etrafında hissedilmeyi talep eden bir yoğunlukla kıvrılmadan önce içimde hızla akan bir zevk ürpertisi gönderdi. Onun içinde eridim, ellerim hevesle sırtını keşfediyor ve sıkıca kavlıyor, o anın sıcaklığında beni kendine ait kılmasını istiyordum.

"Seni istiyorum," diye hırladı ağzımın içine, tenlerimiz taşma tehdidinde bulunan bir arzuyla uğulduyordu. "Seni seviyorum."

Bir an için ses tellerim onun bu ifadesine karşılık vermeye hazırlanır gibi titreşti, bu düşünceyle içimde bir panik ve heyecan dalgası yükseldi. Bunun yerine inledim, gerilim, katıksız ihtiyaç dayanılmaz bir zirveye ulaştı.

Ta ki kapı çalınana kadar.

Asker kafasını salona doğru uzattı. "Prensım, korkarım dikkatinizi gerektiren bir sorun var."

Malyr'ın boğazı mutlak bir kızgınlık sesiyle titredi. "Çok mu önemli? Çok mu?"

"Çok."

Malyr neredeyse bir feryat niteliği kazanacak şekilde içini çektiğinde kıkırdadım. "Görünüşe göre gidip prenslere özgü şeyler yapman gerekiyor."

Malyr kıkırdayarak, "Evet, prens işi," diye mırıldandı ve hızla ağzıma bir öpücük daha kondurduktan sonra beni üzerinden kaydırды. "Sonra görüşürüz."

CHAPTER
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Galantia
Günümüz, Valtaris

I Yuvamızda yanıma yayılmış olan Sebian'ın siyah saç tellerinde parmaklarımı gezdirdim, tanıdık kokusu saran gölge bezi, siyah vizon ve işlemeli yastıklara sinmişti. Yumuşak kokuyordu ve tatlı, tıpkı zor bir günün ardından ateşin başında içilen ballı çam iğnesi çayı gibi.

Güvenli ve besleyici.

Sıcak ve topraklayıcı.

Sebian benim koruyucum, sığınağım, barınağımdı. O benim gerçek anlamda evimdi: bir yer değil, bir sevgi ve aidiyet duygusu; bir bilme

O neredeyse ben de orada olmak istiyordum.

O benim seçimimdi.

Üçümüz arasında genellikle en son o uyanırdı. Dün akşam yemeğini Asker ve Marla'yla birlikte yedikten sonra geç saatlerde bize katıldığı düşünülürse, bu sabah da durum farklı olmayacaktı.

Sol tarafıma Malyr'e baktım, nefes alıp veriyordu, gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı. Genellikle ilk uyananımız o olurdu, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte odamızdan sıvışırdı. Elimi yanağını okşamak için kaldırdım, dokunuşumun altındaki ilk kirli sakalı hissettim.

Malyr elini benimkinin üzerine koydu ve kirpikleri aralandı, gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce birkaç kez tembelce göz kırptı. Ve ne olağanüstü gözlerdi onlar, uyku ile uyanıklık arasındaki o hassas boşlukta parıldıyor, saklanmamış duyguların manzarasını ortaya çıkarıyorlardı.

Sevgi ve şefkat.

Merak ve umut.

Sanki şafağın kendisi, bakışlarını sık sık gölgeleyen gölgeleri aydınlatarak onların içinde ikamet edecek bir yer bulmuştu. Burada, bu geçici anda bana kalbini, ruhunu ve içindeki gerçeği gösterdi.

Evet, beni
seviyordu. Bunu
artık biliyordum.

Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşarak, elimi sessizce çıplak göğsüne götürdü ve parmak uçlarımin yara izinin her büzülmüş yükselişinde, aralarındaki her pürüzsüz vadide kaymasına izin verdi. Hareketleri yavaşladı ve elinin ağırlığı biraz kalktı, tüm rehberlik hızla azaldı.

Bir soru.

Bir davet.

Ona kendi irademle dokunacağıma dair bir umut.

Sıkı göğüslerini, aralarındaki boşluğu ve karnındaki kaslar boyunca aşağı doğru inen çatlağı izledim. "Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldadım.

"Beni böyle daha sık uyandır." Parmakları saçlarıma daldı ve başımın arkasını kavradı. "Her gün. Her zaman."

Dudakları ağzımın köşesinde dolaştı, alnını alnıma bastırmadan önce bu his ciğerlerimi aniden durdurdu. Gölgeleer sıvı bir gece gibi üzerimden akıp geçti ve

Geceliğimin kumaşı beni duygusal bir okşayışla sardı. Tenimin her santimi beni ateşler içinde bırakan bir enerjiyle karıncalandı.

İnledim, his sarhoş ediciydi, her bir gölgeli dal sinir uçlarımla üzerinde dans ediyor ve karıncalanan bir sıcaklık izi bırakıyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Sana daha önce de söyledim, *anoaley*," diye fısıldadı, elinin ağırlığı kalçamın salınımına doğru inerken, "Bana ihtiyaç duyulmasını istemiyorum; ben istenmek istiyorum."

Şakağına sokuldum, kışın keskin kokusunu ve limon otu kokusunu içime çektim. Soğuk ama çekici kokuyordu, baharın ilk tomurcuklarını saklayan taze bir kar örtüsü gibi.

Hain ve güzel. Baştan çıkarıcı ve zor.

Malyr benim işkencecim, paradoksum ve öğretmenimdi. Beni her zaman olmak istediğim kişiye dönüştüren milyonlarca acı verici dersti.

O benim kaderimdi.

Elimi aramızda gezdirerek sikiinin sert hatlarına ulaştım ve pantolonunun içinden zonklayan tepesini sıktım. "Seni istiyorum."

Malyr'in erkeksi iniltisi bedenimde gök gürültüsü gibi yankılandı ve tenimi alev alev yaktı. Beni sıkıca tuttu, vücudunun her sert düzlemini hissedinceye kadar vücudunu benimkine bastırdı. Dudakları vücuduma zevk kıvılcımları gönderen bir şevkle dudaklarıma çarptı. Ona sarıldım, bedenlerimiz birbirine karşı sallanırken bacaklarım umutsuzca onunkilere dolandı.

Pantolonunu battaniyenin altına iterken, "Elbisenden kurtul," diye homurdandı. "Em onu."

Gölgesiz bir gecenin ardından aç olan boşluğumu açtım ve ipleri çekip çekiştirmesine izin verdim. Siyah tüyler halinde yıprandılar ve öyle bir çaresizlikle içime aktılar ki, meme uçlarımla inlememle birlikte sertleşti.

Malyr muhtaç sesi dudaklarının arasında yakaladı, dili dişlerimin bariyerini aştı. Eli, sahiplenici bir güçle kalçamın etrafında kenetlendi, kaldırdı, onu almak için beni yaydı. Bir solukta ıslak merkezimin içine girdi, kalçaları içimde sıkıca kilitlenene kadar döndü ve döndü. Son bir hamleyle beni tamamen doldurdu ve vücuduma ezici bir zevk dalgası gönderdi.

Parmaklarımı sırtına geçirdim, itişlerinin yoğunluğuna, içime girdiği hayvani çaresizliğe karşı koymaya çalıştım. "Aman Tanrım, mmm-"

İniltim dudaklarımda söndü, boğazımdaki elinin yakası altında boğuldu. Mutluluk dalgaları içimde dalgalanıyor, nabzım parmak uçlarında çılgınca atıyor, etrafımdaki oda damarlarımda dolaşan heyecanla odak noktasından çıkıyor.

Sadece bir saniye sürdü.

Malyr tutuşunu hafifletti, yüz hatları zevkten gerilmişti, gözleri her tutkulu itişte kapanıyor, hiçbir şey ele vermiyordu. Ancak parmakları boğazımın etrafında hafifçe kıvrılıyor, okşuyor, bastırıyor ama asla tam olarak boğmuyordu.

Ama istediler.

Titremelerinden ve bu titremenin tüm vücuduna yayıldığını, kaslarını sanki başka türlü yapabileceklerine güvenmiyormuş gibi sertleştirdiğini hissettim.

Kötü şeyler.

Dengesiz şeyler.

Acı verici şeyler.

Bir zamanlar öfkeyle reddettiğim, verdikleri hazdan utandığım şeyler. Malyr her ne sebeple utanç duyarsa duysun, onu bu utançtan kurtulmaya teşvik etmek için benim uzun zaman önce bunu yaptığımı ona göstermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Elimi onun boğazıma dayadığı yere koydum ve cesaretlendirmek için sıkarak, "Yap şunu. Yapmanı istiyorum."

Yüzünde suçluluktan hayranlığa, şehvete ve sonra tekrar suçluluğa kadar bir düzine duygu uçuştı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Evet, biliyorsun." Belki de gençken kendisine çok acı çektirildiği için beni incitmek istiyordu. Belki de ben hiç acı çekmediğim için incinmek istiyordum. "Eğer bu acının içinde aşk varsa, onu istiyorum. Sadece bu aşkın içinde acı olmasını istemiyorum."

Kalçaları yavaşladı, boğazımı sıkıca kavramadan önce bir an için gözlerini bana dikti, kulağıma fısıldarken görüşümde o kadar güzel beyaz dalgacıklar gönderdi ki, "Kalbin benimle güvende, *anoaley*. Bir daha asla ona acı çektirmeyeceğim. *Asla*. Gerisine gelince..."

Hızlı bir hareketle alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Sonra ısırdı.

Ani acıyla irkildim, acı ve zevk içimde çarpışırken nefesim kısa nefesler halinde geliyordu. Damarlarımda yanarak ilerledi, her parçamı böyle bir enerjiyle, böyle bir heyecanla... böyle bir yaşamla alevlendirdi!

"Seni seviyorum," diye bağırdı, itişlerinin yoğunluğu neredeyse şiddetliydi, parmaklarımı saçlarına daldırıp tutmak için yumruklamamı sağladı. "Sen, küçük güvercin, benim için yaratılmışsın."

Geçmişimiz zihnimin gözünde canlanırken alt dudağımın iç kısmındaki diş çiziklerinin altında ürperdim. O benim için yaratılmıştı. Onda, eksik parçalarımı bulmuştum.

Boynumun yan tarafına ılık ve nemli bir dokunuşun nazik fısıltısı yerleşti, Malyr'in göğsümdeki sert kavrayışıyla o kadar çelişiyordu ki, benden bir nefes aldı.

"Şşş, sadece benim, tatlım," diye mırıldandı Sebian kulağıma doğru. "Bunun için daha sık uyanmak isterdim. Malyr'in sikinin seni ne kadar iyi hissettirdiğini izle."

Omzumun üzerinden Sebian'a baktım ve onun sert uzunluğunu nasıl okşadığını gördüm. Parmaklarını dölle parlayan tepesine sürtmeden önce bir süre yumruğunu ağır damarlı şaft boyunca gezdirmiş olmalıydı.

Parmaklarını ağızma götürdü, dudaklarımı tohumun ilk izleriyle boyadı. "Aç ağzını. Tadıma bak."

Beklentiyle dudaklarımı yaladım, sonra ağızımı açarak parmaklarını dilimin üzerinde gezdirmesini davet ettim. Diş etlerime yaymadan önce tuzlu tadın tadını çıkararak parmaklarının etrafında kıvrıldım.

Malyr eli kalçamda sıkı sıkı dururken, bir sonraki sert hamlesine karşı beni destekledi, sadece en ucumda durarak beni kıvrandırdı ve kıvrandırdı. "Öp onu, küçük güvercin."

Arkama uzandım ve kolumu Sebian'ın boynuna dolayarak ağzını kendime çektim. Dudaklarımız yavaş, durgun bir öpücüğün içinde eridi, dilim onun tadını paylaştı.

Çıplak göğsünde bir inilti titreşti. "Tanrıça bana yardım et, yemin ederim seni dölleriyle doldurmak ve tadımızı doğrudan amından çıkarmak istiyorum. Bacaklarının arasına uzan, tatlım. İkinizin orada yaptığı o karmaşadan biraz topla ve bana yedir."

Bana söyleneni yaptım. Parmak uçlarım Malyr'in şaftını sıyırdı -ki bu masum dokunuşla daha da şişmiş gibiydi- sonra onu Sebian'ın dudaklarına götürdüm, iki parmağımı ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi yutmasıyla vücudumda bir ürperti yayıldı.

Malyr'e baktı ve başını salladı. "Birkaç günle kaçırdım."

Neden bahsettiklerini anlamam bir anımı aldı, sonra gözlerim Malyr'inkilere kaydı. "Doğurgan olmadığımı bilmeden de beni gayet iyi beceriyordun."

"Peki neden yapmayayım, hmm?" Malyr içime doğru sallandı, kendini bana o kadar sıkı bastırdı ki klitorisim vücudunun baskısı altında zonkladı. "Bir çocuğu engellemek gibi bir niyetim yok. Eğer doğa sabır gerektiriyorsa, öyle olsun. Ama sonunda oğlumu ya da kızımı taşırsan? Çok mutlu olurum."

Nefesim kesilince Sebian'ın kıkırdaması boynumun kenarını gıdıkladı. "Kalbin neden hızlı çarpıyor, tatlım? O gece *kjaer*'de ondan almaya çalıştığın şey bu değil miydi? Bir bebek mi?" Kulağımın arkasına bir öpücük. "Kahretsin, tatlı şey, karnının küçük bir yuva ile yuvarlaklaştığını görmeyi ne kadar istediğimi bilmiyorsun. Çok sevimli görünürdün."

"Bana bak." Malyr çenemi bir mengene gibi kavradı ve tam sikini içimden çıkarırken dikkatimi tekrar ona çevirdi. "O senin dar, ıslak amını sikerken senin de bana bakmanı istiyorum."

Yüzüm elinin pençesine hapsolmuşken, Sebian sikinin girişimi dürtmesine izin verirken Malyr'in bakışlarını üzerimde tuttum. Kör olsam bile, bu iki adam arasındaki farkı her zaman siklerinin şeklinden . Sebian'ınki içime girdikçe hafifçe sivrilerek genişliyordu, o kadar nazikçe, o kadar dayanılmaz bir yavaşlıkla, shaftındaki hafif kıvrım iç duvarlarımı ben ürperene kadar okşuyordu.

Acı verici bir hızla hareket etti, her telaşsız itişine kulağımın arkasındaki şefkatli öpücükler, lobdaki nazik çekişler ve dilinin kabuk boyunca turları eşlik etti. Bu bir işkenceydi. Vücudumdaki en yavaş zevk dalgalarıyla alay , ama benimle zaman geçirirken asla zirveye çıkmasına izin vermeyen yüce bir işkence.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı kulağıma, kalçalarını arka tarafıma doğru yuvarlarken, klitorisimi Malyr'in etrafında dolaştırdığı parmaklara doğru itti. "Benim için boşalacak mısın?"

Cevap veremedim.

Bu his çok fazlaydı ve nefesim keskin soluklarla geliyordu, bu bir evet olabilirdi ya da hiç durmaması için bir yalvarış olabilirdi. Durmadı. Sebian devam etti, düzgün hamleleriyle beni tahrik etti. Isı kıvılcımları klitorisimin etrafında karıncalanıyor, artıyor ve artıyordu, ta ki-

Sebian tam içimden çıkarken tısladı, iniltilimin sesiyle tüm sıcaklık söndü. "Al onu."

Malyr kalçanı daha yukarı kaldırdı. Tek bir hamleyle tekrar içime daldı, parmakları morartıcı bir güçle etime doğru kıvrıldı. Hızlı, sert titreşimlerle içime girip çıkıyor, tenin tene çarpma sesinin odada yankılanmasına izin veriyordu.

Çılgınca temposu, Malyr'in soluk soluğa çaresizliği, kaslarının kaba gücü... Zihnimi doğrudan bir bulanıklığa sürükledi, diğer elini ağzıma ve burnuma kapattığında her seferinde daha da bulanıklaştı, havamı çaldı, başımı sersemlemiş bir şekilde geriye yatırdı.

Hava ciğerlerime doldu. "Uh-uh, bizimle kal." Yanağıma indirilen ölçülü bir tokat, ısınan yüzüme hoş bir ürperti ve klitorisime inanılmaz bir zonklama gönderdi. "Gelmek ister misin, küçük güvercin, hmm?"

"Evet," diye mırıldandım, deli bir kadın gibi kıvranıyordum.

Malyr hızını yavaşlattı, hareketleri sert itişlerden klitorisimi okşayan yuvarlanma hareketine doğru kayarak yeni bir sıcak karıncalanma dalgasına dönüştü. "Sebian'a onu sevdiğini söyle."

Sırtımı dikleştirdim, meme uçlarım iki sert, ağrıyan noktaya dönüştü ve Sebian'a baktım. "Seni seviyorum."

Bir el göğsümü kavradı ve kabaca kaldırdı, ancak Malyr ısırtığıyla hırlarken areolamın etrafında kenetlenen dişlerin acısı üzerinde hiçbir şey yoktu. "Al onu."

Malyr , karıncalanma zevkini ve ısı beraberinde götürdü, klitorisimin etrafındaki zonklamanın inlememin sesine dönüşmesine izin verdi.

"Hayır..." İnledim.

Sebian kıkırdadı, ki bu başlı başına kötü bir şeydi. Ama sikinin başıyla giriş yerimi okşaması...? Sert şaftını yarığım boyunca aşağı yukarı kaydırması, klitorisime bastırması ve sonra geri çekilmesi?

Bu bir işkenceydi.

Görkemli, ruhu parçalayan bir azap.

"Gelmek ister misin, tatlım?" Sebian kulağımın dibinde mırıldandı, elini uzatıp çenemi kavradı ve bakışlarımı Malyr'e çevirerek sessizce fısıldadı: "Malyr'e onu sevdiğini söyle. Tüm bunlara rağmen onu sevmekten asla vazgeçmediğini söyle."

Göğsümde bir duygu seli kabardı, bir uçuşuma çarpan dalga gibi kalbime çarptı - her damlacık söylenmemiş bir gerçek, incelmekte olan her kaya parçalanan bir aldatmaca. Savunmalarımın kalıntıları yıkandı ve akıntının kalbime akmasına ve onu doldurmasına izin verdi.

"Ben... Ben seni seviyorum," dedim ve yavaşça, çok yavaşça, gözlerimin Malyr'inkileri bulmasına izin verdim. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Bir gün bile, azıcık bile."

Malyr'in gözleri açıldı, sanki sözlerim ummaya cesaret edemediği bir olasılıklar aleminin kilidini açmış gibiydi. Keskin bir nefes alışla dudakları hafifçe aralandı, bir an için nefes almayı unutmuş gibi görünen bu ani soluk alış itirafın ağırlığını yansıtıyordu. Kalçamda duran elim bile titredi.

Ve sonra, ruhuyla aynı çelikten oyulmuş gibi görünen bir kararlılıkla, kalçamı çekti ve beni kendisine doğru çekti. Dudakları, şüpheye ya da tereddüde yer bırakmayan yakıcı bir öpücükle benimkileri buldu; aramızda sessizce biriken tüm özlemin, tüm umudun, tüm aşkın toplamıydı bu .

Malyr sikini tekrar içime soktu, şimdi şefkatle, bacaklarımın arasındaki karıncalanmaları her seferinde sevgi dolu bir vuruşla yeniden alevlendiriyordu. Tenim arzuyla karıncalanıyor, vücudunun her ince hareketi damarlarımdan akan bir coşku dalgası gönderiyor, bedenim ani bir serbest bırakılma ihtiyacıyla titriyordu.

Ta ki bir şey amımı dürtünceye kadar. Sebian'ın siki.

Doğru. Yan tarafa. Malyr'in.

Malyr durdu, kısılan gözleri Sebian'a kaydı. İki adam uzun bir süre birbirlerine baktı, ikisi de tek kelime etmedi.

Sonunda konuşan Sebian oldu. "Bunun işinize yarayıp yaramayacağına siz karar verin. Her iki durumda da, idare edeceğiz."

Bir saniye daha.

Daha fazla göz kamaştırıcı sessizlik.

Ta ki sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Malyr başını sallayıp içime doğru sallanmaya devam edene kadar... ne... bu ne anlama geliyordu?

Ancak Sebian'ın siki zaten iyice dolmuş olan deliğimi dürttüğünde farkına vardım ve soluğum kesildi. "Ne-"

"Şşş..." Sebian arkamda yan yattığı yerde sustu, sikini içime sokarken sıcaktan titriyordu. "İkimizi de idare edebilirsin, tatlım. Sadece... rahatla. Bırak gireyim."

İki adam da yavaşça içime girerken derin bir inilti çıkardım; Sebian kulağımın arkasındaki hassas deriyi okşarken Malyr ağzımı yalayıp yutuyordu. Bu his çok yoğundu, daha önce hiç hissetmediğim yerlerimi geriyor ve yakıyordu. Ama bu acı kısa süre sonra yerini derin, doyurucu bir baskıya bıraktı ve bizi bir battaniye gibi saran ezici bir mutluluk hissi getirdi.

"Seni çok seviyoruz Galantia," diye fısıldadı Sebian, bedenim titreyerek ve ürpererek onların arasına girerken coşku dalgaları tekrar tekrar üzerime aktı - her dalga bir öncekinden daha güçlüydü. "Beni duyuyor musun, tatlım? Tam burada, aramızda, çok seviliyorsun."

"İkimizi de sevdiğini söyle," diye alt dudağımı törpüledi Malyr, şişmiş eti ısırmadan önce. "Söyle ve bu sefer boşalmana izin verelim."

Hislerim arttı, bir kolum arkama uzanıp Sebian'ın boynunu kavrarken diğer elim Malyr'in saçlarına daldı. "Sizi seviyorum. İkinizi de."

Başımı zevkle Sebian'a yasladım, inlemelerim odada yankılanırken her iki adam da itme hızlarını artırdı. Vücudumun kontrolünü tamamen ele geçirerek, tutkulu hareketleriyle beni geniş bir alana yaydılar ve beni kontrolsüzce titreten ve titreten yeni zevk zirvelerine gönderdiler. Aletleri beni mükemmel bir şekilde doldurdu, bacaklarımın arasındaki hisler daha fazla dayanamayana kadar yoğunlaştıkça her itme beni saf coşkuya daha da yaklaştırdı.

Serbest kalışım göz kamaştırıcı bir zevk dalgasıyla geldi, sadece ilk olarak Sebian'ın ritmini kaybetmesi, içimin derinliklerine boşalırken inlemesi ile daha da güçlendi. Birkaç saniye sonra Malyr onu takip etti, göğsü bu zevk iniltileriyle hızla yükselip alçalıyordu.

Sonrasında uzun bir süre birbirimize bağlı kaldık, nefes alış verişlerimiz hala güçlüydü ve tenimiz terden kayganlaşmıştı. Ve bir kez daha uyuduğumda, kollarımın ve bacaklarımın koruyucu bir kucaklamasıyla uyudum, tüm varlığım sevgiyle sarılmıştı.

Çok fazla sevgi.

ÇAPTER KIRK

Galantia *Valtaris, taht odası*

M Taht odasını geçerken topuklarım ürkütücü sessizlikte usulca tıkırdadı, siyah taş, ay ışığının devasa renkli pencerelerden süzülmesiyle oluşan kırık gökkuşaklarıyla aydınlandı. Taht Apliklerin dans eden alevleri sanki rekabet etmeye çalışıyormuş gibi titriyor, odayı gizemli bir ısıltıya bürüyen kan kırmızısı duvarlara gölgeler düşürüyordu.

David'in bana yaptığı beyaz atkıyı sıcaktan kavrulan boynumdan indirerek tahtın solundan geçip derin seslerin hafif gürültüsünü takip etmeye devam ettim. Gecelerimi hem Sebian hem de Malyr arasında geçirmeyi seviyordum. Sadece

Biri meşgulse diğeri kabul edilebilirdi ama hiçbirinin yanımda olmaması?

Bu olmaz.

"Hanneling Ambarı'ndaki tahıl ambarlarından birkaç araba dolusu tahıl çıktı ama çözülme ve çamur yüzünden ilerleme yavaş," diye mırıldandı Asker harita odasına açılan taş kemerin arkasında bir yerlerde. "Lord Aros taç giyme törenine katılabilmek için Valtaris'e gitti. Belki de çoktan şehre varmıştır?"

Malyr, önündeki taş masaya yontulmuş haritanın üzerinde durduğu yerde uzun, duyulabilir bir nefes verdi. "İtaat etmesi ve tahılları gecikmeden göndermesi gerçekten de rahatlatıcı. Her şey daha farklı olabilirdi."

Sebian alay etti, kuzey bölgeleri bu savaş için önemsiz görünüyordu, çünkü taş masanın üzerine yayılmış, kollarını başının altında yastık gibi kavuşturmuş yattığı yer orasıydı. "Belki de senin ona bir iyilik yaptığını fark etmiştir."

Malyr dikkatini tekrar Asker'e vermeden önce Sebian'a kaşlarını kaldırdı. "Peki ya diğer sancakbeyleri? İnsan lordları?"

"Herkes törene katılacak ve gözcüler kuzeydoğudan gelen ilk arabaları tespit etti."

"Onları yakından izleyin. Zemin sertleştiğinde, Ammarett'e yapılacak saldırıyı tartışabilmemiz için hepsinin bir araya gelmesini istiyorum," dedi Malyr. "Güvenebileceğimiz ve itimat edebileceğimiz bir insan yönetimi kurmadan önce Barat ve Brisden'in kafalarını kesmek için sabırsızlanıyorum."

"Kimse Domren'e dokunamaz." Sebian'ın sesinde nadiren gösterdiği karanlık bir nitelik vardı. "O piçi ben öldüreceğim."

Uzun süre kimse bir şey söylemeyince boğazımı temizledim. "Sorun nedir?" Malyr bana doğru yürüdü, siyah yeleşinin düğmeleri açıldı. Altındaki beyaz gömlek çözüldüğünde kollarını bana doladı. "Uyuyamıyor musun?"

"Hayır," dedim ve bana sırtlamak için başını kaldıran Sebian ile onun arasında bir ileri bir geri baktım. "Bana gölgelerinden biraz ödünç verirsen, kendime bir battaniye örmeye çalışırım. Tanrılar biliyor ki, burada oyma kuzgun ve at heykelciklerinin arasında kıvrılıp yatarsam daha çok arkadaşım olur."

"Bu bizi özlediğini söyleme şeklin mi, tatlım, hmm? Malyr, kadınıımız kendini ihmal edilmiş hissediyor." Sebian kıkırdadı, ayağa kalktı ve bize doğru yürümeden önce masadan kaydı. "Ona iyi bakmaya ne dersin?"

Asker boğazını temizledi. "Saatin geç olduğunu biliyorum ama hâlâ konuşmamız gereken çok şey var."

Sebian omuz silkti ve Asker'e baktı. "Savaş on yılı aşkın bir süredir devam ediyor. Gördüğüm kadarıyla yarın da gayet güzel devam edecek, bu gece ne planladığınız umurumda değil. Yapabiliyorken böyle açık bir gecenin tadını çıkaralım. Biraz yaşayalım."

"Biraz yaşa," diye yankılandı Asker sakalının arasından, Sebian'a bir süre daha baktıktan sonra düşünülemez bir şey yaptı; başını salladı ve arkasını döndü. "Ben iznimi alıp dışarıdaki hazırlıklara bakacağım."

Malyr alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni eğlendirmek için ne yapmamızı istersin, hmm?" Dudakları yüzümün kenarından aşağıya doğru öpücükler bıraktı, dili çene çizgimde gezindi. "Birlikte... pınara gitmemizi ister misin?"

Beni becerirken sert dokunuşlarının arasında şimdi cömertçe sunduğu nazik dokunuşları severek kucağında eridim. "Bugün zaten orada yıkandım."

"Ve dün. Ve ondan önceki gün. Tatlım, senin aslında kılık değiştirmiş bir ördek olduğunu düşünmeye başlıyorum." Sebian arkamdan kendini bana doğru bastırdı ve bir parmağını saç örgüm boyunca gezdirerek kafa derimi çok güzel bir şekilde çekiştirip karıncalandırdı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Hadi Valtaris'te yürüyelim. Gölgeler, taç giyme töreni, politika... Bunca zamandır o kadar meşguldük ki, buranın tadını çıkarmak için tek bir şansım bile olmadı."

Ona parıldayarak karşılık verdim, saf heyecan içime yayılıyordu. "Evet!"

"O anlaştık," dedi Malyr, beni odadan çıkarmadan önce parmaklarını benimkilerle birleştirerek.

Sebian kahverengi bir pantolon ve beyaz bir gömlekten başka bir şey giymeden yanımda yürüyordu, Valtaris'in iklimi daha fazlasına ihtiyaç duyulmayacak kadar yumuşaktı. İki adam beni çevrelerken taht odasından dışarı çıktık, büyük salonu geçerken ayak seslerimiz tahta yankılanıyordu.

Malyr Kanatlı Kale'nin dışına açılan ağır çift demir kapılardan birini iterek açtı, şehrin uzun süren uykusundan geriye kalan tek şey gıcirtısıydı. Biranın ve

doyurucu etlerin kokusuyla renklenmiş temiz gece havası bizi karşıladı, önümüzde uzanan plato hareketli işçilerin kovanına dönüşmüştü. Şehre inen

merdivenleri çevreleyen dükkânların kirişleri boyunca... belki de mor bir

kumaş örttülerDiğerleri ise büyük ahşap

Merdivenlerden oluşan bir çerçeveye benzeyen sahanlıktaki yapılar.

Malyr orayı işaret etti. "Mümkün olduğunca çok kuzgunun orada tünemesine ve taç giyme törenini izlemesine izin verecekler. Benzer bir şey babamın yükselişi sırasında da yapılmıştı."

Onların arasında Katranlı Yol boyunca ilerledim ve Kuzgunlar'ın döndüğü evin sıcak ışıltısını sunan, pencerelerin orasına burasına serpiştirilmiş mumlara hayret ettim. "Gergin misin?"

Burnunu kırıttı ve artık gölgelerden değil, bacalardan çıkan dumanlardan oluşan, şehrin içinden geçen dumanlara baktı. "Yedek olduğum için yönetim konusunda Harlen kadar eğitim almadım."

"Bence iyi yöneteceksin." Denediğini, her gün yeni danışmanlar atadığını ve her gece Sebian'la bana katılmadan önce onların rehberliğini dinlediğini biliyordum, bitkin ama yine de bana dikkat ediyordu.

"Biz," diye düzeltti. "Benim nezaketimde eksik olan ne varsa, sizde fazlasıyla var."

"Ve eminim ki Malyr, gerekirse arada sırada tatlı kalbini ayartmayı gayet iyi başaracaktır," diye ekledi Sebian, sonra çenesini geceleri tek başıma bulunmak istemeyeceğim karanlık bir sokağa doğru uzattı. "Bunun sonunda bulunacak bir eğlence olduğuna eminim."

Ona sııttım, kalbim sevgiyle dolup taşıyordu. "Hislerin sana bir şey söylüyor mu?"

"Hayır," dedi sııtarak. "Bir meyhaneden diğerine sendeleyerek gitme konusunda yıllara dayanan deneyimim var."

Bir kakhaha ve aramızdaki havaya enerji veren bir mutluluk duygusuyla, Sebian'ın esrarengiz içgüdülerinin bizi eğlenceye yönlendireceğine güvenerek Katranlı Yol'dan saptık. Ve bir sonraki köşede önümde nasıl da muhteşem bir şekilde açıldı...

Hava birden değişti, kakhahaların, şarkıların ve rustik binaların çevrelediği canlı bir meydanın ortasında kükreyen ateşin dumanlı aromasının sarhoş edici karışımıyla canlandı. İnsanlar ateşin etrafında dans ediyordu, genç ve yaşlı, yüzleri kızarmıştı. Birçoğunun elinde şarap kadehleri vardı, eğlencelerinin kanıtı pamuk gömleklerini ve pantolonlarını lekeleyen kırmızı dökülmelerde görülebiliyordu.

Önümdeki manzarayı görünce gözlerim büyüdü; her zaman arzuladığım ama bulacağımı hiç düşünmediğim sınırsız bir sevinç. "Neyi kutluyorlar?"

Malyr kıkırdadı. "Sen, küçük güvercin."

"Buraya gel, tatlım!" Sebian kolumdan tutup beni kendine çekti, bir kolunu sırtımın alt kısmına doladı, diğer koluyla da elimi tuttu. "Dans et benimle."

"Ama-"

Sebian beni kaotik uzuv karmaşasının içine çekti, bedenlerimiz bir anda insanların vahşi girdabında kayboldu. Udlar ve davullar her yönden gümbürdüyor gibiydi, her türlü ritim veya yapı duygusuna meydan okuyan uyumsuz bir melodi.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedim kendi ayaklarımın üzerinde tökezlerken, ateşin etrafındaki bu çılgınca dansa hiçbir düzen bulamıyordum. "Bu dansı bilmiyorum."

"Ben de öyle." Sebian sadece sırtıttı ve beni sürükledi, tutuşu sıkıydı ama tavrı tamamen kaygısızdı.

İçimden bir kahkaha yükseldi -sadece tekrar tökezledim, neredeyse kıkırdayarak yanımdan geçen bir çifte çarpıyordum. Ne kadar çok tökezlersem, o kadar az önemli görünüyordu, her yanlış adım neşenin ritmindeki bir tümsekten başka bir şey değildi. Ve sonra... Sadece teslim oldum.

Ve bu kaygısızlık içinde benim hareketlerim Sebian'inkilerle iç içe geçen iki dere gibi kaynaştı. Her kıvrım, her girdap, her kahkaha patlaması bizi daha büyük bir coşkuyla ileriye doğru itti. Udlar ve davullar, alevler ve yüzler, biz hızlanıp dans ederken sıcak, ışıltılı bir bulanıklığa dönüştü-

Hayır, ateşin etrafında koşuşturmak.

Gözlerim, yanımda durup alkışlayan Malyr'inkilerle buluştu; gülümsemesi de bize diktiği gözleri kadar ışıltılıydı. "Bu çok eğlenceli!"

Kural yok, beklenti yok.

Sadece neşe, saf ve sınırsız, uzun zamandır mahrum kaldığım şekilde damarlarımdan akıyordu. İlk defa adımlarıma takılıp düşmüyordum; onlarla dans ediyordum, her yanlış adım bu güzel, kusurlu hayat dokusunun bir parçasıydı.

Kader.

Tam

burada.

Etrafımda.

Bir süre sonra müzik durdu, müzisyenler zor kazanılmış içkilerini yudumlamak için durakladılar. Meydan alkışlar ve çığlıklarla inledi, altımızdaki taşlardan yankılanan bir sevinç kakofonisi.

Sebian beni sıkıca kendine çekti, yüz hatlarında parıldayan mutluluk taşmakla tehdit ediyordu, ağzının köşeleri neredeyse gözlerindeki kahkahaya değecekti. "Bu asla unutamayacağın bir gece, değil mi?"

Ona sıırttım, göğsüm neredeyse kalbimin attığı kadar hızlı çarpıyordu. "Asla."

"Bu çok iyi." Etrafımızdaki gürültülü enerjiye tezat oluşturan bir şefkatle uzandı ve terden ıslanmış şakağımdaki bir tutam saç nazıkçe sildi. Bir an için o meydanda sadece ikimiz vardık; gözlerimiz kilitlenmiş, kalplerimiz hiçbir müziğe ihtiyaç duymayan bir ritimle çarpıyordu. "Bunu daha önce hiç söylemedim ama... beni hayata döndürdüğün için teşekkür ederim. Kendimi kendi gözümde affettirme şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Azıcık da olsa."

Gözlerindeki içtenlik büyümuş gibiydi ve bedenlerimizin fiziksel yakınlığının ötesine geçen bir sıcaklıkla sarmalandığımı hissettim. İlk defa birbirimize ne kadar karşılık verdiğimizizi fark ettim. Sebian benimle ilgilenecek ve koruyacak birini bulmuştu. Ve ben de onda, çaresizce ihtiyaç duyduğum bu ilgi ve korumayı bulmuştum.

İki elimle uzandım, avuç içlerimin onun kesik yanlarında gezinmesine izin verdim, tenimi karıncalandırmasına bayıldım. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum," diye fısıldadı, yanağımlı avuçlamadan önce gözleri bir an için arkamdaki bir şeye gitti. "Ben gidip bize iyi bir şarap bulurken sen de bunu yapacaksın. Arkanı dön ve prensimize bu çiftçinin oğlunun sana şenlik ateşleri etrafında gece yarısı dansları hakkında neler öğrettiğini göster, hmm?" Gülümseyerek arkamı döndüm ve hemen Malyr'in kollarının arasına girdim, tam da gecede yeni bir melodi yankılanırken. "Ödemeyi yaptın mı adımlara dikkat?"

Dudakları aralandı, ağzı bir an için açık kaldı. "Orada adımlar?"

Vücudumun tüm ağırlığını kollarına asarak, toplayabildiğim tüm gücü kullandım ve bir yan adımla onu hayat olan dönen, çılgın, kaotik dansın içine çektim. Mutluydu. Neşeliydi...

Uzun sürmedi.

ChapTer
İLK-BİR

Galantia
Günümüz, Valtaris

Tabah ışığı pencerelerden süzülerek odamıza altın ışınlar saçıyor ve Malyr'in obsidyen saçlarına ısıltılı bir dokunuş katıyordu. Ne kadar da . Çok yumuşaktı, taramaya bayılırdım. her sabah parmaklarımı geçiriyorum.

Yuvamızda onun arkasına oturdum, parmaklarım bir tutamı ayırdı. "Tek örgü mü, üç örgü mü?"

"Bir. Asker'in çoktan taht odasında volta attığına şüphe yok." Ayağıyla Sebian'ın yan tarafını dürttü. "Bugün hiç kalkmaya niyetin var mı, yoksa...?"

Sebian'ın ilk cevabı yumuşak bir inilti oldu ama sonra kollarını gerdi ve sonunda oturdu, gözleri hâlâ yarı kapalıydı. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi konuşmuyorsun."

"Taç giyme töreninden bir gün önce olmaz."

Malyr'ın saçından bir tutam aldım, ustalaşmam günlerce süren bir desenle ördüm, kasları sabah ritüelimize tembelce boyun eğdi. "Bu bir gösteri olacak."

Sebian sanki bir işaretmiş gibi arkamda diz çöktü, saçları dün gecedен sıkıca örülmüştü. "Nasıl yapılmasını istersin, tatlım?"

"Bu sabah hiç de değil," dedim Malyr'ın saçının son örgüsünü bitirip gümüş bir tokayla tuttururken.

"Ah..." Sebian kendini yuvaya geri bıraktı ve en dramatik gösteriyle bir yumruğunu göğsüne bastırdı. "Ah, acı ret, kalbimi nasıl da yaraladın."

"Hayır, sen sadece battaniyenin altına girmek için bir bahane bulmaya çalışıyorsun," dedim gülümseyerek. "Baharda yıkanmak ve saçlarımı yıkamak istiyorum. Tjema sonra benim için örebilir."

Malyr, "Tek başına sessiz yerlere gitmenden hoşlanmıyorum," dedi.

"Tjema uçma yeteneğini kaybetti ve oraya ulaşmanın tek yolu bu," dedim. "Bana ulaşmak için saatlerce bir dağı tırmanan bir insan suikastçının fark edilmeyeceğinden şüpheliyim. Ayrıca, bazen sessiz bir yer ve biraz kendime zaman ayırmak tam da ihtiyacım olan şeydir."

Sebian bunun üzerine sırtıttı. "Dürüst ol, hangimizden uzaklaşmaya ihtiyacın var? Bilmek zorundayım."

Bunun üzerine sırtıttım. "Çok basit: ikiniz de zaman zaman eşit derecede sinir bozucusunuz."

"Ha! Bu söz bir şaplak hak ediyor, ama bunu Malyr'e bırakacağım." Tüm çıplak ihtişamıyla geriye doğru bir takla attı, horoz tene çarptı, sadece hissettiğini iddia ettiği halsizliğe meydan okuyan bir çeviklikle ayağa kalktı. "Bugün bana nerede ihtiyacın var?"

Sebian lavabonun yanında dişlerini temizlemeye başladığında Malyr nihayet ayağa kalktı ve o gün için giyeceği kıyafetleri almadan önce örgüsünü sıkarak onayladı. "Muhtemelen batıya. Valtaris'ten lanetin kalktığını öğrendiklerine göre, Kral Barat'ın keşif ekiplerinden kaçının orada saklandığını tam olarak bilmek istiyorum."

Malyr giyindi, ince kıyafetinin her bir katmanı omurgasının dikliğini ortaya çıkarıyordu. Sonra arkasını döndü ve eğilerek

dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sonra görüşürüz, *anoaley*," diye fısıldadı, sonra doğruldu ve dışarı çıktı.

"Seni seviyorum." Sebian'ın öpücüğünü Malyr'in arkasından aceleyle koşarken bir yandan da pantolonunun içine girmeye çalışan Sebian takip etti. "Benimle daha sonra markette buluş tatlım, sana taze meyveler ısmarlayayım."

Ayağa kalktım ve daha önce hazırladığım küçük çantaya doğru yürüdüm. Bir tarak ve sabundan başka bir şey yoktu, kabalığımın taşıyabileceği kadar hafifti.

Bir tüy patlamasıyla kanatlarımızı açtık. İçimizden biri pençelerini çantanın çuvalına geçirdi, sonra yukarı doğru kanat çırpıp uçuş deliğinden geçtik. Sabah soğukunda kaya duvarı boyunca sürüklendik, alçaldık, alçaldık, ta ki henüz güneş değmemiş bir oyuğun içinde saklı olan girene kadar.

Değişen enerjilerin fısıltısıyla insan formuma geri döndüm. Kabalığım yüzünden düşürdüğüm çanta yanımda, yerde duruyordu. Onu aldım ve rüzgâr çıkıntıyı destekleyen sütunların etrafında uğuldarken dikkatlice buharlaşan suyun kenarına koydum.

Derim karıncalandı, tüylerimin diken diken oluşu kaynaktan yükselen sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyordu. Önemli değildi; su yakında beni yeterince ısıtacak.

Yosun ve minerallerin taze kokusunun tadını çıkararak derin, minnettar bir nefes aldım. Bakışlarımı Valtaris'e çevirdiğimde, sabah güneşinin siyah çatılarda nasıl parladığına, görünürde tek bir gölgenin bile olmamasına hayret ettim.

Kulaklarım diken
diken oldu. Ayak
sesleri. Arkamda.

Etrafımda döndüm. Bir şey başımın yan tarafına sert bir *gümbürtüyle* çarptı. Acı şakağımın etrafında patladı ve ben yana doğru sendelerken kafatasıma yayıldı. Görüşümde beyaz uçuşan noktalar belirdi. Kulaklarım çınladı.

Bir sonraki adımda ayağım nemli kayaya kaydı. Zemin altımdan çekildi ve kollarımı cırparak dengemi sağlamaya çalıştım.

Tokat.

Bedenim sert zemine çarptı. Dilimi ısırın bir acı, diş etlerimi baharatlayan metalle birlikte başımdan bir sarsıntı geçti. Üzerime ağır bir şey çöktü.

"Hayır..." Panik kalbime hücum edip göğsümde dörtnala koştururken mırıldandım.

Vardiya.

Kaçmamız gerekiyordu.

Enerji içimden geçerek bizi beşe ayırdı. Kıpırdandık, kıvrandık, zıpladık ve fırladık. Kanatlarımızı çırpıtık tüylerimiz bizi yıpratana iplere çarpıp kırıldı.

Tuzağa düştüm!

Formuma geri döndüm, ağırlıklı ağı o kadar eksiksiz doldurdum ki zar zor hareket edebiliyordum. "Çıkarın beni!"

"İstediğin kadar çılgın at. O yol bulucu köpeğin bile seni burada duyamayacak." Bir figürün karanlık hatları çevremde diz çöktü. "Burada kaç kez senin gelmeni beklediğimi bilemezsin... Geleceğini biliyordum."

Bir el ağdaki bir delikten uzandı ve ağzımı zorla açacak şekilde kaba bir güçle sıktı. Bir diğeri ağzıma ağaç kabuğu ya da saz gibi küçük parçalar soktu. Diş etlerimi tırmaladılar, dilimi ısırıldılar, boğazımın arkasını tıkadılar.

Öksürdüm, damarlarımı uyuşturan buz gibi soğuk korkuya karşı tüm vücudum titredi. "Hayır-"

Bir el ağzımı kapattı. "Vardiya. Sana kabalığın içinde ihtiyacım var."

Çünkü kaynağa giden ya da kaynaktan gelen bir yol yoktu, bu adamın beni götürmesi için bir fırsat yoktu.

Bir umut kıvılcımı.

Burnumdan nefes almaya odaklandım, her küçük hava girişinde beynimin nasıl bulanıklaştığına aldırmadan. Malyr beni arayacaktı; yeterince yüksek sesle bağırsam Sebian beni duyacaktı. O zamana kadar, bunun beni almasına izin ver-

"Vardiya!" Bağırış, yanağıma bastıran metalin soğukluğuyla birlikte geldi. Bunu bir yanık izledi, bir bıçak derimde acıdan bir yol açarken derimi kavurdu. "Sana söylemiştim... Evet, işte böyle."

Panik içinde kanatlarımızı çırparak bir acı patlamasından çıktık. Kaçmak. Kaçmak zorundaydık. Uçmak zorundaydık. Uzaklara. Uzaklara!

Ama kanatlarımız kısa sürede ağırlaştı. Başlarımız soğuk taş, pençelerimizin kaya üzerindeki seğirten çiziklerine doğru eğildi. Sonra sakinleştik, boncuk gözlerimiz önümüzde duran adama odaklandı ve odaklanmadı. Yakışıklı. Siyah saçlı. Kısa kesilmiş.

Lord Aros.

Bizi çuvallara doldurdu.

Okyanus.

Tuz ve yosun izleri burun deliklerime tırmanırken ilk düşündüğüm şey buydu, bir anlığına beni güvende hissettiren bir aşinalık okşamasıydı - yanağımdaki o yanık için değil miydi, göğsümdeki o sarsıcı çekişten sonra ikinci acı. Neredeydim ben?

Yanağımı üzerine uzandığım nemli tahtaya bastırarak ağır göz kapaklarımı kııptım, etrafım bir sis perdesine bürünmüştü. Gerçek sis, önümde oturan gölgeli figürü, sudan gelen kürek seslerine kadar bulanıklaştırıyordu.

Beni hapseden ağın ağırlığından kaslarım yanarken, başımı ağın sıkı kısıtlaması altında Aros'a doğru çevirdim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Malyr'den olabildiğince uzakta," dedi Aros, dikkati suyun üzerinde gezinirken. "Bilirsin, bağ arkadaşından fiziksel olarak ayrı kalmak çok acı verir. Ben Ammarett'in uygun olduğunu söyleyebilirim."

Doğrudan düşmana.

Dehşet göğsüme vurdu. "Beni Ammarett'e mi götürüyorsun? Bir tekneyle mi?" "Denizin daha açığında sizi bekleyen bir gemi var. Kralın kendisi seni bekliyorum."

Tüm vücudumu saran bir ürperti etime işledi ama onu kemiklerimin iliklerine işleyen şey buradaki kış soğuşuydu. "Valtaris'e bu yüzden bu kadar erken geldin, değil mi? İmgelemlerinin işe yaraması için bana yeterince yaklaşmak için. Beni pınara giderken gördün. Tek başıma."

"Kılık değiştirmiş bir ördek, sevgilin sana böyle demiyor muydu?" Kürekleri telaşsız bir şekilde çevirdi. "Bu garip bir yetenek ve tanrıça bana nadiren yararlı bir şey gösterdi. Tam tersi, gerçekten. Ama bu...? *Bu* bir kez olsun yardımcı oldu."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Belli değil mi?" Alaycı bir tavırla kürekleri kilitledi, kahverengi kıyafetini sıvazladı ve ağdaki bir delikten uzattığı avucunun içinde duran bir şeyi çıkardı. "Bunu çiğne. Seni yeterince sakinleştirecek ve Malyr'in bağının onu nereye çağırdığını anlamasını imkânsız kılacak." Tereddüt ettiğimde dilini şapırdattı. "Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. İstedğim gibi kabul etmeni tercih ederim ama hata yapma... Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ağzımı açtım ve bazı parçaların -yakından görüldüğü kadarıyla ağaç kabuğu- dilimin üzerine düşmesine izin verdim. Geri kalanı, ki cömert bir avuçtu, çiğnemek için ağzına attı... kendini sakinleştirmek için mi?

"Yıllarca gözümün önünde eşimi nasıl öptüğünü izlemek zorunda kaldım. Geceleri, imgelemlerim bana onu nasıl becerdiğini izletti. Daha da kötüsü neydi bilmek ister misin?" Küreklerin kilidini açtı ve şimdi daha yavaş, vücudunun üst kısmında hafif bir sallanma ile kürek çekmeye devam etti. "Onu nasıl yavaşça reddettiğini izlemek. Onu mutlu ettiği ve ihtiyacı olanı verdiği sürece Malyr'in eşimle bir ömür boyu birlikte olmasına tahammül edebilirdim. Ama hayır, onun kalbini kırmak zorundaydı - o lanet zindanlarda zaten yok edilmemiş olan son şeyini."

Kalbim çiğnediğim şeyin etkileriyle savaştı, göğsümde harman olmak istedi... ancak yavaşlayan bir ritme zorlandı. "Ve onun intikamını almak için, beni ona bunu yapan insanlara mı teslim ediyorsun? Bu nasıl adil olabilir?"

"Kader adil değil Galantia. Ayrıca, bu seninle ilgili değil... seninle hiç ilgili değil," dedi küreklerin sudan kalkarken çıkardığı sese karşılık, onları yavaşça tekrar suya çekmeden önce. "Sanırım buradayız. Her neyse, Malyr'in acı çekmesini istiyorum. Lorn'u incittiği gibi incinmesini istiyorum ve bunu başarmanın tek yolu da bağ arkadaşını elinden almak."

Bir geminin gölgesi üzerime düşerek havayı birkaç derece soğuttu ve bağırarak komutlar veren adamların sesini duydum. "Eğer bunu yaparsan, kendi türüne zarar vermiş olursun. Bize nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

"Valtaris artık elimizde," dedi ve dikkatlice ayağa kalkarak tekneyi bana doğru dengeledi. "Yanında sen olmasan bile Malyr, Ammarett'i alabilecek kadar güçlü. Sadece biraz daha uzun sürecek. Ama sonra... Kral'ın Malyr'in yerinde kalmasını sağlamak için seni koz olarak kullanacağını varsayıyorum. Sanırım kendisi için neyin daha önemli olduğuna karar vermesi gerekecek: seni hayatta tutmak mı yoksa intikamını almak mı?"

"Seni öldürecek," diye tükürdüm. "Malyr seni bulacak ve öldürecek."

Kıkırdayarak pantolonundan bir avuç daha tahta parçası aldı ve ağzına attı, geminin tahta kramponlarından birini tutarken bacaklarının üzerinde sallanıyordu. "Bundan şüpheliyim."

İki adam armaya tırmandı, botlarının tekneye vuruşları küçük gemiyi sallamaya başladı. Adamlardan biri, bir askerdi.

Kral Barat'ın kırmızı renklerini giyerek beni tutan ağı yakaladı ve omzuna attı.

Diğer asker dikkatini Aros'a çevirmeden önce bana kısa bir bakış attı. "Kral işbirliğiniz için size teşekkür ediyor." Ağır gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle asker bıçağını Aros'un boynunun yan tarafına sapladı. "Aptal Kuzgun pisliği."

Aros bir elini boynundan çıkan kabzaya götürdü, bir adım geriye sendeledi, sonra düşüp teknenin koltuğuna çakıldı. Ağzından bir öksürük kan fişkırdı ve gülümsemek için yukarı doğru kıvrılan dudaklarını kıpkırmızı boyadı. Sanki biliyor gibiydi. Ve belki de biliyordu, bu gece kader arkadaşıyla gökyüzünü aydınlatacağını bilerek teselli buluyordu.

Asker benimle birlikte armaya tırmanırken onun teknede kan kaybından ölmesini izledim. Sis onu tamamen yutana ve asker beni küpeşteden güverteye çıkarana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

Yere düştüğümde ciğerlerimden bir inilti koptu.

"Kuzgun'un icabına baktık Majesteleri," dedi yanımdaki asker. Ağırlaşan gözlerimi kırıştırarak başımı kaldırdım ve bakışlarım metal bir zırha takıldı.

İçine işlenmiş kurdun gözleri bana bakıyordu. Her iki yanında altın tokalar, esintide sallanan ağır kırmızı bir pelerini tutturuyordu.

Göğsüne bağladığı gümüş hançerler, geniş deri bir kemerin içine yerleştirilmişti. "Ve sonunda tanıştık, evsiz Galantia."

Adam tüm yakışıklılığını kaybetmiş bir suratla bana bakıyordu: burnu fazla uzamış, alt kısmı çok fazla uzamıştı ve bir de hafifçe ısırığı vardı.

Haklı bir korku damarlarımdaki kanı soğuttu. "Prens Domren."

"Ammarett'ten bir prens olarak ayrıldım ve bir kral olarak döneceğim, ya da geçenlerde bir mesaj bana böyle bildirdi," dedi. "Onu farelerle birlikte güvertenin altına koyun. Eğer yer değiştirirse, artık yer değiştiremez hale gelene kadar kırbaçlayın."

ÇAPTER KIRK İKİ

Malyr
Günümüz, Valtaris

A Beklediğim gibi Asker çoktan taht odasındaki kan kırmızısı halının üzerinde volta atmaya başlamıştı ama acele edecek halim yoktu. Çok fazla şarap içtiğim bir geceden sonra, yarısı dökülmüş olsa bile ateşin etrafında tökezlediğimiz sırada. En sevdiğim iki insanla paylaştığım, sonsuza dek hatırlanacak bir geceydi.

Asker beni görür görmez, "Prensim," dedi, eğildi, aceleyle yanıma geldi ve elime bir defter tutuşturdu. "Bu, yarınki taç giyme töreni için yapılacak tüm harcamaların listelendiği güncel defter."

Tahtın yanında durdum ve uzun bir nefes vererek arkadaki sayfaları çevirdim. Deepmarsh Kalesi'nin tavanlarına kadar zenginlikle dolu olması iyi bir şeydi. Bu olay bana pahalıya patlayacaktı ama başka türlüünü de istemezdim. Bu bir taç giyme töreninden çok daha fazlasıydı; Khysal Hanesi'nin, korumam gereken Kuzgunların ve evimiz dediğimiz krallığın yeniden dirilişiydi.

"Tidestone'daki kiracılar ne olacak?" Kuzgunların kontrolü altında olduğu için bize vergi borcu olan bir başka ilhak edilmiş kale daha. "Kasayı doldurmalı ve Ammarett'e yapacağımız saldırıya kadar bizi idare etmeli."

"Lord Taradur, Valtaris civarı yerine oraya yerleşmeyi seçen bizleri de hesaba katarak hâlâ arazileri yeniden tahsis ediyor."

"İnsanlar ve kendilerine orada yeni bir yuva kuran Kuzgunlar arasında herhangi bir düşmanlık var mı?" Valtaris ve çevresinde barışı sağlamak için yeterince muhafız görevlendirmiştım ama Kuzgunlar ve insanlar son birkaç yıldır pek de iyi bir şekilde bir arada yaşamıyorlardı. Değişimin sancıları beklenmeli ama hoş görülmemeli. "İki krallık arasındaki savaşlar kötüdür, ama bir krallığın insanları arasındaki savaşlar daha da kötüdür."

"Dün gece taç giyme töreni için geldikten sonra Leydi Cecilia ile konuştum ve bana böyle bir rapor olmadığını söyledi. Az önce bir gözcüden Valtaris'in batısındaki çiftliklerle ilgili bir haber aldım, diyor ki-"

"Elbette bir sorun olmalıydı." Kendimi tahtıma bıraktım, başımı avucumun içine gömdüm. "Lütfen bana cinayet olmadığını söyle."

"Öyle bir şey yoktu." Asker, yeni kesilmiş sakallarının arasından sırtarak başını salladı. "Gözcü, yeni arazilerine yerleşen Kuzgun çiftçilerin toprağı ekime hazırlamakta zorlandıklarını, arazinin on yıl boyunca yanmış olduğunu bildirdi. Yardımlarına koşan ve onlara toprağı nasıl işleyeceklerini öğreten, gölgelerin yakınında çiftçilik yapma konusunda yılların deneyimine sahip insan çiftçiler olmuş."

Başımı kaldırdım, bakışlarımı Asker'e çevirdim, sanki kendimi aniden içinde bulduğum bu tepetaklak dünyaya ayak uydurmak için bakış açımı fiziksel olarak değiştirmem gerekiyormuş gibi. *Bunu duydun mu anne? İnsanlar yavruları kendi yavruları gibi yetiştiriyor ve Kuzgunlarla birlikte çalışıyor.*

"Buna karşılık," diye devam etti Asker, "halkımız ekim işinde insanlara yardım etti, kuzgunlarını kullanarak tahılları her zaman yaptığımız gibi derin ve iyi bir şekilde ektiler."

Yanımda, Sebian kıkırdadı. "Bunun olacağını tahmin edemedin, değil mi Malyr? Sanırım prenslerin ve unvanlıların bedeli bu: her şeyden habersiz olmak."

Çiftçilerin karınları doyduğu sürece güçlülerin kavgalarını umursamadıkları gerçeği."

Alay ettim, belki de biraz fazla sertti çünkü ciğerlerimi tırmalayan bir şey gölge kumaşından cübbemin içinden göğsümü ovuşturmama neden oldu. "Peki ya diğer Kuzgun çocuklar?"

Asker, "Biri erkek biri kız olmak üzere yetim kalmış iki tane daha bulduk," dedi. "Her ikisi de kendilerini evlat edinen insanlarla birlikte kalmak istiyor-"

Göğsümden omzuma doğru bir ağırlık saplandı ve tahtın kol dayanağını tuttum, vücudumun üst kısmındaki ani sallanmaya karşı destek aldım, yoksa öne doğru düşüp yere çarpacaktım. *Tanrıça, bu da neydi?*

Asker omzumu tuttu ve beni arkalığa doğru itti. "Ne oldu? Hasta mısın? Şifacı çağırayım mı?"

Başımı sallayarak, seçimden çok içgüdüyle ayağa kalktım ve denge için oyulmuş kanatlardan birini tuttum. Acı, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve geride göğüs kafesimin altında garip bir donukluktan başka bir şey bırakmadı.

"Şifacı yok." Sık sık hastalanmazdım ve son birkaç gündür hiçbir şey şu anda bir hastalığa yakalandığımı göstermiyordu. Belki de bir gece önce şarabı fazla kaçırmıştım. "Kısa bir büyü."

Sebian dudaklarını . "Henüz yemek yemedi, ben de yemedim."

Galantia'nın amcığı sayılmazsa tabii. Lezzetli olsa da bizi idare etmezdi, bu yüzden başımı sallayarak kabul ettim. "Katılmam gereken onlarca toplantı yüzünden dün akşam yemeğini de unutmuş olabilirim."

Sebian yakındaki koridorlardan birine göz attı. Genç bir hizmetçi ayaklarını sürüyerek yanından geçerken, kadının irkilerek ona bakmasına neden olacak kadar yüksek bir ıslık çaldı.

"Prensinize yiyecek bir şeyler getirin. Basit ve hızlı olsun." Kızın reverans yapıp koşarak uzaklaşmasından memnun olan adam dikkatini Asker'e çevirdi. "Malyr muhtemelen beni batıda istediğini söyledi? Bakmamı istediğin özel bir bölge var mı?"

Asker kitabı elimden aldı. "Sınırın hemen kuzeyindeki orman."

"Çok uzak," dedi Sebian, muhtemelen Galantia'ya meyveler üzerinde biraz zaman geçirme sözü verdiği için ve bunu ona karşı tutamazdım, ikimiz de onunla birlikte yaşadığımız mutluluğu. "Daha hızlı uçan başka bir yol bulucu gönderin."

Asker bir an için ona baktı ama dikkati kürsüye doğru aceleyle çıkan hizmetçiye kaydığı için herhangi bir azarlama gelmedi.

Bana büyük bir gümüş tabak uzattı ve reverans yaptı. "Prensım, bu sizin zevkinize uygun mu?"

Dumanı tüten ekmeklere, haşlanmış yumurtalara ve kurutulmuş sosislere bakarken onun endişesine gülümsemekten kendimi alamadım. Her zaman bir prens olduğum kadar, gururu ve yiyeceği elinden alınmış bir mahkûm ve kaçak da olmuştum. Bana bayat bir parça ekmek getirebilirdi ve ben bunu fark etmezdim.

Yumurtaya uzandım ve ona başımı salladım. "Bu sadece-"

Acı bir kez daha göğsüme saplandı ve kalbime yakın bir yere yerleşerek şiddetlendi. Gövdem büküldü ve bir kalp atışı boyunca oda bulanıklaşarak kırmızı ve siyah lekelere dönüştü. Dengem ileri doğru sürüklendi, daha ileri, daha ileri, ta ki-

Metal taşa çarptı.

Başım yere çarptı ve dünya etrafımda dönerken kafatasıma bıçak gibi bir titreşim gönderdi. Ama bağlarımdan gelen, kopacakmış gibi çekip duran acının yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

"Malyr!" Asker bağırdı.

Sebian yanımda yeniden şekillenirken ve bir şekilde bana bakarken etrafımda bir nezaketsizlik dalgalandı. "Ne oldu?"

Dayanılmaz, inatçı bir acı göğsümü demir bir yumruk gibi sıktı, her kalp atışı ruhumu ezen dayanılmaz bir ıstırap . Nefes almak için soluk soluğa kaldım ama nefes alamıyordum, sanki durmadan boğuluyor ama asla ölmüyordum.

Galantia.

Anoaley'imin adı dilimin üzerinde duruyordu -ilkel bir içgüdü, bir uyarı-ağzım açıldı ama dudaklarımdan hiçbir ses çıkmıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bana ihtiyacı vardı. Yapmalıydım... yapmalıydım...

Vardiyam içimde dalgalandı, beşimiz endişeli vıraklamalarımızın sesiyle ortaya çıktık. Uçuş deliklerinden birinden hızla geçtik, sağa yatmadan önce geçtiğimiz her çatıda kalplerimiz daha hızlı çarpıyordu, dağın duvarını yuvarladık ve yukarı doğru kanat çırttık.

Anoaley, gakladık. *Anoaley!*

Pınarın boşluğuna doğru tökezledim, neredeyse Sebian'a çarpıyordum ki Sebian gözlerimdeki paniği okumuş olmalı ve "Galantia!" diye bağırarak ilk gölgeli alana doğru koşmaya başladı.

"O burada değil."

Onu göremedim.

Daha da kötüsü, onu *hissedemiyordum*.

Ama o buradaydı, gözlerim yerdeki banyo çantasına takıldığında içime bir darbe daha indirdiğini fark ettim. Onu elime aldım. Kuru. El değmemiştir.

"Ona bir şey oldu." Haklı bir korku tüm varlığımı kapladı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bağın seni nereye çekiyor?"

"Bilmiyorum. Ben... Ben-" Bir yutkunma sesimi kesti. "Sanki biri göğsüme buz dökmüş, hem acıtıyor hem de köreltiyor gibi hissediyorum."

Beş kuzgun kanat çırpıtı, sadece Asker yanımızda şekillendi. "Nerede o?"

"Olması gereken yerde değil," diye homurdandı Sebian. "Tjema'yı gören oldu mu?"

Öfke damarlarımdan süzülmeden akıyordu. *Anoaley*'ime dokunmaya cüret edeni öldürecektim!

"Kızı bulun!" Bağırışım Asker'in vardiyasında paramparça oldu. "Bütün yol bulucuları gökyüzünün her yönüne gönderin. Kale'deki her karanlık köşeyi arayın. Valtaris'teki her dar sokağı. Araştırılmadık bina, bakılmadık çayır bırakmayın!"

"Belki de önemli bir şey değildir," dedi Sebian ama boğazını titreten yutkunmayı gördüm. "Belki de her şeye rağmen Tjema'yla birliktedir ve bir şekilde yaralanmıştır."

"Hayır, sabunu hiç çıkarmadı bile." Etrafımda kısa süreli bir gölge patlamasına yol açan bir bağırışla çantayı yere çarptım ve çuval bezi taşın üzerinden kaymadan önce içindeki tahta tarağın gürültüyle kırılmasına izin verdim. "Hiç girmedir bile- Bu da ne?"

Gözlerim çantanın yanındaki bir şeye kilitlenmişti, aceleyle ona doğru gittim ve diz çöktüm, ancak titreyen parmaklarım...

Tanrıça, hayır. Hayır...

Sebian yanıma çömeldi ve parmak uçlarını taşın üzerindeki başka bir şeyle, belki de tükürükle renklenmiş küçük kan lekesine daldırdı. Burnuna götürmeden bile içinden bir ürperti geçti ve bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Arkadaşım

yaralanmıştı.

Kanaması vardı.

Ölüyor muydu?

Bir hırıltıyla ayağa fırladım, beş kuzgun pınarın kenarına doğru koşarken ben de yeniden şekillendim ve ilkel çılgılığım dağın yamacından yankılandı. "*Galantia!*"

Birkaç kuzgun boşluğa doğru kanat çırpı - baş gözcülerden biri ve yanımda şekillenen Asker ve Marla.

Asker, "Hizmetçisine hiç ulaşamadı," demeden önce etrafımda havayı o huzursuz gölge iplerine baktı.

"Bunu zaten biliyoruz," diye mırıldandı Sebian ve ayağa kalkarak kanlı parmaklarını uzattı. "Bu onun kanı. Saldırıya uğradı."

"Onları öldüreceğim. Onları *öldüreceğim!*" Durdukları yeri yeniden şekillendirdiğimde tehdidim hâlâ mağarada yankılanıyordu, aort damarım boynuma çarpıyordu. "Kim yaptı bunu? Kefalet arkadaşım nerede?!"

"İzin ver de görmeyi deneyeyim." Marla Sebian'ın parmaklarını kavradı ve ağzına götürdü, gözleri yavaşça kapandı, sadece göz kapakları ilk kan yalamasında hızla seğirdi. Sonra gözleri kocaman açıldı. "Onu aldı."

"Kim?" Ellerim yumruk oldu ve içimde oluşan ölümcül gölgeleri zar zor zapt etti. "Kim eşime dokunmaya cüret etti? Taradur mu? Brisdon'ın kölelerinden biri mi? Başka bir lord mu?"

Bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Aros." Aros.

Bu isim yüzüme bir tokat gibi çarptı ve vücudumun üst kısmına bir sallantı vererek yana doğru tökezlememe neden oldu. Elimi taş sütunlardan birine dayadığımda dengemi zar zor sağladım. Taradur değil. Brisden değil. İnsan bile değildi. Ama tabii ki değil. Buraya gelmiş bile olamazlar.

Aros.

Bir Kuzgun.

Bir kıkırdama göğsümde bir yerlerde titreşip oradaki acıyı artırırken görüşümün üzerine gri bir perde çöktü. Bir ömür boyu süren güvensizlik ve on yıl boyunca insanlara karşı duyduğum nefret bana ne kazandırmıştı? Kankam, kaçırılmıştı.

Yazan. Benim. Kendim. Nazik.

İçimde oluşan gölgelere karşı nefes aldım. Öfke anlarında, düşüncelerim karanlık tarafından kirletildiğinde pek çok pişmanlık verici şey yapmıştım. Bu onlardan biri olamazdı. *Düşün, Malyr. Düşün!*

"Eğer onu öldürmek isteseydi, bunu burada yapabilirdi." Kan var mıydı? Evet, ama çok azdı ve seyreltilmişti. Yere düşmüş olabilir.

dilini ısırıldı. "Onu benden uzak tutacak araçlara da sahip değil... uzun süre değil." Bana ihanet etmiş olabilir ama etrafını saran Kuzgunlar benim gazabımı üzerlerine çekmektense onun boğazını kesip kızı geri vermeyi tercih ederler. O zaman ne olacak? Ne? "Eşimi nereye götürüyor?"

Asker önce Marla'yla, sonra Sebian'la bakıştı ve sonunda bana baktı. "Ammarett."

"Ammarett." Beni ondan uzak tutan, gölgelerimin gücünü tehlikeye atan, bana sürekli acı veren, kolay kolay ele geçirilemeyecek bir kale. Tüm başarısızlıklarım için mükemmel bir ceza - ki çok sayıda vardı. Lorn'un cesedini yıllar önce okyanusa atmalıydım. "Düşmanlarımızla işbirliği yaptı. Bunun bedelini ödeyecek ama *anoaley'imi* geri alana kadar değil. Şehre ulaşmadan önce onu bulmalıyız."

"Malyr..." Asker'in ağzından duyduğum isim kollarımın iki kat ağırlaşmasına neden oldu. "Onu kuzeye, toprağın hâlâ karla kaplı olduğu bir yere götürüyor olabilir. Doğuya, okyanusun ötesine. Güneye, kılık değiştirerek. Batıya, Barat'ın gözcülerinin dolaştığı Dranadia'ya. Olasılıklar sonsuz."

"Muhtemelen onu sakinleştirdiğinden bahsetmiyorum bile," diye ekledi Sebian. "Malyr bağının donuk hissettirdiğini söyledi, bu da kızın olabileceği ya da olmayabileceği geniş bölge göz önüne alındığında oldukça güvenilir kılıyor. Malyr, onu bulma şansımız çok az."

Sebian'ın bir zamanlar *anoaley'sini* koruyamadığı için neler hissetmiş olabileceğini *bir anda* anlamak, kaburgalarımın arasına bir hançer gibi saplandı. "Ne yapmamı tavsiye edersiniz?"

"Aramayı bırakamayız ama kaderin bizi Ammarett'e çağırdığını söyleyebilirim," dedi Asker. "Ancak, Tidestone'da onarılmakta olan kuşatma silahlarıyla şehri ele geçirecek ve elimizde tutacak durumda değiliz. Düzgün bir kuşatma oluşturmamız haftalar alacak... yağmur yağarsa aylar."

Haftalar.

Aylar.

Arkamı döndüm ve bir an için şehre baktım, tüm vücudum öfke ve korkuyla titriyordu. Ona zarar vereceklerdi. Bana yaptıkları gibi ona da tekrar tekrar zarar vereceklerdi. Günler. Haftalarca. Aylar.

Sonsuzlukla

r.

Karanlığın

içinde.

"Savaş yeteneği olan her Kuzgun'un sabah Ammarett'e için hazır olması gerektiğini duyurun." Şehir hiç umurumda olmamıştı. Küçük güvercinimi , yeminler ve sözler bir yana, içinde saklanan adamları umursamaya bile cesaret edemiyordum. "Oraya fethetmeye gitmiyoruz; *benim* olanı geri almaya gidiyoruz."

OceanofPDF.com

CHapTer İLK ÜÇ

Galantia

Günümüz, bir geminin karnı

T Zaman artık saniyelerle değil, ben kendi safralarım ile ıslanmış bir zemine hapsolmuş bir şekilde sinmişken geminin gövdesinin sallanıp iniş çıkışlarıyla geçiyordu. Sürekli mide bulantısı nihayet azalmıştı. kusmuğumun ve idrarımın pis kokusu -ki beni esir tutan adamlar bunların hiçbirini temizleme zahmetine katlanmadılar.

Hayır, buraya sadece bana bir kepçe su ve bir kez de küçük bir parça sert ekmek vermek için geldiler. Birkaç kez beni düğümlenmiş iplerden oluşan kafesimden tutup yukarı kaldırdılar, sonra da beni bir yere bıraktılar.

henüz bağırsaklarımı kusmamıştım. Sonra beni karanlıkta bırakarak ortadan kayboldular.

Ve yaptıkları iyi bir şeydi.

Eklemelerim hareketsizlikten kaskatı kesilmişti, elimi gövdemden geçirdim ve parmaklarımın kenevir ipleri takip etmesine izin verdim. Neredeydi? Bu düğümlere yakın bir yerde olmalı-

İşte!

Nabzım, kuzgunlarımın sığması için kesmem gereken son bölüm olan yıpranmış ipin çukuruna bastırdığım parmak uçlarımda gümbürdüyordu. Ama hâlâ yer değiştirebilir miydim? Enerjimi korumak için bunu test etmemiştim ama bu belirsizlik için yapılacak bir şey yoktu.

Yapabileceğimi varsayarsak, ağı merdivenin altındaki köşede bırakmak oraya yuvarlanmışım gibi görünmesine neden olabilirdi. Araştırmaya gelirler ve ambar kapağı kabalığının kaçmasına yetecek kadar uzun süre açık kalabilir.

Nereye, bilmiyordum ama herhangi bir yer bundan daha iyiydi. Kanatlarımızı dinlendirecek adalar, kayalar ve hatta buzdağları bulduğumuz sürece -geminin rotasına bağlı olarak- anakaraya ulaşabilirdik. Ya başaramazsak? Yanına gittiğim adam, *özellikle* de güvertedeki adam, ölümü bir dost gibi gösteriyordu.

Özümde Malyr'in gölgelerinden geriye kalan çok az şeyle, hapishanemden daha karanlık düğümler halinde iplerin etrafını ördüm. Zaten yıpranmış olan kısmı sıkıyor, sürtüyor ve çekiştiriyorlardı; lifler saç telleri gibi kopuyordu.

Ciğerlerim daha da genişledi, belki de bu yerde kalan tek umut ışığım, iğrenç kokuyu göğsümün derinliklerine çekti. Göğsüm çöktü, yeni onarılmış bir yaranın yeniden kanamaya başlaması gibi ani bir bıçak saplandı.

"Hayır..." Geminin karnına vuran dalgaların uğultusuna karşı inledim, gölgelerin titreyen parmaklarımdan kaybolduğunu ve boşluğumu boş bıraktığını hissettim. "Hayır, hayır, hayır, *hayır*."

Eğildim ve dişlerimin köşesini ipin etrafında sıktım, yıpranan kısmı çiğnerken çene kaslarım gerildi. Kaba lifler ağzımın hassas iç kısımlarını tırmalıyordu ama rahatsızlığıma rağmen dişlerimi sıktım ve hararetle kemirdim.

Tükürüğümün tuzlu tadı sisalin küflü tadıyla karıştı. Başımı son bir kez acı içinde salladığımda son lifler de koptu. Bu küçük bir zaferdi ama ışık ve umuttan yoksun bir dünyada...?

Her şey vardı.

Bir kalp atışımı daha boşa harcamadım ve gözlerimi kapatıp ilkel benliğimle iletişime geçtim. Enerji içimden geçti.

Küçük bacaklarımızın üzerinde debelendik, gagalarımızla ipi kaldırdık ve deliğe doğru ittik. Yıpranmış delikten teker teker geçtik, her birimiz kanatlarımızı etrafımızdaki hava kadar sessiz bir şekilde açtık, bizi yakalayanları uyarmamak için dikkatlice gerdik.

Aciliyetten doğan bir sessizlikle ağın etrafında pozisyon aldık. Sonra hep birlikte, küçük bedenlerimizin toplayabildiği tüm güçle halatı çektik. Halat nemli ahşabın üzerinde kayıyor, biz merdivenlerin altına doğru manevra yaparken usulca sıyrılıyordu.

Kalın, ağır halatların üzerinden atlادık, pençelerimiz ahşap zeminde sessizce takırdıyordu. Beyaz ve uzun bir şeyin, belki de kıvrılmış bir yelkenin arkasına geçtik. Orada bekledik, bekledik -her tahta gıcirtısında, her çizme vuruşunda, her ses mırıltısında tüylerimiz diken diken oluyordu- sıkı bir korku ve beklenti kümesi. Zaman daraldıkça küçük kalplerimiz çılgınca atıyordu, yine de sabretmeye devam ettik, kaslarımız gerildi, bir sonraki adımda olacıklara hazırдық.

Hem bir an hem de bir ömür gibi hissettiren bir şeyden sonra, kapak gıcırdayarak açıldı. Merdivenlerden bir adam indi, botları her adımda ağır bir şekilde gümbürdüyordu, elinde bir fener sallanıyordu.

"Nerede o sefil orospu?" diye homurdanarak feneri bir o yana bir bu yana uzattı. "Beast'in burada olması gerekiyordu."

Bir adım daha attı, karanlığa baktı, döndükçe fenerin ışığı bir sarkaç gibi sallanıyordu. Yukarıda, gün ışığı özgürlük vaat ederek onu çağırıyordu.

Kaçmak zorundaydık! Şimdi!

İçimizdeki gerilim koptu ve ileri atıldık. Adam pençelerimizin yüzünü çizmesi için tam zamanında arkasını döndü. Ayağını kaybedip merdivenlerden aşağı yuvarlanırken ağzından bir çığlık çıktı.

Cam kırıldı. Bir
alev kükredi.

Yukarı, yukarı, yukarı spiral çiziyorduk, tüylerimiz aşağıdaki yalayıcı ateşi zar zor kaçırıyordu. Tuz kokusu genzimizi doldurdu. Dalgalar kükrüyordu, daha yüksek, daha yüksek. Neredeyse varmıştık! Özgürlük elimizin altındaydı!

Ta ki öyle olmayana kadar.

Yüzlerce parmak inceliğinde ipten örülmüş bir örümcek ağı gibi bir şeye çarptık. Kanatlarımız büküldü, ayaklarımız birbirine dolandı, tüylerimiz kırıldı. Biz çırpındıkça, mekanizma bizi daha da sıkıyor, neredeyse hissedilir bir açlıkla etrafımızı sarıyordu. Küçük kalplerimiz bir umutsuzluk çukuruna battı. *Kapana kısıldık!*

"Geri kaymadan ve boynunu kırmadan önce ağı kesin," dedi Domren, sesindeki otorite açtı. "Kaçmasına izin vermeyin. Sen ve sen, aşağıdaki yangını söndürün."

Birkaç adam hemen harekete geçti. Elllerinde parlayan bıçaklar ağın ambar kapağının çerçevesine tutturulduğu yerden ustalıklarla kesiyordu. Ağın uçlarını sıkı düğümlerle bağlayarak hapishanemizi bir kez daha güvence altına aldılar. Bir hamle ve koordineli bir hareketle bizi güverteye fırlattılar.

Çarpışmayla birlikte içimize acı doldu, ciğerlerimden bir gıklama sesi koptu ve bu yavaşça iniltiye dönüştü, başarısızlık mideme bir kaya gibi yerleşti. Bu lanet gemiden nasıl kurtulacaktım?

Altın tokalarla süslenmiş siyah botlar yüzümden birkaç santim ötede gümbürdüyordu. "Ve bu *hayvanla* neredeyse evlenip yatacağımı düşünmek."

Ortak kahkaha.

Damarlarımda alevlenen öfkeyle boynumu gerdim ve Domren'e baktım. "Bu senin canavarlıklarının en küçüğü olurdu."

Kollarını arkasında kavuşturdu, giydiği zarif kırmızı elbisenin uçları serin okyanus esintisiyle yer değiştirdi. "Ağı küpeşteye sabitleyin. Onu denize atın."

Ciğerlerim çöktü. "Hayır!"

Nasırlı eller ağın kenarlarını kavradı ve beni bir yük parçasıymışım gibi kaldırdı. Adamlar beni hapseden ağın içinden ek ip geçirdiler, düğümleri titiz ve sıkıydı. Homurdanarak ipin ucunu geminin bordasından sarkan büyük bir demir kancaya bağladılar.

"Yüzmeye gidiyorsun..." diye seslendi

içlerinden biri. Beni denize attı.

Aşağıdaki buzlu uçuşuma dalmadan önce gemi bir anlığına üzerimden yükseldi. Soğuk bir canavardı, dişlerini içimde gıcırdatıyordu. Halat gerilene kadar geminin hızının sancıları içinde yuvarlandım ve yuvarlandım. Sonra boğuldum, okyanus beni bütünüyle yuttu, ışıktan ve havadan uzak tuttu.

İçimden bir panik dalgası fırladı ve doğrudan saplandı. Kanatlar çılgınca çırpındı, çok yapışkan, çok yapışkan görünen bir akıntıya karşı savaştı.

Sulu.

Hayır. Lütfen, hayır!

Başka bir dalgalanma.

Ellerim ağı itti, keskin bir *çatlak* kemiklerimde yankılandı ve tüyler bir kez daha açılınca kadar parmak eklemime sıcak bir acı saplandı. Pençelerim umutsuzca ipleri yırttı ama tutunacak bir yer bulamadı. Ayaklarım dışarı fırladı, ciğerlerim ateş yutmuşum gibi yanıyordu.

Görüşüm karardı. Daha karanlık.

Şiddetli bir sarsıntı beni yukarı doğru çekerken karanlık geri çekildi. Hava ciğerlerime doldu. Üzerimden sular akıyor, soğuk hava sıırılsıklam olmuş bedenimi ısıırıyordu. Beni yukarı çektiler ama güverteye atmak yerine, ağı küpeştenin üzerinde tuttular.

"Bir kuzgunun kanatlarını elinden almak için onları yakmaktan daha iyi bir şey yoktur ama ne yazık ki tahtanın üzerinde duruyoruz." Domren yanıma geldi, botları tahtaya vuruyordu, sanki bu manzaradan neredeyse hiç eğlenmemiş ve sıkılmış gibiydi. "Bir dahaki sefere kaçmayı düşündüğünde bil ki sana güzel bir şekilde ihtiyacım yok Galantia. Tamamen sağlam olmana da ihtiyacım yok. Düşünsene, sana ihtiyacım bile yok... lekesiz." Üst dudağı seğıirdi, ani dikkati vücudumda soğukla ilgisi olmayan bir ürperti yarattı. "Ancak, sana canlı olarak ihtiyacım var. Onu aşağı gönder."

Bağırdım.

Beni aşağıdaki uçuruma geri fırlattılar. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Birbirine karışan acımasız bir döngü, her smaç biraz daha gücümü, biraz daha direncimi alıp götürüyordu.

Beni kaç kez yukarı çekip tekrar tuzlu suya daldırdıklarını bilemiyorum ama yer değıştirme yeteneğimi elimden alacak kadar çoktu. Sonunda beni son bir kez yukarı çektiklerinde, orada asılı kaldım, vücudum tuzlu suyu kusuyor, kontrol edilemeyen spazmlar içinde titriyordum.

Domren yaklaştı, gözleri sanki ne kadar ruhumun kaldığını ölçüyormuş gibi yüzümü inceliyordu. "Onu kamarama götür."

Hızlı kesiklerle ince ipleri kopardılar. Güverteye yığıldım, tam bir bitkinlik ve kalıcı bir umutsuzluk yığınydım. Titreyen nefesimi yakalayamadan iki adam kollarımdan tutarak beni güvertede sürüklemeye başladıVarlığımın her zerresi yorgunluktan çığlık atıyor, tahta kalasların üzerindeki her çarpma ve sıyrık kaslarıma yeni bir acı dalgası gönderiyordu.

Haklı bir korku boğazımı tırmaladı.

Onun kulübesi değil!

Orası hariç her yer!

"Hayır!" Bağırdım, tekmeledim ve kıvrandım ama çabucak bastırıldım.

Sert bir itiş kakışla beni canavarın inine ittiler ve bacaklarım kırılmadan önce güvenilmez bir adımla sendeleyerek ilerlememi sağladılar. Tahta bir masanın üzerinde titreyen bir kandil ile küçük ama süslü bir yatağın arasına titreyerek yığıldım.

Çıkarken kapıyı kapatma zahmetine girmediler, gümbürdeyen adımları, altın tokalar taşıdığını bildiğim botların o yavaş, kasıtlı adımları tarafından bastırıldı. Topuklarının her gıcirtısı, dile getirilmemiş tehditlerle nabız gibi atıyor, beni sarsamadığım bir dehşetle baş başa bırakıyordu.

Bana tecavüz ederdi.

Bu düşünce kafamda net bir şekilde yankılandı, ne panikten ne de şüpheden kaynaklanıyordu. Sebian'ın bana bu adam ve yapabileceği barbarlık hakkında anlattıklarından sonra buna gerek yoktu. Bu korku değildi... bu bir gerçektir.

Bu bilgi, bu hazırlık duygusu bana bir parça güç verdi. Ama bedenimin zayıflığıyla kaçamazdım. Belki çılgılık atardım. Belki yırtılırdım. Belki kanardım.

Ama bunun beni yıkmasına izin vermezdim.

Kapının kapanma sesiyle kalbim yemek boruma çarptı, gözbebeklerim Domren'de sabitlenene kadar odanın içinde gezindi. "Beni tekrar bir ağın içine koymak istemediğine emin misin? Ya yer değiştirirsem?"

"Bu oldukça basit: Bilincin yerinde değilken yer değiştiremezsin," dedi ve yanıma geldi, botu sıırılsıklam saçlarımın üzerinde durdu. "Ammarett'e giden bir gemideyiz ve bir süre daha burada olacağız. Eğlence... kıt. Kadınların denizcilere kötü şans getirdiğini söylerler ama ben bu fikre katılmıyorum. Böyle bir yolculuğu bir nebze olsun değerli kılabilecek tek şeyin onlar olduğunu söyleyebilirim."

"Korkarım yapamayacağım-"

O anda saçlarımı tuttu ve beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Senin şu Kuzgun hain bana o gaspçıya bağlandığını söyledi. Umarım beni nasıl *eğlendireceğini* hissedebiliyordur."

"Bırakın beni!" Hırladım, çırpındım ve yumruğumu savurarak beni masaya doğru ittiği her santime karşı koydum. "Seni öldürecekler! Seni öldürecekler ve bunu hızlı yapamayacaklar!"

"Ben de öyle, eğer umduğun buysa." Kollarımı doğru itti ve hassas bileklerimi eliyle kavradı. Diğer eliyle bir kez daha saçlarımı kavradı. Sonra yüzümü masaya çarptı, çarpmanın etkisi yanımdaki titreyen fenerin tıslayan alevi gibi yaktı, başımı döndürdü, her şeyin dönmesine neden oldu. "Tabii çığlık atmak zorunda hissetmiyorsan... Ben böyle seviyorum."

Kan ağzıma doldu ve gözyaşlarımın tuzuyla karıştı, tüm vücudum o kadar bitkin düşmüştü ki için enerji bulamadım. Nemli parmaklarının sıırsıklam olmuş eteklerimi yukarı çekmesine, çıplak kasıklarını kıcıma bastırduğında, sümüksü sikiinin kalçalarımı kirletmesine karşı koyacak gücü de bulamadım.

Rahatsızlık sınırını aşır doğrudan acıya çarpan bir şiddetle kendini içime soktuğunda bacaklarım titredi. Gözlerimi kapattım, sıkışan, yırtılan ve bıçaklanan her ağırlı itişte inledim.

Acıya aşına olduğumu düşünüyorsam, yanılmışım. Bu işte ölçölülük yoktu, kısıtlama yoktu. Bana vahşice davranırken sadece sürekli acı çektiriyor, bazen kafamı karıştırmak için yüzümü masaya çarpıyor, bazen de bilincimi kaybedene kadar boğazımı sıkıyordu.

Ama her zaman onun ağırlığı hala bedenimdeyken uyandım. Yoksa yine mi? Belki de çığlık atsaydım kendimi biraz acıdan kurtarabilirdim.

Ben yapmadım.

Bu onu kızdırmış olmalı, çünkü küçük iniltilerime devam ettikçe beni daha çok incitti. "Bir kadın gibi ağladığını ve çığlık attığını duydum," dedi bir noktada, aklım karışmış, kulaklarım çınlıyordu. "Belki de sen ondan daha erkeksin."

Sonunda son bir çıkardı, üzerimden kalktı ve arkasını dönüp gitti, bedenimi paramparça bıraktı, evet, ama ruhum sağlamdı. Ta ki kapıyı açıp "Git sıranı bekle" diyene kadar.

ÇAPTER KIRK DÖRT

Sebian

Günüümüz, Dranada Krallığı

R Durduğum yerde üzerime yağmur yağıyordu, botlarım toprağa uzun bir şapırtıyla batıyordu, ama bu lanet sağanak bile havayı Ammarett'ten buraya sürüklenen pis kokudan temizleyemezdi. Bir

Uzakta olsaydınız, buranın sadece başka bir kale olduğunu düşünerek kendinizi kandırabilirdiniz - büyük, heybetli duvarlar, elbette, ama yine de sadece duvarlar. Yine de ne kadar dikkatli bakarsam, şehir burada büyük bir sorun olduğunu o kadar çok ortaya çıkardı.

Bakışlarım lanet olası dağın içine yerleştirilmiş pencerelerde gezindi, yağmurun örtüsü altında bile zenginlikten başka bir şeye işaret edemeyecek kadar renkliydi. "Kale tam olarak nerede?"

Asker sağ tarafıma doğru uzun bir nefes verdi, su gür kaşlarından rahatça akıyordu. "Dağ yamacının içine oyulmuş

önündeki şehrin arka planı. Pencereleeri sıkıca örölmüş zincirlerle, kapıları ağır demirle kapatılmış, oldukça aşılma bir yapı."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. "Peki ya gözcümüzün Galantia'yı gemiden indirdikten sonra sürüklediklerini söylediği zindan?"

Bir gözcü Aros'un cesedini kıyılarımızın yakınında amaçsızca sürüklenen bir teknede bulduktan sonra Malyr ve ben birkaç kez ulaşmaya çalıştığımız bir gemiydi ya da raporlar öyle . O piç kurusu muhtemelen onu büyük gemiye kürek çekerek götürmüştü ama bu sırada kendini öldürtmüştü. Her halükarda gemiye ulaşmak imkânsızdı, rüzgâr çok sertti ve kanatlarımız çok zayıftı. Açık suda çok kötü uçuyorduk.

"Altında," dedi solumda duran Malyr, yağmur gözlerine berrak bir şekilde damlıyordu, ancak yanaklarından aşağıya siyah damlacıklar halinde süzölüyordu ve sifon çekmesine imkân yoktu. "Bir şeyler değişmediyse, ki muhbirlerimiz değişmediğini söylüyor, o zindana sadece kalenin içinden ulaşılabilir."

Demir bir kapının ardında, kayadan duvarları ve kafesli pencereleri olan bir kale. O şeyin içine girmek zor olurdu. Ama gerçekten o lanet ulaşmak? Ağ mancınıkları ve iyi eğitilmiş okçuları geçerek mi? Nasıl?

Yüzümdeki ve sırtımdaki yağmuru, Galantia'nın oraya koyduğu son saç teline yapışmış bir örgünün üzerinden sildim ama onu açmak için lanetlenirdim - yanacağım şey pekâlâ bu olabilirdi. "Siz ikiniz neyle karşılaşacağımızı bildiğinize göre, buraya gelirken akıllıca bir strateji geliştirdiğinizi varsayıyorum."

Malyr ve Asker dudaklarına işkence ettiler. Yani... akıllıca bir strateji yok o zaman.

Taradur'un ordusu bizi krallık içindeki küçük saldırılardan korumak için güneydoğudan buraya doğru ilerlerken, şehrin yirmi fersah kadar yakınına ulaşmak kolay olmuştu. Asıl sorun içeri girmekti.

"Seçeneklerimiz sınırlı," dedi Asker, yağmur siyah zırhına vururken. "Kuşatma silahları olmadan mancınıkları ve mazgalları indiremeyiz. Eğer Taradur'u beklersek-"

"Hayır," dedi Malyr, yüzü solgundu, azap yanaklarında gölgeli vadiler halinde yontulmuştu. Kuzgunları üç kez neredeyse gökyüzünden , aralarındaki bağdan gelen acı ona tüm gücünü kaybettiriyordu. "Burada durduğum her saniye, onun orada acı çektiği bir saniyedir. Taradur'u bekleyemeyiz."

"Her şey iyi güzel de Malyr, bu haliyle bırakın kalenin içinden geçip zindana inmeyi, oraya bile ulaşamayız." Gölgelemler parmak uçlarımda endişeyle titreyiyor, beni içten içe kemiren çaresizlikle eşleşiyordu. Başarısız olamazdım. Yine başaramazdım. Bu sefer değil. "Onu zindandan nasıl çıkaracağız?"

Malyr uzun süre önüne baktı ve sonunda, "Onu dışarı çıkarmak zorunda değiliz," dedi.

Ona kaşlarını kaldırdım. "Ne?"

"Kalenin kendisinden daha uzağa gitmemize gerek yok." Kolunu uzatarak *anoa*'sının orada şekillenmesine izin verdi, kuş hemen tüylerini kabartsa da yağmur kolayca uzaklaştı. "Eğer zindandan kendi başına çıkmayı başırırsa olmaz."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Malyr." Galantia dirençli ve becerikli olabilirdi, evet, ama çelikle, kılıçlarla ve kim bilir kaç askerle boy ölçüşemezdi. "O bir boşluk."

Bir parmak eklemine kuşunun şişmiş göğsüne doğru indirdi. "Hayır, o bir *hırsız*. Bu onu istediği her şey yapar, hatta bir ölüm büyücüsü bile. Tek ihtiyacı olan benim yeteneğim."

Farkındalık beni tam karnımdan bıçakladı. "Daha önce hiç hediye çalmamıştı."

"Ama sanırım çok yaklaştı." Dikkati benim üzerimdeydi. "Bir keresinde Tidestone'dan önceki meyve bahçesinde onu bulmaya gitmişim. Sen de oradaydın ama beni ne duydun ne de kokumu aldın."

"Çünkü gölgelerimi tüketti."

"Bu da senin nasıl ok çıkaramadığını açıklıyor," dedi. "Duyguların acı çekmeli miydi?"

Kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ya haklıysa ve hediyemi çalmaya hepimizin fark ettiğinden daha fazla yaklaştıysa? Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezdim. Bugünlerde artık kimse hırsızlar hakkında pek bir şey bilmiyordu.

"Bunların hiçbirisi gölgelerinizi hiç kullanmadığı gerçeğini değiştirmiyor," diye belirttim. "Başarılı bir şekilde değil."

"Bir odayı ateşe verecek kadar başarılı."

"Kontrollü değil o zaman."

"Kontrolden çıkmak işe yarayabilir. Büyük bir patlama bizi oraya götürmek için ihtiyacımız olan tek şey olabilir."

"Böyle bir şeyin geldiğini göremezler," diye mırıldandı Asker yavaşça. "Bu onları büyük bir şaşkınlığa uğratar, odaklarını karıştırır ve

stratejilerini uygulamaya koydular."

Üzerinde ne kadar çok düşünürsem o kadar umut verici görünüyordu, korkunç bir sorun dışında... "Ya gölgeleriniz ona saldırırsa?"

"O çok sevdiğin beyaz kuzgun dişiye mi saldıracaksın?" Malyr *anoa*'sına sordu ve kuş gıklayıp gücenmiş gibi kanatlarını açtığında onu tekrar içine çekip kolunu indirdi. "Gölgelerimden koca bir krallığı temizledi. Onlarla başa çıkabilecek biri varsa, o da odur."

"Gölgelerine denge getirmek için doğdu." Asker bana bakmadan önce Ammaret'te son bir kez baktı. "Bu bizim tek geçerli seçeneğimiz olabilir. Onu tuttukları zindan küçük ve sadece en seçkin mahkûmlar için ayrılmış. Eğer kaleye ulaşmayı başarabilirse, o zaman artık yapamıyorsa değişmesine yardım edebilir ve ona güvenli bir yere kadar eşlik edebilirsin."

"Her şey iyi güzel de, şu lanet kuşu ona nasıl götüreceğiz? O zindana giden tek bir yol olduğunu ve o yolun da kaleden geçtiğini söylemiştin."

Malyr, "Okyanusa yakın, dağın duvarına yerleştirilmiş tek bir kuyu ile havalandırılıyor," dedi. "Bir çocuğun bile sığamayacağı kadar dar ve dalgalar tarafından sürekli dövülüyor."

"Ama bir kuzgun uygun olur," diye onun yerine ben tamamladım. "*Anoa*'n yeterince iyi uçuyor, dalgalardan kaçınmalı."

"*Anoa*'m bacağına bağladığı bir notla oraya sızabilir. İhtiyacımız olan tek şey o okyanustan yaklaşırken dikkat dağıtmak. Tüm riskleri taşımadan güneydoğudan topyekûn bir saldırı gibi görünecek bir şey."

"Bu yapılabilir," dedi Asker. "Ama beni en çok ilgilendiren soru, yeteneğiniz olmadan nasıl savaşmayı düşünüyorsunuz?"

Malyr kılıcının kabzasına bir vuruş yaptı. "Sadece biz onu alana kadar. Uzun vadede taşıyamayacağı kadar büyük bir yük ama ödünç almasına izin vereceğim." Fark ettiği şey her neyse, belki de bir bacağımdan diğerine geçme şeklim, elini omzuma kaldırmasına neden oldu. "Bundan canlı çıkacaktır."

Ciğerlerim yavaşladı. Bunu biliyordum. Her ikimiz de kaderin önümüze koyduğu kendi yollarımızla bundan emin olacaktık.

"Saldırı için kendimi hazırlayacağım," dedi Asker ve gölge çadırlardan birine doğru ilerledi. "Geri çekilme izlenimi vermek için kampın geri çekilmesi gerekecek. Bu, onun dikkat dağıtmasıyla birleştğinde, savunmalarını aşip kaleye saldırılamamızı sağlayacaktır."

Döndüğüm anda Malyr omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Durdum ve onunla yüzleştim, en kötü ve en iyi anılarımın bazılarında benimle birlikte olan ölüm büyücüsüyle. "Ne istersen."

"Bana bir şey olursa, ihtiyacım olan-"

"Sana hiçbir şey olmayacak." Elimden gelse yapmazdım ve yapmaya da çok niyetliydim. "Buraya kadar geldin. O piçlere şimdi ölme nezaketini gösterme."

Ama o vazgeçmedi, eli ne kadar ağırsa bakışları da o kadar kasvetliydi. "Ona göz kulak olacağına dair bana söz ver. Sonsuza kadar, Sebian."

"Bunun bir söze ihtiyacı olduğunu düşünmen seni yumruklamak istememe neden oluyor." Tıpkı ölürsem, onu iyi bir eş yapacağına dair ondan bir söz almam gerekmediği gibi. Vereceğini biliyordum. "Söze de ihtiyacı yok çünkü sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Sebian. İyi bir kardeş." Omzumu son bir kez sıktıktan sonra çadırına doğru döndü. "Mesajı hazırlayacağım ve *anoamı* iletmek için hazırlayacağım."

Bu da bana yayımın ipini kontrol etmem gerektiğini hatırlattı, ben de çadırıma doğru yöneldim. Marla'nın çadırının önünden geçerken adımlarım yavaşladı. Beni uğurlamak ister miydi? Devam etmeyi mi tercih etmeliydim?

Asker çadırdan çıktı, bir an hareketsiz bir şekilde bana baktı, sonra yanıma geldi. "Ammarett."

"Ammarett," diye yineledim, çadıra doğru eğilmeden önce aramızda sessiz bir anlayış geçti. "Ben...?"

"Ravenna öldüğünde nasıl olduğunu biliyorsun. Seni de kaybetme düşüncesi... O korkak Aros tüm bunları başlattığından beri ağlamayı neredeyse hiç bırakmadı."

Ben de düşünmüştüm, bu yüzden başımı salladım ve çadırıma doğru baktım.

Ama ileriye doğru tek bir adım bile atamadım.

Asker'in eli garip bir şekilde omzuma hafifçe indi ve "Sen iyi bir adamsın Sebian," dedi.

İyi bir adam.

Burnum tıkanı ve görüşüm bulanıklaştı. Lanet olası yağmur. Kış gibi de soğuktu, beni titretiyordu.

Başımı çevirdim ve omzumda hareket eden ele baktım, parmak uçları yavaşça okşuyordu, bu yakınlığın en büyük göstergesiydi

Bu adamın Marla ve Ravenna'dan başka biriyle alışveriş yaptığını hiç görmemiştim. "Sen de öylesin."

Bununla birlikte yürümeye devam ettim. Tanrıçanın canı cehenneme, sadece bir gün içinde iyi bir arkadaş, iyi bir kardeş ve iyi bir adam olarak anıldım. Sadece bir şey eksikti.

İyi bir dost.

Bu sefer başarısız olmazdım.

OceanofPDF.com

ÇAPTER KIRK BEŞ

Galantia

Günümüz, Ammarett zindanı

I Kolumu başımın altına koydum, etrafımdaki kafes, duvarları zincir zırhına benzer bir şey olan kare demir bir çerçeveden başka bir şey değildi - paslı, sıkı, boyun eğmez. Pencere yok, neredeyse hiç hava yok ve daha da az ışık var.

Anılarımın yankısından başka hiçbir şey eşlik etmiyor. *"Bir kadın gibi ağladığını ve çığlık attığını duydum."* Domren'in yankısı.

"Bazen, hoşlanmamamız gerektiğini düşündüğümüz bir şeyden hoşlandığımız için kendimize kızarız. Belki de bir zamanlar çok tatsız olan bir şeydir, şimdi ondan zevk almak bizim için utanç vericidir."

Sebian'ın .

"O sana asla benim verdiğimi veremez. Bunu biliyor musun, küçük kız? Ona yapılmasından hoşlandığı şeyleri? Gıdıklanmaktan hoşlandığını biliyor musun?"

Lorn.

"Neden bana böyle dokundun, ha?"

Hepsinin en kötü yankısı. Malyr'ın.

O anlarda bunların hiçbirisi mantıklı gelmemişti. Şimdi, karanlık hapisanemin sessizliğinde, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yokken, zihnime netlik yerleşti. Malyr zindanda tecavüze uğramıştı, değil mi? Pek çok kadını lekelenmiş ve utanmış hissettiren aşağılık bir eylem olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyordum. Bir çocuk için neden farklı olsun ki? Bir erkek için?

Elimi bacaklarımın arasına uzattım, kıyafetlerimin parçalarını geçtim ve hassas etimi okşadım. Gemide bana nasıl acımasızca davrandıklarını düşününce, o dokunuşun acısının beni hâlâ nasıl ürkütebildiğini anlayamıyordum. Nasıl-

Hayır! Oraya geri dönmeyecektim. Domren ve adamlarını bedenime almak zorunda kalmam yeterince kötüydü, ama onlara zihnimde, kalbimde, hayatımda tek bir santim bile yer vermeyecektim.

Kramplarla bölünen huzursuz bir uykudan sonra bulmayı umduğum yapışkan ıslaklığı hissettiğimde, kanlı parmak uçlarımı yüzüme götürdüm. Ne kötü bir koku, ne de iç yaralanmalardan kaynaklanan bir enfeksiyon. Sadece regl dönemim.

Çocuk olmayacaktı.

Parmaklarımı elbiseme silerken içimi bir anlığına aydınlatan küçük bir rahatlama titreşimiydi. Buraya kapatıldığımdan beri kimse bana dokunmamıştı, gardiyanlar bu zindanın karanlık geçitlerinde dolaşıyordu.

Kafesimin bulunduğu odanın önündeki geçitten bir kargaşa sesi geldi. Oradaki ateş ışığı -bu siyah boşluktaki tek renk olan turuncu tonu- bu durgun havada genellikle hareketsiz kaldığı yerde dans ediyor, titriyor ve kıvranıyordu. Ne kadar ilginç.

Botlar

gümbürdedi.

Zırh şingirdadı.

Bunu sadece ateşin çıtırtısıyla kesilen sessizlik izledi. Bu ve taşa vuran pençeler gibi hafif, küçük *tık tık tık* sesleri. Sürtünmeler daha da arttı, yaklaştı.

Duvara doğru ilerlerken nefesim kesildi, zaten seyrek olan hava ciğerlerimde giderek azaldı. Kalbim küt küt atarken yüzümü demir perdeye dayadım ve küçük açıklıklardan birini görebilmek için gözlerimi kısarak baktım. Kaba

Bakışlarım önümdeki karanlığa kilitlenmiş, titreyen ateş ışığının sunabileceği her türlü ipucunu umutsuzca araştırırken, pas tenimi tırmaladı.

Ve sonra, yerdeki siyahlıkta bir değişim, ince bir hareket, gölgelerin kırılması. Fare mi? Fareler mi?

Kalbim bir an . Bir kuzgun!

Bana doğru zıplayışı ve bu sırada başını aşağı yukarı sallamasıyla herhangi bir kuzgun değildi. Bacaklarından birine bir parşömen sarılmış ve iki mavi kurdeleyle bağlanmıştı.

"Malyr..." İki parmağımı bir boşluktan geçirmeye çalışırken dostumun adı dudaklarımdan döküldü, rahatlama ve sevinç duygularımı sele boğdu. "Küçük ayağını buraya itebilir misin?"

Kuzgunun başı bir o yana bir bu yana döndü, bizi ayıran örme bariyeri inceledi. Sonunda gagasını metalin üzerinde gezdirdi, orayı burayı yokladı. Sanki ortak ikilemimizi kabul ediyormuş gibi alçak bir sesle mırıldandı.

Belki de o kadar akıllı değildir.

"Sadece kıpırdamadan kum." Parmaklarım zincir zırhın dar aralığında gerildi, parmak eklemlerim ağrıyordu, parmak uçlarım ipeksi malzemeyi zar zor sıyrıyordu. "Haydi. Hadi."

Üçüncü çekişte son kurdele gevşedi ve parşömen cılız bacağından aşağı kayarken biraz çözüldü. Kuzgun telaşlı bir şekilde öttü, şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir duyguyla geri sıçradı. Ayağını sallayarak kurdeleleri yerinden oynattı ve parşömeni yuvarlayarak ulaşamayacağı bir yere gönderdi.

"Hayır," diye inledim. "Ona ihtiyacım var. Onu bana getir."

Birkaç boncuk gibi göz kırptıktan sonra, başıboş parşömene doğru zıpladı ve gagasıyla dürterek onu bana doğru itti. Kağıt yavaş ama emin adımlarla taş zeminde kayarak elime alabileceğim kadar yakınımaya geldi. Bana neredeyse burada olduklarını mı söyleyecekti? Sadece biraz daha dayanmam gerektiğini mi?

Yenilenen umutla gerildim, parmak uçlarım parşömeni kısırdı. Onu içeri çektim, tutuşum titrek ama sağlandı. Parşömeni açıp yetersiz ışığa doğru eğerken ve Malyr'in el yazısına göz gezdirirken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Anoaley,

Bu satırları Ammarett'in hemen dışındaki kampımızdan yazıyorum; burada savaş çağındaki her ölümsavaşçısı, yol bulucu ve kader kaleye girmek için emrimi bekliyor ama bunu siz olmadan yapamayız. İçeriden bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var. Yeteneğimi çal. Gölgelemleri kullan. Karanlığımı üzerlerine sal ve zindandan kaleye doğru ilerlerken nasıl parladığını onlara göster. Senin için ana kapıdan geleceğiz.

Seni seviyoruz. Bize geri dön.

Not: Kjaer'de, derenin kenarında konuştuğumuz gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?

Parmaklarıma bir ürperti girdi, parşömen avucumda gürültüyle kırışana kadar parmak eklemlerim sertleşti. Benden... Malyr'in hediyesini çalmamı mı istiyorlardı? Gölgelemleri kullanmamı mı? Kaleye çıkmak için savaşmamı mı?

Bunların hiçbirini yapmamıştım!

İsyan eden sinirlerimi görmezden gelerek derin bir nefes aldım. Dere kenarında bana ne anlatmıştı? Pek çok şey hakkında konuşmuştuk. Sebian'ın yaraları. Ailesinin öldüğü gece. Güven. Tuz muskası-

"Malyr'in sesi sanki yanımda fısıldanıyormuş gibi yankılandı, bana olan inancı ruhumu okşar gibiydi. Her zaman öyleydi.

Parşömeni sıktım, sözlerinin aciliyetine kendimi kaptırdım. Ne kadar zaman önce alındığımı söyleyemezdim ama başarılı bir kuşatma düzenlemek için yeterli zaman olmadığını biliyordum. Muhtemelen Ammarett'in savunmasını büyük kayıplar vermeden geçemezlerdi ve muhtemelen istedikleri sonucu elde edemezlerdi.

Bu benden.

Sinirlerimi bir şüphe ürpertisi istila etti. Ben savaşçı değildim; hiç kılıç tutmamış, hiç adam öldürmemiştim. Savaşın zorluklarını gerçek anlamda hiç yaşamamıştım.

Ama de acılara, yaralara ve adaletsizliklere katlanmıştım. Etrafımdakiler ölürken Tidestone'a yapılan saldırıdan sağ kurtulmuştum. Kim olduğumu bile bilmezken kendim için savaşmıştım. Bir laneti kaldırmış, bir prensi kurtarmış, birçoklarının hayranlığını kazanmıştım... ve iki adamın kalbini.

Tekrar nota baktım.

Seni seviyoruz.

Bize geri dön.

Boşluğuma odaklanarak, emici elimi *anoa*'ya doğru kaldırdım. Kuzgunun içindeki gölgelerle ne kadar iletişim kurarsam, tüyleri o kadar

karıştırdı. İki tanesi siyah tüylere dönüşerek kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu. Evet, işte buydu! Metal perdenin içinden s z ld ler, içime aktılar, daha derine, daha derine-

G ğ s mde keskin, inatçı bir acı alevlendi, sanki pençeler i  organlarımı yırtıyor, tırmalıyor ve kazıyordu. Geri çekildim, elimi yanmış gibi geri çektim ve odağımı tamamen kaybettim. Böyle bir acı...

Kuzgun aniden başını eğdi, dikkati geldiği patıkaya yöneldi. Sonra duydu.

Ayak sesleri.

Aceleci bir hareketle onu uzaklaştırdım. "Git. Git ve saklan."

Durumu anladı mı yoksa sadece sesimdeki aciliyeti mi fark etti bilemiyorum ama zıplayarak uzaklaştı. Loş bir köşeye çekilirken, siyah tüyleri etrafını saran gölgelerle kusursuz bir uyum sağladı.

Malyr'in mektubunu çabucak yırttım. Ellerim titreyerek parçaları ağzıma tıkıştırdım ve kuru, posalı dokuyu umutsuzca  iğnedim. Her bir parça yemek borum boyunca aşağı doğru sıyrıldı, beni boğdu,  ks rtt  ama hepsini yutmayı başardım.

Ateşin turuncu tonu bir kez daha titreyerek duvar boyunca uzanıyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Ta ki ölmesini en çok istediğim iki adamdan biri hapishanemin bulunduğu küçük mağaraya girene kadar.

Sonra kalbim durdu.

Lord Brisden kafesimin önünde duruyordu, yerde oturduğu yerden bana bakarken gözlerinin nasıl zorlandığı düşünüldüğünde çenesi inanılmaz derecede yüksekteydi. Ama yalnız değildi. Bir gardiyan yanına geldi, yere bir k se koyduktan sonra kemerindeki kınından bir bıçak çıkardı.

Kasenin içine baktım. Ash.

Karnım sıkıştı.

"Acele edin," diye emretti Brisden. "Onu parçalara ayırıp geri vermeye başladığımızda o pis herifler ölüm b y c lerini tekrar göndermeyi iki kez düşünecekler."

Parmaklarım avucumun içine kıvrıldı, dişlerime hafif bir gevezelik yerleşti. Parmaklarımdan birini kestiklerinde, boşluğumu kullanacak enerjiyi hâlâ bulup bulamayacağımı kim bilebilirdi? Bırakın bütün bir hediye, herhangi bir şeyi  z mselemek için? Kullanmak için?

Hapishane müdürü topallayarak geldi ve iniltieler arasında yaşlı dizlerinin üzerine çöktü, bir elinde bıçak, diğerinde maşa tutuyordu. "Parmağın, kızım. İttir, yoksa ateşi getireceğiz."

Bir santim bile kıpırdamadım - inatçılığın beni olası bir sakatlanmadan koruyacağına inanacak kadar aptal olduğumdan değil. Enfeksiyonu uzak tutmak için o külü boşuna getirmemişlerdi...

"Zamanım yok. Onu meşalelerle duvara doğru sürün." Brisden içini çekti. "Oraya gir. O sadece bir boşluk. Eğer zarar verebilecek durumda olsaydı, bunu çoktan yapardı."

Sadece bir

boşluk.

Sadece bir

kız.

Değersiz. Önemsiz. Harcanabilir.

Bir sonraki yutkunmam boğazımdan kum gibi geçti. Ben bunların hiçbirini değildim. Ben Galantia'ydım, Vhaerya'nın gelecekteki kraliçesi, Khysal Kraliyet Hanesi'nden Malyr'e bağlı, var olduğu bilinen tek yaşayan hırsız.

Ama evet, herhangi bir zarar veremezdim. O hediyeği çalmadığım sürece.

Elimi arkama götürerek, avuç içim Malyr'in *anoasının* toplandığı yöne bakacak şekilde kaydırdım. Gölgeler, parmak uçlarımda karıncalanarak karanlığın içinden gizlice süzülüyordu.

Gardiyan homurdanarak ayağa kalktı, tutma maşasını yukarı kaldırdı ve metal çerçevenin dışındaki bir şey üzerinde çalışmaya başladı. "Evet, hâlâ yer değiştirebilir."

"Böyle bir şey yapmayacak," dedi Brisden, bakışları yavaş yavaş gevşeyen zincirlerin arasından benimkini aşağıya sabitleyerek. "Tanrılar biliyor ki zaten başıma çok fazla bela açtın, değil mi *kızım*? Ve bunca yıl boyunca, o lanet olası laneti kaldırabilecek boşluğu kendi çatım altında yetiştirdiğimi düşün. Bana bir krallık verebilirdin; onun yerine bana kaos verdin, sen ve o yalancı orospu *annen*."

Onun sözleri damarlarımdaki ilk öfke korlarını alevlendirdi ve bu korlar içime akan gölgelerin soğukluğuyla acı verici bir şekilde çarpıştı. Bu adam benden, Malyr'den çok şey almıştı.

"Leydi Brisden'a yaptıkların için seni öldüreceğim," diye haykırdım içimi bir kez daha pençeleyen ıstırabın içinden. Tanrım, o hediyeğin acısı... "Annemi astın."

Zincirlerin yeterince geniş bir kısmı aşağı indiğinde Brisden kafesime adım attı ve hızla geri çekilmemi sağladı. Ama şakağıma çarpan tekmeden kurtulacak kadar hızlı değil.

"Onun ıkkelliğı bile işe yaramaz görünüyor," dedi Brisden yan tarafıma attığı bir tekmeye, sanki bir hançer böbreğimi delmiş gibi beni yere yuvarladı. "Malyr'in kuzgunlarını yenmek için çok daha fazlası gerekti. O öldükten sonra bile

Artık kendi isteğiyle yer değiştiremiyordu, bazen kuzgunları baygınken bunu onun yerine yapıyordu, böylece kardeşini gagalayabiliyorlardı. İğrenç yaratıklar."

Acı içinde homurdanarak yerde yuvarlandım, gölgeler üzerindeki tüm odağım kaybolmuştu. Çenem affetmeyen taşa çarptı ve kafatasımdan geçerek beni sırtüstü düşüren bir şok dalgası gönderdi. Ağırılık göğsüme çöktü, ağır, daha ağır...

"Hayır," diye mırıldandım.

"İyi bir önlem için." Brisden üzerime abandı ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalana kadar botunu göğsüme bastırdı. Ancak o zaman botunun ucunu yemek boruma bastırarak kadar kaydırdı. Onun yanında, nabzım aort damarımın içinde çılgınca bir ses çıkararak atıyordu. "et, dostum."

Uyuşan parmağıma bir şey dokundu. Gardiyan mı?

Panik zihnimi bir sisin içine fırlattı, yanaklarımdaki tüm kan çekildi.

Hediye! Ona ihtiyacım vardı. Şimdi!

Olduğum yere mihlanmıştım, görüşümün kenarları zonkluyordu, emici elimi gölgelere doğru kaydırdım. Herhangi bir gölgeye!

Acı tam o anda bana çarptı, tırmaladı ve kazıdı, gölgeler göğüs kafesimi oydu, her zaman çok acımasızdı. *Onun karanlığından çekinme*, diye bir kadın sesi duydum kafamın içinde bir yerlerden. *Onu kucakla.*

Ama acıtıyor!

"O vefasız kaltağı asmak ne can sıkıcı bir olaydı," diye hırladı Brisden bana doğru. "*Ne yaptın sen?*" diye sordum ona, sandığı o gülümseyen amcığın altından tekmelemeden önce. Ve o ne dedi biliyor musun? *Onu başından beri olması gerektiği gibi sevdim.*" Göğsümdeki tüm ağırılık kalktı. "Bitir ve bana onun parmağını getir."

Beni sevmişt.

Beni sevmişt.

Istırap ruhumun derinliklerinden yukarı doğru tırmandı, o kadar çiğ ve vahşiydi ki kalbimi parçaladı. Vücudum, varlığımın her zerresine işleyen dayanılmaz kalp acısını dışarı atmaya çalışıyormuş gibi sarsıldı.

Boşluğum açıldı.

Karanlık bir sel içime aktı. Göğsümdeki baskı dayanılmaz bir ağrıya dönüşürken nefesim kesildi, gölgeler içimde yaşayan bir canavar gibi göğüs kafesimi arşınıyordu.

Kazımak. Kazıma.

Keskin bir şey parmağımı ısırđı, tıslamama ve elimi gardiyanın elinden çekmeme neden oldu. "Hayır!"

Avucumdan bir gölge dalgası fırladı, ıstırap, gazap ve kalp kırıklığıyla beslenen karanlık bir enerji patlaması. Bunun gücü gardiyanı geriye doğru uçurdu, bıçağı işe yaramaz bir şekilde yere çarptı.

Duvara çarptı ve aşağı kaydđ, ama gözlerinde acı yoktu, sadece gölgelerin parmakları vücudunun üzerinde kayarken genişleyen bir korku vardı. Dallar etrafını daha sıkı sararken attığı çığlık kan dondurucuydu. Derisi önce kül rengine, sonra griye, sonra da siyaha döndü, kuruyup mumyalanmış bir ceset gibi kemiklerinin üzerinde sıkılaştı.

Ne kadar .

Öldürmek.

Görüntü içimi ürpertti -sürünen, sürünen gölgeler göğsümü aynı güçle sararak zihnimi bulanıklaştırdı. Zifiri karanlık düşüncelerimin üzerine çöktü.

Onları öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim!

Kafesten çıktım ve omuzlarımı yuvarlayarak dar patikadan zırh şakırtılarına ve bağırlara doğru ilerledim. Kargaşayı duymuş olmalılar.

İlk muhafızlar önümde belirdiğinde gülümsedim. Marla bir keresinde bana gerçekte kim olduğumu sadece benim bilebileceğimi söylemişti. Ben Galantia'ydım, yaşayan tek hırsız, kayıtlara geçmiş en güçlü ölüm büyücüsü. Işık getirebilirdim.

Ama şu anda... Karanlığı getirmeyi çok istiyordum.

Avucumu onlara doğru kaldırdım.

ÇAPTER KIRK ALTI

Malyr
Günümüz, bir orman

I Ormanın kenarındaki yamaçta durmuş, bakışlarım dağın içine gömülü tümör gibi duran kaleye kilitlenmişti. *Neredesin, Anoaley? Senden bir işarete ihtiyacım var. Şimdi.*

Sebian yanımda kıpırdandı, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, bir çizmesi sinirli bir şekilde yere vuruyor. "Ya hediyeni çalamazsa? Ya çaldıysa ama kullanamıyorsa?"

Parmaklarım kılıcımın kabzasını sıkıca kavradı, gözbebeklerim kaleden batan güneşe ve tekrar kaleye dönerek gölgelerin en soluk parçasını aradı. Gece olduğunda fark edilmesi çok daha zor olan bir şey.

yerleşti. Zaman parmaklarımın arasından su gibi akıp gidiyor, kalbimin her gümbürtüsü artan bir huzursuzluğun davul sesi oluyordu.

Yapabilirdi, emindim.

Ama ya değilse?

Asker, geri çekildiğimiz alçak ormandan yukarı doğru bir adım daha atmaya cesaret etti. "Kalenin çevresini keşif için yol göstericiler gönderebiliriz. Belki bir şeyler görürler?"

Arkamda, yamacın dibinde, ağaçların arasında gölge bezinden çadırlar usulca dalgalanıyor, ara sıra bir kemik testeresinin gıcırtısıyla inleyen yaralıları örtüyordu. Dağlanmış yaraların kokusu havaya sinmiş, şifacıların kan, ter ve kl kokusuna karışıyordu. Daha önce, kendimizi bu ormanda saklamadan önce *anoa*'nın fark edilmeden zindana girebilmesi için bir şaşırtmaca başlatmıştık.

Bu bize pahalıya mal oldu.

"O yol bulucuların hiçbiri güneş doğmadan, birliklerini kaleye çağırmandan geri dönemeyecek." *Aerimel* eldivenlerimin kayışlarını sıktım, düşüncelerim berrak, bedenim kıvraktı. Onlarsız olmak ne tuhaftı, gölgelerim, lanetim. "Belki biraz daha zamana ihtiyaçı vardır."

Ya da belki de *anoa*'m ölmüştü, bir çocuğun sopayla drtmesi için oluklarda bir yerde yatıyordu. Seçeneklerim zaten sınırlıydı ama ya yanlış olanı seğıtiysem? Hayır, Galantia'yı hayatta tutmak için her şeyi yaparlardı. Kahretsin, beni oraya uğmaktan ve Ammarett'i birlikte gölgelerden oluşan bir mezara gömmekten alıkoyan tek şey, ben dışarıda kaldığım sürece onun hayatta kalacağı gerçeğiydi. Ama insanın ruhu içten içe çürüyüp gidiyorsa hayatta kalmanın ne faydası vardı?

Bunun ona olmasına izin veremezdim. Vermem!

Sebian'ın eli deri zırhıma çarparak beni sarmal düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İşte!"

Gözlerimi kısıarak tekrar kaleye odaklandım. Hiçbir şey göremedim. Ama Sebian bir yol bulucuydu; görüşü kuzgunlarımlıkinden daha keskindi.

"Gölgeler görüyorum," diye onayladı, ileri doğru adım atarken sesi temkinli bir umutla doluydu. "Silik ama... yemin ederim kalenin bazı pencerelerinden süzülen gölgeler görüyorum."

"Kesinlikle emin olmalısınız," dedim, "yoksa yüzlerce Kuzgun'u onların-"

Sağır edici bir çatırtı havayı yararak botlarımın altındaki toprağı titretti. Gözlerim şehre doğru kaydı ve dağın bütün bir bölümünün sanki ilahi bir bıçakla yarılmış gibi koptuğunu gördüm. Taş tozundan oluşan bir bulutun içinde aşağıya doğru kayarak-

Crash!

Kaos patlak verdi.

Parça aşağıdaki şehre çarptı ve çarpmanın etkisiyle parçalanarak bir mermi fırtınasına dönüştü. Kaya büyüklüğündeki taş parçaları surlara çarptı ve her çarpışmada surlarda sarsıntılar meydana geldi. Bir kule çarpmanın etkisiyle paramparça oldu ve enkazı komşularına ulaşan bir çöküş zincirini tetikledi. Birkaç dakika içinde, iki kule daha çöktü, taşları moloz yığına dönüşürken yol verdi.

Sebian yanımda kısık bir ısıklık çaldı, gözleri inanamamaktan büyümüştü. "Ama bunu gördün, değil mi?"

Gülme isteğimi bastırırken içim vahşi bir zevkle titredi ama şiddet ve intikam vaat eden bir sırıtiş yüzümü böldü. "İşte benim küçük güvercinim..."

Uzaktan gelen bir çan sesi. İki çan. Üç. Rüzgârın üzerinden geçerek bir korna sesine karıştı.

"Ammarett savunmasını kaleye çağırıyor," dedi Asker. "Bunu o yaptı!"

"Ona ulaşmak zorundayız. Şimdi!" Siyah ceketimin kolunu çekiştirdim. Zırhımın altına giydiğim zincir zırh. "Bu saldırıyla ilgili benimle paylaşmak istediğin son dakika öngörülerin var mı Asker?"

Sebian'la kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra başını salladı. "Senin yanında savaşacağım. Tanrıça görülerime, görülerim de kılıçlarımıza rehberlik etsin."

Sebian omuzlarımdan tutup beni kendisine doğru çevirdi ve alnını alnıma bastırdı, gözlerini çoktan kana susamışlık kaplamıştı. "Bu işin sonunu göreceğiz, değil mi Malyr?"

"Sonuna kadar." Döndüm ve diğer Kuzgunlara baktım. Ölümgezenler, yol bulanlar, kılıçları hayallerinden daha hızlı olan kaderler... Hepsi de beklentiyle parlayan yüzlerden bana bakıyordu. "Eğer size geri verdiği yuvaya değer veriyorsanız, o zaman onun hayatına da değer vereceksiniz. Gelecekteki kraliçenizi kurtarın! Kaba davranmaya cüret edenlere ne yaptığımızı onlara gösterin!"

Asker'in "Oklardan kaçının!" diye bağırdığı anda kamptan savaş çığlıkları ve silah şakırtıları yükselmeye başladı. Uzak durun

yoksa seni gömebilir. O kapıyı kırın ve o güvende olana kadar koridorları ölen adamların çılgınlıklarıyla doldurun. Kuzgunlarla ilgili gece masallarında bakıcılarının bile onları uyarmadığı bir karanlığı üzerlerine salın."

"Uç!" Sebian çılgık attı.

Yüzlerce vardiya, ağaçların arasında kabaran bir karanlık dalgası gibi dönen bir gölge ve tüy seliyle kampın içinden geçti. Bir an için dünya tüyler ve kanatlardan, gaklamalar ve tüylerden, gölgeler ve kaostan başka bir şey olmaktan çıktı.

Vardiyam içimde dalgalandı. Gökyüzüne fırladık ve oluşumun başındaki yerimizi aldık, kolektif kabalığımız kabaran bir fırtına, yukarı ve ileriye doğru spiral çizen karanlık girdaptı. Altımızda, devasa bir gölge toprağı gölgeledi, şehre doğru süzülen ve ışığı yutan hareketli bir gece.

Borazan tekrar çaldı ve batan güneşin turuncu tonunu yırttı. Oklar sürümüzün içinden tıslayarak geçti. Yön değiştirdik, savrulduk, yukarı doğru ateş ettik. Okların çoğu ıskaladı ama hepsi değil. Donuk bir *gümbürtü*. Gırtlaktan bir *gaklama*. Yakındaki bir kuzgun gökyüzünden düştü, tüylü bir kütle yere doğru savruldu.

Bölünmüş ve sarmal, kabalıkla komuta ettim.

Her biri zıt yönlerde dönen daha küçük kümelere ayrıldık. Suda dağılan boya damlalarını izlemek gibiydi, tahmin edilemez ve nişan alması zordu. Oklar az önce boşalttığımız boşlukları kesiyor, bir saniye önce kuzgunların bulunduğu yerde yalnızca hava buluyordu. Sonra, her Kuzgun'un küçük yaştan itibaren öğrendiği gibi, tekrar birleşik bir kütle haline geldik ve kalenin kapısına doğru yöneldik.

Ölümsavaşçıları, gölgeleriniz kapıyı kırsın! Asker'in haykırışı hepimizi titretti. Kaderler, platoyu temizleyin ve dokumacıları koruyun!

süzüldük, gölgemiz kalenin kapısından önceki platonun üzerinde uzanıyor, aşağıdaki askerlerin yüzlerini karartıyordu. Kılıçların ısıkları havayı doldururken, enerji içimizden geçerken metalden kaçıyoruz.

Kılıcımı çektiğimde tüyler hala etrafımda uçuşuyordu, soğuk *eriyiği* şarkı söyleyerek, havayı yararak.

"Sağ el!" Asker bağırdı.

Oradan bir asker bana saldırdı. Ben savuştururken metalin metale çarpma sesi kulaklarımda ç, çarpan kalbimle uyum sağlıyordu. Vahşi bir darbenin altından sıyrıldım, döndüm ve bıçağımı başka bir askere sapladım. I

O düşerken kılıcımı çekip kurtardım ve kulağımın dibinden geçen bir oktan kıl payı kurtuldum.

"Kapının üstündeki okçular," diye bağırdı Sebian, hançerlerinden birini bir askerin kalçasına saplarken, diğerini de bir diğerinin boğazına sapladı. "Malyr!"

"Seninleyim!" Kaybedecek zamanım olmadan, formum bir tüy ve karanlık telaşına dönüştü. süzüldük ve taştaki dar ok yarıklarından birinden içeri daldık.

Bir elimdeki kılıçla en yakındaki okçuya saldırırken, Sebian da hançeriyle bir diğerini şişledi. Hızlı bir savuşturma, bir dönüş ve okçunun çığlıkları, kılıcım hedefini bulduğunda aşağıdaki kakofoniye katıldı. Sebian yanımda akıcı bir şekilde hareket ediyor, hançerlerini başka bir cesetten her çekişinde taşın üzerine kırmızı yaylar çiziyordu.

Ok yarıklarından birinden aşağı baktım, kaderler merdivenlerden yukarı fırlayan asker yığınlarını savuşturmaya çalışırken platonun dışı bir kaos alanıydı. "Kapının içeriden açılmasına yardım etmeliyiz yoksa daha içeri adımımızı atmadan bizi katledecekler."

Sebian yayını kaptı. "Tam arkandayım."

Kapıya inen merdivenlerin girişine doğru hızla ilerledik, yolumuzu kesmeye cüret eden düşman askerlerini keserken kılıcım her darbeye şakiyordu. Adımlarımızı ikişer ikişer atarken Sebian bir ok yerleştirdi ve fırlattı. Her atış, altımızdaki kapıya dayanmış askerler arasında bir hedef buldu ve savunmalarında anlık açıklıklar yarattı.

"lerden daha fazla asker geliyor," diye bağırdı Sebian. Acele etmemiz gerekiyordu.

Kapıya baktım; demirle güçlendirilmiş devasa bir ahşap kiriş, kapıların iki yanındaki köşebentlere sıkışmıştı. Gölgeler dışarıdan kirişin etrafını sarıyor, kapının çatlaklarından içeri süzülüyordu.

Bu yeterli değildi.

İçgüdüsel elimi kaldırdım. Hiçbir gölge gelmedi.

Dişlerimi sıkarak ileri atıldım. "Onları benden uzak tutun!"

Kılıcımı bir kaldıraç olarak kullanırken Sebian'ın okları sağımda ve solumda ısıklık çalıyordu. Kılıcı kirişin altına sıkıştırdım ve tüm gücümle ittim. Ölüm dokumacılarımızın gölgeleri daha sıkı kavradı ve karanlık çekişlerini çabalarımaya ekledi. Ahşabın demire karşı çıkardığı bir iniltiyle kiriş kalkmaya başladı.

"Kalenin içinden daha fazla asker geliyor!" Sebian bağırdı. "Açın şu lanet kapıyı yoksa işimiz bitecek!"

Son bir hamleyle giriş yerinden oynadı ve taş zemine çakıldı. Kapı patlayarak açıldığında, askerlerimiz çelik, gölgeler ve zifiri karanlık kuşlardan oluşan bir dalga halinde içeri daldığında kılıcımı çektim.

"İçeri! Herkes içeri!" Asker bağırdı. "O zaman onları indirin ve kapıyı kapatın! Güçlerini ikiye bölün!"

Eşikte bir kaos patlak verdi.

Fates hattı tuttu, hâlâ şehirden merdivenlerden yukarı akan düşman askerlerinin akınını durdurdu ve geri kalanımız için değerli saniyeler kazandı. Bu sırada diğerleri dışarıdan gelen saldırıya karşı devasa kapıları kapatmaya çalışırken kuzgunlar daralan aralıktan içeri süzülüyordu. Kargaşanın ortasında, ölüm dokumacıları devasa girişi kaldırmak için gölgelerden dallar örüyordu, yüzleri konsantrasyon içinde bükülmüş bir halde girişi desteklerine geri yönlendiriyorlardı.

Metallerin yeniden çarpışması ve yaralıların çığlıkları arasında bağımı dinledim ama göğsüm bana rehberlik edecek *bir anoa* olmadan sessiz kaldı. *Neredesin, küçük güvercin?*

"Asker!" Bağırdım. "Şimdi nereye?"

Nihayet kapanmış olan devasa kapıya döndü ve dağın içine oyulmuş loş ışıklı odada gözlerini kırıştırdı. "Yirmi yıl öncesine benzemiyor... Sanırım yatıyor-"

Daha fazla Ammarett askeri odaya hücum etti, kapılardan ve geçitlerden patlamış bir barajdan gelen bir dalga gibi akın etti, bu manzara tüm sıcaklığımı uzuvlarımdan emdi. Bu kadar çok asker, bu kadar çok koridor... ama hangisinin beni *anoaley*'ime götüreceğine dair tek bir fikrim bile yoktu.

Ta ki kayadan bir çığlık yükselene kadar. "Kralı koruyun! Onlardan birinin geçmesine izin verenin taşaklarını alacağım!"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

O ses.

Arkamı döndüğümde Brisden'ı kılıcını benden hem çok uzak hem de çok yakın bir mesafeye çekmiş halde . Gözlerim onunla kilitlendi ve görüşüm daraldı. Oda, kaos, hepsi bu anın arka planında kayboldu.

"Malyr..." Sebian yanımda söyledi. "Yanındaki askerlerden bazıları gölge işaretleri taşıyor. Kız her neredeyse, onların arkasında."

Dudaklarımı bir gülümseme daha kıvrıldı. Ve burada bir an için Brisden'ı bir kez daha bırakmak zorunda kalacağımdan korktum. Ve ben de...

bu canavarlar arasında bir an bile daha mı? Evet, yapardım.

Ama ne yazık ki ihtiyacım yok.

Bir anlığına Sebian'la gözlerimi kilitledim, aramızda sessiz bir anlaşma geçti. Sonra saldırdık.

Sebian ileri atıldı, hançerleri havayı kesiyordu. Askerler boğazlarını ya da bağırsaklarını tutarak yere düştüler, hançerler hedeflerini esrarengiz bir isabetle bulurken yaralarından karanlık sızıyordu.

Asker benimle birlikte hareket etti, kılıcı düşmanınkiyle sert bir metal ve homurtu kakofonisi içinde buluştu. "Yukarı, sola!"

Hemen kılıcımı kaldırarak inen bıçağın önünü kestim. Darbenin gücü kolumda yankılandı, ama sağlam durdum, gözlerim Brisden için kaosu tarıyordu. *Nerede o?*

"Arkada!" Asker'in sesi tekrar duyuldu.

Tam zamanında dönerek fırlayan bir mızraktan kaçtım ve gözlerim kahverengi saçların o tanıdık tonuna kilitlenirken askerin göğsüne sapladım. *İşte buradasın!*

Saf, katıksız öfke içime doldu ve kılıcımı ölümcül bir odaklanmayla yönlendirdi. Öfkemin bir uzantısı haline geldi, her vuruş yılların işkencesiyle beslendi. Bir kesik bir adamın kolunu koparıyor, bir diğeri ciğerini deliyordu. Kana bulanmış bir yol açarken arkamdan cesetler düşüyordu, her adım beni yıllar süren hesaplasmaya daha da yaklaşıtıyordu. Neredeyse varmıştım.

"Brisden," diye homurdandım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Duruşunu genişletti, göğsü kabardı, alnı çok kolay geçen yılların ve çok az eğitimin teriyle parladı. "Ah, genç Kuzgun çocuk beni bitirmeye geldi."

"Seni bitirmek mi?" Boş göğsümde bir kahkaha yankılandı, her zamankinden daha derin ve daha özgürleştirici. "Hayır. Hayır..."

Hızlı bir hamleyle kılıcımı onunkine vurdum. Ve tekrar. Ve tekrar. Kılıcı dalgalandı, her biri on yıllık bir utançla gelen darbelerimi zar zor savuşturdu. Bu şekilde onu köşeye sıkıştırdım.

Homurdandı, karşı koymaya çalıştı ama darbeleri yavaştı, beceriksizdi, nefesleri kesik kesik geliyordu. "Bu pek de onurlu bir dövüş sayılmaz. Ben yaşıyım..."

"Ve ben gençtim." Artık çocuk değildim, ama henüz bir erkek de değildim, tüm onur, namus ve bana dair iyi olan her şeyden sıyrılmıştım. "Masumdum."

Kılıcımı bir kez daha salladım. "Saf." Göğsüne bir tekme attım ve bir iniltiyle sırt üstü düşmeden önce onu geriye savurdum. "Çaresiz."

Kılıcını elinden çekip aldım ve kıvılcımlar saçarak taşın üzerine fırlattım. Sonra göğsünün üzerine diz çöktüm ve kanlı bıçağımı ağzına bastırdım, köşelere nasıl battığını, yanaklarından aşağı akan kan derelerini izledim. Bir de nasıl gargara yaptığını, ben yüzünü yavaşça keserken boğazından çıkan boğulma seslerinin nasıl baloncuklar çıkardığını.

Ama hayır... Onu
bitirmeyecektim. Henüz değil,
bu şekilde değil.

Bunun neresi eğlenceli?

Üzerinden atladım ve Sebian'ın arkasından Brisden'in çıktığı koridora doğru koşmaya başladım. "Onu gölgelerle bağlayın! Kim ölmesine izin verirse onunla birlikte ölür!"

Nefretimi daha sonra hissedecekti.

Şu anda aşk öncelikliydi.

ChapTer

FİRMA-SeVen

Galantia

Günümüz, kraliyet kalesi

E ars çınlarken, içinden çıktığım zindan merdivenlerinin üzerine yığılmış molozlara ve gölgelere baktım. Birkaç dakika önce beni yakalamaya çalışan bir el şimdi arasından uzanıyordu, parmakları kararırken kayayı çılgınca tırmalıyordu. Parmak eklemleri kıvrıldı, grotesk, gutlu bir donmaya dönüştü.

Bu manzara iğrenç, hatta tiksindirici olmalıydı ama göğsümün içindeki gölgeler vahşi bir zevkle kıvranıyor, daha fazla ölüm talep ediyordu. Ve eğer Malyr ve Sebian'a giden yolu bulamazsam, buna kendi hakkımı da ekleyerek razı olabilirim. Bir ölüm büyücüsü ama hâlâ ölümlüydüm.

Bu yeteneğin inceliklerinden yoksundum. Ben sadece onu geri itmek istemiştim, burada her ne yaptırısam... ona neden olmak değil.

Çiğerlerimdeki tozu öksürerek bir koridor boyunca ilerledim, camlar adımlarımın altında çatırıdıyordu. Rüzgâr, sağ tarafımdaki kırık camlara yapışmış garip metal ağlara takılıyor ve uğuldayarak sese karışıyordu...

Bu bir zil miydi?

Korkunun ağırlığı göğsümden kalktı. Kuzgunlar saldırıyor muydu? Ana kapı neredeydi? Onu geçmeleri ne kadar sürer?

Yakındaki odalardan ve koridorlardan kaos sesleri yankılanıyor, bot *sesleri* ve

Zırh şakırtıları nabzımı yükseltiyor. Daha fazla asker mi?

Gölgeler sağ elimin parmakları arasında sanki kalbimin dört nala koşuşıyla eğleşiyormuş gibi zonkluyor, sol avucuma doğru mürekkepli dallar halinde dönüyor ve orada tekrar çekiliyordu. Çekirdeğimin içinde dönüp durdular - kazıyarak, kazıyarak

-Kemiklerimi kırmaya kararlı bir canavar gibi göğüs kafesimi pençeliyordu. Ve Malyr'in bunu yıllarca yanında taşıdığını düşününce...

Çevremde bir şey hareket etti.

Dondum kaldım.

İki hizmetçi bana doğru koşuşturdu, biri göğsünde gümüş bir tabak tutuyordu, yüzleri kızarmış ve dehşete kapılmışlardı. Başlarına beyaz boneler geçirmişler, sanki peşlerinde bir iblis varmış gibi omuzlarının üzerinden arkalarına bakıyorlardı.

Ya da Kuzgunlar.

Hizmetçilerden biri bakışlarını ayırdı ve önüne baktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve genişledi. Bir çığlık atarak ayağını kaybetti, yana doğru tökezledi ve arkasının üzerine düştü, gümüş tabak gürültüyle yanında takırdadı.

Diğer hizmetçi kız onun üzerinden geçti, panikle çerçeveleenmiş gözleriyle bana bakarken dengesini sağlamaya çalışıyordu. "Mercy! Merhamet, lütfen!"

Gölgeler parmak uçlarımı öylesine acımasızca ısırdı ki alnımdan terler boşandı ama onları emici elimin içine katladım. "Ana kapı. Ne tarafa?"

Düşen hizmetçi ayağa fırladı ve titreyerek geldikleri koridoru işaret etti. "Taht odasına doğru."

Her iki hizmetçi de telaşla yalvarmaya başladı, köşeden hızlı ve korkmuş bir şekilde kaçarken neredeyse birbirlerine çelme takıyorlardı.

Yerde eğri büğrü duran terk edilmiş tabağa doğru bir adım attım ve aşağıya baktım. Siyah damarlarla örülmüş bir yüz. Gölgeler sarı saç tellerini süpürüyordu. Katrana batırılmış gözler. Evet, ben de kaçırdım...

Aceleyle koridora girdim ve doğruca kaosun içine daldım. Çılgına dönmüş hizmetkârlardan oluşan bir izdiham yanımdan geçip gitti, uçuşlarına o kadar odaklanmışlardı ki mırıldanıp dua ederken çoğu beni fark etmedi bile. Ancak o askerler kitleler arasından sıyrılıp bana doğru geliyorlardı...?

Bakışlarımı indirdim ve duvarın sağında durdum, gölgelerimi olabildiğince iyi gizlemek için vücudumu biraz dışarı doğru çevirdim.

"Zindanı kontrol edin!" diye bağırdı içlerinden biri. "Yol açın!" Zırhlar daha yüksek sesle tıngırdadı, daha yüksek sesle...

... sonra yanımdan geçip gitti.

Uzun bir nefes verdim ve devam ettim. Koridor sonunda açıldı ve yerini altın işlemeli bir kemere bıraktı. Altında zengin mavi bir halı uzanıyor, cilalı beyaz mermerden bir kürsünün... muhtemelen bir tahtın yükseldiği zengin, tonoz benzeri bir yapıya açılıyordu. Tam olarak göremedim.

Önünde kamp kurmuş, derin bir sohbete dalmış onca asker varken olmaz. Savaşmak için çok mu kalabalıklar? Belki de. Bunu öğrenmeye ve haklı çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Odayı değerlendirdim. Kürsünün her iki tarafı da büyük olasılıkla özel odalara ya da Tidestone ve Deepmarsh'ta olduğu gibi harita odalarına açılan geçitlere açılıyordu. Diğer tek belirgin çıkış, çıktığım koridorun tam karşısındaydı. Ana kapı bu tarafta olmalıydı. Tek yapmam gereken dikkat çekmeden karşıya geçmekti. *Kolaydı.*

Mesanem sızlıyordu.

Sağ elimi uzattım, parmaklarımı açtım ve gölgeler odaya doldu. Siyah bir sis gibi, diğer ölüm büyücülerinin yaptığı gibi bileğimin hareketleriyle yönlendiriliyorlardı. Çok sola kayanları, askerler tarafından fark edilme riskini göze alarak, diğer elimle incelttim. Kasıtlı olarak takip edersem hareketlerimi kamufle edecek kadar, ama gözleri yakalayacak kadar değil.

Nefesimi tutarak sendeleyerek ilerledim, her adım hesaplanmış bir riskti, her saniye sonsuzluğa uzanıyordu. Midemde bir düğüm sıkıştı, o anki zihinsel gerginliği yansıtan içgüdüsel bir gerginlik. Ama bu duyguyu bilincimin arka planına ittim. *Neredeyse geldik!*

Koridora girerken omzumun üzerinden taht odasına ihtiyatlı bir bakış attım. Askerler dikkatlerini başka bir yere vermişlerdi, sırtları kayıtsız çelikten bir duvardı. İçime bir rahatlama dalgası yayıldı ama bu kırılgan bir şeydi, kolayca parçalanabilirdi.

Metalin metale çarparken çıkardığı belli belirsiz ses kulaklarımı tırmaladı. Kavga. Yakınlarda. *Malyr ve Sebian!* Koridora doğru dönerken kalbim kulaklarımda çınliyordu. Uzakta olamazlar. Eğer daha fazlasına rastlamadan oraya varmayı başarabilirsem-

Bir şey bana çarptı.

Dengemi kaybederek taht odasına doğru geriye doğru tökezledim ve yere çakıldım. Omurgam bir çatırtıyla yere çarptı. Acı dalgaları vücudumda yankılandı ve başımın arkasına saplanan keskin bir bıçakla doruğa ulaştı. Kafatasımda bir titreşim dalgalandı ve görüşümde bir anlık karanlığa yol açtı.

Işık geri geldi ve onunla birlikte mesaneme öyle bir güçle saplanan bir korku vardı ki, dayanabileceğinden emin değildim. Çünkü bir kurdun hırıltılı suratu bana doğru bakıyordu.

Sersemlemiş bir halde Domren'le göz göze geldim.

Hayır. O değil!

Karşılıklı bir şok anı zaman içinde asılı kaldı, sonra da "Yakalayın onu!" diye bağırınca paramparça oldu.

Askerler arkasından cisimleşerek koridordan akın etti. Aynı anda tahtın yanındakiler de kılıçları kınlarından tıslayarak döndüler. Olamaz!

Bir asker beni yakalamak için şansını denedi.

İçgüdüsel olarak kolumu başımın üzerine kaldırdım. Gölgeler parmak uçlarımdan dikenli bir sarmaşığın dalları gibi fırladı, boynuna yapıştı ve onu korkunç bir güçle aşağı çekti.

"Ah!" diye bağırды, nefes nefese kaldı ve yere düşerken boğazını tırmaladı.

Birkaç nefes sesi havayı hareketlendirdi.

Bir şeyin titreşimi -Korku? İnançsızlık? Domren'in yüzünde bir belirti belirdi, sonra kılıcını çekti. "Ölüm büyücüsünü öldürün!"

Oda şiddete boğulurken kalbim göğsümde patladı, her asker bana saldırdı, saldırdı, saldırdı.

Dövüş. Savaşmak zorundaydım!

Kollarımı uzattım. Gölgeleer bir elimden spiral çizerek yaylar oluşturdu ve diğler elime sızmadan önce bazı askerleri geri itti. Bir bıçak kulağımın dibinde ıslık çaldı, bir diğeri kolumu sıyırdı.

Ayağa fırlamadan önce bir çığlık attım ve yana doğru yuvarlandım. Gölgeleer. Daha fazla gölgeye ihtiyacım vardı!

Duvara doğru geri çekilerek kendime zaman kazandırdım ve boşluğuma odaklandım. Daha da siyah bir karanlıkla çevrili o obsidyen kutuya. Onu kapattım. Kilitledim. Gölgeleere dışarıdan başka gidecek yer bırakmadım.

Ben bir boşluk değildim.

Ben bir ölüm
büyücüsüydim.

Herkes tarafından
korkulan.

Gölgeleer içimde kıvranıyordu; tırmalıyor, kazıyor, acımasız ısırıklarla kaburgalarımı tırmalıyordu. Şiddetli sıcaklık damarlarıma hücum etti, beni ısıttı, kaşıındırdı, sanki artık kılıfıma uymuyormuşum gibi derimin nabzının atmasına neden oldu. Dayanılmazdı!

Dikişlerimden kaynakayan karanlık fışkırıyor, elbisemin parçalarından dışarı taşıyordu. Gölgeleerin kırbaç gibi ipleri benden dışarı fırladı, boyunlara uzandı, bacakları bedenlerin altından çekti, kavrayan ellerden silahları çekti. Öldürdüler, kestiler ve katlettiler, her dehşete düşmüş çığlık ağzımın köşelerini bir kez daha kaldırdı.

Güçlüydüm, zarar
görmezdim. Ta ki öyle
olmayana kadar.

"Geber artık!" Domren göz açıp kapayıncaya kadar bana bir şey fırlatırken bağırdı.

Bir ıslık havayı kesti.

Hançerlerinden biri bacağıma saplandı.

Çiğlerlerimden acıdan çok öfke dolu bir çığlık koptu. Bıçağı bedenimden çektiğimde duyularıma dolan şey acı değildi, öfkeydi, öncekinden daha sıcak ve daha tüketkendi.

Bana tecavüz etti. Beni . yaktı. Şimdi incitmeyi ben yapıyordum.

Ondan başlayarak!

Domren, yüzü hırıltıyla çarpılmış bir halde bana doğru hamle yaptı, kılıcı bana doğru savruldu. Gölgeleerim onun kılıcıyla buluştu, çeliğe karşı karanlığın çığılığı havada yankılandı. Güçlüydü ama çarpışmanın şoku koluna yayıldı ve ondan acı dolu bir çığlık kopardı.

Bütün gücümü toplayarak ileri atıldım, her taraftan üzerime gelen askerleri görmezden geldim. Yüzünü kavradım, parmak uçlarım bir göz çukuruna, ağzının köşesine, elmacık kemiğinin etrafına yerleşti. Gölgeler her boşluğa süzüldü, derisindeki ince kan damarları bordodan mora ve siyaha dönüştü.

Çok güzel!

Elimi üzerinden çekmeden önce kılıcının yere düşmesine izin vererek uludu. Sendeleyerek yüzünü avuçlarının arasına gömdü ve yere yığıldı. Siyah dallar tüm vücuduna yayıldı, seğirdikçe daha da sıkıyordu...

Ta ki o sakinleşene

kadar. Nefesim

kesildi.

Onu öldürmüş müydüm?

Şiddetli bir sarsıntı başımı geriye attı. Bir avuç saçım, gölgeli ve kana bulanmış yüzünden bana bakan bir askerin yumruğunda sıkıştı. Soğuk çelik boğazımın savunmasız etine bastırılmıştı, ölümcüllük şahdamarımdan birkaç santim ötedeydi.

İşte bu

kadar. Ben

ölmüştüm.

Garip bir şekilde, ölüme sadece birkaç nefes uzaktayken bile, içimi bir kopuş duygusu kapladı. Yapmıştım; Domren'i öldürmüştüm. Pek çok kişi adına intikamımı almıştım. Sebian'ın kız kardeşi. Onun ailesi. Ravenna. Hiçbir şekilde kötü bir ölüm değildi.

Yüzümde bir şey beneklendi, sıcak ve ıslak, dudaklarımı ıslattı. Metal. Kan mı? Şimdiden kan kaybediyor muydum?

Görüşümdeki yapışkan bulanıklığı kırıpıştırdım. Hayır, beni yakalayan asker kanlar içindeydi, kızarmış bir bıçağın gözünün yerine geçtiği o fişkiran yuvadan kan damlıyordu. Kılıç boynunun yanından girmiş ve aort damarını parçalamış olmalıydı, ağzından yavaş aralıklarla kan fişkırıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

"Şşşt..." diye bir ses duyuldu, güçlü bir kol ortama dolandı ve beni dik tuttu. "Sadece benim, *anoaley*. Artık güvendesin. Biz buradayız."

Malyr'in göğsüne gömüldüm ve yüzüne baktım, yüzünün orasını burasını boyayan kana siyah hain tüyleri yapışmıştı. "Sen geldin..."

"Tabii ki geldik. Gitmene asla izin vermeyeceğim." Bir tekmeyle seğiren cesedi kılıcından ayırdı. "Taht adına!"

"Gördüm!" Yanımızda, Sebian gölgeli bir oku geri çekerek tahtın yanında yayını çeken bir askerin kafatasına gönderdi. Aynı hızla yayını kaldırdı ve ellerinde iki siyah hançer oluşturarak saldıran askerlere sapladı. "Arkanızdaki ayak sesleri!"

Malyr bizi kendi etrafımızda döndürdü, bir koluyla beni sıkıca kendine doğru tutarken diğer koluyla bir askerin kafasını yarıp geçti. "Hâlâ kendi başına yer değiştirebiliyor musun?"

Başımı salladım, kaslarım birden kurşun gibi oldu. "Hayır."

"Size yardım edeceğim," dedi. "Ama önce bu askerlerden kurtulmalıyız. Hediye geri ver, küçük güvercin. Hepsini dök." "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Bugün daha önce hiç yapmadığınız pek çok şeyi yaptığınıza bahse girerim," dedi gergin bir kıkırdamayla. "Bunu da yapabilirsin."

O haklıydı. Buraya kadar gelmiştim. Bunu yapabiliirdim.

Yapmak zorundaydım!

Gözlerimi kapatarak elimi onun siyah zırhının üzerine koydum ve özümdeki armağana odaklandım - benim olmayan, boşluğumun kapalı sınırlarında dolaşan gölgelere. Onlara dokundum, onları göğsümden koluma, elime ve oradan da parmak uçlarıma çektim.

Malyr gerildi, her zaman çok zalim olan gölgeler bir yükü geri getirirken göğsünde acı dolu bir inilti gümbürdedi... Beni itti. "Alın onu!"

Malyr kılıcını iki eliyle kavrayıp aynı anda iki askerle savaşıırken yana doğru tökezledim.

"Seni yakaladım, tatlım." Sebian beni kendine doğru çekti, koridordan fırlayan bir askere bir hançer fırlattı ve eski hançer düşmanın boğazına saplanmadan önce yeni bir hançer çıkardı. "Seni buradan çıkaracağız, söz veriyorum. Vardiyaya geçmeden önce bu piçlerden bazılarını kesmemiz gerekiyor."

Malyr ve Sebian birlikte çalışarak bize doğru hücum eden askerleri savuşturdular ve onlara karşı koydular. Tüm bu süre boyunca beni korudular, sırtları bana dönüktü, bedenleri kaos ve ölüm denizinde benim kalemdi.

"Saat üç yönünde!" Malyr bağırdı.

Sebian arkasını dönmeden önce askere doğru bir gölge patlaması gönderdim ve asker katlanıp bir daha hareket etmeden önce omurgasını tahtın üzerine çarptı.

"İşte benim kızım," diye övdü Sebian, bir başka gölgeli hançer fırlatarak bir askeri gözünden vurdu ve anında yere düşürdü. "Böyle devam edemeyiz. Orada bir yerde onlardan bir yuva var. Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

"Yayını al ve onları uzakta tut!" Malyr bağırdı, sonra bana döndü, elleri kollarıma yerleşti. "Hediyem, küçük güvercin. Onu bana ver."

Bir kez daha Malyr'in göğsüne uzandım, hediyesinin çekirdeğimi terk ettiği hissiyle parmaklarım titriyordu. Onsuz, onsuz ne kadar da boştum.

Bir şey değişti, sağ tarafımdaki bir hareket gözüme çarptı. Başımı çevirdim ve hançerlerinden birini saplarken Domren'in soğuk, ölü gözleriyle karşılaştım.

Kalbim duracak gibi olurken zaman tembel tembel arkamda ilerliyor, bakışlarım Malyr'inkileri arıyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve o tek anda henüz gerçekleşmemiş o kadar çok şey gördüm ki...

Başında bir taç. İlk çocuğumuzun doğumunda gözlerinde yaşlar. Siyah saçlarının arasından dokunan bir avuç beyaz tel, zihnimin gözünün önünde çözülen henüz yaşanmamış bir ömür boyu paylaşılan anılar gibi. Onları çok istiyordum!

Malyr bana baktı.

Anlamıştı.

Gözlerini açarak döndü, kılıcını bıraktı ve bir elini kaldırdı. Diğer eliyle beni arkasına itti ve vücudunu benimle yaklaşan ölüm arasında bir kalkan olarak konumlandırdı.

Hançer döndü, döndü ve döndü, büyüdükçe sessizce havayı kesti. Gölgeler Malyr'in uzanmış parmaklarının etrafında kıvılcımlanarak var oldu. Yavaş, çok yavaş.

İçimdeki bağ kasıldı, kemiklerimin iliklerine kadar yankılanan içgüdüsel bir alarm çığlığı attı. "Hayır!"

Sebian kendini Malyr'in yanına vahşi bir homurtuyla fırlattı.

Omuz çarpıştı ve Malyr yana doğru sendeledi.

Kısa bir kalp atışı içinde Sebian'ın omurgası önümde dikleşti. Omuzları genişledi. Kolunu geri çekti, içinden bir sarsıntı geçmeden önce tek bir ok fırlattı ve onu taşa çarpan metalin şangırtısıyla kabalığına parçaladı.

Kanlı hançere bakarken her zerrem titriyordu. Yere yığılmış Domren'e baktım, yüzünden bir ok . Bıçağa geri döndüm.

"Hayır!" Malyr dönerek Sebian'ın gölgelerin ve tüylerin ortasında görüldüğü yerde dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu neden yaptın? Bunu neden yaptın?!"

Uzuvlarımdaki uyuşukluğu görmezden gelerek, Sebian'ın dağılmış tüylerden oluşan bir fırtınanın ortasında yattığı yere doğru tökezledim, zırhındaki yarıktan kan fişkırıyordu. Dizlerim donuk bir *gümbürtüyle* yere çarptı, dünya o güzel yeşil gözlere daraldı -çamlar, çimen ve canlı olan her şey gibi.

"Ben mi yaptım?" Sebian'ın ağzı nefes nefese kalmış gibi açılıp kapandı. "Ben... ben onu kurtardım mı?"

Malyr'in parlayan gözleri, içeri giren askerlere takılmadan önce benimkileri buldu. Bir kolunu Sebian'ın boynuna dolayarak başını biraz yukarı kaldırdı ve diğer elini yere vurdu. Gölgelerden oluşan bir çember bizden uzaklaştı ve yükselip siyah bir duvara dönüştü.

Her şey karardı. Her şey sessizleşti.

Uzandım, titreyen parmaklarımla Sebian'ın alnına yapışmış bir tüyü fırçaladım. "Sen yaptın."

"Galantia?" Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı, gözleri bana takılmadan önce birkaç kez benimkilerle göz göze geldi. "Seni... seni göremiyorum."

"Buradayım," dedim ve eğildim, gözlerim yanıyordu ve bir sonraki göz kırpışımda, kahverengi, aşınmış zırhına damlayan gözyaşlarını serbest bıraktım.

Sebian'ın sırtışı nihayet bana baktığında inanılmaz derecede yükseldi, ancak ağzından kan fişkırıp boğazından hırıltılı bir öksürük çıkarınca tereddüt etti. "Al... al onu. Ve yayımı. Ona sen öğretiyorsun, değil mi Malyr? Ona öğretmek mi?"

Malyr başını salladı.

"Elbette." "Ne?"

"Senden hediyesini çalmanı istiyor," dedi Malyr, Sebian'ın başını kolunun arasına aldı ve alnındaki terli saç tellerini fırçalarken hafifçe bir o yana bir bu yana salladı.

"Ama... hayır." Başımı sallayarak Sebian'ın soğuk parmaklarını kendime çektim. "Ona ihtiyacın olacak. Malyr ve ben, biz... biz seni buradan çıkaracağız. Bir

Şifacı. Değil mi, Malyr?" Başımı kaldırıp Malyr'e baktım. "Kampta şifacılarınız var, değil mi? Onunla ilgilenebilirler mi?"

Malyr'bakışları Sebian'ın göğsündeki yaraya, sonra sudan çıkmış balık gibi havasız kalışına, sonra tekrar bana kaydı. Başımı salladı.

"Seni kaybedemem." Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu ve o anda dünya da onunla birlikte koptu. "Seni seviyorum."

"Ve ben... ben seni seviyorum. Ağlama tatlım. Bu kaderinde var," dedi Sebian, sanki bana son bir kez daha sıkıca sarılmak istiyormuş gibi parmak uçları avuç içlerime doğru seğiriyordu. "Al bunu. Benden bir şeyler sakla. Acele etmelisin... acele etmelisin."

Sebian'ın dış hatları, göz kırpmamdan daha hızlı akan gözyaşlarının ardında bulanıklaşırken burnum tılandı. Sonra elimi zırhının üzerine, yarığın hemen yanına koydum ve gölgelerinin avucumun içinde yükseldiğini hissettim. Kolayca çekirdeğimin içine girdiler ve orada kendilerine bir yuva yaptılar.

Burnum kan kokusuyla kırıştı. Dilim korkunun tadıyla kıvrıldı. Ama en çok, Sebian'ın ciğerlerini dolduran kan hücumuyla kulaklarım diken diken oldu. Bir de yavaşlayan ve biraz daha yavaşlayan kalp atışları.

Durduruldu.

CHAPTER

KIRK SEKİZ

Galantia
Günümüz, bir çadır

W Su, Sebian'ın siyah ipeksi saç tellerinden aşağı süzülüyor, kana bulanmış her bir damlacık yerdeki kovaya düşerken çadırın sessizliğinde yankılanıyordu. Ammarett'i geride bıraktıktan sonra Karışıklık ve kaos içinde kampı dağıtmış ve ölülerimizi doğuya doğru taşımıştık. Valtaris karayoluyla birkaç hafta uzaktayken, ateşle gömme işleminin beyaz benekli huş ağaçları ve yaprak dökmeyen ardıçlardan oluşan güzel bir ormanın yanında yapılmasına karar verilmişti.

Malyr'in pürüzlü nefesi, arkamda diz çöktüğü yerde enseme sürtünüyor, titreyen parmakları dağılmış saçlarımdaki düğümleri dikkatle tarıyordu. Saatlerce bana sarıldı, gözyaşlarım kuruyana kadar sabırla göğsünde ağlamama izin verdi, geride kavrulmuş bir keder manzarasından başka bir şey bırakmadı.

Ama artık huzursuzlanmaya başlamıştı, bana dokunmadan önceki her saniyelik tereddütünde bunu hissedebiliyordum. Sanki bana ne yapıldığına dair ona herhangi bir ipucu verip vermeyeceğimi, sorulması gerektiğini çok iyi bildiğim rahatsız edici sorulardan beni kurtarıp kurtarmayacağımı merak ediyordu.

Malyr'in annesi bana gölgelerin yarıklara ve gizli köşelere yapıştığını, görünmeyen, saklı, kabul edilmeyen şeylerde geliştiğini söylemişti. Onlara onun üzerinde sahip olduklarından daha fazla etki alanı veremezdim.

Parmakları, bir şifacının yaramı dikiği uyluğuma değdiğinde, titreyerek gerilmek için sıkıştı. "Onlar... onlar sana tecavüz mü etti?"

Marla'nın bana ödünç verdiği tahta tarağı alıp zarif saç tellerinde kolaylıkla gezdirdim. "Onlar yaptı."

Bağırmakla inlemek arasında bir sesle ayağa fırladı, kafa derisi boyunca uzanan örgülere tutundu ve parmak eklemleri sararana kadar çekti. "Kaç kere?" Sağa sola kısa ve şiddetli adımlarla yürüyor, gölgeler de arkasından onu takip ediyordu. "Kaç kere, Galantia?!"

Bağırışından değil ama yüzünün kurumuş kan lekeleri altında aynı anda bir düzine duyguyla buruşmasından ürktüm. Utanç. Suçluluk. Öfke. Sanki benim katlanmış olmam gereken her türlü dehşeti hayal ediyor, onları canlı bir şekilde görüyordu çünkü o da katlanmıştı.

Başımı salladım. "Önemli değil."

Döndü ve yanımda dizlerinin üzerine çöktü, kollarımı kavradı ve beni salladı, gri-kahverengi gözlerinin derinliğine bir yıkımla bana baktı. "Bunu nasıl söylersin? *Bunun önemli olmadığını* nasıl söylersin?"

"Çünkü bunun önemli olmasına izin vermeyi reddediyorum." Tarağı kucağıma koydum ve Malyr'in yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, birkaç küçük kesik ve sıyrık kül rengi yüz bozuyordu. "Geçmişimin faillerine, bunun düşüncelerimi, duygularımı, hayatımın ileriye dönük herhangi bir bölümünü kirletmesine izin vererek hayatım üzerinde herhangi bir kontrol vermeyi reddediyorum. Utanç ve nefret ağır yüklerdir Malyr ve beni aşağı çekmelerine izin vermeyeceğim." Derin bir nefes. "Ve sen de izin vermemelisin."

Gözlerinde bir şey kırıldı. Artık sadece benim hakkımda konuşmadığımızı bilerek dokunuşumdan geri çekilirken boğazından gürültülü bir yudum koptu. *Evet, sana ne yaptıklarını biliyorum, söylemedim ve bunun için seni farklı sevmiyorum.*

Bakışları, bırakmasını istediğim utancın ağırlığı altında ezilmiş gibi yere eğildi. Onu zorlayamazdım; yapabileceğim tek şey ona aramızda hiçbir şey olmaması gerektiğini göstermekti.

Elini başımın arkasına doğru kaydırды ve alnımı nazikçe onunkine doğru itti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Kahretsin, ikinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

Gözlerimi kapattım, metal kokusunu duymazdan gelirken saçlarından süzülen limon otunun belli belirsiz kalıntılarına odaklandım. "Bilemezdin."

"Yapmalıydım," diye fısıldadı. "Tanrıça bana yardım etsin, insanların kötülüğüne o kadar odaklanmışım ki seni kendi türümüzün ihanetinden koruyamadım."

"Artık geçmişte kaldı." Sebianı kaybetmemize neden olan bir başka yanlış algılama daha doğruyu görmemizi zorlaştırıyordu. Belki kendini gösterecekti, belki de göstermeyecekti. "Güneş doğmak üzere. Onu hazırlamalıyız."

Malyr geriye doğru kaydırды, başını salladı ve dikkatini Sebian'a çevirdi. "Yanlarını tıraş etmemi ister misin?"

"Hmm." Derme çatma bir karyolada başını bana doğru çevirmiş yatan Sebian'ın nemli saçlarının bir kısmına uzandım. "Eğer ona şimdi sorabilseydik, sence ne derdi?"

Malyr'in alay etmesi gözlerine yeni bir parıltı getirdi ama gözyaşlarını kırıştıtararak uzaklaştırdı. "Umurunda olmadığını söyleyeceğine bahse girerim."

"Hayır, yapmaz." *Ben sadece bir çiftçinin oğluyum, tatlım,* sesi sessiz boşlukta yankılandı. Ama o hiçbir zaman basit biri olmamıştı. "Ben onu böyle tercih ederim. Biraz yırtık pırtık, biraz kaba saba."

Parmaklarım en çok sevdiği şekilde beş teli ayırdı, kalıcı kokusu beni çözüm dünyamda toprakladı, tıpkı Malyr'in çoktan sildiği kahverengi zırhından gelen bir miktar deri ile altımızdaki ıslak balçık gibi. Bunu çok özleyecektim. Ben onu özledim!

Boğazımın dibinde biriken hıçkırığı bastırdım. En azından şimdilik. Yas tutmak için zaman olacaktı ama şu an başka bir şey içindi -Hayatları, saçlarına yavaşça ördüğüm örgü kadar iç içe geçmiş iki ruh arasında anlamlı bir şey, her bir bükülme sessiz bir veda.

"İşte." Malyr gümüş tokayı kendi örgüsünün altından çıkardı ve Sebian'ınkinin ucuna nazikçe doladı. "Başka bir şey var mı?" Başparmağını Sebian'ın soğuk alnındaki tek bir tutam saçın, daha önce ovarak temizlediğim yanağının ve son birkaç haftadır beni öpücük yağmuruna tutmaktan başka bir şey yapmayan o dolgun, grileşmiş dudakların üzerinde gezdirdim. Tanrıça onu neden bizden almıştı? Başka bir yolu miydi? Bunu önlemek için farklı yapabileceğim bir şey var mıydı?

onun ölümü?

Asla bilemezdim.

Başımı salladım. "Bence o hazır."

Asker yakınlarda beklemiş olmalıydı, çünkü çadıra adım atmadan önce boğazını temizleyerek kendini duyurdu. "Onu taşımaya yardım etmeye geldim."

Malyr ayağa kalktı ve Asker'le birlikte Sebian'ın topallayan bedenini çadırdan çıkarıp diğerlerinden ayrı olarak inşa edilmiş olan ateşe doğru kısa bir mesafe taşıdı. Göğsünden bir hançer yemiş olan yol gösterici daha az takdir edilmeyi hak etmiyordu.

Beni kurtarmak için. Yoksa Malyr'i mi?

Belki ikimizi de kurtarmıştır.

Onu dikkatlice ateşin üzerine indirdiler, Malyr uzuvlarını düzenlerken Asker odunların arasındaki saman ve kuru yosunları inceledi. Orada burada dumanlar pembeler ve morlarla kaplı sabah göğüne doğru yükselmeye başlamıştı bile. Çok güzeldi.

Marla yanıma geldi -gözleri şişti, gözlerinin beyazında ince kırmızı damarlar belirdi- ve elimi avuçlarının içine aldı. "Sadece en derin aşk en derin acıyı yaratabilir."

"Kahraman olan sen olmalıydın, değil mi? Lanet olsun sana, Sebian." Malyr, Asker'in ona uzattığı meşaleyi aldı ve ateşi yakma odasının ortasına itmeden önce köşelere getirdi. "Uç kardeşim. Yıldızların arasında tekrar buluşacağız."

Alevler bir vınlamayla yükseldi, Asker ve Malyr ateşi yutarken geri adım attılar. Ve onunla birlikte, sevdiğim iki adamdan biri de yok oldu.

Alevler yükseldikçe, içimde bir şey kristalleşti - ürpertici, mutlak bir durgunluk. Gerçeklik, bir aynaya çok yakın duran birinin yansıması gibi büküldü ve çarpıtıldı. Olmuş olanla bir daha asla olamayacak olan arasındaki eşikte, tam olarak özümselemeyecek kadar acımasız bir anın içinde asılı kaldım.

Duygularım körelmiş, neredeyse sıfıra indirgenmiş gibi hissediyordum; keder ve inançsızlığın sivri uçları bir tür duygusal uyuşukluğa dönüşmüştü. Söyleyecek başka bir şey yoktu, hissedecek başka bir şey yoktu.

-Sebian'ın göğsümde kendine bir yuva yaptığı yerde yankılanan boşluk. Onun benim evim *olduğu yer*.

Malyr ne kadar süre arkamda durdu, şakağımı okşarken bana sarıldı, bilemiyorum. Her hıçkırık bedenimi sarstığında beni susturuyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Benimle ilgileneceğini söyledi. Gerekirse biraz daha ağlayabileceğimi söyledi.

Marla'nın dürtmesiyle Asker önümüzde yürüdü, kemerindeki çantadan bir mektup çıkardı ve önümüzde tuttu. "O... bunu sana vermemi istedi, o... o-" Derin bir nefes aldı ve mektubu elime tutuşturdu. "Sebian bunu almanızı istedi, ikinizin de."

Mektubu aldım, Asker ve Marla'nın çadırlarına nasıl döndüklerini izledikten sonra Malyr'e baktım, göğsümde garip bir karıncalanma vardı. Ne demek istiyordu, Sebian bunu almamızı mı istemişti?

Neden? Nasıl?

Parmaklarım titreyerek Khysal Hanesi'nin siyah mührünü kırdım. Siyah karalamaları açtım, yüksek sesle okumaya başlarken şafağın ışığına karşı tuttum:

Tatlım,

Eğer bunu okursan, ben ölmüşüm demektir.

Eğer bunu okuyorsanız, başardım demektir.

Bu satırları size, gecenin bir yarısı Malyr'in masasında otururken, yanımda bir mumla yazıyorum. Arada bir, şu anda ikinizin derin bir kucaklaşma içinde uyuduğunuz yuvamıza bakıyorum. Çok uzun sürmeyecek ve ben de size katılacağım, şu andan Asker'in sözünde durup bu mektubu size verdiği ana kadar geçireceğim her saniyenin tadını çıkaracağım.

Nasıl öldüğümü söyleyemem. Hızlı mı yavaş mı, uyuşuk mu acılı mı, kanlı mı sıkıcı mı? Kan tükürüp ağladım mı, yoksa seni ne kadar sevdiğimi söyleme şansım oldu mu Galantia? Ölüm korkusu kafamı bulandırdı mı, yoksa sana tam burada, şu anda, düşüncelerim berrak bir şekilde, seve seve öldüğümü söyleyebildim mi?

Kafanın çok karışık olduğuna şüphe . Umarım beni çoktan yakmışsınızdır çünkü ikinize son bir kez sırtmak için veremeyeceğim şey yok. Uzun zaman önce, Asker ve Marla ile akşam yemeğini paylaştığım günlerde ölmeyi seçmiştim. O gece, Katranlı Yol boyunca dolaştım.

ChapTer

FİRTY-Nİne

Sebian
Geçmiş, Valtaris

I Asırlardır yürüyen ayakların cilaladığı obsidyen taşları, benim gibi bir çiftçinin oğlu için fazla gösterişli binaları ve benim için fazla zengin biblolar satan dükkanlarıyla Katranlı Yol boyunca dolaştım.

Kan.

Malyr'le olan arkadaşlığım bir yana, kendimi garip bir şekilde yersiz hissediyordum.

Öyle ki, gözlerim sürekli o karanlık sokaklara, ucuz şarap, ucuz seks ve her türlü belayla dolu havaya takılıyordu. Ama ne yazık ki, Asker ve Marla'nın evine, Kanatlı Kale'ye yakın iki katlı bir binaya varana kadar düz gitmeye devam ettim.

Kapıya vardığımda yumruğumu kaldırdım, bir an tereddüt ettim ve sonra kapıyı çaldım. Elbette, Asker bana sorumsuz, aptal, işe yaramaz bir sarhoş demişti.

Ama ben bunların hiçbirini değıildim. Bunu şimdi anladım. Ve eğer o beni davet etmeye cesaret edebiliyorsa, ben de onunla ortak bir akşam yemeğine oturabilirdim.

Kapı sanki Asker hemen arkasında bekliyormuş gibi hemen açıldı. Siyah ve gümüş telli saçları, yaşlılık ve asık suratla kaplı yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Bir, iki, üç saniye bana baktı... Allah kahretsin, günü yanlış mı anlamıştım? Saati mi? Birdenbire kızını korumadığını ve aslında beni evinde istemediğini mi hatırladı?

"Sebian," sonunda sessizliği bozdu, sesi isteksizdi, "gelebilmene sevindim. İçeri gel, içeri gel."

Eklemlerim kilitlendi.

gelerek içeri girdim ve doğruca kızarmış soğan ve... muhtemelen biberiye kokan, dilimi diş etlerime doğru kıvıran tanıdık bir tat yaratan bir sıcaklık alanına . Kimse Marla'dan daha iyi yemek yapamazdı, annem bile yapamazdı - bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdim, yoksa yine sekiz yaşındaymışım gibi gün ağarana kadar beni tokatlardı.

Bakışlarım duvarlardan sarkan zengin duvar halılarında, ana odanın ortasındaki tahta masada, tahta kâseler ve kaşıkla dolu sofrada gezindi. "Baca hâlâ sorun çıkarıyor mu?"

"O kabalığınla oraya tırmanıp tıkanan eski kuş yuvasını çekiştirdikten sonra mı?" Marla, ocağın yanında asılı duran demir tencerenin etrafında bir kepçeyi çevirirken, ses tonunda bir şekilde kenarlarında dalgalanan bir şakayla söyledi. "Baca şu anda olması gerektiği gibi çalışıyor."

"Hâlâ her yerde çok fazla kül ve is var," diye ekledi Asker, parmağını yanındaki duvarda grileşmiş lekeler üzerinde gezdirerek.

Kararmış parmağına baktı. Sonra sanki elleriyle başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi başparmağına sürdü... benimkini sıkmak gibi. Ya da beni masaya götürmek gibi. Ya da tokatlamak.

Azı dişlerim kendiliğinden birbirine yapıştı ve boğazımın arkasını gıdıklayan alaycı kıkırdamayı ısırarak bastırdım. Bu *uzun* bir gece olacaktı...

"Asker!" Marla gergin gülümsemesinin altında tısladı.

"Hmm?" İrkildi, ona baktı, sonra başını salladı ve sonunda bana masayı işaret etti. "Evet, evet, elbette. Lütfen oturun."

Asker masanın üzerindeki sürahilerden birine uzanıp ahşap sürahiye su doldurmaya başladığında sırtım sandalyenin arkalığına henüz değmemişti.

Fincanlar. Ah, şarabın tesellisi - en garip durumları katlanılabilir kılmak söz konusu olduğunda sadık bir dost. En azından bu konuda Asker ve ben bu gece aynı fikirdeydik.

Asker bardağı bana doğru kaydırduğında tereddüt etmeden aldım ve hızlıca mırıldanarak "Teşekkürler" dedim.

Tahta dudaklarıma bastırdı. İlk damla dilime çarptı, yavan, bayat ve... su. Sadece su.

Bir yudum almadan önce kıkırdamam bardağın içinde yankılandı, sonra bardağı tekrar masaya bıraktım. "Bana şarap yok, ha?"

Odanın diğer ucunda, Marla transa geçmiş gibi dikkatle tenceresine bakıyor, sadece başını hafifçe sallıyordu. "Çocuğa biraz şarap ver."

"Eski dostluklar eski alışkanlıklar doğurur," dedi Asker, sözleri gömleğinin ütülenmiş gölge kumaşı kadar sağlandı.

"Sanki bir önemi varmış gibi..." Marla mırıldandı.

Bu da ne demek oluyor?

"Onu buraya çağırdığıma pişman etme beni," diye karşılık verdi Asker.

Damarlarım ısındı. Bu bir hataydı; buraya gelmemeliydim. Neden buraya gelme zahmetine girmiştim ki?

Ayağa kalkıp kapıya doğru döndüğümde altımdaki sandalyenin ayakları ahşap zeminde inledi. "Merak etme ihtiyar, bunu senin için çabucak halledeceğim."

"Hayır!" Marla koşarak yanıma gelirken kepçe tencereye çarptı ve önüme geçip ellerimi avuçlarının içine alarak kaçışımı kısa kesti. "Kal, Sebian. Lütfen kal! Eğer onun yüzünden yapamıyorsan, benim için yap."

O yumuşak gözlerine , parmakları sanki her an tüylere dönüşebileceğimden korkuyormuş gibi çılgınca benimkileri kavradıkça, kaslarım daha da gerildi. Ve ben... onu öyle göremiyordum, yüz hatları Ravenna'nın yanmış bedeninin başında feryat ederken gördüğüm acının aynısını taşıyordu.

Başımı sallayarak ellerini sıktım ve masaya dönüp kıcımlı sandalyeye geri oturttum. "Hava!" Dedim, bardağımı aldım ve suyumdan bir yudum aldım. "Biliyorsun, Malyr bana *aerymel*'in ısıyı nasıl depoladığını ve rüzgar bariyerleriyle birlikte kışın bile sıcaklığı ılıman tuttuğunu anlattı. Yine de baharın başlangıcında, gece vakti buraya pelerininim olmadan gelebileceğimi düşünmemiştim."

Marla tenceresini karıştırmaya geri döndü ama "Bana söz vermiştin" diye mırıldanmadan da edemedi.

Asker iç çekti, sonra başını salladı. "Evet, çok hoş, mm-hmm." "Mm-hmm." Lanet olsun, bu çok acı verici olacaktı. "Yazın sıcak mı?"

"Olabilir," dedi bir kez daha sertçe başını sallayarak. "Ama sadece rüzgar yoksa, ki bu da pek sık rastlanan bir durum değil. Rüzgâr bariyerlerini farklı yüksekliklerde açıyoruz, bu da alçak sokaklar hariç şehrin her yerinde bir hava akımı yaratıyor."

"İlginç." Hiç de değil, ama bunu atlatmamız için iki saat boyunca güneş, rüzgâr ve yağmur hakkında konuşmamız gerekiyorsa, öyle olsun. "Sabırsızlanıyorum, um..." *Defol git buradan.* "Bana Lanai'yi hatırlatıp hatırlatmadığını görmek için. Perch'te mango ağaçları gördüm. Artık yoklar elbette ama bana evimi hatırlattılar. Galantia'yı yazın Lanai'ye götürmeyi düşündüm. Göstermek isterdim
."

Bir hıçkırık.

Kimden? Marla'dan.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki odanın sıcaklığı düşmüş gibi bir ürperti omurgamda gezindi. "Neyin var?"

Marla'nın gözleri benimkileri bulduğu anda havaya küçümseyici bir vuruş yaptı, bana sırtını döndü ve tenceresine baktı. "Bana aldırmayın. Sadece... burada olman çok güzel."

"Evet, evet, bu çok gecikti." Asker boğazını temizledi, nasıl oturursa otursun rahat edemeyecekmiş gibi sandalyesinde kıpırdanıyordu. "Malyr ve Galantia uzlaşmış görünüyorlar mı? Hatta mutlular mı?"

Dün geceyi düşündüm, bir saniyeliğine uyandığımda onu Malyr ile benim aramda, bir ayak parmağı her iki taraftaki baldırın altına sıkışmış bir şekilde yatarken bulmuştum. "Yollarını buluyorlar..."

"Ona tapıyor." Marla yahninin bir kısmını büyük bir toprak kaba döktü ve bize doğru dönmeden önce ellerinin arasında sıktı. "Bunu birçok imgelemde görüyorum, kıza gizli bakışlar fırlatışını, kız tarafından tamamen büyülenişini."

"Bu... yollarını bulmanın yakında bir çocukla sonuçlanıp sonuçlanmayacağını biliyor musun?" Asker sordu, "*Meşru* bir varis mi?" diye eklemekten önce kalın bir yutkunuş boğazından aşağı süzüldü.

"Meşru," diye yineledim. "Malyr ve ben önlem alıyoruz, eğer endişelendiğiniz buysa." Haklı olarak. İnsan ya da Kuzgun olsun, hırslı lordlar her köşede pusuda bekliyordu. "Şüpheli soydan bir çocuk olamayacağını bilmemiz bir yana, eğer bir çocuk doğarsa hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Bir tane daha kaybettim. Bu, küçük şeyi sallamak, ona yay kullanmayı öğretmek ya da nasıl yapılacağını öğretmek konusunda heyecanlı olmadığım anlamına gelmiyor-"

Crash!

İrkildim, gözlerim önce Marla'nın boş ellerine, sonra da içinde durduğu güveç ve kırık çanak çömlek parçalarından oluşan su birikintisine kaydı. Parmakları titriyor, omuzları sallanıyor, kalın gözyaşları yüzünden aşağı akarken yüzü çarpılıyordu...

Burada ne haltlar dönüyor?

"Anoaley..." Asker ayağa fırladı. Marla'nın omuzlarını sıkarak onu bir sandalyeye oturtmadan önce dikkatle etrafta dolaştırdı. Sonra başını öne eğdi. "Buna izin vermemeliydim. Bu bir hataydı."

Yumruklarımı sıktım, kaslarım buradan fırlayıp gitmeye hazır bir şekilde gerildi. Yine de bir şey beni sandalyemde tuttu; omzuma yerleşen hayalet bir el, ensemdeki tüylerin bir kez daha diken diken olmasına neden oldu. Ta ki Asker bakışlarını bana doğru kaldırırsa kadar... Sonra o soğuk ürperti tüm bedenime yayıldı.

Çünkü ağlıyordu.

Yanağından süzülen yalnız bir damla gözyaşından başka bir şey yoktu, o tek damla Ravenna'nın ölümünden beri onda görmediğim bir duyguyu barındırıyordu.

Üzüntü.

O ürperti mideme doğru tırmandı, organlarımı kavradı. Aklım karıştı, Asker'in taht odasında bana nasıl baktığını hatırladım. Dudakları sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi aralanmıştı ama sonra boğulurcasına geri çekilmişti.

Geleceği gören kaderin yükü...

"Anlıyorum," dedim alaycı bir sesle ve sandalyeme daha da gömüldüm, göğsümdeki her kalp atışı kulakları sağır ediyordu; artık sadece ritmik bir işlev değil, mekanik bir saatin tik taklarıydı. "Bu yaz Lanai'ye gitmeyeceğim, değil mi?" Galantia'ya büyüdüğüm yeri asla göstermeyecektim. Büyüyen karnına asla dokunmayacaktım. Saçlarının ağardığını asla izlemeyeceğim. "Ben de onların çocuğunu tutmayacağım. Asla."

Marla daha çok
ağladı. Asker hiçbir
şey söylemedi.

Bunlar birleşince, bilmem gereken her şey ortaya çıkıyordu. "Nasıl öldüğümü gördün mü?"

Asker'in dudakları titredi. "Görüler... kapra-"

"Söyle lan bana!" Bağırdım, zihnimde bir insan askerin benim kabalığımı nasıl vuracağına kadar milyonlarca geçici resim belirdi.

yanlışlıkla tökezleyip kafamı bir kayaya çarpmamaya ve aradaki her şeye kadar. "lmm gördüğün apaçık ortadayken lafı dolandırmayı bırak. Nasıl leceğim?"

"Göğsüne bir hançer," dedi ve lanet olsun, bu çok acı verici bir ölüm şekliydi, sadece bu fikir bile kemiklerimi titretiyordu. "Tanrıça bana kendini onun yörüngesine nasıl atacağın, kılıcı Galantia için nasıl alacağın gösterdi."

Titremem durdu, kaslarımdaki tüm gerginlik kayboldu, sanki birdenbire ölüm kulağaya o kadar da kötü gelmemeye başladı. "Ben... Ben onu kurtardım mı?"

Bu...

Evet, bu iyi bir yoldu.

Asker, "Belki," demeden önce dudaklarını bir an için sert bir çizgiye bastırdı.

"Belki mi?" lmek zorunda kalsaydım, daha azına razı olmazdım. "Bu ne demek şimdi? Onu kurtarayım mı, kurtarmayayım mı?"

"Ona söylemelisin," dedi Marla.

"Neyi söylemeliyim?"

"Zaten çok fazla şey ," diye boğuldu Asker. "İşler bu noktaya hiç gelmemeliydi. Birinin lmnn ne zaman geleceğini bilmek... bu bizim için yklenemeyeceğimiz kadar ağır bir bilgi."

"İhtiyar, o kış gecesi lmeliydim," dedim. "lmden korkmuyorum ama en azından bunun anlamı olduğundan emin olayım."

Asker bir an için gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve bakışlarını bana dikti. "Tanrıça bana bir taht odası gösteriyor. Ammarett, sanırım."

"Galantia neden Ammarett'te olsun ki?" Ben sordum. "Malyr onun gerçek savaşa yaklaşmasına izin vermez."

"Size sadece gördüklerinizi anlatabilirim," dedi Asker. "Tanrıça bana bu vizyonu defalarca gösterdi. Hepsi gerçekleşecek. Hep aynı yer. Her zaman aynı olay. Ancak, kılıcı alan kişi... sürekli değişiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de Malyr'i aynı şekilde gördüm."

Odadaki gölgeler derinleşti ya da belki de sadece görüşüm bozuluyordu çünkü Asker'e baktıkça karanlık kenarları çevreliyordu. "Yani o an geldiğinde ikimizden biri ölecek mi?"

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzöldü. "Evet. Onun yaşaması için birinizin ölmese gerekiyor."

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ

Malyr Günümüz, Valtaris

Bu gece Asker ve Marla'ya o kişinin ben olacağımdan emin olmalarını söyledim. Bu kolay bir karardı ve şimdi ikinize bakmak bana o bıçağı alan kişi olmak için kararlılık ve güçten başka bir şey vermiyor.

Kader size nadiren seçenek sunar, ama bana çok daha fazlası verildi: her şeyi yoluna koymak için bir şans. On yıl önce eşimi kaybettim. Senin ölümünü izleyerek hayatta kalamazdım, tatlım. Senin de Malyr'i kaybetmenin acısını yaşamayı istemezdim.

Galantia, seninle aşk ve yaşam için ikinci bir şans bulmak benim kaderim değildi. Bunun yerine, Malyr ile tüm bunlara ve daha fazlasına sahip olmanı sağlamak benim kaderim. Geçmişimi değiştiremem ama ikinizin bir geleceği paylaşmanızı sağlayabilirim.

İkinize gelince...

Ağlamayın. Üzülmeyin.

Mutlu ve sevinçli bir şekilde öldüm, bundan eminim. Uzun hayatlarınıza kasvet çökmesine izin vererek bunun boşa gitmesine izin vermeyin. Sarhoş olun. Ateşin etrafında yaptığımız gibi dans edin. Bahar gelmiş gibi sevişin. Bunu benim için yapın, olur mu?

Seni seviyorum. İkinizi de.

Sebian.

P.S.: Kardeşim, seni bu konuda geri aldım, değil mi?

"Y Sen yaptın." Masamın yanındaki sandalyeye çöküp Sebian'ın mektubuna baktım, dudaklarımda acı tatlı bir gülümseme belirdi.

"Lanet olası piç beni iyi kandırdı. Sanırım artık ödeştik, değil mi?

değil
mi?"

Onun karalamalarını okurken her zaman yaptığım gibi parşömeni karıştırdım. Süssüz. Pragmatik. Tıpkı onun gibi ve bu düşünce hayatlarımızda bıraktığı boşlukta yankılandı.

Son haftalarda daha iyi olmuştu elbette. Geçen her gün, Galantia'nın okçuluk çalışmasını izleyerek, ona kendi atını nasıl eyerleyeceğini öğreterek veya tarlalardaki ilk buğday fidelerini göstererek geçirilen saatlerde daha verimli bir şekilde kederi yumuşattı. Yine de, zamanın bana öğrettiği gibi, asla tamamen yok olmayacak, ara sıra alevlenecekti.

Bugünkü gibi.

"Hazır mısınız?" Galantia, Tjema'nın elbisesini giymesine yardım ettiği mahremiyet perdesinin arkasından çıktı, beyaz gölgelikler aynı anda hem kış, hem şafak, hem de güneş ışığı gibi etrafına yayılıyordu. Keskin gözleri parmaklarımin arasındaki parşömene takıldı, bana azarlayan bir bakış atarken şeftali rengi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bugün senin mutlu olmanı isterdi."

Mutluydum, hem de çok. Bana acı veren şey, bu mutluluğu benim bu noktaya büyük katkısı olan adamla paylaşamamaktı. O benim hayatımı kurtarmıştı. Galantia'yla olan ilişkiimi kurtarmıştı.

O bizi kurtarmıştı.

"Biliyorum." Mektubun masanın çekmecelerinden birindeki ahşap kutuda kaybolmasına izin verdim, sonra siyah, özel dikim ceketimin yüksek yakasını çekiştirdim, düğmeler sade, gölge kumaşında ilk kez nakış yoktu -İstediğim gibi. "Keşke bugün burada olabilseydi."

Bana doğru yürüdü, bakışları pencerenin ötesindeki mor ve pembe lekelerle yöneldi, sonra kendini kucağıma bıraktı, elbisesinin kuyruğu yer kaplıyordu. "İlk yıldızlar alacakaranlık gökyüzünde parıldamaya başladı bile. Eğlenceyi asla geri çeviren biri değildi, bu yüzden izleyeceğinden eminim."

Dudaklarının kalkışını, bunu sürdürmek için emrettiği titreyen kaslarını gözlemledim. Sebian'ın kalbinin durduğunu duyduğu anda histerik bir hale bürünmüş, ağlayarak ona sarılmış, sevgi sözcükleri haykırmış, geri dönmesi için yalvarmıştı. Ta ki ağlayarak kabalığına son verene kadar.

Ama mektuptan sonra?

Her gün güneşle birlikte doğuyor, bir günün daha güzelliğini içine çekiyordu. Her gün, Sebian'ın fedakârlığını ve son dileklerini, Pius'u çayırdaki gezintiye çıkararak, kabalığını gökyüzünde süzerek ya da Lanai'den bir fincan tatlı kırmızının tadını çıkararak dolu dolu yaşayarak onurlandırdı.

Tjema'nın yarattığı şaheseri bozmamaya dikkat ederek uzandım ve parmaklarımı başının tepesine tutturulmuş karmaşık örgülerin üzerinde gezdirdim ve saç tellerinin arasından başıboş bir çam iğnesi çıkardım. Bunu bazen yapardık, uzun gezintiler için yakındaki ormanlardan birinde kaybolurduk. Onun deyimiyle Sebian'la biraz olsun birlikte olmak, ikimizin de onunla ilgili anılarımızla vakit geçirmemize ve onlara kendi anılarımızı eklememize olanak sağlıyordu. Saatlerce çocukluğumuzdan, korktuğumuz şeylerden, dört gözle beklediğimiz şeylerden nasıl da bahsederdik. Her zaman mutluluk vericiydi.

Sakin

ol.

Sakin.

Yüzümü kavradı, başparmaklarını yeni tıraş olmuş yanaklarımda onaylarcasına gezdirdi, sonra yüzünü yüzüme doğru indirdi. "Çok yakışıklı görünüyorsun, *anoaley*."

Nefesi dudaklarımı öptü, elimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim, sıcaklık kasıklarıma aktı. "Kimse fark etmeyecek. Aslında, tacını aldığın gün hakkında yazacakları kitaplarda benden kısa bir süre bahsedilirse hiç şaşırman, Galantia, lanetlerin kırıncısı."

Bunun üzerine ağzında sevimli bir sırıtış belirdi. "Ve dağlar." "Ve dağlar," diye kıkırdayarak yineledim. "Kargaşa boşluğu." "Gölgelerin hırsızlı."

"Işığın kraliçesi," diye fısıldadım ağzının kenarına, nefes alışım hızlandı, kalbim aramızdaki yakınlıktan dolayı şiddetle çarpıyordu. "Seni seviyorum."

Yüz hatları yumuşadı, aldığı birkaç silik yara izi yaydığı tatlılığa ince bir uyarı kattı. "Ben de seni seviyorum."

Okşamaların en nazik olanı içime fısıldadı, orada duran parlaklığı alevlendirdi ve gölgede kalmış ruhumu daha fazla aydınlatmasına izin verdi. Parmaklarımı yanağından boynuna doğru geçirerek onu kendime çektim. Dudaklarımız çarpıştı ve dilimin onunkini aramasıyla ağzında yankılanan bir inilti kopardı benden. Galantia'nın tadı çilek, yaz, parlak ve neşeli olan her şey gibiydi.

Kendimi onun içinde kaybettim, parmaklarımı onun biçimli beline sokarken sıcaklık damarlarıma yayıldı. Kalçalarım ona karşı kendiliğinden kalktı, şişmesine ve kalçasına karşı sertleşmesine izin verdi, öyle yoğun bir kan hücumuyla aklım başımdan gitti.

Hoşuma .

"Herkes bizi bekliyor," diye mırıldandım öpücüklerimin arasında, tenim hem gölgeler hem de şehvetle titreşiyordu. *O* zamandan beri ona dokunmamıştım... ona zarar verdiklerinden beri. "Tjema hemen şurada."

"Tjema dakikalar önce gitti," diye fısıldadı ve yanıma oturmak için kaykıldı, sürtünme arayışıyla kendini sert uzunluğumun üzerinde salladı. "Diğerlerine gelince... bırak beklesinler. Ben seni istiyorum."

Ve onu istiyordum, onu arzulanışımın katıksız gücü gergin kaslarımı titretiyordu. Ağaçlardaki o ilk çiçekler de yardımcı olmuyordu, *anomalimi* öyle bir hale sokuyordu ki, onu yuvamıza sürüklemek ve hamile kalması ne kadar sürerse sürsün onu orada tutmak istiyordum. Onu terk edilmiş bir şekilde becermek, tokatlamak, boğmak, bağlamak-

Ciğerlerimi ürperten bir uyarı, bahar sisi zihnimden biraz dağılana kadar derin nefes almamı sağladı. Belki sezon sonunda, dürtülerim üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğumda.

Kalçasını hafifçe ittim. "Yapmamız gerek-"

Dudakları benimkileri hoyratça yuttu, öpüşmemizi yoğunlaştırdı. Tanrıça olsun, sırtını nasıl da kamburlaştırmış, klitorisini aramızdaki kumaşlara nasıl da . Ama yapamadım-

Alt dudağıma bir acı saplandı.

Az önce beni ısırmış mıydı?

Dudakları cevap verir gibi sertleşmişti ki ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Sakın bana buna izin vereceğini söyleme."

Onu kucağıma asıp tokatlama isteğimle savaşıırken tüm vücudum kontrolsüzce titredi. "Küçük güvercin, gerçekten yapmamız gerek-"

Bir yudum daha.

Ham ten ve kan vaadi dillerimizi terbiye etti, içime öyle bir şehvet dalgası gönderdi ki, elimi kaldırıp boğazını sıktım. Daha da sert ısırđım, dişlerimi dolgun poposunun etrafına kenetledim-

Bir inilti çıkardı.

Yoksa bu bir
ciyaklama mıydı?

Onu bırakıp geri çekildiğimde vücudumdaki her kas gerildi. "Seni incitmek istememiştim..."

"Evet, yaptın." Başını eğerek bana çok fazla empatiyle baktı ama yeterince öfkeli değildi. "Ve bunu yapmanı istiyorum, Malyr. Her şey yolunda."

Ama nasıl olabilirdi ki? Erkeklerin elinden çektiklerinden sonra mı? Ona tecavüz etmişlerdi. Hiç şüphesiz ona ölçüsüzce vurmuşlardı. Muhtemelen onu boğmuşlardı.

Bahar gibi sevişmek. Peki, Sebian, ya onu bahar gibi becermek ona bütün bunları yapacağım anlamına geliyorsa? Sevişmemizi bu adamların anılarıyla kirletmek, hmm?

"Çok geç kaldık," dedim ve ayağa kalktım, onun kaymasına izin verdikten sonra panik gibi hissettiren bir şeyle kapıya doğru yürüdüm. "Bunu haftalardır erteliyoruz. En azından dışarıdaki insanlara borçluyuz-"

Kapının önünde durdum ve arkama baktım. Orada duruyordu, benim güzel küçük güvercinim, onu bıraktığım sandalyenin yanında. Bana bakıyordu. Kafası karışmıştı. Belki de incinmiş, sanki her şeyi yeniden berbat , tam da kaçınmak istediğim şeyi başarmışım gibi. Ya beni dehşete düşürdüğü için onu reddettiğimi düşünüyorsa?

Hemen geri döndüm, onu kollarıma aldım ve öptüm. Kelimelerle aram pek iyi değildi, hele ki konu geçmişime çok yakın şeyler olduğunda. Bu yüzden söylenmemiş her şeyi bu öpücüğe döktüm. *Seni arzuluyorum. Sen benim için kirli değilsin. , lekelenmedin ya da sevgimden ve hayranlığımdan daha az değerli değilsin. Belki daha da fazlasına.*

Dudaklarım onunkilerden ayrıldığında, göğsüm kabarırken, elini elime aldım. Ona bir saniye kadar uzun süre baktım, bana, içime, tam içime bakışı karşısında derim gerildi. Sanki biliyordu.

"Utanç ve nefret ağır yüklerdir, Malyr. Onların beni aşağı çekmesine izin vermeyeceğim," sesi düşüncelerimi yankıladı. *"Ve sen de izin vermemelisin."*

Çenem sıkılmıştı. Nefretimi yavaş yavaş bırakıyor, hayatımda her gün daha fazla sevgi ve neşeye yer . Ama utanç...

Kapı çalındı ve ardından Asker başını aralıktan içeri uzattı. "Kalabalık sarhoş ve neşeli, ama lordlar büyüyor

oldukça huzursuz."

Sonunda, kayda değer bir kesinti.

"Geliyoruz," diye başımı sallayarak onu temin ettim, sonra Galantia'nın elini kendi elime aldım ve sallanan yakasındaki beyaz tüyü tekrar yerine .
"Bunun için hazır mısın?"

Şakağındaki ince ter tabakasını sildi, boynu baharın etkisiyle harika bir şekilde kızarmıştı. "Hayır. Ama yine de yapacağım."

Onu özel odalarımızdan çıkarıp sessiz koridor boyunca ilerleterek kapıya doğru götürürken bu ifade başka hiçbir şeyde olmadığı kadar yankı uyandırdı. Yaklaşık on bir yıl boyunca ailemin intikamını almak, halkıma bir ev yapmak ve kral olarak hak ettiğim yeri almak için mücadele etmişim. Artık yaklaştığına göre, platoya attığım her adımı korku, şüphe ve endişe çerçevesliyordu.

Çizmelerim, Kanatlı Kale'nin iki derme çatma tahtın bizi beklediği dış alanının siyah kaldırım taşıyla buluştu. Lord Taradur da dahil olmak üzere kuzgun ve insan aristokratlar yanımda sıralanmıştı - artık ona *Kral* Taradur demem gerektiğini varsayıyorum. Ne de olsa Kral Barat, Ammarett'e saldırımızdan haftalar önce ölmeye karar vermişti, sonradan öğrendiğime göre.

Uzun tartışmalardan sonra danışmanlarım ve ben Taradur'u Dranada Krallığı'ndan geriye kalanların başına getirmenin bizim için en iyisi olacağına karar verdik. İnsanlar arasında güç için isyan ve kavga çıkma ihtimali azalacaktı ki bu da toprakları daha da istikrarsızlaştıracaktı. On yıllık savaşa resmi bir son verdiğinden bahsetmiyorum bile.

Taradur'un sözünde durduğunu ve Tidestone'u almama yardım ettiğini düşünürsek, yeterince güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Önlem olarak, oğluna Hanneling Hold verildi - benim bir sancaktarım olarak, bir Kuzgun leydisiyle evlenmek zorundaydı - çok hırslı olması durumunda çok güneyde yer alıyordu. Leydi, daha doğrusu Prenses Cecilia'ya, yaşayan eşi olmayan bir yol bulucu olan Lord Thalios ile evlenmesi emredildi...

... Galantia mevcut Kuzgun lordları arasından seçim yapmasına izin vermekte ısrar edip kararımı baltalayana kadar. Alışması biraz zaman alacak bir şeydi ama sonuç aynıydı, barışı sağlamak.

Bir an bakışlarımın aşağıdaki manzarayı taramasına izin verdim, bir Kuzgun denizi, ancak arada bir sarışın, bakır veya kahverengi kefen görebiliyordum. Mırıltılar, fısıltılar ve neşeli kahkahalar havayı gümbürdeten kolektif bir beklenti korosuna karışıyordu. Tüm bunların arasındaki boşluklarda kuzgunlar merdiven kulelerine tünüyor, çatılarda sürüler halinde toplanıyor ve taş korkuluklara tutunuyorlardı.

Galantia'yı merdivenlerin kenarına kadar götürdüm ve kitlelerin tezahüratlar ve heyecanlı gılgamlarla patlaması için tek gereken buydu. Kendimi onun arkasında konumlandırırken siyah kıyafetimdeki tek bir renkli iplik bile onun beyaz elbisesinin dikkatini dağıtmadı. Böylece, Valtaris'in üzerine yavaşça çöken geceye doğru uzanan, onu çerçeveleyen bir karanlığa dönüştüm.

Üstümüzde yıldızlar parlıyordu.

Ama hiçbirisi benim küçük beyaz güvercinimden daha parlak değil.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
FIFTY-OnE

Galantia
Günümüz, Valtaris

F Elimi yüzüme götürerek özel odalarımıza giden kırmızı halı kaplı koridorda ilerledim. Beni takip eden o lanetli sığağı hafifletmek için çok az şey yaptı, dışarıda ortaya çıkan her tomurcukla daha da kötüleşti. birkaç ağaç hayata döndü. Malyr'in bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim-Kıkırdamalar.

Adımlarım yavaşladı, dikkatim hizmetkârların kadehleri sakladığı odalardan birine yöneldi, kapı aralıktı. Boşluğun ötesinde, bir muhafızın çıplak kalçaları sıkışmış, kalçalarının yarısına kadar inmişti. Her itişte,

Kıkırdayan bir hizmetçiyi duvara yapıştırdı, ikisi de sevişmelerine o kadar dalmışlardı ki benim seslendiğimi bile fark etmediler.

Parmaklarım nemlenirken devam ettim. Sebian abartmamıştı, çünkü bu, bugün tutku sancıları içinde gördüğüm üçüncü çiftti. Bu kaledeki herkes baharın büyüüne kapılmış, boş zamanlarını sevişerek geçiriyordu.

Ben hariç herkes.

Uyku odamıza girdiğimde boş olduğunu gördüm ama limon otu ve gül kokusu bana Malyr'in yakınlarda olduğunu söylüyordu. Havaya yapışan nem, güçlendirilmiş duyularımınla kolayca ayırt edilebiliyordu. Tjema ona banyo yaptırmıştı, değil mi?

Yakındaki kemerli geçitten döndüğümde şüphelerim doğrulanmıştı. Malyr, üst pazara bakan pencere duvarının önündeki bankta oturuyordu, önündeki ağaçlar çıplaktı, ancak henüz onları kestirmeyi reddetmişti. Elinde bıçak, sararmış bir parşömenin eski balmumu mührünü kırdı, terden parlayan göğsü çıplaktı, pantolonunun bağı çözülmüştü.

Büyük metal döküm küvete baktım, su artık buhar bile çıkarmıyordu, sonra tekrar ona döndüm. "Yine dikkatinin dağılmasına izin mi verdin?"

Ağır bir iç geçirdi ama bu, dudakları gülümserken bakışlarımla buluşmasını engellemedi. "Her gün babamın geride bıraktığı en az beş hesabı okumaya çalışıyorum. Yine de bu hızla gidersem, ilk kır saçlarım filizlenmeden bitiremeyeceğim."

Omzuna tutundum, yeşil ipek elbisemin kuyruğunu kaldırdım ve kucağına oturdum. "Senin yaşlanmanı izlemek, o taht odasında asla deneyimleyemeyeceğimden korktuğum pek çok şeyden biriydi. Daha fazla parşömen oku. Belki daha hızlı filizlenirler."

Parşömeni ve bıçağı yanındaki kırmızı minderin üzerine indirdi, avuçlarını belimde gezdirdi. "Bugün seni ihmal mi ettim, *anoaley*?"

"Evet." Bahar tohumları. Kuzgunların Valtaris'e dönüp yüzyıllık toprak ve ev talepleri. Arsa bölünmeleri ve atamalar. Ben insanlarla ilgili işlerle ilgilenirken kraliyetle ilgili işler onu meşgul ediyordu; yine de bunların hiçbirini hayal kırıklığının kaynağı değildi. "Şu anda koridorların garip bir şekilde boş ve hizmetkârların odalarının oldukça gürültülü olduğunu fark ettin mi?"

Kollarımı kaldırdım ve parmak uçlarımı açık tellerinde gezdirdim, uzun, özgürleştirici bir nefes vermesine neden olması hoşuma gitti. Sonra onu öptüm, derinden ve içerek, amımı onun dolgun etinin üzerinde utanmadan yuvarlayarak. I

genellikle bu kadar ileri ve şehvetli değildi, ama yine de, daha önce hiç *anoa*'m bozulmadan bahar boyunca acı çekmemiştim.

Beklendiği gibi, Malyr belimi kavradı, elleri beni sertleşen sikinin üzerine itmek titriyordu... sadece hareketimi tamamen durdurmak için. "Hava soğumadan suya girmeliyim."

Leğen kemiğimi sallamaya çalıştım ama beni sıkı sıkı tutuyordu. "Şimdiden soğudu." Bunu biliyordum; o da biliyordu. "Bunu daha ne kadar yapacaksın, *anoaley*? Reddetmeyi?"

"Seni reddetmiyorum. Bana bak." Elini çeneme götürerek bakışlarımı gri-kahverengi bakışlarıyla buluşturmaya zorladı, bu umut verici bir başlangıçtı. "Seni reddetmiyorum. Sadece... sen hala iyileşiyorsun."

"Demek istediğim, beni inciteceğin korkusuyla daha ne kadar kendini reddedecek, beni kol mesafesinde tutacaksın." Dürtülerini inkar etmek. İhtiyaçlarımı reddetmek. Zevk ve acı içinde bir araya gelen bedenlerimizin yakınlığını reddetmek. "Haftalardır iyileştim."

Sanki umduğu kadar kayıtsız olmadığının farkına varıyormuş gibi bir nefes alıp verdi, yüzü kasvetliydi. "Bahar geldi..."

"Hepimizin bildiği gibi." Parmaklarımı çenesinin yontulmuş çizgisi boyunca, boğazının üzerinde ve bugün bir kez yıkanmış olmasına rağmen yara izli göğsünde yumuşak bir parıltının parladığı yere kadar gezdirdim. "Soğuk su önermesinden vazgeçip beni sıcak yuvamıza götürmen için bir neden daha. Seni özledim. Seni bana karşı hissetmeyi özledim. İçimde."

"Ben... kendimi kontrol edemeyeceğimden endişeleniyorum," dedi. "Günlerdir sana sifon çekmediğimden bahsetmiyorum bile."

Üç, tam olarak, '*zayıf hissettiğimden*' beri. "Kontrolün sende olmasını istediğimi kim söyledi?"

Gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi, bir saniye önce buradaydı, bir saniye sonra daha fazla utanç ve şüphe altında söndü. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

Oh, biliyordum.

Pelvisimi bana izin verdiği kadar salladım, bu da ihmal edilmiş, muhtaç klitorisimin zonklaması için yeterliydi. Tanrıça yardımcım olsun, altımda nabız gibi atıyordu, istekliydi ama kendini tutuyordu. Onun sert sikini içime alıp beni zevkten çılgına çevirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki!

"Dur," dedi sessizce, sanki sesinin kırılmasından ve çökmekte olan kararlılığının ortaya çıkmasından korktuğu için konuşmaya cesaret edemiyormuş gibi. "Benim için zor olan

En iyi günlerimde nazik davranırım ve bugün o günlerden biri değil."

Evet, boşluğumu ona kapatarak ve gölgelerinin birikmesine izin vererek bundan emin olmuştum. Malyr hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da kontrol altına alması gereken gölge miktarının artmasıyla doğru orantılı olarak öfkesinin de azalmasıydı. Onu nasıl serbest bırakabilirim? tokatlamasını, boğmasını, ısırmasını... ve bundan canlı, tatmin olmuş ve mutlulukla dolu olarak çıkacağını görmesini?

Gözlerim bıçağa takıldı.

Bu işe yarayabilirdi. Kontrolünü elinden aldığına şahit olduğum onca şey arasında çok azı ona acı çektirmek kadar etkiliydi.

"Mesele şu ki, Malyr..." Bıçağı aldım, konik kemik sapı avucumda kalın ve pürüzsüzdü ve bıçağı göğsüne götürdüm. "Nazik olmanı istemiyorum. Hiç istemedim."

"Bu daha önceydi..." *Seni incitiyorlar*, demedi bıçağa bakarken, bir sonraki nefesi göğsünü daha yukarı kaldırdı ve bıçağın derisine tehlikeli bir şekilde bastırmasına izin verdi. "Şimdi bundan alacağın zevk her ne olursa olsun sonsuza dek lekelenecek."

Hayır, çünkü buna izin vermezdim.

Geçmişinin *kendisini* lekelenmiş hissettirmesine izin verdi.

"Yerde yatan birkaç insan yüzünden kendimi hayatın zevklerinden ya da aşkın hazlarından mahrum bırakmaya niyetim yok Malyr." Bıçağı yavaşça göğsünden aşağı kaydırmak şaşırtıcı derecede kolaydı, kanın toplanıp kıpkırmızı bir damlacık halinde karnından aşağı akmadan önce kesikten yükselmesine izin verdi. "Neden seni zevk aldığın şeylerden mahrum etmelerine izin veriyorsun, hmm?"

Bir tıslama sesi çıkardı ama kanlı keşiğe bakması dışında ne irkildi ne de bir santim bile kıpırdadı. "Burada ne elde etmeye çalışıyorsun, küçük güvercin?"

Oh, biliyordu, bakışları bir kez daha benimkilerle buluştuğunda sırtımasından anlayabiliyordum, ama sadece omuz silktim. "Belki bir çiçek. Onu güzel yapacağıma söz verirdim ama korkarım senin kadar sanatçı değilim."

"Mmm. Bir güvercine ne dersin? Eminim belli belirsiz bir benzerlik yakalayabilirsin?" Arkasına yaslandı, sanki kendini bir tuval olarak sunuyormuş gibi kollarını bankın üzerinde sağına ve soluna indirdi. Sakin, tamamen fazla sakin. "Devam et. Düzinelerce yara izim var, ama buna değer vereceğim."

Diğer elimle elbisemin zaten derin olan yakasını çekiştirdim ve yara izimi ortaya çıkardım: ısırik izleriyle çerçevelenmiş bir kafatasının üzerinde yayılmış kanatlı bir kuzgun.

Nefes alıp vermesi hızlandı, sertleşti, elini kaldırıp parmak uçlarının üzerimde bıraktığı izlerin ana hatlarını çizmesine izin verdi. Daha da umut verici olan, alnından gözlerine doğru inen siyah saç telleri idi.

Bıçağı yavaşça göğüs kafesinde gezdirdim. Kanatlar burada. Orada bir gaga. Altında, ilk tanıştığımız Tidestone'un arkasındaki dalgalar için çizgiler. Bir başyapıt sayılmazdı ama sertleşen göğüs ucunun etrafındaki derisinin ustalıkla taşlaşmasına neden oldu.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, küçük beyaz güvercin," diye nefes nefese, sesi göğüslerimin arasındaki yara izini yavaşça pençeleyen parmakları kadar titrekti. "Aradığın tepkiyi alamayacaksın."

"Onu kışkırtma, tatlım."

Sebian'ın sesine gülümseyerek bıçağı Malyr'in göğsündeki sızan yaradan kaldırdım ve düz tarafını ağzının bir köşesine bastırdım. Öfkeli dostumu geçmişe geçmişte bırakması için kışkırtmaya niyetliydim.

Dudakları aralandı, keskin kenarın yanında dikkatlice konuşmadan önce gözleri benimkileri yakaladı, horozu zonklıyor ve amıma karşı nabız atıyordu. "Dur tahmin edeyim... yalamamı mı istiyorsun?"

Dudaklarımı ayırdım, öne doğru eğilip ağzımı onunkine yaklaştırırken bakışlarını tuttum. Dilimi bıçağa bastırdım. Tek, yavaş, durgun bir hareketle yukarı doğru kaydırdım, kesğin tanıdık yanığı, kanın tadı, bacaklarımın arasındaki sıcaklıkla çarpışan o hoş soğukluk karşısında inledim.

Malyr, boğazından gürültülü bir yudum koparak, donmuş bir halde bana baktı. Gölgelemin en ince sarmalları gözlerinin beyazı boyunca uzanıyordu.

"Unuttun, değil mi?" Hızlı bir hareketle bileğimi kavradı ve bıçağı ustalıkla aramızdan çıkardı, ancak kabzası avucumun içinde kaldı. "Seni sadece *ben* incitebilirim."

Ağzı bir iniltiyle benimkine çarptı. Dilini ağzımın içine sokmadan önce dişlerimiz çarpıştı, alıştırdı ve emdi, ucunun benimkinin yan tarafındaki zonklayan, yanan kaynağı aramasına izin verdi.

Yer değiştirdim. Oda döndü.

"Seni incitmemi mi istiyorsun, hmm?" Kollarını bana dolayarak ayağa kalktı ve beni uyku odamıza taşıdı. Orada beni siyah vizon ve oniks ipekten yapılmış yuvamıza indirdi. "Beni böyle kestiğin, her yerimi kanattırdığın için sana şaplak atmalıyım."

"Evet!"

Bıçağı bırakarak ayakkabılarımı çıkardım, ancak diz çöktüğü yerde pantolonunu ayaklarımla aşağı ittim. Tanrılar sertleşmişti, tepesi kıpkırmızı şişmiş ve kesinlikle zonkluyordu, shaftındaki her bir damar çıkıntılıydı.

"Bu konuda çok hevesli görünüyorsun." Ellerini kalçalarımın götürerek beni yüzüstü çevirdi, sonra da dizlerimin üzerine yatırdı. "Eğer yakın zamanda boşalmana izin vereceğimi, bundan bir gram bile zevk almana izin vereceğimi düşünüyorsan, çok yanılıyorsun, *anoaley*."

Parmaklarım saçlarımı avuçladı, yüzümü vizona gömmek için. Kumaş kalçalarımın etrafında kayıyor, belimin üzerinden kalkıp toplanıyordu. Arkama inen bir tokat, içimde öyle bir sıcaklık dalgası yarattı ki, nefesim kesildi. Evet! İstedğim şey buydu. Zevk aldığımız şey buydu.

Ama başka bir şey olmadı.

Uzun saniyeler boyunca kırım zonklayarak orada diz çöktüm, başımı çevirip ona bakarken vizon yüzümü okşadı. Neden durmuştun?

Malyr arkamda diz çöktü, kararan gözleri benimkileri bulurken sertleşmiş siki her kesik kesik nefesinde zıplıyordu. "Sana sifon çekmem gerek. Kendimi tekrar kontrol altına almalıyım."

Hayal kırıklığı, kalp ağrısı ve çok fazla sıcaklık damarlarımda dolaştı. Hayır, onu bu noktaya ben getirmiştım ve zihninin tekrar zindanlara, ruhunun gölgeli kısımlarına, hayal gücünün en karanlık yarıklarına çekilmesine izin veremezdim. Gölgeler gizli köşelere tutunur, görünmeyen, kabul edilmeyen şeylerde gelişirdi. Ama eğer onu tamamen benimsersek...? Gölgelemin etki alanı azalır, ışığa ve sevgiye daha fazla yer kalırdı.

Arkamı döndüm, doğruldum ve emici elimi göğsüne bastırdım. Deriden bir filtre olmadan, tenlerimiz arasında bir kumaş parçası bile olmadan, gölgelerini doğrudan boşluğuma çektim.

Ve durmadım.

"Ne... ne yapıyorsun?" Gözlerindeki siyah perde azaldıkça, vücudunun üst kısmı güçle sallandıkça, gözleri daha da büyüdü. Sonra elini koluma attı. "Hayır!"

Elini tokatlayarak uzaklaştırmama gerek yoktu.

Çekirdeğimdeki gölgeler her şeyi kendi başlarına yaptılar -kaşıyarak, kazıyarak- bileğinin etrafına ip gibi dolanarak. Önce biri, sonra diğeri ve bir bant

iyi bir önlem için göğsünde. Emrimle birlikte gölgeler kollarını başının üzerine kaldırdı.

Ayağa kalktım ve elbisemi ayaklarımın dibine bıraktım, iç çamaşırlarımı da. Sonra ayak parmağımla gövdesine hafifçe vurarak onu küfürler eşliğinde geriye doğru ittim ve bağlı ve çaresiz bir şekilde minderlere gömüldü.

Kızgın da.

"Çözün beni!" diye tükürdü dişlerini sıkarak, boynundaki tendonlar şişmişti. "Bana hediye mi geri ver! Çıkarın şu bağları üzerimden!"

Çırılçıplak bacaklarının yanına diz çöktüm ve hâlâ ayak bileklerinde asılı duran pantolonunu çıkardım. Kucağına oturmak için tırmandım, sırtımı eğdim ve kalçalarımı yuvarlayarak amımın onun sikini aramasına izin verdim.

"Bunun için seni cezalandıracağım," dedi, sanki bu benim amacım değil de bir tehditmiş gibi. "Kes şunu..."

Aletin üzerine doğru geri itildim, kolanının beni nasıl doldurduğuyla tüm vücuduma yayılan bir ürperti, ona uyum sağlamak için ihmal edilmiş kasları gerdim. "Ne diyordun?"

Gözlerini kapadı, kalçalarını kaldırırken yüz ifadesi gerildi. "Sadece... sadece şu gölgeleri üzerimden çek."

"Bu mükemmel bir çözüm değil mi?" Daha dik oturduğumda inledim, nefes alırken dikkatlice uzunluğunun üzerinde sallandım. "Beni bu şekilde incitemezsin, değil mi?"

İnledi, tabanlarını dikti ve bacaklarını açarak her itişinde beni hafifçe kaldırmasına izin verdi. "Çöz beni..."

Onu zindanda bağlamışlardı, değil mi? Tüm kontrolünü elinden almış, onu savunmasız ve çaresiz bırakmışlardı. Yine de içimde nabızı atıyordu - beni kestiğinde, ısırığında, boğduğunda klitorisimin yaptığı gibi, insanın aklıyla kolayca uzlaşamayacağı bir gerçeği ortaya çıkarıyordu.

Hoşuna *gitti*.

Ya da belki de hoşuna giden şey öfkesinin oluşmasıydı. Birinin merhametine kalmış olmanın hatırası, sadece saf bir hakimiyet eyleminde hepsini serbest bırakmak için mi? Onu oraya nasıl götürebiliriz? Belki de...?

Klitorisimi vücudunun sert düzlemine sürttüm, bir elimi arkama uzattığımda ona bindim. Sırtımı hafifçe eğerek parmaklarımın kıkımda gezinmesine izin verdim, aramızdaki kremi karmaşada ıslattım ve gergin testislerine ulaştım. Pürüzsüz tenlerini okşadım, avuçladım, ağırlıklarını parmak uçlarımda hissettim. Parmak uçlarımla aşağı, aşağı okşadım.

Malyr'in derin, erkeksi iniltisi havayı sarstı ve titremeler kaydırđı bacaklarına yerleşti. Onları daha geniş açtı, bana daha iyi erişim sağladı. Bilerek mi? İğüdüsel olarak mı?

İhtiyatı ve isteksizliği bir kenara bırakarak, ıslak parmak uçlarımla yumuşak, büzülmüş tenle karşılaşana kadar bölgeyi keşfettim. Daireler , üzerinde gezindiler... dar deliğin içine hafifçe daldılar.

Ağzından bir homurtu ıktı. Göğsü kabarırken, vücudundaki her kas derisinin altında gerilerek kıvranırken şok olmuş gözleri benimkileri buldu. Gölgelelerin onu tutma şekliyle, sadece hızlı, kontrolsüz titreşimlerle bana doğru eğildi.

Dudakları hırlamak için kıvrıldı, ama parmaklıklı dişlerinin arasından gelen tek şey başka bir gırtlak iniltisi oldu, yüzü ezici bir zevkle çarpıldı. Muhtemelen kıcını okşamaya başlamam, parmağımı kıvırmam ve hassas derisi üzerinde gezdirmem yüzünden.

Daha derine itmek istedim ama... ulaşamadım. Aletinden kaymadan olmazdı ve daha fazla sürtünme arayışıyla aşağı doğru inerken bunun öncülü bile benden bir inilti kopardı.

Fildişi. Pürüzsüz. Konik.

Diğer elim atılmış elbisemi yakalayana kadar bıçağa baktığımı fark etmemiştim. Bıçağın etrafını gelişigüzel sararak yumuşak bir kabza oluşturdu ve onu tutarak yüzüme yaklaştırdım. Bu uzanabilir miydi?

Malyr bana baktı ama ben cilalı kemik sapa tükürene kadar gözleri açılmadı. "Bırak o bıçağı, Galantia."

Sırtımı bir kez daha dikleştirip kolu arkamdan aşağı indirirken sırtıtmaktan kendimi alamadım. Yeniden karşı koyduğunda, parmağımı tekrar ulaşabildiğim kadar derin bir şekilde kıcına daldırdım, küçük deliğiyle alay ettim, içerden davul aldım. Tanrım, içimde ne kadar sertleşmişti, gözleri bir kez daha kapanırken tavana doğru inlemeye başladı.

İşte o zaman sapın ucunu kıcına götürdüm ve büzülmüş deriye . Onu ne kadar çok okşarsam, o kadar çok titriyor, nefes nefese kalıyor, alnından terler boşanıyordu. Bir sonraki inlemede, içeri ittim ve sesin derin, gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşmesine izin verdim.

Kolu ne kadar derine itersem, siki içimde o kadar uzuyor ve sertleşiyor gibiydi. Tüm vücudunu saran titremeler altında yukarı doğru ittiği siki, yüzünü daha önce hiç görmediğim bir zevkle buruşturuyordu. Düzgün bir ritim tutturdum, her seferinde bıçağı içine sokuyordum.

öne doğru sallandı, geri döndüğümde biraz geri çekildi. Sonra tekrar içeri ittim, biraz döndürdüm, oynattım.

"Lütfen..." Malyr başını sallarken inledi, gözleri benden başka her şeye bakıyordu. Benden başka her şeye. "Tanrıça, yardım et bana. Dur. Geleceğim... Geleceğim."

Bunda yanlış olan neydi?

Devam ettim, onu daha da hırsla becerdim, içimde nasıl seğirdiğini hissettim. Testisleri bileğime karşı sıkılaştı. Aleti acı verici bir şekilde uzadı, şaftı nabız gibi atmaya başladı.

Malyr'ın üzerindeki her şey kasıldı; sinirler, kaslar, tendonlar. Hepsi sıkılaştı, sanki içinde inşa edilen şeye artık uymuyormuş gibi derisine baskı yaptı. Kalçalarının yukarı doğru itilmesiyle patladı ve omurgasından geriye doğru yuvarlandı. Ağzından acı dolu bir çığlık ve gözlerinden birkaç damla yaş çıkaran güçlü bir ip gibi içime boşaldı.

Gözleri sonunda bana baktı, geniş ve parlıyordu. Hareket etmedi, konuşmadı. Sanki benim yargılamamı bekliyormuş gibiydi. Acıdan zevk alan bir kadını ben kim yargılayabilirdim ki? Birbirimizden zevk alma şeklimizi kim yargılayabilirdi ki?

Sadece sapını çıkardım, bıçağı yuvamızın içinde bir yere fırlattım ve o hâlâ içimdeyken leğen kemiğimi salladım.

"Bağlarımı çözün." Sesli bir şekilde yutkundü ve "Hediyemi geri ver" diye eklerken sesinde hafif bir dalgalanma oldu.

Avucumu göğsüne götürerek hediyesinin ona geri akmasına izin verdim. Bağlar kendiliğinden çözüldü, gözlerinin zifiri karanlıkla dolması kaslarımın gerilmesine neden oldu. Boğazımı mı sıkacaktı? Görüşüm bulanıklaşana kadar beni boğar mıydı?

Bana doğru uzandığında bir tokat bekliyordum ama parmakları sadece boynuma dolandı. Malyr ağzım onunkine değene kadar beni aşağı çekti. Beni öptü, avuçları kıcımlı okşadı ve beni ona doğru itti, tam ihtiyacım olan yerde baskıyı yoğunlaştırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı öpücükler arasında, pelvisini benimkiyle uyumlu bir şekilde yuvarlarken, klitorisime o ilk enerji titreşimlerini gönderdi.

Boşaldığımda kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Gece çökene kadar böyle kaldık. Hiçbir şey söylenmesine gerek yoktu, tüm yalanlar ortadan kalkmış, gerçeklerimiz sessizce yankılanıyordu. Bana sahipti

O gece yine, kabaca, arkama vurmasına ve boğulma seslerimin odamızın bahar gibi ses çıkarmasına izin verdi.

Ve sonunda onun göğsünde uykuya daldığımda, bunu Marla'nın sözlerinin sesiyle yaptım. *"Sadece en derin aşk en derin acıyı yaratabilir."* Aşk ve acı. Gerçek ve yalanlar. Aydınlık ve karanlık. Kader ve seçim. Hiçbiri birbirine düşman değildi; hiçbiri diğeri olmadan var olamazdı.

Birlikte hayattılar.

OceanofPDF.com

ÇAPTER ELLİ İKİ

Malyr
Günümüz, Valtaris

M Altımdaki *aerymel* kiremitlerin sıcaklığından halsiz düşen kaslarım, sağ elimde bir şarap tulumu ve sol kolumda dostumla berrak gökyüzüne baktım. "Yorgun musun?"

"Evet, ama yer değiştiremeyecek kadar tembelim." Galantia dirseğine yaslandı, elimdeki deriyi kaptı ve Lanai'nin tatlı kırmızısından sağlıklı bir yudum aldı. "Burada, çatıda uyumak benim için sorun olmaz."

En büyüğü altımızdaki tapınağı taçlandırıyordu. "Çok cazip, biliyorum. Ama bunu tavsiye etmiyorum. Uykunuzda kazara yuvarlanmak ve düşüş sırasında uyanmak kadar ruhunuzu korkutan başka bir şey yoktur."

Bir yudum şarap daha içtikten sonra omuz silkerek deriyi bana geri verdi. "Ben yer değiştiririm."

"Ve belki de kabalığınızın bir tüy patlamasıyla yere düşmesi için tam zamanında." Su tasını ağzıma götürdüm, tatlı kırmızının boğazımdan aşağı akmasına ve düşüncelerimi hafifletmesine izin verdim. "Güven bana, *anoaley*, kırık bir ya da iki kemikle uyanan ilk kişi sen olmazsın."

Başını indirdiği yerden göğsüme doğru kaydırarak bana sırtımasını sağladı. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Bunun üzerine sırttım. "Harlen biz gençken bir sonbahar öğleden sonrası uyukladıktan sonra bu çatıdan düşmüştü. Bir kolunu kırmıştı. Annemi görmeliydin. Ona bir tokat atacak kadar öfkeliydi ama zaten acı içinde inlediği için bunu yapmaya cesaret edemedi."

Kıkırdadı ve bana daha sıkı sarıldı. Bunlar en çok sevdiğim anlardı. Birbirimizin saçını ördüğümüz, birlikte güzel bir yemeğin tadını çıkardığımız, ikimiz de uykuya dalarken birbirimize sarıldığımız zamanlar gibi, az konuşulan ama çok şey söylenen sessiz anları. Sıradan şeyler. Ne de olsa, bir insanın hayatında özel anlardan çok sıradan anlar vardır ve ben . Hepsini ilk görüşte kalbimi kazanan o küçük kızla geçirmek için açgözlüydüm.

"Senin için bir şeyim var," dedi. "Var mı?"

"Uh-huh." Elbisesinin kemerine bağlı çantaya uzanacak kadar kıkırdandı ve sallandırdığı bir bilezik -hayır, bir kolye- çıkardı. "*Anoa*'m bana *sürekli aerymel* parçaları getiriyor, ben de bunu senin için yaptım. Bunca yıldır benim için sakladığın tılsımın yerini tutsun diye."

Kiremitlerden gelen sıcaklık içime, doğrudan özüme işledi ve beni sevildiğimi hissetme duygusuyla doldurdu. Parmaklarımı deriden bir ipten sarkan bakırdan yuvalara bağlanmış *aerymel* parçaları üzerinde gezdirdim. *İlk kur hediye*.

Sadece bu bile şimdiye kadar aldığım en değerli şey yapıyordu, ama o anda bana nefesimi kesen başka bir şey daha hediye etti: Çıplak küçük ayak parmaklarını baldırlarımın altına soktu ve pantolonumun derisi bile onların lanet soğukluğunu uzak tutamadı. Ve ben bunu istemedim.

Kolyeyi aldım ve başımın üzerinden geçirdim, sonra onu ısıtmak için bacağımı aşağı bastırdım. "Çok güzelmiş. Teşekkür ederim."

Bana daha da sokuldu, çatı güneşli bir bahar gününden kalma sıcaktı, evet, ama buradaki esinti hâlâ soğuktu. Yanımızda, çatının kenarında

Çatıda, *anoalarımız* aynı şekilde bir araya toplanmıştı; beyaz bir dişi, her iki yanında birer tane olmak üzere iki siyah erkek tarafından çevrelenmişti. Her ikisi de onu nazikçe okşuyor, yumuşak sesler çıkarıyorlardı. Ta ki yakınlardaki karanlıkta büyük bir kuş, muhtemelen bir baykuş, hareket edip onların dağılıp bize dönmesini sağlayana kadar.

Galantia burun deliklerini genişletti. "Kokuyu alıyor musun?"

Kendimi tutamayıp sırttım, çünkü bu soru artık haftada birkaç kez geliyordu ve o hâlâ güçlendirilmiş duyularına uyum sağlamaya çalışıyordu. "Anladığımı söyleyemem."

"Esmer şekerli elma püresi," dedi ve uzaktan fark edilmesi imkânsız olsa da, Valtaris bir kez daha nasıl ışıldarsa ışıldasın, geceleyin aydınlatılmamış tek bir pencere bile kalmamış olsa da kaleye doğru baktı. "Sence Marla yine elma püresi yapmış mıdır?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedim.

Yavaşça ayağa kalktı ve ayakkabılarını giyerek bana baktı. "Geliyor musun?"

"Kısa bir süre," dedim. "Sakıncası yoksa bir süre daha kalmak istiyorum."

"Benim için biraz daha elma püresi." Omuz silkti, sesi beyaz ve siyah tüylerin karışımı arasında kaldı, sonra Sebian'ın *anoasıyla* birlikte uçup gitti.

Beş beyaz kuzguna ayak uydurmaya çalışan siyah kuzgunun kabalığının arkasından baktım ve gökyüzüne sırttım. "Umarım bunu az önce görmüşsündür. Eminim ben uyurken ayak parmaklarını baldırımın altına yüzlerce kez sokmuştur. Bir kere uyanık kaldığıma sevindim ama kardeşim, sen nasıl baş ettin? Ayak parmakları çok soğuk."

Sebian cevap

vermedi. Ama önemli

değildi.

Galantia ve ben en saçma şeyler üzerine tartışıp beş dakika sonra sevişmeye onun beni dinlediğini, izlediğini ve muhtemelen kahkahalarla güldüğünü biliyordum.

Bazen nazikçe.

Çoğu zaman sertti, kıcını kırmızı, sesini biraz kısık ve amını acılı bırakıyordu. Ama ben Domren değildim; onu her zaman öptüm, onu ne kadar sevdiğimi söyledim ve sonrasında onunla ilgileneceğime dair güvence verdim. Ve her zaman yaptım, onu yıkadım, aşkımın onda bıraktığı izlere merhem sürdüm. Sonra onu öptüm, kollarımda uykuya dalarken ona sarıldım.

Eğer pozisyon izin veriyorsa artık her zaman kıcımlı okşuyor. Ben de ona izin veriyorum, bana vermek istediği zevki alıyorum. Ve bazen, sadece bazen, parmaklarıyla ya da yeterince yumuşak olduğunu kanıtlayan yakındaki herhangi bir nesneyle içime girmesine izin verdim. Ondan sonra artık öfke yoktu, utanç yoktu. Çünkü o bir Brisden değildi.

Benim hiçbir sorunum yoktu. Onun hiçbir sorunu yoktu.

Ya da belki ikimizde de bir sorun vardı ama kimin umurundaydı? İkimiz de kırılmış olsak bile, sonra bir araya geldiğimizde, onun çatlakları benimkilerle mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

"Onu ağlattım, biliyorsun," diye mırıldandım. "İki hafta önce birdenbire artık yer değiştiremez oldu ve hepimiz onun hamile olduğunu düşündük. Açıkçası, uçma yeteneğini elimden aldığım için beni suçladı. O kadar bunalmıştı ki gülmek elde değildi, sanki katılmaya pek hevesli değilmiş gibi gözyaşları yüzünden akıyordu."

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Bizi isimler hakkında konuşmaya itti. Kız için Valora. Erkek için, Quaelin. Tanıdık geliyor, değil mi? Yaşasaydı ilk çocuğuna bu ismi vereceğini söylemişti Asker. Hamile değil, o yüzden belki de strestendir. Yine de bu bana bir çocuğun beklemek zorunda olduğunu gösterdi ve ben buna aldırımıyorum. Hâlâ görmek istediği çok şey var. O kadar izole büyüdükten sonra bunu ondan saklayamam. Bu yüzden *biraz yaşamaya* karar verdik. Umarım zamanı geldiğinde kullanmak üzere bu isimler üzerinde anlaşmış olmamıza kızmazsınız."

Yavaşça doğruldum, sıcaklığın omurgamı ne kadar çabuk terk ettiğini görünce neredeyse inlemek istiyordum ve su tulumunu çatıdan aşağı attım. "Rüzgârlar durulduğunda onu Lanai'ye götüreceğim. Ona nereden geldiğini göster." Ayağa kalktım ve yer değiştirmeye hazırlandım ama bakışlarımı bir kez daha gökyüzüne çevirmeden olmazdı. "Bizim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Vardiyam, tembel sıcak ve belki de biraz fazla şarap sayesinde yavaşça geldi ve bizi Katranlı Yol boyunca yukarı çıkardı. Tüneği döndük, sonra uçurum boyunca aşağıya daldık. Sola doğru bir hamle yaptık ve eski, feshedilmiş madenlerimizden birinin içine yerleştirilmiş zindanlara ulaştık. Galantia'nın birçok gezisinden birinde henüz keşfetmediği bir şey. Neyse ki.

Yer değiştirip yanından geçerken tek bir muhafız eğildi ve bu önlem bile muhtemelen gereksizdi. İnsanlar hakkında takdir ettiğim birkaç şeyden biri; uçamıyorlardı, bu da onları yakalamayı kolaylaştırıyor ve daha da kolay hale getiriyordu.

kilitli tutmak için. Sıkı dokunmuş çelik, demir ağlar veya ip yumaklarına gerek yok.

Sadece üç kanca ve kargalar.

Yol gösterici olmadığım için şükrederek sağdaki son hücreye girdim. Hapishane müdürünün idrar, bok ve enfeksiyon kokusu arasında nasıl nefes alabildiğini aklım almıyordu.

Bakışlarım odanın ortasında zincirlerle sallanan hareketsiz et yığınının üzerinde gezindi. "O öldü mü?"

"Hayır, ," dedi mum ışığıyla aydınlatılmış bir masanın üzerinde öğütülmüş tohumlar ve iç yağından oluşan yeni bir macunu karıştırmakta olan gardiyan. "Sadece ateşten bayıldı."

Birkaç hafta önce beni gülümseten bir şey şimdi sadece... canımı sıkıyordu. Yıllarca Brisden'a işkence etmenin birçok yolunu hayal etmiştim. Onu, benim katlandığımdan çok daha kötü şeylerin fahişesi yapmak ne kadar tatmin edici bir duyguuydu. Ve bu çok tatmin edici olmuştu.

... bir ya da iki günlüğüne.

Ta ki buraya gelip onun acı çekmesini izleyerek nefretimi dindirene, kaleye dönüp Galantia'nın Sebian'ın yayıyla hedefi nasıl vurduğunu kaçırdığımı öğrenene kadar. Ya da bir gece yuvamıza döndüğümde onu kabus gördüğü için uyanık bulmam ve tekrar uyumaya cesaret etmeden önce onu kucağıma almamı beklemem. Bir sürü sıradan ama bir o kadar da değerli anla birlikte.

Ve onları özlemiştim.

Işık. Neşe. Sevgi.

Brisden'e yaklaşığzımı ve burnumu gömleğimin koluyla kapattım, her iki omzunun etrafındaki deri loş ışıktaki bile gözle görülür şekilde iltihaplanmıştı. Ağırlığının çoğunun etine gömülü kancalardan kaynaklandığı düşünülüşünde bundan kaçınmak mümkün değildi. Üçüncüsü göt deliğinin içinde kayboldu, sadece penisinin olduğu bölgede tekrar ortaya çıktı.

Daha doğrusu, nerede olduğunu...

Kalçalarına ve bacaklarına tünleyen kargaları bir el hareketiyle uzaklaştırdım. İlk başta kuzgunları denemiştim -birinin kabalığından arta kalanları- ama ne yazık ki kanat açıklığımız çok fazla yer kaplıyordu. Kargalar çok daha küçüktü... leşlere de daha düşkünlerdi!

Göt deliği böyle , çürük kokusu ve gagalanmış açıklığın etrafında sürünen kurtçuklar boğazıma bir mide bulantısı dalgası gönderiyordu. Brisden ölü bir etten başka bir şey değildi ve eğer ben

şifacılaru onu hayatta tutmaları için talimat vermemiştii. Ama ne için? Şu anda Galantia iyi bir arkadaş ortamında bir kâse dolusu elma püresinin tadını çıkarabilirdi.

Orada olabilirdim.

Evet, orada olabilirdim, ona sarılabılırdim, Asker'in çocukken bunu nasıl yaptığma ya da bana bunu nasıl öğrettiğine dair hikayelerini dinleyebilirdim. Onun yerine Brisden'in göt deliğine baktım. Artık öyle denebilirse tabii.

Gardiyan elinde içyağı ve tohum karışımıyla doldurduğu deri huniyle yanımıza geldiğinde Brisden'in kızarmış yüzünün yanına çömeldim. Kapalı gözlerine baktım, huni kışına itildiğinde bir zevk dalgası bekledim. Ya da Brisden'in gözleri açıldığında ve gardiyan karışımı rektumuna sıktığında bir homurtu çıkardığında bir adalet duygusu. En azından, kargalar geri dönüp onu yemek yapmak için keskin gagalarını arkasına soktuklarında bir intikam duygusu.

Ama öyle bir şey gelmedi.

Ya Marla elma püresi yapsaydı?

"Bu beni sıkmaya başladı," dedim Brisden'in bakışlarını tutarak, acı içinde çığlık atarken bunu ona kimin yaptığını anlayamayacak kadar aklını yitirdiğinden oldukça emin olmama rağmen. Hayır, çığlık atmıyordu; daha çok homurdanıyordu. Muhtemelen sikinin tuzla kurutulmuş kalıntılarıyla ağzını tıkadığım içindi. "On yıl boyunca bunun bana keyif vereceğini düşündüm. Ama getirmiyor. Burada sadece nefret var ve bu da beni sıkmaya başladı." Hapishane müdürüne başımla onay verdim. "Artık şifacı yok. Öldüğünde cesedinden kurtulun. Bana haber vermenize gerek yok." Brisden'in kahverengi, yağlı saçlarından bir tutamı bana yaptığı gibi kulağının arkasına attım. "Bu güzel Kuzgun çocuk şimdi biraz elma püresi yiyecek. *Caw. Caw.*"

BU, *Gölgeler Çok Acımasız* ve *Kuzgunlar Divanı* düetini sonlandırıyor. Eğer vaktiniz varsa, lütfen [hikayeme bir yorum bırakmayı](#) düşünün.

Ne son ama, değil mi? Bunun hakkında konuşmak ister misin? Duygusal konusunda zihinsel destek ve iyileşme teknikleri için [Facebook Okuma Grubumda](#) bana katılın.hasar

OceanofPDF.com

LIV ZAnDER TARAFINDAN ALsO

[Et ve Kemiğin Kralı Çürüme](#)
[ve Acının Kraliçesi](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.